Onu öldürdüm sevgili okurum.

JANE STEELE

LYNDSAY FAYE

YABANCI

KAKTUSUN

EDGAR ÖDÜLÜ, EN İYİ ROMAN ADAYI

Yetim kalan Jane Steele önce kindar teyzesi ve saldırgan kuzeninin elinde, sonra da canı için mücadele etmek zorunda kaldığı okulda zulüm gördükten sonra ona acı çektirenlerin cesetlerini arkasında bırakıp Londra'ya kaçmıştı. Bir gün, yıllarca kanundan kaçtıktan sonra yakalanıp idam edilenlerin korkunç itiraflarını kaleme alan Jane'in karşısına, onu çok heyecanlandıran bir ilan çıktı. Teyzesi ölmüştü ve Jane'in çocukluğunu geçirdiği evin yeni bir sahibi vardı: Mürebbiye arayan Bay Charles Thornfield.

Evin kendisine miras kalıp kalmadığını öğrenmek isteyen Jane kimliğini gizleyerek işe başladığında, Highgate Malikânesi'nin yeni ve tuhaf sahipleriyle tanıştı: Sikh Savaşları'ndan yeni dönmüş ordu doktoru, büyüleyici fakat sert Bay Thornfield ve onunla ilişkisi iddia edilenlerden çok daha derin ve karanlık olan zarif Sikh uşağı Bay Sardar Singh. Jane ikilinin geçmişindeki şiddeti gördükçe ve Bay Thornfield'a karşı hisleri değiştikçe kendini bir ikilemin ortasında bulacaktı: Ona her şeyiyle, bedeniyle, ruhuyla ve sırlarıyla sahip olurken kendi sırlarını gizleyebilecek miydi?

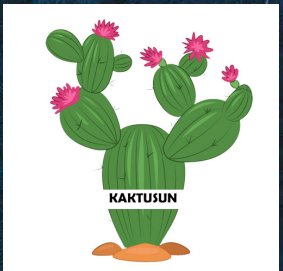
"Genç Jane Steele'in en sevdiği roman *Jane Eyre* kendi hayatına hem çok az hem de çok fazla benziyor... Okurun elinden düşüremeyeceği bu roman hem kara mizah hem de kan dondurucu bir hayal gücü kullanarak Gotik edebiyatına uyduğu kadar bir dedektif hikâyesinde de yer bulacak bir karakter yaratıyor." —*LIBRARY JOURNAL*, STARRED REVIEW

"Bu hikâye *Jane Eyre* ile *Dexter*'ın birleşmesi gibi. Hem romantik, hem korkunç hem de alaycı bu hikâyede Brontë'nin ana karakteri karanlık geçmişi olan bir savaşçıya dönüştürülmüş." —*COSMOPOLITAN*

"Orijinal ve sanatsal bir kitap... Merak uyandıran konusuyla *Jane Steele*, yanan bir şöminenin yanında rahat bir koltuğa oturmak istemenize ve en sevdiğiniz içeceği yudumlayarak keyifli bir akşam geçirmenizi sağlayacak."
—OTTO PENZLER, THE MYSTERIOUS BOOKSHOP'IN SAHİBİ

Çeviren: Özge Nur Küskün
www.yabanciyayinlari.com
YABANCI
45 TL
9 786052 177532
/yabanciyayinlari

"Jane Steele'in işlediği suçlar sizi çok eğlendirecek."
—*THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW*

"Komik ve muhteşem bir dille yazılmış bu kitap o kadar güzel ki bitmesini istemeyeceksiniz." —*PEOPLE*

"Faye'in tarihî gizem romanları yazmaktaki başarısı 19. yüzyılda geçen New York üçlemesinde kendini göstermesine rağmen bu kurnaz ve alaycı roman onun yeteneğini başka bir seviyeye taşıyor. Brontë seven herkesin okuması gereken bir kitap." —*BOOKLIST*, STARRED REVIEW

"Bu kitaba bayıldım! Konuşmalar çok gerçekçi ve tarihî bilgiler de doğru. *Jane Steele*'i okumak çok keyifli; hem çok cesur hem de çok hüzünlü. Hikâye çok düzgün ve hızı olağanüstü."
—SUE GRAFTON, *#1 NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

"Lyndsay Faye tarihî bir kitapta başarılması çok zor bir işin altından kalkarak uzun süre gizli kalmış kadim bir eser hissi veren bir roman yazmış. Siz fark etmeden kalbinizi çalacak. Faye'in diğer kitapları gibi *Jane Steele* de dikkat çekici bir roman." —MATTHEW PEARL, *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

"Gerçekten çok keyifli! Lyndsay Faye diktatörlere ya da aptallara boyun eğmeyen bir kadın karakter yaratmış. Sonucu da kara mizahla dolu, görkemli bir dille yazılmış bir infazcı hikâyesi."
—SUZANNE RINDELL, *THE OTHER TYPIST*'İN YAZARI

"Büyüleyici. *Jane Steele* ilk cümlesinden son sayfasına kadar mükemmel yazılmış ve elinizden bırakamayacağınız bir kitap. Lyndsay Faye çok başarılı bir hikâye anlatıcısı ve bu, şu âna kadarki en iyi eserlerinden biri."
—MARIA KONNIKOVA, *NEW YORK TIMES* KİTABININ ÇOKSATAN YAZARI

"Jane Steele'i kötü insanlara korkunç şeyler yapan unutulmaz kahramanlar listesinde Tom Ripley, Hannibal Lecter ve Dexter Morgan'ın yanına koyabilirsiniz. Cesur, yaratıcı ve baştan çıkarıcı bir muzipliğiyle elinizden bırakamayacağınız bu kitap *Jane Eyre*'ı anmasına rağmen tamamen yeni bir hikâye olmayı da başarıyor. Lyndsay Faye bir başyapıt yaratmış."
—HILLARY DAVIDSON, ANTHONY AWARD SAHİBİ *BLOOD ALWAYS TELLS*'İN YAZARI

"Faye, Brontë'nin hikâyesini yeniden yazmaya çalışmıyor. Romanı en iyi yazarların karakterlerine gönderme yapsa da kendi kadın karakterinin geçmişinde yatan karanlık sırları ve kanlı maceraları bize bazı kadınların başka zamanlarda asla basılmamış hikâyelerini hatırlatıyor... Bu kitabın verdiği en büyük zevk kendimizi geliştirmek için başkalarını motive eden şey ne kadar vahşi ya da barışçıl olursa olsun anlamamız gerektiğine dair inancı." —*NPR*

BELONGS TO KAATIG'S TEAM

JANE STEELE

Jane Steele
Özgün Adı | *Jane Steele*
Lyndsay Faye

Yabancı Yayınları | 253

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın
Redaksiyon | Arzu Altınanıt
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ocak 2019, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-53-2

Türkçe Çeviri © Özge Nur Küskün, 2016
© Yabancı Yayınları, 2019
© Lyndsay Faye, 2016

Sertifika No: 11407

Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LYNDSAY FAYE

JANE STEELE

bir itiraf

Çeviren
Özge Nur Küskün

KAKTUSUN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu kitap naçizane,
Bayan Eyre'a
ve Bay Nickleby'ye ithaf edilmiştir.

BELONGS TO KAATIG TEAM

BELONGS TO
KAATIG TEAM

"Ben kuş değilim ve hiçbir ağ beni tuzağa düşüremez. Özgür iradesi olan bağımsız bir bireyim..."

—*Jane Eyre*

"Kaç çeşit sürüngenin var olmasına ve kaç tane kuşun uçmasına sebep oldun Sen!"

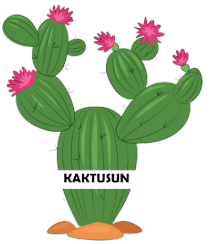
—*Nanak*, Sihizm'in kurucusu,
Sih Dini kitabından alıntı

BELONGS TO KAATIG TEAM

BELONGS TO
KAATIG TEAM

Birinci Cild

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BİR

*"Daha fazla muhatap olmaya gerek yok. Yalnız kaldığında dua et Bayan Eyre. Eğer tövbe etmezsen Tanrı bu bacadan içeri bir öcünün inmesine ve seni alıp götürmesine göz yumabilir."**

Aşk için ya da bir başka sebep için işlenmiş onca cinayetimin arasında en önemli olanı ilkiydi.

Bu proje daha şimdiden hayal ettiğimden çok daha zor olacağını belli ediyor. Otobiyografiler gerçeklere dayanır; ama ben, yapayalnız geçirdiğim çok uzun bir süre boyunca yalan söylüyorum.

"Jane, tekrar arkadaşım olur musun?" diye sormuştu Edwin Barbary.

Kuzenimin dudakları çiğnenmekten kıpkırmızı olmuştu, teni sarf ettiği güçle ve duyduğu arzuyla parlıyordu. Hemen sonra etli dudakları kıpırdadığında, ağzının içindeki minik kurbağa ortaya çıktı. Tam olarak beş kere daha soluk alıp verdi, göbeğinin şişman kıvrımları yırtık pırtık yeleğinin altında titreşti ve daha sonra zamanı tükenen kurmalı bir oyuncak gibi durdu.

Diğer cinayetlerime geçmeden önce eminim aranızdaki bazı cin fikirliler benim gibi sabit fikirli cani bir kadının eline kâğıt kalem almasına vesile olan olayı bilmek isteyecektir. Şimdiye dek yazılmış olan en sürükleyici kitap olan Jane Eyre'ı tekrar tekrar okuyup duruyorum ve bu kitap bana, birbirine çok benzeyen eylemler konusunda ilham veriyor. En son yazım, kitabın ilk baskısının kritiklerinden yakınan, yazar tarafından kaleme alınmış

* *Jane Eyre*, Çev. Arzu Altınanıt, 2017. Bundan sonra geçecek her alıntı bu çeviriden alınmıştır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cüretkâr bir girizgâhı içeriyor. Bu hikâyeye, neredeyse bir arkadaşa ya da bir sevgiliye duyacağım yakınlığı duyuyorum; bazı zamanlar hikâyedeki tüm harfleri soluyup ciğerlerime almak istiyorum, geri kalan zamanlarda da hikâyeyi odanın bir köşesine fırlatıp atmayı tercih ediyorum. Tüm insanlar arasında, Jane'den başka kim, *mürebbiyelere* seslenen ruhani sesleri işitmiştir ki?

Sonuç olarak açıkça itiraf ederim ki ben, Jane Steele, mürebbiye olarak görev yaptığım süre boyunca kuzey rüzgârlarının güçlü kuvvetli omuzları tarafından bana doğru taşınan hiçbir uhrevi çağrıyı bir kez olsun işitmedim; işitmiş olsaydım bile, tuhaf bir insan olarak damgalanma korkusuyla sessiz kalmayı yeğlerdim.

Ancak çılgın fantezileri nedeniyle suçu bu kitaba atmak aşağılıkça bir hareket gibi görünüyor olabilir çünkü kitabın içinde bazı harikulade bölümler var. Hatta bir keresinde şöyle bir şey yazmış olabilirim:

> *Neden her zaman acı çekiyorum, her zaman böyle sindirilmiş haldeyim, her zaman suçlanan ve sonsuza dek ayıplanan benim? Neden hiçbir zaman memnun olamıyorum? Neden birinin gözüne girmeye çalışmak bu kadar beyhude?*

Bu tür düşünceleri çocukluk yıllarımda, ilk kuzenimin çağıldar gibi ses çıkaran son nefeslerini verdiği küçük hendeğin dibinde bıraktım. Yine de kendimi, yaşam hikâyesi benimkine tuhaf bir biçimde benzeyen, romandaki ilginç, merhametli Jane'e acırken buluyorum; o da teyzesinin ailesine, Komünyon ambarındaki kilise fareleri gibi kabul edilmiş ve yatılı kız okulu görünümündeki bir cehenneme gönderilmişti. Romandaki Jane haksız bir şekilde günahkâr olmakla suçlanmıştı, ancak ben, aleyhimde konuşan insanlara, açıkça ortada olan bir şeyi dile getirmede gösterdikleri ihtimamdan ötürü teşekkür etmekten başka bir yanıt veremem.

Bana bir genç kız kılığındaki kurt gibi davranmam gerektiğini, kül rengi bir mekânda daha da kül rengi bir gölge gibi gizlice dolanmayı öğreten yer yatılı okul oldu. Beni solgun yüzlü,

BELONGS TO KAATIG TEAM

etrafa çılgın gözlerle bakan ve yüzünde serseri bir gülümseme olan, yaşama ve kötü sözcüklere karşı büyük bir arzu duyan ve cebinde bıçak taşıyan bir yaratığa dönüştüren Londra oldu. Ona sahte bir kimliğin omuzlarıma yüklediği ağır yükle ve umutsuz bir vicdanla âşık olduğumda, her şeyi değiştiren kişi de Charles oldu. Bir biyografinin başlangıç kısmı bu mekânlardan herhangi birinde yapılabilirdi ama sevgili kuzenim Edwin Barbary olmasaydı bu olayların geri kalanının hiçbiri olmayacaktı, bu nedenle hikâyeme, süslenip püslenmemiş bir hakikatle başlıyorum:

Onu ben öldürdüm sevgili okurum.

Ben hayatım boyunca günahkâr biri olabilirim ama asla herkesçe nefret edilen biri olmadım. Örneğin, beş yaşındayken annemin bana, "Canın mı acıyor *chérie*?" diye sorduğunu hatırlıyorum.

O zamanlar da şimdiki gibi soluk bir tenim ve düzensiz uzayan, fındık kabuğu renginde kıvırcık saçlarım vardı. Highgate Malikânesi civarlarında bulunan kır evimizin arkasındaki bahçede yüzüstü düştükten hemen sonra ağlayıp ağlamamayı düşünmüştüm. Topladığım çilekler önlüğümün altında ezilmiş, beni tatlı bir kan rengine bulamıştı. O zamanlar annemin tüm dikkatini sürekli olarak üzerimde toplayabilmek için en iyi hileleri düşünürdüm; diğer dünyada değil de sadece bu dünyada cezalandırılabilecek, yaramaz bir çocuk olabileceğimi düşündüğüm zamanlardı bunlar.

Bu olay olduğunda annem tüm gün boyunca iyiydi. Onun ağlama krizlerini, afyon kullanmasını ya da zaten kanamakta olan tırnaklarını yeme gibi alışkanlıklarını henüz yaşamaya başlamamıştık; annem o gün muzip ve tatlı dilliydi; bisküvilerin üzerini çilek ve balla kaplayıp planlanmamış bir piknik yapıp yapamayacağımızı düşünürken elimi tutmuştu.

Bu nedenle, ağlama gereği duymadım. Bunun yerine, canımı acıtan bitki köküne dil çıkardım ve boğazımın arka kısmındaki yumruyu yuttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben iyiyim," dedim anneme, "ama bileğim ağrıyor."

Dalları salkımlar halinde dökülen söğüt ağacımızın altında, kapitone battaniyenin üzerinde oturduğu yerden gülümseyerek, "O halde gel buraya da sana bir bakayım," diye seslendi bana.

Annem Fransız'dı. Genelde benimle bu lisanda konuşurdu ve ben bunu onur verici bulurdum; insanların cehaletlerini yüzlerine vurmak istemediği müddetçe kimseyle kendi ana dilinde konuşmazdı. Annemin, yakalanıp bir cam fanus içinde sergilenmeye değer bir kelebek misali, hareketleri önceden tahmin edilmeyen, parıltılı biri olduğunu düşünürdüm. Onunla gurur duyardım; ben ona aittim. Başka kimse umursamazken bile annem beni fark ederdi ve kimseye tahammül edemediği zamanlarda ben onu güldürebilirdim.

*Ma mere** bileğimi inceledi, önlüğümdeki meyve lekelerini sildi ve gözlerime sert bakışlarla baktı.

"Çok ciddi bir şey değil," diye açıkladı sessizce, kendi dilinde. "Küçük, keten helvası gibi bir kız için bile."

Belki de ağlasaydım daha iyi olurdu, diye düşünerek, "Acıyor," diye üsteledim.

"O zaman bu, benim için çok ciddi bir durum," dedi yine Fransızca olarak ve sonunda kıkırdamama engel olamayana dek beni öpmeye başladı.

"Ve bütün çilekleri kaybettim."

"Ama şunu düşün bir de; hiçbir yerine bir şey olmadı. Gidip biraz daha toplarız. Zaten yapacak önemli bir işin mi var?"

Cevabım hayırdı; bu bahçe partisi gece yarısında, solgun ve her an tetikte bekleyen bir ayın ışığı altında gerçekleştiği için yapacak önemli bir şeyim yoktu. Tüm hayatımı annemin yanında geçirdiğim için burada kötü bir şeyler olabileceğini düşünmezdim fakat ayağıma takılan kökü göremediğim için kızgındım. Elbette diğer küçük kızlar da kenarları dantelli elbiselerini giyerler ve meyveli tatlılarla kekler eşliğinde yapılan pikniklerin tadını çıkarırlar, soğuk çiy damlaları onları tehdit edene ve titremeye

* (Fr.) Annem. *–çn*

başlayana dek akıllarına uyku gelmeksizin yıldızdan mücevherlerle kaplı gök kubbenin altında otururlardı.

Öyle değil mi? diye sorardım kendi kendime endişeyle.

Aile mülkümüzün sınırları içerisinde sevgili annem Anne-Laure Steele'den hoşlanılmadığı barizdi ve bunun iki sağlam nedeni vardı. Birincisi, önceden de bahsetmiş olduğum gibi, annem trajik ve geri dönüşü olmayan bir şekilde Fransız'dı. İkincisi, güzel bir kadındı.

Güzel derken, geleneksel, yavan tarzda bir güzellikten bahsetmiyorum; demek istediğim, annem gerçek anlamda *güzeldi*, garip bir biçimde, hayalet gibi masum bir güzelliği vardı. Kararlı bir ifadeye sahip, benim de sahip olduğum kare biçimli bir çenesi vardı, bu sayede her zaman, hatta uysallığın kazanç sağladığı zamanlarda bile dikbaşlı görünürdü. Koyu renk saçlarında tuğla kırmızısı parıltılar vardı ve badem biçimli gözlerinin altları çok hoş görünümlü boşluklarla çevrelenmişti; bileklerinde, o zamanlar anlam veremediğim, sedef rengi, incecik yara izleri vardı.

Bazen, ölmüş babam için umursamaz ayın ışığı altında Fransızca sözcüklerle bağırırdı. Diğer zamanlarda da yatağından kalkmayı reddeder, içeriye eğimli ışıklarını yollayan ikindi güneşine söylenir, hem aşçımız hem de hizmetçimiz olan Agatha'nın sürekli çay vererek onu bunaltmasına müsaade ederdi.

Sorun nedir anne? diye sorardım usulca. Şimdi bir yetişkin olarak onun cevaplarını o günlerden daha iyi anlıyorum.

Sadece dün çok ama çok uzun bir gündü.

Sadece gözlerim çok yorgun ve çok seveceğimi sandığım yeni romandaki hiçbir şey bana düşündüğüm kadar anlamlı gelmedi.

Sadece aklıma faydalı bir uğraş gelmiyor ve geldiği zaman da yapacağım iş gözümü korkutuyor, bu yüzden o işe girişemiyorum tatlım.

Ne annemin tebessümünün bir daha ne zaman ışıldayacağını tahmin edebilir ne de açıklanamaz bir şekilde alnıma dokunan yumuşacık öpücüklerinden yeterince alabilirdim, sanki hiç yoktan onları hak ediyormuşum gibi.

Kısacası annem ve ben, iki arkadaş canlısı canavar, birbiri-

BELONGS TO KAITOS TEAM

mizden hoşlanırdık ve her gün diğerlerinin de bizden hoşlanmalarını umardık.

Ama kimse bizden hoşlanmadı.

Size rezil yaşantıma nasıl başladığımı açıklayacağım ama öncelikle annemin bana mirasımla ilgili neler söylediğini anlatacağım.

Altı yaşındayken bir ağustos günü annem, gölgelerle alacalı bir hale gelmiş bahçede bana kendi dilinde, "Günün birinde her şey senin olacak *chérie*, büyük ev bile senin olacak. Hepsi babana aitti ve her zaman sana ait olacaklar; kızların miras durumu her zaman çetrefilli bir durum olmasına karşın bu hususta belgeler var. Bu arada, kır evimiz fakir ve sade bir ev olabilir ama karşı karşıya olduğumuz birçok zorluğu anlıyorsundur."

Karşı karşıya olduğumuz birçok zorluğu tam olarak anlamıyordum ancak asıl mülkümüzde oturan yengem ve kuzenimin anladıklarını sanıyordum çünkü onlar mağrur insanlardı ve tüm suratsız hizmetçileriyle ve kefen gibi kasvetli bir halde duvarlarda asılan halılarıyla o her yanı yosun tutmuş taş duvarlı evin tamamını kendilerine istiyorlardı. Ayrıca ben, bölümlü camları, gürül gürül yanan şömineleri ve keyifli cumba pencereleriyle kır evimizi fakir ya da sade bulmuyordum. Ancak belli zorlukları, akrabalarımızla ne kadar iyi geçindiğimiz konusundaki zorlukları anlıyordum.

Annem bir yandan gözleri dolarken diğer yandan sol elinin başparmağındaki ölü deri için endişelenerek, "Yengenin bana nasıl baktığını görüyorsun; büyük evde yaşayamayacağımızı biliyorsun. Burada güvendeyiz, sıcacık bir evdeyiz, samimi ve kendimiz gibiyiz," diye ekledi huysuz bir şekilde.

"*Je déteste la maison principale,*"* dedim.

Annemin her zaman hazırda bulundurduğu mendilini alarak gözyaşlarını sildim. Balıktan oluşan akşam yemeğimizin üzerine serpmek için kuzukulağı topladım ve beni dinleyen her-

* (Fr.) Malikâneden nefret ediyorum. *–çn*

kese ki bunlar da sadece annem ve yaşlı, iyi niyetli Agatha'ydı, *her zaman arzu ettiğimiz gibi yaşayalım çünkü ikinizi de çok seviyorum*, dedim.

Ancak böyle bir şey olmadı.

Yengem Bayan Patience Barbary, yani Edwin Barbary'nin annesi, tıpkı annem gibi duldu. Kendisi Bay Richard Barbary'yle evlendirilmişti; Bay Richard Barbary, Highgate Malikânesi'nin bütününün hak sahibi olan ve benim varlığımla doğruluğu asla sorgulanamayan, öz babam Jonathan Steele'in üvey kardeşiydi.

Aslına bakarsanız, dokuzuncu doğum günümden kısa bir süre sonra büyük eve yaptığımız ziyaretlerden birinde tam da bu tartışma yaşandı.

"Bizi çaya çağırmanız çok nazik bir davranış," dedi Anne-Laure Steele, tebessümü zarif bir biçimde ışıltılar saçarak. "Jane'e sık sık kendini bu eve alıştırmasını söylerim, sonuçta yetişkin bir kız olduğunda burada o yaşayacak ve bu evin... *mon Dieu*, siz nasıl diyorsunuz... karışıklıklarını bilmemesi durumunda evi nasıl yanlış yönetebileceğini düşünmek bile kötü."

Patience Yenge, daimi olarak siyah yas giysileri giyen, iri yarı bir kadındı ancak bunun dışında eşinin yokluğuna pek üzülüyormuş gibi görünmezdi. Belki de tamamen farklı bir şeyin yasını tutuyordu: mesela kaybolan gençliğinin ya da İsa'dan bihaber olarak mahvolup giden, Etiyopya'nın en karanlık köşelerinde yaşayan barbarların.

Richard amcam kesinlikle sözü edilen ya da fazla özlenen biri değildi ve evin her yanına portreleri asılmış olduğu için ben bu durumu tuhaf bulurdum; konuk odasında bir arkadaşının hediye ettiği suluboya bir düğün resmi, kütüphanedeyse seçkin bir işadamı görüntüsünde bir yağlı boya çalışması vardı. Richard Amca'nın kendine özgü, neredeyse somurtan bir çift dudağı, çıkık bir alnı ve sivri, koyu renk saçlı bir kafası vardı ve gözlerindeki çapkın ifade onu, başları eğik bir halde çok hızlı yürüyen ve birbirlerinin aynı şemsiyeler taşıyan karıncalar olarak düşün-

BELONGS TO KAATIES TEAM

düğüm "işadamlarından" daha gösterişli biri haline getiriyordu. Amcamı tanısaydım onu sevebileceğimi düşünüyordum. Onu onca insan arasında Patience Yenge'yle evlenmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Neyse ki Patience Barbary, evlilikle ilgili hakaretlerin ikinci bir defa tekrarlanmayacağını garantileyen bir yüze sahipti, bu da ona muazzam bir itibar sağlıyordu; yine de sürekli güzellik kavramını, daha doğrusu annemi kınayan sözler eder, annemse bu tür saldırılara duygusuz bir ifadeyle gülümseyerek karşılık verirdi. Patience Yenge'nin kurbağaya benzer çok geniş bir suratı, al yanakları ve bir taş duvarın üzerindeki çatlak görüntüsünde dudakları vardı.

"Uzun zamandır Yüce İmparatorluğumuzdasın." Patience Yenge, annemin seçeceği sözcük hakkında yaşadığı tereddüdün ardından iç geçirdi. "Ve buna karşın dilimizi kullanma konusunda bu kadar korkunç bir rahatlık içindesin. Soruyorum sana, bu –senin söylediğin üzere– Highgate Malikânesi'nin gelecekteki ev sahibesi olabilecek biri için iyi bir örnek teşkil eder mi?"

"Etmeyebilir," diye cevap verdi annem, buz gibi bir ses tonuyla, "ama lisanınızı pratik yapmak için pek sık davet edilmiyorum."

"Ah!" diyerek derin düşüncelere daldı yengem. "Bu çok üzücü olmalı."

Annemi savunmaya geçmek için büyük bir istek duyuyordum ama annem çaresiz bir suskunluk içinde yerinde oturuyordu çünkü yengem bana, anneme duyduğu nefretin ancak biraz daha azını duyuyordu. Neticede ben, annesinin sadece aşırı uzun boynunu ve fazla düşünceli ifadesini almış, tuhaf ve sırık gibi bir kızdım. Gözlerim de aynı onunki gibi kediye benziyordu; gerçekte şehvet dolu gözlerdi bunlar fakat rengi en sıradan sedir ağacı kahverengisiydi. Bazen, annem bende çok daha iyi bir iş çıkarabilirdi, diye düşünürdüm. Annemin gözleri, donup da kırılmış bal parçaları gibi yakut rengiydi.

Kusurlarım nedeniyle asla babam Jonathan Steele'i suçlama-

BELONGS TO KAATIES TEAM

dım. Ondan hiçbir zaman bir şey beklemedim –onu hatırlamıyordum bile– ve bu yüzden daha *fazlasını* da bekleyemezdim.

"*Aimes-tu ton gâteau?*"* diye sordu annem bana daha sonra.

"*Ce n'est pas tres bien Mamma.*"**

Patience Yenge matem elbisesinin içinde sıcaktan patlıyordu; Fransızcayı bir tehdit olarak algılıyordu ve şimdi geriye dönüp baktığımda, bu düşüncesinde haklı olabilirdi.

Annem, "*Pauvre petite,*"*** diyerek acımı paylaştı.

Annem ve Patience Yenge, odada âdeta yankılanan manidar bir sessizliğe gömüldüler ve o an Kuzen Edwin'in gözlerinin bir çift ucu kızgın iğne gibi üzerime dikildiğini hissettim yetişkinler birbirlerine sahte iltifatlar ve samimi suçlamalar yöneltmek adına edepli davranışları terk ettiklerinde, o da saldırıya geçti.

"Sana göstermem gereken yeni bir ok ve yay setim var Jane," diye mırıldandı.

Bir çocuğun ses tonuna göre, Edwin'inki tuhaf bir şekilde ima içeren bir tondu. Bu aniden yeşeren içgüdüsel samimiyet, kuzenimin gerçekte nasıl biri *olduğunu* hatırladığım anda solup giderdi. Bu arada onun yeni ok ve yay setini görmeyi çok istiyordum fakat yanında Edwin olmadan ya da daha da iyisi, büsbütün farklı bir Edwin'le beraber.

Kuzenim benden dört yaş büyüktü, o zamanlar on üç yaşındaydı. Edwin'le ilişkimiz her zaman biraz tuhaf olmuştur fakat 1837 senesinden itibaren çok daha muğlak bir hal almaya başlamıştı. Yalnızca onun adına böyleydi demek istemiyorum; bazen onu görmezden gelir, bazen onunla zaman geçirirdim ve bu değişkenliğim yüzünden evimizdeki tüm yetişkinler tarafından ciddi anlamda paylanırdım. Aslında her iki özelliğe de sahipken, onların beni züppe olarak bilmesindense değişken huylu olarak bilmelerine izin verdim. Ona ihtiyaç duyduğumu kabul ediyorum; Edwin etrafımdaki insanlar arasında benim yaşıma

---

* (Fr.) "Pastanı sevdin mi?"

** (Fr.) "Pek güzel değil anne."

*** (Fr.) "Zavallı küçüğüm benim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en yakın kişiydi ve Edwin ilgimi çekmek için elinden gelen her şeyi yapıyor olsa da annem hariç odadaki yetişkinlerden hiçbiri onlarla aynı havayı soluduğumdan haberdar değilmiş gibiydi.

Diğer yandan Edwin, annesinin örnek çocuk olarak gördüğü bir çocuktu; oysa kahverengi saçlı, kırmızı suratlı ve bir çoban köpeği basitliğindeydi. Sanki birden yok olacağından korkuyormuşçasına sürekli üst dudağını çiğnerdi.

"Yeni kısrağı gördün mü?" diye sordu daha sonra. "Yarın at arabasıyla gezintiye çıkabiliriz."

Sessiz kaldım. Yoncaların şeker kokusunu teneffüs ederek birlikte at arabasıyla son dolaşmamızda Edwin pantolonunun önünü açmış ve pamuklu donunun içinde tıpkı bir tırtıl gibi duran et parçasını göstererek bana bunun ne için kullanıldığını bilip bilmediğimi sormuştu. (Şimdi biliyorum; o zamanlar bilmiyordum.) Edwin hafifçe kıpırdanan aletini tekrar kendi sınırlarına geri alırken ona tek kelime etmeksizin alık alık bakmak haricinde bu olayı önemsememeyi tercih etmiştim. Kuzen Edwin benim tüy koleksiyonum kadar bile zeki değildi, dolayısıyla ona karşı zekamı kullanmak utanç verici bir biçimde hile yapıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Benden büyük olduğu ve çocukluk döneminin yakın akrabalık bağları bizi sıkıca birbirimize bağladığı için onu böyle hor görmek beni utandırıyordu.

Eve varmadan az önce bir dahaki sefere ormana gittiğimizde ona dokunmak isteyip istemediğimi sormuştu ve ben de Edwin'in kıpkırmızı yüzü menekşe rengine dönüşürken umursamaz bir ifadeyle ona gülmüştüm.

"Kendi ailenden birini bu şekilde önemsemediğin için çok kötü bir kızsın sen Jane," diye üsteledi Edwin.

Aile, aile, aile, her zaman onun marşı olmuştur; sanki birbirimizle akraba olmaktan fazlasına sahipmişiz, sanki aynı *soydanmışız* gibi. Ben onunla işbirliği yapmayı reddedince, bana sanki bir araya getirilmem gereken bir yapbozmuşum gibi şaşkınlıkla baktı. Böylece içimde beliren korku, onun *gerçek anlamda* cansız, duygusuz bir yapboz olduğumu düşünmesi olmuştu. Artık vic-

danım olmadığını düşünüyor olsam da hiçbir zaman duygusuz biri olmadım.

"Ama belki de sen sadece üzgünsündür. Biliyorum! Çaydan sonra benimle bir oyun oynar mısın?"

Oyunlar, annemin ve benim en sevdiğimiz şeydi ve kuzenime karşı dikkatli davransam da ondan korkmuyordum. Edwin beni çılgınca severdi.

"Ne tür bir oyun?"

"Sır değiş tokuşu," dedi Edwin kulak tırmalayan bir sesle. "Benim bir sürü, hem de bir sürü sırrım var. Korkunç sırlar. Senin de kendi sırların olmalı. Sırlarımızı birbirimize söylemek çok eğlenceli olacak."

Sahip olduğum bir yığın sırrı düşününce bu oyunu oynamaya gönülsüz olduğumu fark ettim.

Agatha'ya, her gece dua edeceğimi söylüyorum ama altı ay önce dua etme kısmını es geçtiğim halde hiçbir şey olmadı, ben de bu yüzden dua etmiyorum.

Bir keresinde annemin afyon ruhunu denedim çünkü annem bunun her şeyi çok daha güzel bir hale getirdiğini söylüyordu ve bu yüzden hastalandım ve yalan söyledim.

Yavru kedim beni tırmaladı ve öyle sinirlendim ki onu dışarı çıkardım, sonra da kedi bir daha geri dönmedi ve o yavrunun karanlık, soğuk ormanda titrediğini her hayal ettiğimde midem bulanıyor.

Edwin'in, bunlardan hiçbirini bilmesini istemiyordum.

Tabağımdaki kırıntıları bir kenara iterken gülerek, "Üçkâğıtçı! Sen saklamaya değer sırları öğrenebilecek kadar zeki değilsin," dedim.

Edwin kendi yavaşlığının acı verici bir şekilde farkındaydı ve bir an yanakları kıpkırmızı oldu. İyi bir kızın yapması gereken hareketin bu olduğunu ve asil ruhlu olmam gerektiğini bildiğim için neredeyse o an oracıkta ondan özür dileyecektim fakat daha sonra Edwin masadan kalktı. Hâlâ çay fincanlarının süslü kenarları üzerinden birbirlerinden büyük bir keyifle nefret eden yetişkinler bize hiç aldırış etmediler.

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Elbette zekiyim," diye homurdandı sessizce. "Mesela sen, annen bir asalaktan daha yararlı biri olmadığı için utanıyor musun?"

Ağzım bir karış açık, şaşkın şaşkın kuzenime baktım.

"Ah, evet. Yoksa kulağına hiç dedikodu çalınmıyor mu? Kimse seni ziyarete gelmiyor mu?"

Bu alçakça bir darbeydi. "Gelmediklerini biliyorsun. Bize kimse gelmiyor."

"Neden Jane? Bunu hep merak etmişimdir."

"Çünkü biz kendi mülkümüzde büyükbaş hayvanlar gibi kapalı tutuluyoruz!" diye bağırdım, yumruğumu düşüncesizce bir tereyağı tabağına vurarak.

Porselen tabak havaya uçarak sert ahşabın üzerine çarpıp küçük parçalara ayrılınca kuzenimin yüzünde aptalca bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Annem de en az onun kadar şaşırmıştı ama bana onaylayan gözlerle bakıyordu; sonuçta ben yalnızca onun kötü bir gecesinde ağzında gevelemiş olduğu bir cümleyi tekrar etmiştim.

Duyduğu hazzın yoğunluğundan Patience Yenge'nin yüzü gülmekten neredeyse ikiye yarılacaktı zira insanın hasmının kendi durumunun çaresizliğini ortaya koyması oldukça hoş bir duyguydu.

"Sizi çaya çağırıyorum ve senin... senin *hoşgörülemez* kızının davranışı bu mu oluyor?" diye bağırdı Patience Yenge. "Yerinde olsam bir güzel döver ve bu konuda hiç vakit kaybetmezdim. Münasebetsiz davranışların önlenmesi için kalın, ceviz bir sopa gibisi yoktur."

Annem ayağa kalktı ve sanki yükümlülüklerini başka bir şeyle bastırır gibi hafif, pamuklu giysisini düzeltti. "Benim *hoşgörülemez* kızım zeki ve neşe doludur."

"Hayır, o cilveli, küçük bir fingirdek ve eğer davranışlarını düzeltmezsen bu sinsi hareketleri onu kötü bir sona götürecek."

"Peki senin çocuğun neymiş bakalım?" diye tısladı Bayan Steele, önündeki peçeteyi yere atarak. "Fazla besili bir ahmak mı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seni temin ederim ki Jane senin oğlunla kıyaslandığında hiç de zararlı çıkmaz. Sizi bir daha burada rahatsız etmeyeceğiz."

"Burada bir daha *hoş karşılanmayacaksınız*," dedi Patience Yenge öfkeyle. "Sana tebriklerimi sunmalıyım Anne-Laure. Kendini seçkin cemiyetten tamamen soyutlamak, sonra da tüm iyi niyetiyle seni sofrasına kabul eden tek insanı gücendirmek... bu ne olağanüstü bir çaba. Pek iyi, ikimizin de zevklerine uygun davranacağım. Eğer o evlat dediğin gaddar kızı kontrol edemiyorsan kendi evinin dışına hiç çıkmasan iyi edersin. Ben kesinlikle öyle yapardım."

Annemin başkaldırısı bir anda yerle bir olarak yerini hüzünlü bir ifadeye bıraktı. Zeki ya da nazik bir kadın olsaydı, Patience Yenge'nin zoraki tavırlarının affedilebilir olabileceğini düşündüm fakat basit ve kötü niyetli bir kadın olduğu için ondan nefret ediyordum ve *sonsuza kadar* da nefret edecektim.

Annem parmaklarını usulca küçük yumruklar haline getirdi.

"Lütfen gelecekte kızımın haklarını, *bütün* haklarını aklına getir, yoksa buna pişman olursun," diye emretti Bayan Steele, başıyla masayı bir kez işaret ederek.

Annem bir kez bile ardına bakmadan oradan ayrıldı. Kendisi genelde hep böyle hızla dışarı çıkardı ki hiddetli çıkışlar kesinlikle onun tarzıydı, bu yüzden ben de, bu kez nasıl bir zarar vermiş olduğumuzu incelemek için orada kaldım.

Patience Yenge mosmor kesilmişti ve sinirden hafifçe titrer halde olmasına karşın, "Edwin ve Jane, biraz daha kek ister misiniz?" demeyi başarabildi.

"Onu ben kışkırttım anneciğim. Sana söylediklerim için özür dilerim," dedi Edwin bana, dişlerini dudağına kenetleyerek. O gün, kahverengi bir yelek ve bordo bir ceketin üzerine kaskatı duran bir yaka taktığını hatırlıyorum ve boynu tiksindirici bir biçimde yerinden fırlamıştı.

"Sorun değil Edwin. Çay için teşekkürler Patience Yenge." Birçok çocuk gibi benim de, kendimi mahcup etmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu ve paramparça olmuş porselenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünümü bana fiziksel rahatsızlıklar veriyordu. Masadan kalktım. "Ben en iyisi... Hoşça kalın."

Ben odadan çıkarken Patience Yenge'nin yakıcı bakışları bana yöneldi.

O akşam, uysal kısrakları ziyaret edebileceğim, yumuşacık, parlak gözlerine bakabileceğim ve kuzenimi düşünmekten kurtulabileceğim ahırlara gittim. Edwin'i düşünmem, kendimden nefret etmemin en önemli sebeplerindendi: Onun o katır gibi cazibesine boyun eğdiğim için kendimden nefret ediyordum ancak senelerdir onunla gelgit etkisine benzer bir çekimle gönülsüz bir arkadaşlık kurmuştum.

Dalkavukluğun, doğuştan bencil insanlar için harika bir lütuf olduğunu keşfettim.

Belki yüzüncü, hatta birinci kez, kişnemeleri ninni gibi dinleyerek, yanağımı adaleli boyunlara yaslayarak öylece durdum; Highgate Malikânesi'ndeki atlar beni mi yoksa küp şekerleri mi seviyorlardı bilemiyorum ama ne bana öfkeyle bakarlar ne de beni, sonsuz lanetlenmenin incecik cambaz ipinin üzerinde sendelemekte olduğum konusunda uyarırlardı. Tatlı samanın ve hayvanların kıllı derisinin yoğun kokusunu içime çekmek beni her zaman rahatlatırdı ve karşılığında ben de onları sakinleştirirdim çünkü özellikle kıpır kıpır olan bir tay, ben yanında olduğumda sakince dururdu.

Düşüncelerim birden atların varlığından, bu hayvanlarla neler yapabileceğim fikrine kaydı. Atımla elma çiçeklerinin olduğu bir çayıra gidip annemle yemek yiyip gülmekten başka hiçbir şey yapmadığımızı hayal ettim; kendimi, Patience Yenge ve Edwin'in düzgünce kesilmiş başları ayaklarımın yanında sallanırken savaşta hücum halinde düşündüm.

Annemle ben, bahar aylarında asla hafif bir akşam yemeğinden fazlasını yemezdik ve az önce gerçekleştirdiği gibi aceleci bir ayrılışın ardından onun kendini romanları ve tonikleriyle birlikte odasına kilitleyeceğini biliyordum, bu yüzden rüzgâr, kocaman ahır kapısının suntaları arasından içeri girmeye başla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yana ve atların hırıltıları benim okşamalarımla sakinleşene dek dışarıda durdum. Gerçekte tamamen ve temelli olarak yalnız bırakılmış olduğumu ertesi güne kadar fark etmedim.

Saat sekizde eve vardığımda, dökülmüş afyon ruhunun o uğursuz meyankökü kokusu evimizin her yanına sinmişti. Bana annemin saat yedide yatağına gittiğini söylemişlerdi ve kendisini bir daha göremediğim için bu çok talihsiz bir zamanlamaydı. Ertesi sabah hizmetçimiz Agatha, onu yatağında hareketsiz, buz kesmiş ve mermer gibi gözleri pencereye dikilmiş halde buldu.

BELONGS TO KAATIES TEAM

İKİ

O kasvetli öğleden sonra ruhum nasıl da şaşkındı. Aklım nasıl da karışık, kalbim nasıl da isyandaydı.

Patience Yenge gergin bir homurtuyla üçüncü kez, "Sen katılamazsın," diye açıkladı. "Topluluk karşısına çıkamayacak kadar histerik..."

"Lütfen, ah lütfen, tek kelime etmem, sesimi bile çıkarmam!"

"Şirin çocuk, biraz kendine hâkim ol!" diye bağırdı yengem. "Onun ruhu için dua et ve Tanrı'nın emrini kabul et. Anneni bu kadar ani bir şekilde kaybetmen güç bir durum fakat birçok insan bu durumu atlatmıştır."

Annemin cenazesine katılmama izin verilmeyeceği haberini, tam olarak onun esrarengiz ölüm haberiyle birlikte almıştım. Maharetli bıçaklar kalbimi söküp yerinden almış, kemiklerimin içinde titreşen ve bana *yalnız, yapayalnız* kaldığımı söyleyen iğrenç, kararsız bir korku hissi haricinde içimi bomboş bırakmıştı. Bu dehşetten bir türlü sıyrılamıyordum; ilk gün boyunca annem için bağırıp çağırdım, ikinci gün boyunca hıçkırıklara boğuldum ve üçüncü gün, yani cenazenin olduğu gün, gözlerim cehennem ateşi gibi kıpkırmızı bir halde titreşirken uyuşmuş vaziyette bir koltukta oturdum, ta ki Patience Yenge gelene dek. Annemin cenazesine gidememek sanki onun mezarına tükürmek gibiydi ve sorular bomboş kafamın içine bir elmanın içindeki kurtçuklar gibi üşüşmüştü.

Artık annem öldüğüne göre benimle ne yapacaklar? Bundan sonra Highgate Malikânesi'nde yaşayacağıma dair vaatleri bana bataklık kadar güvensiz görünüyordu.

Annem nasıl oldu da ölebildi? Agatha'ya göre çok kötü, ani bir

şekilde durumu kötüleşmişti; Patience Yenge ise sinir kriziyle ilgili bir şeyler mırıldanmıştı.

Neden onun defnedildiğini görmemem gerekiyor? Her ikisi de orada olmamam gerektiği konusunda anlaşmışlardı fakat ikisi de bunun sebebini açıklayamıyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek gözyaşlarımı yengemin siyah organze tişörtüne döktüm.

"Annemi bensiz gömmeyin," diye yalvardım. "Ondan ne kadar nefret etmiş olsanız da, benden hâlâ nefret etseniz de, lütfen bunu yapmayın. Buna dayanamam."

"Istıraplarını *hiç* kontrol altına alamaz mısın sen?" Patience Yenge'nin kurbağaya benzeyen yüzü kül rengine dönüşmüştü. "Ben bunu senin iyiliğin için istiyorum, seni kontrolsüz hayvan. Sonun kötü olur eğer bu şekilde..."

"Sonumun nasıl olacağı *umrumda* değil, yeter ki bana izin verin..."

"Bu söylediğin korkunç bir şey," diye bağırdı yengem ve hemen sonra yanağıma bir tokat indirdi.

Nefes nefese kalmış halde yana doğru düşerek tenimin zonkladığı ve dişlerimin sızladığı yeri kavradım. Tokadı çok acımıştı ama açıkça görülebilen o tiksinti ifadesi çok daha kötüydü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, diğer elimle yengemin bileğine uzanarak. "Lütfen, sadece..."

Yengem irkilerek hole doğru ilerledi. "Bu zor bir durum Jane ama istediğin şey imkânsız. Sakinleşmeye çalış. Tanrı alçakgönüllü ve namuslu kullarının içine ferahlık verir, ihtiraslı kimseler ise şiddetli acıları kendi üzerlerine çekerler."

Patience Yenge bir an durdu; elleri koca karnının üzerine dayanmış, gözleri dolu taneleri gibi donup kalmıştı.

"Ona çok benziyorsun, öyle değil mi?" diye fısıldadı. "Zehirli bir ağacın acı bir meyvesi."

Kapı sertçe kapandı.

O âna kadar keder beni örümcek ağları misali sarıyor ve kıskaçlarıyla beni sıkarak içimi boşaltıyordu. Ancak bu olaydan

BELONGS TO KAATIES TEAM

sonra Patience Yenge'ye büyük acılar çektirmek istiyordum ve bunu birkaç hafta sonra haber almış olsaydım onu akla gelebilecek en feci şekilde öldürürdüm ve bu esnada yüzümde bir tebessüm olmayacağından emin değildim.

Ölüm kavramı her zaman yakın bir arkadaş olmuştur bana. Kaybolan kedimi ve öfkeli mizacım yüzünden karşılaştığı (karşılaşmış olması gereken) ölüm şekillerini düşünerek saatler geçirmiştim. Rahmetli babam sonsuz sorularımın kaynağıydı; incecik, basık burnum anneminkine benzemediğine göre onunkine mi benziyordu? Ancak annem öldükten sonra onun toprağın altındaki yalnızlığından başka bir şey düşünmedim ve onu cennette hayal etmemin hemen ardından, *Ama beni asla cennete almayacaklar, bu yüzden de annemi bir daha hiç göremeyeceğim,* diye düşündüm.

Kuşkusuz insanın ölmüş annesi üzerine saatler boyunca düşünmesinden daha kötü hobiler vardır ama hiç kimse bana bunlardan birini önermedi.

Agatha cenazeden bir hafta sonra tavan arasında benim yanıma çömeldi çünkü annemin sandığına bakmak istemiştim. Yedi gün boyunca benim için hayat tamamen yoksul düşme korkusu ve yoksulluğun beni bir an önce esir alıp işini bitirmesine karşı duyduğum arzu arasında gidip gelerek geçmişti. Artık, sanki hepsini karıştırıp onu geri çağırmak için bir büyü yapabilecekmişim gibi, annemin elbiselerine, eldivenlerine ve mektuplarına dokunmak istiyordum; bugün bile, eğer büyücülük zehirli mantarlar ve kurbağa bacağı kullanarak annemi geri getiriyor olsaydı bunları bir an bile düşünmeden kullanırdım.

Agatha demir bir anahtar çıkarırken aşırı derecede kulak tırmalayan sesiyle, "İşte geldik," dedi.

Sarı perçemleri kısık gözlerine düşmüş halde ağır adımlarla etrafta gezinen hizmetçimiz Agatha, tamamen sıradan şeylerden bahsediyordu. Agatha, o cehennem gibi geçen hafta boyunca tek tesellim olmuştu; şeriyle karıştırılmış sıcak et suyu çorbası ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanağımı hafifçe okşamaları çocuk yaştaki bir iblis kız için bile ziyadesiyle keyif vericiydi.

Kilit açıldı ve sandığın içindekileri karıştırmak için hemen atıldım. Elimizde bir çift mum vardı ama yaydıkları ışık loştu ve hayaletleri çağrıştırıyordu ve sandığın içini araştıran parmaklarım dantele değdiğinde neye dokunduğumu pek anlayamadım.

"Ah, neler varmış burada," diye bağırdı sağımda duran Agatha.

"Annemin güneş şemsiyesi," diye hatırladım, elimdekini kaldırarak.

"Evet Bayan Jane, hem de ne şemsiye."

Bunu inkâr edemezdim, bu yüzden sandığın içinden daha çok yadigârı çıkardım: çatlak okuma gözlükleri, açık kahverengi bir seyahat çantası. Sonunda kenarlıksız şapkalara ve kitaplar içinde ezilmiş çiçeklere o kadar doydum ki elimde bir çift bomboş afyon ruhu şişesi tutmakta olduğumu güçlükle fark ettim.

Agatha uysal bir şekilde bunları elimden aldı. "Bayan Jane, bunlar mazide kaldı, bakın hem hepsi de bitmiş, tükenmiş; bu yüzden siz de çıkarın aklınızdan."

Agatha'nın, annemin artık hasta olmadığını söylemek istediğini düşündüm, bu yüzden başımı salladım. Sandığa bir kez daha dalarak içinden çerçeveli bir camın ardında sıkıştırılmış, fındık kabuğu renginde, benimkine çok benzeyen, örülmüş bir saç buklesi çıkardım. Bunu daha önce annemin şömine rafında görmüştüm ama çok uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu.

"Bu babamındı. Babam ölmeden çok önce mi evlenmişlerdi Agatha?"

"Annenizin arzu edeceği kadar uzun bir zaman önce değil zavallı yavrum."

"Kuzen Edwin bana annemin bir asalaktan daha yararlı biri olmadığını söyledi," diye fısıldadım.

Agatha yumuşak bir tonla, "Bakın Bayan Jane," diye homurdandı, "içinizden geldiği gibi konuşabilecek kadar güvendiğiniz insanlar vardır, uygun olan şey neyse onu söyleyeceğiniz insanlar vardır. Ve şayet bu iki tür insan kartonlarla, dövmelerle, efen-

BELONGS TO KAITO_TEAM

dime söyleyeyim bu tür şeylerle damgalanabilseydi, bir sürü sıkıntının önüne geçilirdi."

Karnımda suçluluk duygusundan oluşan bir kurtçuk kıpırdandı. O sabah onu endişelendirmemek için, tereyağlı yulaf lapası teklif ettiğinde geri çevirmemiştim ama yalan söylemiş olmuştum çünkü bakmadığı sırada yulafı gölün kenarına dökmüştüm.

Yalan söylemek bana her zaman nefes alıp vermek kadar kolay gelmişti.

"Babam da büyük ev yerine kır evinde yaşamayı mı tercih ederdi?"

"Tanrı iyiliğini versin, baban annenle evlendikten sonra burada hiç yaşamadı ki. Baban Paris'te bir bankada çalışırken tanışmışlar; tahminimce baban, annen neredeyse orada olmayı istedi."

Başım, geniş omuzlarına düştü. Agatha'nın üzerinden kül suyu ve haşlamakta olduğu koyun etinin kokusu yayılıyordu ve tam, sonunda altıma alıp oturmaktan güçsüz kalmış bacaklarımı kaldırıp yavaş yavaş kararan tavan arasından çıkmayı akıl bile edemeyecek kadar bitkin düştüğüm sırada sandıktan daha önce hiç görmediğim bir şeyi çekip çıkardım.

Bu bir mektuptu; annemin zarif Parisli el yazısıyla yazılmış bir mektuptu. Harfler âdeta bir hak iddia edercesine kalın çizgilerle kıvrılmıştı. Mektupta şunlar yazıyordu:

Rue M——,
2. Bölge,

PAZAR

Sevgili Bay Sneeves,

Size aceleyle yazdığım için pardon, s'ilvous plait, fakat şu an beni kasıp kavuran keder yüzünden kaslarımı güçlükle kıpırdatabiliyorum: J—— en nihayetinde son nefesini verdi. Doktorlar hiçbir

şey yapamazdı ve ben şu an harap haldeyim. Benim ve kızım adına sürdürmüş olduğunuz yasal girişimler hiç şüphesiz kahramancaydı fakat kocam artık vefat ettiğine göre, Highgate Malikânesi'ne yeniden yerleşmek için tümüyle hazır olduğumuzu tasdik etmem gerekir. Geçen her bir saniye çok değerli olabileceği için sevgili eşim J—— sizin sadık bir müvekkiliniz olduğuna göre, si ce n'est pas indiscret acil bir toplantı talep ediyorum.*

*Veuillez agréer mes salutations empressées,***
Bayan Anne-Laure Steele

Önce bu mektubun iki sayfa olduğunu düşünmüştüm fakat aslında mektup, İngiliz bir erkeğin okunaksız yazısıyla birlikte yazılmış yanıtla birlikte saklanmıştı:

Ruedu R——,
1. Bölge,

PAZAR

Chére Mme. S——

Firmamız adına size en içten taziyelerimi sunarım. Bay S——, Sneeves, Swansea ve Turner'ın çok değerli bir müşterisiydi. Buraya geleceğiniz zamanı bekliyor ve belgelerin merhum Bay S——'nin arzusuna göre hazırlanmış oldukları konusunda sizi temin ediyorum.

Naçizane,
Av. Cyrus Sneeves

Bu mektuplardan yalnızca, konunun Highgate Malikânesi üzerindeki nihai mülkiyetimle alakalı olduğunu anlayabilmiştim; şaşkın bir halde onları Agatha'ya verdim, o da her iki mektubu birden dikkatle katladı ve tekrar sandığın içine koydu.

---

* (Fr.) Sizin için bir sakıncası yoksa. *–çn*
** (Fr.) Saygılarımla. *–çn*

"İşte bu hiç ummadığım bir şeydi." Agatha'nın kısık gözlerini daha da kısıldı.

"Annem bu mektubu babam öldüğü zaman mı yazmış?"

"Akıllı bir tavuk, her zaman civcivlerine iyi bakıldığını görmek ister. Şimdi, yemekte salamura ringa balığı ve kızarmış ekmek var. Annenizin eşyaları sizi sevindirmişe benziyor ve bu sandık yarın da, ondan sonraki gün de burada olacak."

Agatha yine çok haklıydı fakat kazara *benim* de ertesi gün orada olacağımı düşünme konusunda hatalıydı.

Agatha sandığın kapağını kapatıp doğrulurken ona, "Babamı hiç tanıdın mı Agatha?" diye sordum.

"Neden sordun, Tanrı iyiliğini versin, nasıl bir soru bu?" Agatha şefkatle dilini şaklattı ve ağır adımlarla aşağı indi.

Belki çocukların da anıları vardır ama ben dokuz yaşındayken, Jonathan Steele'e dair zihnimde beliren puslu anılar, şifresini bilmediğim bir kasanın içindeki yadigârlar misali saklanmıştı. Babamın portresine giden yolda biriktirdiğim ekmek kırıntıları bir yemek oluşturmak şöyle dursun, bir ekmeğin kabuğunu bile oluşturmuyordu.

Baban un homme magnifique'ti,* *gözleri tıpkı seninkiler gibi tatlı bir çikolata kahvesiydi ve bizi güvende tutmanın yollarını düşünmeyi bir an olsun bırakmazdı*, derdi annem.

Baban herhangi bir adam kadar iyiydi, bazı kötü adamlardan daha kötü de değildi, derdi Agatha.

Tanrı aşkına ondan bahsetme, derdi Patience Yenge.

Artık babamın, annemin güvendiği bir avukat arkadaşıyla birlikte Paris'te bir bankacı olduğunu biliyordum; Jonathan Steele'i, bir zamanlar annemi garip büyüklükteki kalemiyle yoksulluktan kurtarmış olan, gür bıyıklı, iyi bir ekonomi kahramanı olarak hayal ettim.

"Babam annemle nasıl tanıştı?" diye seslendim tavan arasının gıcırdayan merdivenlerinin başından.

"Bütün sohbet konularını kullanıp sözcükleri tüketirseniz za-

* (Fr.) Yakışıklı bir adam.

BELONGS TO KAATIES TEAM

manı nasıl geçireceğiz Bayan Jane?" diye azarladı Agatha eliyle beni çağırarak.

Sözcüklerin bitip tükenmesi gibi rahatsızlık verici bir fikir üzerinde düşünüp endişe duydum. Agatha'yı takip ederken adımlarım, taşlardan oluşan örtülerinin altında uyuyan erdemli ölülerden daha fazla ses çıkarmıyordu.

Yavaş yavaş iştahımı ve aynı zamanda da başkaldırıya karşı duyduğum büyük ilgiyi geri kazandım.

Patience Yengem, kız çocuklarının yalnızca süs eşyası gibi olmaları gerektiğini düşünürdü. Gerçekten de Jane Eyre hikâyesinin başında kendini perdeyle kapatılmış bir duvar oyuğunun içine saklıyordu ve en azından bu şekilde yumuşak başlı davranmaya çalışıyordu.

Ancak ben kurgusal değil, gerçek bir yetimdim. Mayıs ayının alev alev yanan öğleden sonralarında uyanır; öğle yemeklerinde esmer ekmek, tereyağı, bir de Agatha'nın çay yerine tatlı badem, yumurta ve tarçınla yaptığı süt çorbası haricinde hiçbir şey yemezdim. Patience Yenge'ye karşı duyduğum tatsız –ya da Fransız mı desem– düşüncelerim onu benden bir süreliğine uzak tutmuştu ve geri kalan zamanlarda da ya atlarla fısıldayarak saçma şeyler konuşur ya da ormanda, gölün kendilerine kucak açmasıyla kendilerinden geçen bataklık otlarının olduğu yerde sessizce dolaşırdım. Ahırlarda, hayatta bana kalan son sırdaşlarımın karınlarını kaşağılarken gübre ve temiz ter kokusunun beni sakinleştirmesine izin verirdim fakat ormandayken, derin düşüncelerim esrarengiz bir biçimde fantastik bir hale bürünürdü.

Büyük evi ateşe vereceğim ve sonra onlar da annemi mutsuz ettikleri için üzülecekler.

Yalnızca yıldızların pencerelerde parıldadığı ve caddelerin bomboş olduğu zamanlarda uyanık olacağım Paris'e kaçacağım.

Annemin mezarını bulacağım ve orada, çiy damlaları ve bitki özleriyle yaşayacağım.

Gerçek huzur beni bulamadı fakat ara sıra, kendimi melanko-

BELONGS TO KAATIG TEAM

linin pençesinde kaybettiğim zamanlarda üzerime, bir kâbusun ardından uykuya dalmaya benzer alışılmadık bir rahatlık hissi çökerdi.

Bazen de yalnız olmadığımdan şüphelenirdim.

Günler geçtikçe izlendiğim hissi daha da şiddetlendi. Agatha, her akşam annemin sandığını kilitlediği ve ahırlara götürmem için çantalar dolusu elma hazırladığı zamanlar haricinde beni serbest bırakırdı; asla beni gizlice gözetlemezdi, bundan emindim. Bahçıvan iyice kartlaşmış, yaşlı bir adamdı ve seyisler de bana, büyük evdeki hizmetçiler kadar ilgisiz davranırdı. Patience Barbary ise dış dünyanın, onu bir medeni yapıdan bir diğerine götürmeye yarayan güvenilmez bir köprüden ibaret olduğunu düşünürdü.

Yine de ağaçların arasında yuvarlak gözlere ve yırtıcı bir hayvanın aç bakışlarına sahip olan başka bir canlıyı görür gibi olurdum fakat avın ben olduğumu anladığımda kaderim çoktan belirlenmişti.

BELONGS TO KAATIG TEAM

ÜÇ

Onun gözünde büyümüş de küçülmüş numaracının tekiydim; düşmanca duygulara, zalim bir kişiliğe ve tehlikeli boyutta ikiyüzlülüğe sahip olduğuma gerçekten inanırcasına bakıyordu bana...

Büyük eve davet edilme taleplerim, akla gelebilecek en kaba davranışla geri çevriliyordu: sessizlik. Ancak çocuklardan korkan yetişkinler bile eninde sonunda kendilerine gelirler ve haziran ayının başlarında, beş çayında Bayan Patience Barbary'nin karşısına çıkmamı bildiren bir mektup aldım. Misafir salonuna girdiğimde, beni iki yerine üç kişinin beklemekte olduğunu fark ettim.

Bu üçlüye, kurbağa ağzına benzeyen ağzını önceden sonucu belirlenmiş bir başarının memnuniyetiyle geren ifadesiyle, fildişi ve yeşil çizgili bir şezlongda oturan Patience Yenge başkanlık ediyordu. Patience Yenge'nin matem elbisesinin annemin ölümünden sonra da farklı görünmediği gerçeği üzerine (zaten nasıl görünebilirdi ki?) içimde o taftanın üzerinde derin yırtıklar açma isteği uyandırdı. Dudakları daha şimdiden limonlu keklerin pudra şekeriyle lekelenmiş olan Edwin bana nazikçe gülümsedi.

İşte tam o anda, tam da şüphelendiğim gibi olduğunu düşünürken, beni gizlice gözetleyen kişinin Edwin olduğunu anladım.

"Jane, bu bey Lowan Bridge Okulu'ndan Bay Vesalius Munt. Bay Munt, bu da yeğenim Jane."

Hiç şüphe yok ki sevgili okurum, kâr elde etmek amacıyla okullar yöneten, şöyle diyelim, tesislerini yanlış tanıtan donuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakışlı psikoposların ihtiyati ününü işitmiştir. Eğer öyleyse, sonradan olacaklar için kısmen hazırsınız demektir. Bay Munt, tepeden tırnağa siyahlar giymişti; alnı çıkıktı, simsiyah botları muntazam bir şekilde cilalanmıştı, yüz ifadesi ciddiydi. Bay Munt'un bir kurgu karaktere olan yüzeysel benzerliği işte burada sona eriyordu.

Birincisi, olduça zeki biri gibi görünüyordu. Etrafındaki insanları yakından inceliyordu; bu, yengemden elimden geldiğince uzak duruşumu görmezden gelebilecek türde bir adam değildi ama bu gözlemi kendi menfaatiyle uyuşmadığı müddetçe bu konuda yorum yapacak biri de değildi.

İkincisi, Bay Vesalius Munt yakışıklı bir adamdı. Kırklı ya da ellili yaşlarının ortasındaydı ama yüzünde bulunan, düşünceli çizgilerden açık gri gözlerine, hatta incecik çenesine kadar her bir kıvrım, yüce gönüllü eğilimlerini ve kendi kendini maruz bıraktığı katı karakteri yüzünden duyduğu pişmanlığı ortaya koyuyordu.

Üçüncüsü, Bay Munt bir zorbaydı ki bu da bize daha tanıdık gelen o ilk edebi örneklere geri dönmemizi sağlıyor. Kendisi, durumundan hiç pişmanlık duymayan, büyük bir zorbaydı ve verdiği ilahi hizmetten, bunun getirdiği becerilerden *zevk alıyordu*; bunu onun muntazam bir biçimde düzensiz, siyah saçlarında ve tevazu ile birleştirdiği ellerinde görebiliyordum. Midem sıkışarak bu adamın, sırf acıyla kıvrandığını seyredebilmek için bir yılanı sımsıcak kömürlerin üzerine atabilecek biri olduğunu düşündüm.

"Bayan Jane Steele," diye selamladı beni Bay Munt. "Geçtiğimiz ay içinde öksüz kaldığınızı üzülerek işittim. Tanrı'nın iradesine bizlerin aklı ermez fakat O'na inanın, O ki en karanlık vadilere bile ışığı getirendir."

Yengem aşırı resmi bir ifadeyle çenesini boynuna doğru indirdi. "Jane zeki bir kızdır, yalnızca görgüsüz ve inatçıdır Bay Munt. Zekâsının şekillendirilip tevazuya, karakterinin de düzgün bir Hıristiyan karakterine dönüştürülmesi gerekmektedir."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Öyle olursam size artık annemi hatırlatmayacak mıyım?" diye tısladım.

Patience Yenge cilalı bir tahta parçası çıkardı ve simsiyah dantel bir yelpazeyle kendini serinletmeye başladı. Örümcek ağına benzer bir kumaş parçası da olsa aramızda *bir şeyin* bulunmasını istemişti.

Bay Munt'un bakışları, sahnede kullanılan kılıçlar misali parlak, seri ve ince hareketlerle ikimizin arasında gidip geldi. "Yengeniz bana, annenizin... rahatsız biri olduğunu söyledi," dedi muazzam bir özenle. "Akıl hastalarının çocuklarının..."

Dehşet içinde, "Benim annem akıl hastası *değildi*!" diye bağırdım.

"*Gerçekten* de değildi," diye yineledi Edwin, midemi bulandıran, yaltakçı bir tavırla.

"Bünyesi hassastı." Yengemin sesi sanki dişleri sökülüyormuş gibi çıkıyordu. "Sanatçılar genelde oldukça gergin insanlardır."

Vesalius Munt sert hasır sandalyesinde kıpırdanarak ona, "Sanat bir lanettir," diye hak verdi. "Sanat, insandaki feragat, iffet ve alçakgönüllülük gibi ilahi kaynakları yiyip bitiren bir hastalıktır. Bana halinden memnun bir sanatçı gösterin Bayan Barbary, ben de size bir şarlatan, bir davacı, bir köle, göstereyim. Gerçek sanatçılar, sefalet içindeki bir ırka aittirler. Jane, bana tuhaf tutkularınız olduğu ve yetiştirilme tarzınızın... farklı olduğu söylendi. Anladığınız üzere ben bir okul yönetiyorum ve yengeniz orada harika bir öğrenci olacağınızı düşünüyor."

Okul sözcüğü, anımsayamadığım zamanların öncesinden beri içimde duyduğum o sıkıcı ıstırabın haricinde beliren ilk hissi de kışkırtmıştı. Annem genç kızken, Fransa'nın güneyinde bir yatılı okula gitmiş. Tatillerde, çakıl taşlarının terliklerinin altında çatırdadığı ve deniz serpintilerinin onları kahkahalarla çığlıklar atarak tekrar kum tepeciklerine doğru kovaladığı parlak kumsallara yürürlermiş. Annem dans etmeyi de resim yapmayı da o okulda öğrenmiş.

Okula gitmek bana maceralarla dolu bir şey gibi geliyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fakat durumumun anneme benzeyeceğini fark ettiğimde parmaklarım karıncalandı.

Ancak birden kır evimizi hatırlayınca tekrar Highgate Malikânesi'ne döndüm; daha şimdiden bu kadar kaybolmuşken bana bu denli tanıdık gelen her şeyden nasıl ayrılabilirdim? Korku, duyduğum mutluluğu benden söküp aldı.

Tüm bunların yanında bir de hünerli, küçük bir yalancıydım ve okulda hünerli küçük yalancıların başına neler gelirdi?

"Gitmesem daha iyi olur," diye fısıldadım.

Patience Yenge sinirle yelpazesini açtı.

"Beni bir yabancıyla göndermeniz..."

"Bay Munt seni yararlı biri yapacak çünkü yetim çocuklar mutlaka..."

"Beni buradan uzaklaştırmayın," diye yalvardım ayağa kalkarak.

"Konu kapanmıştır."

"Kapanmadı!" diye bağırdım hiç de çocuksu olmayan bir tavırla.

Patience Yenge, şişkin göğsünü öne doğru çıkardı. "Seni kötü kukla seni, bir kez olsun laf dinle. Kendine bir uğraş bulmak *zorundasın*, yoksa..."

"Highgate Malikânesi benim!" diye bağırdım. "Annem bana öyle dedi. Ondan *nefret ettiğin* için böyle söylüyorsun."

"Üretken biri olman gerektiği için sana bunları söylüyorum. Ve bizlere çektirdiği onca şeyden sonra annene karşı ne kadar iyi davrandığımı bilseydin dizlerinin üstüne çöküp benden af dilerdin."

O halde yapmam gereken şey bu mu? Dudaklarım titriyordu, tüm cesaretim kaybolmuştu. *Bana ait olan şeyi elimde tutabilmek için kendimi küçük düşürmem mi gerekiyor?*

"İstediğiniz şey pohpohlanmak mı?" diye tıslադım. "Ama elbette zavallı annemden de bu sebepten nefret ediyordunuz; o seçkin biriydi ve siz hayatınızda tek bir gün bile kimseden övgü işitmediniz."

Ateş gibi yakan bir sessizlik tüm salona yayıldı. Bay Munt beni o kadar dikkatle inceledi ki ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve Kuzen Edwin dehşet dolu bir sersemlikle gözlerini bana dikti, soluk alıp verişleri yeleğinin düğmelerini geriyordu. Patience Yenge yalnızca gülümsedi, çarparak kapanan ve kilitlenen bir kapıyı andıran bir gülüştü bu.

"Bu çıkışım için özür dilerim," dedim boğuk bir sesle. "Ama ben burada... annemden bana kalan her şeyle birlikte kalmak istiyorum."

"Elbette kalmalısın. Anne, onu buradan gönderemezsin!" diye itiraz etti Edwin. "Jane benim tek oyun arkadaşım."

Patience Yenge, on üç yaşındaki bir çocuğu fazlaca şımartan bir ses tonuyla, "Tamam benim tatlı oğlum, çok geçmeden özel öğretmenin sana bildiği her şeyi öğretecek ve sen de okula gidip orada kendine harika yeni arkadaşlar edineceksin."

"Hayır," diye sızlandı Edwin yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Hayır, ben onu özlerim, bunu *yapamazsın*. Bu hiç *âdil* değil."

"Aile üyeleriniz arasında böylesi bir bağlılık görmek hayli etkileyici." Bay Munt'un azametli kırışıklıkları onaylar bir ifadeyle daha da kırıştı ve pantolonunun diz kısmındaki hayali tozları eliyle süpürdü. "Kuzeninde böyle bir sevgi uyandırmış olması bana Jane'in gerçekten de kurtarılabilir bir çocuk olduğu yolunda umut verdi."

Bu gözlemlerden hiçbirini övgü niteliğinde bulmamıştım ve gümüşi tondaki gözleri çok derin bir havuzun dibindeki bozuk paraları andıran Vesalius Munt da giderek daha çok sinirimi bozuyordu, bunun üzerine kapıya doğru yaklaştım.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz sevgili küçük kızım?" diye sordu Bay Munt; nezaket ses tonundan tıpkı bir yaradan sızan kan damlaları gibi sızıyordu.

"Çaya kalamam." Boğazımdaki ilmek giderek daralıyordu.

Bay Munt sandalyesinden kalkarak, "Pekâlâ Jane," diye mırıldandı. "Böylesine mantıksızca hareket ederek yalnızca sevgili yengenizi haklı çıkarıyorsunuz. Yanıma gelin, izin verin de sizi in-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

celeyeyim, gücünüze ve sıhhatinize bir bakayım, belki de böylece Lowan Bridge Okulu bünyesinde sizin için bir yer bulabiliriz."

Bir anda bir yaban tavşanı gibi oradan kaçtım; yengem yapmacıksız bir telaşla ardımdan bakakaldı ve Edwin hafif bir çığlık attı.

Arkama dönüp baktığımda Bay Munt'un gösterişli, simsiyah saçlı kafasını kaldırmış bir halde hakkımda derin düşüncelere dalmış olduğunu gördüm; yüzünde bir tepeyi gizlice gözetlemiş ve sırf diğer tarafta neler olduğunu görebilmek için bu tepenin zirvesine ulaşmaya ant içmiş bir adamın ifadesi vardı.

Seneler sonra Highgate Malikânesi'ne tekrar döndüğümde o hendeği yeniden gördüm ve kendimi, tıpkı resimli bir kitaptaki korkunç bir mağaraya bakan çocuk gibi ona uzak hissettim. Bu nedenle orayı, yirmi dört yaşındaki halimle son derece mantıklı bir şekilde tasvir edebiliyorum. Kır evimiz, batı yönünde uzanan tatlı kahverengi ördek havuzuyla birlikte ormanlık alanın bitiminde bulunuyordu. Bu küçük gölet geçildiği zaman mülkümüzü sınırlayan orman yerini bir tepeye ve dolayısıyla da üzeri mor renkli düğünçiçekleri ve yabani otlarla kaplı olan küçük bir çatlağı andıran keskin bir bayıra bırakıyordu.

Kaçışımı başarıyla tamamladıktan çok sonra bile Bay Munt'un gözlerinin kafatasımın arkasını âdeta yakıp kavurduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden ormana gittim.

Ağaçların başladığı sınıra ulaştığımda saç buklelerim alnıma yapışmış, hayvansı bir korkuyla âdeta tenime perçinlenmişti ve ben de onları geriye doğru ittim. İki saç örgüsünü taç misali başımın tepesine tokalamıştık ama birkaç tel aradan sıvışmıştı ve o an orada, etrafım yapraklarla ve eğreltiotlarıyla çevriliyken şirret bir orman perisine benziyor olmalıydım. O akşam güneş ışınları sanki fiziksel bir ağırlığa sahipmişçesine ağaçların arasından eğimler yaparak vuruyor; yere düşmüş ağaçların demir parmaklıklara ve kilisede tövbekârların nedamet getirdiği banklara benzer şekiller oluşturmasına neden oluyordu. Ormanda gezinerek kendimi sakinleştirdim.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Bay Munt'la birlikte Lowan Bridge'e gitmemeliyim.

Bay Munt'la birlikte Lowan Bridge'e gitmem gerekmiyor.

Bay Munt'la birlikte Lowan Bridge'e gitmeyeceğim.

"Bir yerini mi incittin Jane?"

Elimi ağzıma götürerek çığlık atamayacak kadar korkmuş bir halde arkama döndüm. Kuzen Edwin üç metre kadar ötemde duruyordu; yüzünde, atlarla araları hiç iyi olmayan insanların (ki ben hiç de öyle değilim) delişmen hayvanlarını sakinleştireceğini düşündüğü türden ihtiyatlı bir sırıtış vardı.

"Ne demek istiyorsun?" dedim soluk soluğa.

Edwin bana daha fazla yaklaşmadı ama işaret parmağını bana doğrulttu. Matlaşmış saçlarının bir yarısı güneş ışığıyla aydınlanmış, diğer yarısı eğri büğrü bir ağaç dalının gölgesine saklanmıştı; bu haliyle tıpkı kuklaların birbirlerini öldüresiye patakladığı kukla gösterilerindeki dikilerek bir araya getirilmiş yaratıklara benziyordu.

"Yaran kanıyor." Tekrar yürümeye başladı.

Eğilip baktığımda fark etmeden kolumu bir böğürtlen çalısına sürterek çizmiş olduğumu gördüm. Fazla derin olmayan çizikten bir kan damlası sızıyordu.

Kuzen Edwin yanıma ulaştığında, "Bakayım," dedi

Edwin mendilini yarama sararken daha hızlı soluk alıp vermeye başladı; mendili yaranın üzerine birkaç kat halinde doluyor, dikkatini işine verdikçe kaşları çatılıyordu. Edwin etrafa limonlu kek ve her zaman sahip olduğu, insana sanki kafur ve peynir kabuklarından oluşan bir yatakta doğmuş gibi gelen o *eski* kokuyu yayıyordu.

"Onlara izin vermeyeceğim," diye açıkladı. "Annemin seni okula göndermeyi düşünmesinden nefret ediyorum. Bu evin erkeği benim ve sen burada bizimle kalacaksın Jane. Sakın korkma."

Edwin'in mendili bağlamasını seyrettim; mendili bir bandaj gibi bağlıyordu, doğru, ayrıca iptekten bir kelepçe ve bir tasmanın ucundaki halka gibi.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Korkmuyorum."

Edwin başını kaldırıp baktı, yeşil gözleri parıldıyordu. "*Korkmuştun*, o korkunç Bay Hunt'tan korkmuştun. Korkmana gerek yok. O seni bizden ayıramaz."

Edwin, saçlarımın arasındaki bir yaprağı çekip aldı ve pantolonunun cebine koydu; hiçbir zaman hoşlanmadığım ama çok da acınası olduğunu düşünmediğim bir alışkanlığıydı bu.

"Beni affettin mi?" Edwin topuklarının üzerinde sallandı. "Sırlar oyunu için, yani o günden bu yana pek konuşamadık. Ben sadece aşçıdan işittiğim nezaketsiz bir sözü tekrarlıyordum. Annen acımasızca dedikodulardan kurtulamayacak kadar güzel bir kadındı, sence de öyle değil mi? El sıkışalım mı?"

Edwin tombul elini yüzüme doğru uzattı. Elini sıktım; bir aptal olmasına karşın o an, rahmetli annemin harikalar yaratacağı bu övgü dolu hareketi idrak edebilecek kadar akıllıca davrandı.

Elimi bırakmak yerine beni kendine doğru çekti.

"En sevdiğim sırrım hangisi bilmek ister misin?" diyerek gözlerimin arasındaki boşluğa doğru soludu.

Yutkundum. Ona hayır diyecek olsam öfkelenecek, surat asacak ve bana günlerce küsecekti, bu yüzden başımı eğdim. Edwin kırmızı dudaklarını kulağıma dayadı.

"Arabayla dolaşırken sana o şeyi *gösterdiğim* gün çığlık atmadın. Sen de en az benim kadar yaramazsın. Bundan hoşlandın."

Edwin yavaş yavaş geriledi. Kolumu sıkan eli gevşedi ve tam pantolonunu çözmüş olmasının aramızda bir bağın oluşmasına neden olmadığını ve çığlık atmanın aklıma gelmiş olduğunu ifade edebileceğim sözcükleri ararken Edwin de alt dudağını kıpkırmızı oluncaya dek ısırdı.

Ardından gözleri ışıldayarak sırıttı.

"Şu anda da çığlık atmıyorsun."

"Bırak kolumu," diye emrettim.

Meltem, saçlarımız arasına dokunup geçen narin parmak uçları gibi esiyor, alakargalar gölgeli gökyüzünden sesleniyorlardı ve ben yapraklarla perdelenmiş ormanlardan ve başımı soktu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğum ne tür bir belaysa ondan kurtulmama yardım edemeyecek olan kuşlardan artık korkuyordum, hem de ölümüne korkuyordum.

Edwin beni bırakmadı. "Hadi yeni bir oyuna başlayalım."

"Kes şunu diyorum sana. Ne oyunu?" diye sordum ona.

"Ağzının içinin nasıl bir tadı olduğunu merak ediyorum." Kuzen Edwin eğildi.

Suratına elimden geldiğince kuvvetle vurunca beni bırakacak kadar şaşırdı ve o âna dek *koşmanın* ne demek olduğunu bilmediğimi fark ettim.

Güneş daha da parıldadı, rüzgâr hızını artırdı ve Edwin beni yakaladığında ağaçların bulunduğu sıraya henüz ulaşmıştım. İkimiz de yuvarlanıp yere düşerken ona vurdum, ismini haykırarak *durmasını* söyledim ve Edwin rahat bir ifadeyle gülerek bileklerimi, incecik dalların sırtıma battığı, göz alabildiğine uzanan ormanın üzerinde rengi giderek mora çalan gökyüzünün dalgalanan devasa bir tente gibi göründüğü hendeğin içinde yere mıhladı.

Dudakları boynumla buluştu; dili dudaklarımı ittirdi. Havaya birbiri ardına tekmeler savurdum, kalbim damarlarıma simsiyah bir dehşet sıvısı pompalamasına karşın bacaklarım birer silaha dönüşmüştü. Edwin tüm ağırlığıyla beni yere mıhladı ve artık o da değişmişti; uyluklarıma dayanan bölgesi sertleşmiş, yumruğumun yanağına indiği bölge kıpkırmızı olmuştu ve ben o an, *bedenim bir işe yaramıyor, hiçbir şey işe yaramıyor*, diye düşündüm, bu yüzden başka bir şeyi kullandım.

Ondan kurtulmaya çalışırken, "Bu kez söyleyeceğim," dedim tükürürcesine. "*Herkese* söyleyeceğim."

Yüzündeki o pis neşe ifadesi bir an kayboldu. "Hayır, söylemeyeceksin. Sen de tıpkı annen gibi çokbilmiş bir kötü kadınsın, annem bana hep böyle söyler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bundan hoşlanıyorsun demek istiyorum."

"Ona bundan *ikimizin de* hoşlandığını söyleyeceğim," diye

BELONGS TO KAATOS TEAM

yalan söyledim soğuk bir ifadeyle. Bedenimi gevşettim. "Sonra o da beni buradan sonsuza dek uzaklaştıracak. *Kalk üzerimden.*"

Edwin dudağını ısırıp giysilerini düzelterek geri çekildi. Darmadağın olmuş görünümümü incelerken giderek tedirginleşti, titreyen parmaklarımla üzerimi temizlerken o da boşluğa uzandı.

"Bu sadece bir oyundu," dedi bana. "Ben asla... asla seni incitmek istemedim. Üzgünüm Jane."

Bileklerim yara bere içindeydi, sırtım çizilmişti, elbisemin kolu yırtılmıştı, kalbim kırılmamıştı ama sanki Edwin onu söküp çamurun içinde sürüklemiş gibi çizilmiş ve kirlenmişti. Birkaç adım atan Edwin eğilip yerden bir şey aldı. Bu, kolumdan yere düşen kendi cep mendiliydi ve sanki bu dünyada kızlara mendil vermek onlara karşı işlenen suçları bağışlatabilirmiş gibi onu bana geri verdi.

"Jane, tekrar arkadaşım olur musun?"

Onun bu sorusu üzerine öfke tepeden tırnağa tüm bedenimi kapladı.

"Biz seninle asla arkadaş olmadık," diye yalan söyledim bir kez daha kaçmaya hazırlanarak, onu elimden geldiğince kuvvetle göğsünden ittim.

Bastığı yerde takılıp sendelediği kaya ayağının altından kaydı; hendeğe doğru hafifçe yerinden oynadı, sürtünen granitin ve ölü eğreltiotlarının hafif sesi işitildi. Kazaların meydana gelmesi evrensel bir ilkedir ve gündelik yaşantımızın çok büyük bir yüzdesini kontrol altına aldığı için belki de bahsetmeye değer tek evrensel ilkedir.

Tüm varlığım, her bir zerrem o yadsınamaz itişin içindeydi.

O kısacık düşüşe tepeden bakıp kırık omurgası ve hayal kırıklığına uğramış bakışlarıyla son soluklarını alıp verirken Edwin'in gözleriyle buluştuğumda ona yardım etmek ya da onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadım.

Yürüyüp oradan uzaklaştım.

BELONGS TO KAATIES TEAM

DÖRT

"Kötüler öldükten sonra nereye gider biliyor musun?"

Anında bilinen, Ortodoks cevabı verdim.
"Cehenneme giderler."

"Bunun olmaması için ne yapman gerek?"

Bir süre ne diyeceğimi düşündüm; cevap verdiğimde hiç hoş karşılanmadı. "Sağlığıma dikkat edip ölmemem."

Edwin öldü, diye düşündüm.
Belki de sadece bayılmıştır.
Onu öldürdün *seni aptal,* diye düşündüm hemen ardından ve kıkırdadım, sonra yara izleri gibi yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında sendeleyerek yürüdüm.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ciğerlerimde hava olsaydı çığlık atardım fakat yapabildiğim tek şey, bir saman tutamı kadar büzülen boğazımdan kesik soluklar alıp vermek oldu. Sanki gezegen beni üzerinden atmaya çalışıyormuşçasına çimleri sımsıkı kavramıştım. Boğucu geçen birkaç saniyenin ardından boğazımdan bir inilti kaçtı ve gözyaşları sel gibi akmaya başladı.

O gece korkunun beni fiziksel olarak *öldüremeyeceğini* öğrendim; dalgalar, beni boğmaksızın birbiri ardına zihnime çarpıyordu ama yine de... hayatım boyunca bir daha böylesi boğucu bir *yanlışlığı* deneyimlemektense ölmeyi tercih edeceğimi düşünüyordum.

Çimenlik alanın üzerinde yan tarafıma dönerek –büyük evi değil, kır evini görecek biçimde dönerek– bir saat ya da daha uzun bir süre boyunca ağladım. İçimdeki şiddetli yağmur, dam-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lalara dönüştüğünde elbisemin koluyla gözlerimi sildim ve ayağa kalktım. Güneş artık karaağaçların tepesinden iyice batmıştı ve bir daha doğup doğmayacağını bilemiyordum. Saplandığım ıstırap ve şaşkınlık batağında zihnimde üç düşünce belirdi:

Sen gerçekten de herkesin söylediği gibi günahkâr bir kızsın.

Utanç, frengi misali tüm tenime yayıldı.

Sana yardım edecek bir annen yok ve şimdi asılacaksın.

Bütün çocuklar gibi ben de Newgate Hapishanesi'ndeki serserilerin işlemiş oldukları dehşet verici suçların kaydının tutulduğu, görünürde eğitici olması gereken Newgate Yıllığı'nı kendimden geçmiş bir halde okumuştum. Kimse kargaşa dolu bir hayata, asılmak (ya da çekilerek dört bir parçaya ayrılmak ya da dahada ötesi ezilerek yavaşça öldürülmek) güzel bir cumartesi öğleden sonrası eğlencesi gibi geldiği için başlamaz fakat o günlerde ebeveynler bu yıllıkta yayımlanan çizimlerin oldukça caydırıcı olduklarını düşünüyorlardı ve ben de Edwin'deki kopyayı resmen yalayıp yutmuştum. Bir süre daha ağladım. Sarı bir ışıkla aydınlanan pencere camının önünden Agatha olduğunu bildiğim belli belirsiz bir şekil geçti.

Bunu atlatabilmek için şeytanın ta kendisi gibi yalan söylemek zorunda kalacaksın.

Artık akıtacak gözyaşım kalmadığında içleri bomboş kemiklerim ve titreyen ellerimle birlikte kaçışımı planladım.

Ertesi sabah Agatha, "Her şeyi tüm açıklığıyla anlattınız Bayan Jane, bu yüzden bir kere daha anlatabileceğinizi biliyorum," dedi. Tek kolunu belime dolayarak şarap rengi kanepeye oturdu.

Kır evine dönüşüm gök gürültülü bir fırtına gibi olmuştu; şiddetli bir yalan sağanağının arasında *Edwin'i öldürdün* çığlıkları yakıcı şimşekler gibi parlıyordu. Bu sözcükler dudaklarımdan dökülüyor, bir sel gibi boğazımda birikiyordu. Yalanlar bitip tükendikten sonra Agatha yorganı başıma doğru çekerek, "Üzme kendini zavallı kızım. Böyle şeyler sonsuza kadar sürüp gitmez çünkü zamanın farkında olmasak da o geçer gider," dedi bana.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Agatha odamdan çıkar çıkmaz bağışlanmak için dua etmek istemiştim ama bunun yerine üzerime çok ağır bir uyku çöktü. İlk cinayetinden *sonra* ve günahlarını itiraf etmeden *önce* uykuya dalan bir çocuk için kullanılabilecek terimi bilmiyorum ama bunun pek övgü niteliğinde bir şey olduğunu sanmıyorum.

Saat sabahın onu olmuştu ve kafamın içi eşek arılarıyla dolu gibiydi. Önceki gece hastalanmış, ekşi asit boğazımı yakarak porselen kabın içine kusmuştum ve söyleyecek daha çok yalana ihtiyacım vardı, hem de bu kez Memur Sam Quillfeather'ın menfaati için.

Agatha'nın hızlı cevabının ardından korkudan hissizleştiğimi gören Memur Quillfeather bir anda bir köşe yastığına coşku dolu bir alaka göstermeye başladı.

"Böylesi ince bir işi daha önce nadiren görmüşümdür, hele şu zambakların güzelliği; biçimleri, zarif renkleri? Olağanüstü! Bu şaheseri rahmetli Bayan Steele mi yaptı?"

Sevgili yaşlı Agatha sanki bu ciddi bir soruymuş gibi beni dirseğiyle dürttü.

"Evet," demeyi başarabildim.

Memur Quillfeather çok uzun boylu ve çok inceydi –aslına bakarsanız dost canlısı bir iskeletti– ve üzerinde kırmızı-sarı ekoseli devrik yakası olan kahverengi bir yelekle kahverengi pamuklu bir gömlek ve uzun, deri tozluklar vardı. Sivri çeneli, fazlaca kemerli burunlu, çukur ela gözlü, çıkık alınlı ve öne doğru taranmış, darmadağınık, benimkinden pek de farklı olmayan koyu renk saçlarının çevrelediği yüzü dikkat çekiciydi.

Memur Quillfeather'a dair her özellik, tıpkı bir eğri misali öne doğru uzanıyor gibiydi; tahminimce otuz beş yaşlarındaydı fakat sırık gibi bacakları telaş içindeki bir köpek yavrusununkileri andırıyordu, aralıksız sorularıyla uyum halinde olan itici bir güce sahipti. Yakışıklı olmaktan çok uzak bir adam olmakla birlikte sabırsız bir coşkunluk taşıyan dikkat çekici bir auraya sahipti.

"Ha! Ben onun yaptığını düşünmüştüm." Memur Quillfeather'ın yumuşacık tenor sesi cümlelerinin sonunda öyle çıkışlar

BELONGS TO KAATIES TEAM

gösteriyordu ki normal ifadeleri bile sorulara dönüşüyordu. "Kendisi dikiş dikmeye meraklı mıydı?"

"Bazen dikerdi." Annem iğne işi yapmaktan zevk alırdı fakat bu, yeni projelerini odanın farklı köşelerine yaymaktan duyduğu zevk kadar değildi.

"Onunla yalnızca bir kere, köyde, kırtasiye dükkânında karşılaşmak haricinde tanışma zevkine erişemedim." Polis memurunun parlak gözleri Agahta'ya çevrildi. "Kendisi oldukça çekici ve... sanırım biraz da hüzünlü biriydi. Fakat ben haddimi çok aşıyorum. Bayan Steele, zavallı kuzeninizin cesedini nasıl bulmuş olduğunuza dair konuşabilir miyiz?"

Yutkunarak başımı salladım. Ancak sözcükler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu.

Memur Quillfeather ellerini kemikli dizlerine vurdu. "Bayan Steele, su ister miydiniz? Gücünüzü toplayabilmeniz için bir yudum şarap?"

Başımı iki yana salladım.

"Fakat titriyorsunuz... üşüdünüz mü?"

Kendime hâkim olamadan titrek bir kahkaha koyuverdim.

Kaşlarını çatan Agatha, "Son zamanlarda o kadar perişan halde ki yönünü hepten şaşırdı memur bey," diye söze girişti.

"Doğal olarak tabii!" Memur Quillfeather gülümsedi, aceleci hareketlerini kontrol altına alamayan, yatay bir çizgi tüm yüzüne yayıldı. "Bana şömine rafının üzerindeki muhteşem eserin kökenini anlatabilir misiniz?"

Memur Quillfeather, önemli yapıların yakılıp yerle bir olduğu Turner'ın eserlerini hatırlatan, gelişigüzel şekilde bir manzara meydana getiren pembeler, yeşiller ve kahverengilerden oluşan çılgınca derlemeye bakarken burnunu kırıştırdı. Tabloyu incelemek için ayağa kalktı ya da belki sadece bana özgürce davranabilecek zamanım varmış gibi hissettirmeye çalışıyordu.

"Annem ressamdı," dedim gıcırtıya benzer bir sesle.

"Hem de çok iyi bir ressammış! Bu, İngiltere'de tasvir edilmiş bir resim değil. Neresi burası o halde?"

"Paris yakınlarındaki bir kırsal alan."

"Ah, öyle ya. Anneniz orayı sever miydi?"

"Neden sordunuz?"

Memur Quillfeather'ın yeşil, kahverengi ve kehribar rengi beneklere sahip gözleri merhametle parıldadı. "Dostça bir merak diyelim?"

"Sevdiğini sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Ama orada güvendeydik."

Sam Quillfeather koltuğuna geri döndü. "İnsanın kendi yuvasının güvenliği ve rahatlığı... hayattan başka ne istenebilir ki?"

"Belki daha uzun bir yaşam," diye karşılık verdim hiç düşünmeden.

Memur, kederli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Kuşkusuz Bayan Steele. Ne kadar cesurca davrandığınızı kavrayabiliyor musunuz? Sizin yaşadığınız gibi çok sayıda trajedi atlatmış birçok yetişkin kadının perişan olduklarını biliyorum! Fakat işte siz karşımda bu kadar istikrarlı ve kendinizden emin bir halde duruyorsunuz. Baştan alıp bana dün neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Memur Quillfeather hayatım boyunca karşılaştığım en sempatik adamdı ve zaten anlatmaktan başka yapacak bir şeyim de yoktu, konuşmaya başladım.

Memur Quillfeather'a, kopmuş bir klavsen yayı gibi titreyen sesimle çay için yengemin evine gittiğimi ve orada okula gönderilmem konusunda büyük bir tartışma çıktığını anlattım. Hızla bu hakikati söyledikten sonra Kuzen Edwin'le çok üzüldüğümüzü, büyük evden çıktığımızı söyledim. Birlikte Londra'ya kaçıp orada ağaçtan bir kale inşa etme ve haydutlar gibi yaşama planı yaptıktan sonra bir oyun oynamaya karar vermiştik.

"Bir oyun mu?" diye tekrar etti Memur Quillfeather yavaşça.

"Evet," dedim ona, "Robin Hood denen bir oyun."

Memur Quillfeather öne doğru eğilirken ellerini ovuşturdu ve bu oyunun nasıl bir şey olduğunu sordu.

"Nottingham Ormanı'nda geyik avlamak." Sözcüklerim doğru olmayabilirdi fakat gözyaşlarım gerçekti. "Tekrar buluşmak ve

BELONGS TO KAATIES TEAM

akşam yemeği için neler öldürdüğümüzü birbirimize göstermek üzere ayrıldık. Ama hepsi roldü. Sonra ben buluşma yerine gittim –kır evinden fazla uzakta olmayan bir yerde, çarpık bir *X* harfi görüntüsünde yere düşmüş iki adet ağaç kütüğü vardır– ve... ve orada kimsenin olmadığını gördüm. Sonra da Edwin'in..."

"Tamam, tamam," dedi Agatha ağzımdan bir hıçkırık kaçarken. "Tamam çocuğum."

Tıpkı hummalı bir rüya görür gibi elinde özür mahiyetinde olduğunu düşündüğü kıvrık, kare biçimli bir pamuklu bezle Edwin'in yaklaştığını gördüm.

"Onun bana oyunlarından birini yaptığını sandım," dedim güçlükle. "Ama ah, hava kararırken beni ormanda yalnız bıraktığı için o kadar sinirliydim ki. Her yeri aradım. Birden aklıma hendek geldi çünkü bazen oradan bir şeyler toplardık."

"Ne tür şeyler?" diye sordu Memur Quillfeather.

"Açık renkli taşlar, kır çiçekleri, kemikler. Onu bulduğumda, gün neredeyse tamamen kararmıştı ve... o nefes almıyordu."

"Çoktan ölmüş müydü?"

Ürpererek bir nefes aldım. "Gözleri... gözlerinin nasıl göründüğünü düşünmeye bile katlanamıyorum, lütfen bana sormayın!"

Bu doğruydu; buz tutmuş bir su birikintisi misali görülmez parıltılara dönüşüp cam gibi olmadan önce gözlerinde düpedüz ihanete uğramış bir ifade belirmişti.

"Peki seni kimse görmedi mi?"

"Hayır."

"Onu kimse görmedi mi?"

"Bildiğim kadarıyla kimse görmedi."

"Ve sonra da buraya döndün?"

Agatha'nın alacakaranlıkla benim dönüşüm arasındaki süreyi fark edip etmediğini düşünerek, "Evet. Yavaş yavaş yürüyerek," diye fısıldadım. "Kendimi çok güçsüz hissediyordum. Bu sabah tüm olanların korkunç bir rüya olduğunu düşündüm ama... ama hepsi gerçek."

"Bayan Jane, anlattıklarınız eksiksiz," dedi Memur Quillfeat-

BELONGS TO KAATIES TEAM

her tatlılıkla. Elleriyle başını ovuşturdu ve sırım gibi saç tutamları beni suçlarcasına doğrudan yüzüme doğru dikildi. "Size birkaç soru daha sorabilir miyim?"

"Sanırım sorabilirsiniz."

"Bu çocuktaki cesarete bakın, ne yüreklilik!" Memur Quillfeather bir ıslık çalarak Agatha'ya göz kırptı. "Mükemmel bir anne tarafından yetiştirilmiş fakat çok cesur birkaç arkadaşı da ona eşlik etmiş sanırım."

"Öyle olduğunu umarım, yine de buna siz karar verin efendim," diye cevap verdi Agatha sakin bir ifadeyle.

"Öyle yapacağım hanımefendi. Bayan Steele, Edwin o akşam herhangi kavgaya karışmış mıydı?"

Ya saatin tik takları durmuştu ya da ben panikten sağır olmuştum.

"Düğmesi eksikti." Memur Quillfeather, kendi yeleğinin en üstteki düğmesini işaret etti. "Buralardaki bir düğme. Sanki çekilip koparılmış gibiydi."

"Robin Hood oyunundan önce alıştırma olsun diye haydutçuluk oynadık." Başımı kaldırıp Agatha'ya baktım. "Oyunda dövüştük. Edwin... Patience Yenge'nin bundan haberi olmasını istemedi, o her şeyin son derece kurallara uygun yürümesini ister."

Polis memuru soluğunu bıraktı. "Bu durum beni şaşırttı, anlıyor musunuz? Ne düşüneceğimi bilemedim, yani mücadele izleri vardı."

Birden midem kalktı. Neyse ki Memur Quillfeather bu meseleyi açtığı kadar çabucak kapattı.

"Oyun arkadaşınızı özleyeceksiniz Bayan Steele ve bir darbenin öncekinin hemen ardından geldiğini görmek beni çok üzdü," dedi Memur Quillfeather başını iki yana sallayarak. "Yine de bir... tutarsızlık var. Çok genç kimselerin duyduğu ıstırapta demek istiyorum. Bu size ait bir şey değil. Eh, şimdi de yasını tuttuğunuz annenizden söz ediyorum."

Memur Quillfeather incecik ve upuzun leylek bacakları üzerinde karşıma dikilip bir soru işareti gibi öne eğildi.

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Kendinize dikkat edecek misiniz?"

"Evet."

"Elbisenizin koluna ne oldu?"

Hepimiz mavi gri desenli elbisemin koluna ve Edwin'in en son oyununun neticesinde oluşan küçük yırtığa baktık. Agatha'nın görüşü ancak sık tüylü bir köstebek kadar keskindi ve gece elbisemi yırtığını görmeden silkelemişti; ben de o sabah en yakınımdaki şeyi üzerime geçirdiğim için altında uçuk gri renkli bir yara olan korkunç pamuklu yırtık işte karşımızdaydı.

"Ben, ben bilmiyorum," diye kekeledim. "Haydutçuluk oynarken yırtılmış olmalı, tıpkı Edwin'in kopan düğmesi gibi. Tek açıklama bu."

Kısa bir sessizliğin ardından Memur Quillfeather elimi sıktı ve hafifçe kaşlarını çatarak bir fasulye sırığı gibi uzun boyuyla dikildi. "Pekâlâ, size muazzam şekilde borçluyum Bayan Steele. Şayet tek açıklama buysa benim başka bir neden araştırmama gerek kalmayacak, öyle değil mi?"

Memur Quillfeather kahverengi kürklü şapkasını başına geçirdi, bizi başıyla selamladı ve büyük eve doğru yola çıktı ve ancak komik bir biçimde uzun bir boruyu andıran şapkasının ön penceremizden geçip giden gölgesini gördükten sonra kendimden geçme gibi fazlasıyla keyfi bir duruma müsaade edebildim.

O gün akşama doğru kendime geldikten sonra Agatha'yla birlikte büyük evin geniş, beyaz basamaklarının önünde durup içeri girmek için kendimi hazırladım. Yengem beni görmek istemişti, geri çeviremeyeceğim bir talepti bu. Mutsuz bir ifadeyle kurşun çerçeveli yüksek pencerelere bakarak sendeleye sendeleye yürümeye başladım.

"Bir işe ne kadar erken girişirsen o kadar erken bitiverir," dedi Agatha.

"Korkuyorum."

"Bu konuda korkman gereksiz," diye tavsiye verdi bana ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu tartışılmaz bir gerçek olduğu için sırtımı tıpkı kilisedeki mağrur bir edayla dikleştirerek içeri girdim.

İçeride kimse beni karşılamadı; doğruca yengemin yatak odasına gittim. Hizmetçiler mutlaka koşturuyor, başsağlığına gelen akrabalar ve cenaze levazımatçılarının kaçınılmaz ziyaretleri için ayarlamalar yapıyor olmalıydılar fakat Patience Yenge onları göndermiş olmalıydı; içeride gördüğüm yüzler yalnızca oymalı, yaldızlı çerçevelerine hapsedilmiş, tuvallere resmedilmiş ataların *katil* diye fısıldayan yüzleriydi. Kendimi sanki kötü sonuma yaklaşıyormuş gibi hissediyordum.

Tamamen haklıydım fakat bu yengemin değil, benim kendi kendime hazırladığım bir sondu. Başka hiçbir şeyden olmasa bile en azından bundan gururlanabilirdim.

Patience Barbary'nin aralık duran kapısını tıklatarak içeri girdim. İçerideki ışık daha loştu, sanki matemli kadına saygısından resmiyetini koruyormuş gibiydi. Yengem dinlenme koltuğunda uzanıyordu. Beni başıyla yanına çağırdı; ancak üç adım attıktan sonra onu açık seçik görebildim ve o an kaskatı kesildim.

"Sen," dedi Patience Yenge tükürürcesine.

İtinalı bir şekilde taşıdığı matem giysileri çıkmış, yerine ipek kuşaklarla bağlı, geniş, siyah bir sabahlık giymişti. Patience Barbary, o kibirli meydan okuyan tavrını deri değiştiren yılanlar misali üzerinden çıkarıp atmıştı; şişmiş göz kapaklarının pembe uçlarından kaba ifadesine kadar halindeki her şey yepyeniydi ve yeni ifadesi kabuğu kopmuş bir yara kadar hassastı. Senelerdir yaşadığı ve benim bilmediğim dertler onu katılaştırmıştı ama işte şimdi karşımdaydı; ümitsiz bir şekilde sığınacak bir kabuk arıyordu ve tıpkı oğlundan ayrıldığı gibi kendi savunma mekanizmasından da ayrılmıştı. Daimi yas tutma halinin bir gösteriş, belki annemin Paris usulü giysilerine karşı bir iğneleme olduğunu fark ettim; işte şimdi, değişken dünyanın yıkımlarına karşı çırılçıplak halde karşımda olan Patience Yenge'nin ta kendisiydi.

Onun bu yıkımı karşısında memnuniyet duymak istedim fakat içimde yalnızca nefes kesen büyük bir hüzün vardı ve yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığım bağışlanamaz şeye rağmen kendim için üzülüyordum. Edwin'i geri istiyordum ve birkaç ay öncesine dönmek istiyordum, böylece bağırmam gereken zamanda bağıracaktım ve bunların hiçbiri benim suçum olmayacaktı.

"Söyle bana," dedi Patience Yenge ısrarla. "Onu bulan sensin. Her şeyi bilmeliyim."

Tereddütlü bir şekilde gözlerimi yere çevirdim. Sessizliğim, saldırıdan savunmaya dönüşmeye başlamıştı. Şimdi elimde envai çeşit darbe almaktan yıpranmış, kanla kaplı bir cephanem vardı; yine de hâlâ öğreniyordum.

"Onu bulduğumda çoktan huzura kavuşmuştu yenge." Boğazım paralanıyordu. "Çok üzgünüm. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Benden daha fazla şey biliyorsun." Sesi ağlamaktan çatallaşmıştı.

"Size *yardımı* dokunabilecek bir şey bilmiyorum."

Yengemle konuştuk; daha doğrusu o sorular sordu, ben de ona yalanlar söyledim. Bakımsız haldeki şömine bizi izledi. Hayır, Edwin'in acı çektiğini sanmıyordum. Evet, bir kaza olmalıydı. Hayır, biz ayrıldığımız sırada ona dargın değildi.

Patience Yenge nişadırı basık burnuna dayayarak boğulurcasına, "Beni çok severdi," dedi. "En yakın akrabası olan seni de çok severdi, o gördüğüm en sevecen çocuktu. Neden Edwin bu kadar anlamsız bir şekilde öldü? Ölen sen olmalıydın."

Uyuşmuş bir şekilde, bu söylediğini hazmettim ve daha sonra anladım.

Sanki bir kehanet, ayaklarımın altındaki halının süsleri içerisine yazılmış gibi kuzenimin ölümünden kurtulmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bu olasılıktan nefret ediyordum fakat daha sonra yanımda yoldaş olarak yalnızca Agatha'yla geçireceğim yaşamımı hayalimde canlandırdım ve haklı olduğumu anladım.

Anlayamadığım şey, yırtık elbise kolumun acımasız bir güçle çekiştirilmesiydi.

Bilim insanları Dünya'nın devasa bir eksen ucunun üzerinde bir fırıldak gibi döndüğünü söylüyorlar; bu dönme noktası teorik

BELONGS TO KAATIES TEAM

olarak Kuzey Kutbu'nda yer alıyormuş, burada kara o kadar ıssız ve güzelmiş ki gün ve gece asla pes etmeye dayanamıyorlar ve altı aylık zaman süreleri içinde nöbet değişimi yapıyorlarmış. Bu bilim insanları Kuzey Kutbu konusunda yanılıyorlar çünkü ben içten içe, Dünya dönerken, hem de birçoğumuzun dayanamayacağı bir hızla dönerken, bu eksenin Londra olduğunu biliyorum.

Londra bu çemberin merkezi ve dünyanın kalbiydi ve beni kurtaracak olan da Londra olacaktı. O zamanlar Highgate Malikânesi'nin Londra'ya yalnızca bir gecelik bir yolculuk mesafesinde olduğunu bilmiyordum; Lowan Bridge Okulu'nun onun banliyö bölgesine çok yakın olduğunu da bilmiyordum. O an tek bildiğim Patience Yenge'nin bana bir saniye daha bakması durumunda çığlık atacağımdı.

"Belki de annenin senin adını çok fazla lekelediğini gördüm," dedi yengem. "Ama..."

"Patience Yenge," dedim, "beni Bay Munt'la birlikte okula göndermenizi istiyorum."

BEŞ

İyi bir yuvadan ve sevgi dolu ebeveynlerden ayrılmış olsaydım ayrılık acısı muhtemelen en çok bu saatlerde koyardı. Rüzgâr bu saatlerde yüreğimi acıtırdı; hiç bilmediğim bu şamata huzurumu bozardı. Oysa şimdi hem tuhaf bir heyecan hem de bir tür kayıtsızlık, yerinde duramama hissi veriyordu. Rüzgârın daha da şiddetli uğuldamasını, loşluğun koyu bir karanlığa, içerideki hayhuyun feryatlara dönüşmesini istiyordum.

Şayet sizler de yalnızlığa değer veren kimselerseniz, arzu ettiğim eğitimin ardından üzerime bir girdap gibi gelen ilgi karşısında duyduğum tiksintiyi hayal edebilirsiniz.

Agatha sahip olduğum tüm elbiseleri, önlükleri ve içlikleri düzenlerken kuşku dolu bir tonla, "Kendin için neyin iyi olduğunu sen bilirsin," dedi. Kırışmış tavşan gözlerinde ürkek ve incinmiş bir ifade vardı.

"Burada ufkum yok," dedim.

Agatha, saç kurdelelerimi küçük toplar halinde kıvırıp bir tülbente sararken, "Eh, eğer bu durum her şeyin üstesinden gelmezse," diye mırıldandı, "doğa er ya da geç halleder."

Korkudan titreyerek, "Doğa er ya da geç halleder de ne demek?" diye sordum.

"Neden çocuklar ellerinde olmadan anne babalarına benzerler? Çok daha kötü insanlar onları canlarından bezdirip rahatsız ederek yanlarından uzaklaştırırken masum çocuklar *ufka* ihtiyaçları varmış gibi davranıyorlarsa bu dünya olması gerektiği gibi bir yer değil demektir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçimde coşan duygulara hâkim olamadan kendimi Agatha'nın kollarına attım; cılız bedenim onun kuvvetli kollarıyla buluştu ve ona sıkıca sarıldım. "Kimse beni uzaklaştırmıyor... Sadece... Artık buraya tahammül edemiyorum."

Agatha beni kendinden uzaklaştırarak ellerini şakaklarıma götürdü, böylece tıpkı puding tariflerini okur gibi yüz ifademi okuyabilecekti. Onun bana gösterdiği bu ilgiyi su gibi içtim çünkü bir daha benim gibi biri için kim ilgi ve sevgisini harcayacaktı ki?

"Kafese kapatılmış yaratıklar acı çekerler ama aslında orada olmayan bir kafesi hayal edenler daha çok acı çekerler," dedi Agatha usulca. "Yuvanı ardında bırakıp gitmeden önce bana aradaki farkı söyleyebilir misin?"

"Ben kafese kapatılmış falan değilim... ben korkuyorum."

"Bunu daha önce büyük evin önündeyken de söylemiştin. Neden korkuyorsun kızım?"

"Kendimden."

Agatha, kötü durumdaki çoraplarımı yamamaya koyuldu. Arada annemin yaptığı gözyaşları arasından görünen bir günbatımına benzeyen tabloya kaçamak bakışlar atıyordu. Onun gizli korkusunun ne olduğunu kolayca tahmin ettim ancak bunun asılsız bir korku olduğunu biliyordum. Edwin Barbary hayattayken korkunç bir insandı, öldükten sonra bile hâlâ korkunçtu fakat birçok güzel şey de onunla birlikte ölüp gitmişti ve bunlardan biri de benim annem gibi olma arzumdu.

Artık annem gibi olamazdım; artık kalbimi göğsümde değil, göğsümün derinliklerinde, yoğun karanlığın, gerçeğin zift gibi kapkara olduğunu saklayabileceği bir yerde taşımak zorundaydım.

Oradan ayrılmamdan bir önceki gün Edwin, çok küçük bir kalabalık eşliğinde çimenlerin ve düğünçiçeklerinin altındaki toprağa gömüldü. Patience Yenge ağlayabilseydi ağlardı fakat yalnızca mırıldanarak yerinde sallandı; Edwin'e, monoton bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesle konuşan papaza ya da cenaze kaldırıcısının boğumlu ellerindeki küreğe bir şeyler söylüyor olabilirdi, kim bilebilirdi ki?

Başım öne eğik halde sessizce durdum ve yengemin, nefret edeceği benim gibi biri olmadan kiminle konuşacağını merak ettim.

Bu mutsuz düşünce, soğuk etten oluşan akşam yemeğinin bizi beklediği eve kadar beni takip etti. Uyku en sonunda seğiren göz kapaklarımı etkisi altına almadan hemen önce, Patience Yenge'nin yatağından kalkıp eskiden olduğu gibi kurbağaya benzer haliyle, kararlı ve nefret dolu olarak dış kapıya yürüyüp yola çıktığımı görüp görmeyeceğini merak ettim.

Böyle bir şey yapmadı... Yalnızca bavulum tepeye bağlanıp arabanın çürük ahşap basamağına çıkmama yardım edilirken Agatha yanağımdan öptü.

Bir yazar için, araba yolculuğu yapmış okurlara, sırf bilgi vermek için araba yolculuğunu anlatmaktan daha eziyet verici bir şey daha yoktur. Ancak bu kurala uymak zorunda olduğumdan, daha önce hiçbir yere gitmemiş olan az sayıdaki sevgili okurum için birkaç tabir listeleyeceğim: bilimsel olarak tanımlanmamış maddelerle lekelenmiş ve aralarından yeni doğan günün incecik ışıklarının sızdığı perdeler; insanın kemiklerini toza dönüştüren, zangırdayan oturaklar; atın, sürücünün ve pisliğin o sinmiş kokusu.

Artık edebi görevlerimi yerine getirdiğime göre sözlerime yalnızca, okullarına giden diğer kızların polis memurlarının sevimsiz yüzleri hakkında benim kadar derin düşüncelere dalmadıklarını da eklemem gerekiyor.

Yaklaşık yedi saat boyunca yol gittik ve şehir sisle kaplı şose yol boyunca belirmeye, kırmızı çatılar ve taş bacaların belli belirsiz yığınları seçilmeye başlarken ben de perdeyi kenara çektim. Pencerenin üzerinde sallanan ipi çektim. İçinde benden başka kimse olmayan araba aniden durdu, neredeyse beni sert oturağımdan aşağı düşürüyordu. Birkaç saniye sonra yolun kenarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tükürmekte olan sürücünün bıyıklı suratı karşımda belirdi. Sanki ona işaret verişim, bu insana karşı ettiğim saygısızlıklar listesinde bardağı taşıran en son damlaymış gibi koluna bağlı ipi gösterdi.

"Lowan Bridge'e varmadan önce hiç durmayacak mıyız?" diye sordum.

"Durmak mı?" Burnundaki kızarıklığı silip atmak istercesine yüzünü ovuşturdu. Bunu başarmış olsaydı bile ceketinin yaka cebinden görünen küçük şişe bu kızarıklığın yerine hemen bir yenisini getirirdi. "Miden mi bulandı?"

"Hayır."

"Bayılacak gibi misin?"

"Hayır ama..."

"Acıktın mı?"

Agatha'nın sevgiyle hazırlayıp bir sepet içine doldurduğu ekmek, turşu ve tavşan yahnisine bakarak başımı iki yana salladım. "Sadece biraz hava almam gerekiyor."

"Hava!" diye tekrar etti sürücü. Sanki o günden sonra hiçbir hakareti şaşkınlıkla karşılamayacakmış gibi başını iki yana salladı. "Yarım saate kadar gideceğin yere vardığında istediğin kadar hava alırsın. Oraya kadar dayanırsın."

Bir ipucu almaya can atarak, "Okul mütevazı bir yer mi?" diye sordum.

"Öyle diyebilirsin. Domuzların önüne atılan kırıntılara mütevazılık göstergesi denebilirse tabii."

"İsminiz nedir bayım?"

Sürücü içlerindeki her bir kılcal damarı görebileceğim şekilde gözlerini devirerek, "Nick. N'olmuş?" diye cevap verdi bana.

"Nick, Lowan Bridge'de hayat *çok* mu zor? Ben sadece birkaç öğüt duymak istiyorum çünkü Bay Munt biraz... tuhaf geldi bana."

Nick parmağıyla kıpkırmızı burnunun yan tarafına hafifçe vurdu. "Tuhaf! He ya, öyledir. Her şey yolunda giderse onlan ilgili bi' sürü gerçeği öğrenirsin."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Peki ya yolunda gitmezse?"

"O zaman endişelenmene gerek yok," diyerek öksürdü, "çünkü cesetlerin canını sıkmak çok zordur."

Bu zekâ dolu espri, sürücü yerine dönerken dostane bir tavırla ettiği, "Kahretsin Kestane, seni işe yaramaz pire torbası!" sözleri ve yere vuran botlarının sesiyle yarıda kesildi ve tekrar yola koyulduk.

Sarsılarak, birkaç turşu ve küçük bir parça ekmek yedim; kendimi her ne kadar hasta hissetsem de bu bana yerinde bir tedbir gibi geldi. Araba durunca kapım açıldı; ben yola inerken, Nick koluna bağlı halatı çekiştirerek çıkardı.

Taş bir duvarın arasındaki uzun, demir bir kapının önünde durmuştuk; üzerinde uğursuz görünümlü çiçek süslemeleri ve iblisin dişleri gibi ürkütücü sivri uçları olan bir kapıydı bu. Giriş kapısı yarı yarıya açıktı, acımasız, yepyeni bir dünyaya açılan bir kapıydı bu; çakıl kaplı bir patika gözlerimi, gelişime yaşlı gözlerle hayıflanan ağaçlarla kaplı bahçeye çevirmeme neden oldu. Lowan Bridge Okulu'nu da içinde bulundurduğunu tahmin ettiğim yapı, feodal dönemlerden kalma bir kaleydi. Bina üç katlıydı, bir hapishane için çok uygun olabilecek daracık pencereleri ve kale burçlarına benzer bir çatısı vardı; şayet bu burçların aralarına gerçek anlamda toplar sıkıştırılmış olsaydı üzerimde daha açık ve net bir intiba bırakamazdı.

Nick öksürdü ve arkamı dönüp baktığımda onun arabanın tavanından bavulumu ve içinden de sepetimi almış olduğunu gördüm.

"Çocukları nasıl burada ölüme terk edersiniz?" diye sordum ürkek bir halde.

Sepetimi bavulumun yanına koyan Nick omuz silkti. "Burada alınan eğitim gerçek bir eğitimdir; bütün o mürebbiyelerin verdiği eğitim için söylenenlerden daha iyidir. Yine de dünya zor bi' yerdir ve ben burda bi' başıma yaşıyorum, sen de yalnız yaşıyorsan bundan bana ne?"

"İşte." Öğle yemeğimin hatırı sayılır bir kısmını ona sundum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer bunu yememi istemiyorlarsa benden alabilirler. Sende kalsın."

"Sende dursun! Ne halt ediyorsun sen öyle? Bana ücretim ödendi seni şaşkın çocuk," dedi Nick kaşlarını çatarak.

"Bu başka bir şeyin karşılığı."

"Neymiş o?"

"Dünya zor bir yer ve ben bu dünyada bir başıma yaşıyorum." Gözyaşlarımı içime çektim. "Diğerlerini hatırlamasan bile beni hatırla."

Nick beni inceledi; en sonunda sadece sepetimi kabul etti ve elimi sıktı. Dönüp rengi solmuş arabaya ve ayaklarını hızla yere vuran ve sıklıkla bir çuval dolusu sıcak yulafla ödüllendirilme isteğini vurgulayan Kestane'nin yanına doğru ilerledi. Onu anlayabiliyordum.

"Yolun hemen aşağısında," diye seslendi. "Gerçi zekân daha çok işine yarar ama sana iyi şanslar, bir de müdüre dikkat."

"Edeceğim."

"Güzel," diye homurdandı Nick. Yorgun ata dilini şaklattı. "Sen çok yaşayacaksın."

Heyecanla titreyen bir kalple, öğle güneşinin parlak ışığında bavulumu yol boyunca çekerek yukarı doğru yürüdüm. Güneş ışınları bulut kümesinin arasından ışıldıyor, gökyüzünde mavi renkli iyileşmez bir yara bırakarak burçlardaki mazgallı siperleri tamamıyla aydınlatıyordu. Ön girişe ulaşınca bir an tereddüt ettim, ardından kapıyı çaldım; kapı, sanki deli gömleğine sarılmış gibi demir şeritlerle süslenmiş ve kalın ahşaptan yapılmıştı. Çiçekbozuğu suratlı, üniformalı bir hizmetçi kız kapıyı açtı ve "Botlarını sil. Bu taraftan," talimatıyla birlikte beni içeri çağırdı.

İtici siyah ve mavi renkli halılarla kaplı, gaz lambası yerine duvarlara monte edilmiş kısık ışıklarla aydınlatılan ve duvarlarında, Tanrı'nın yüce sevgisinin bize, taşlanan erdemli kul tarafından bağışlanacağını tasvir eden bir tablo asılı olan koridorlarda ilerledik. Karşımda gübre kokulu samanlarla kaplı kötü bir derme çatma ev bulmayı umduğum için çocuksu ağzım bir an şaşkınlıkla açıldı;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yengem beni gönderdiği yere epeyce para vermiş olmalıydı çünkü burası okul görünümünde bir ahır değildi, daha çok kötücül bir monarşinin kalesiydi. Kalenin zindanlarında bir de ejderha yaşıyor olsaydı beni hiç şaşırtmazdı. Odanın, raflarda kitapların sıralandığı loş ve daha ufak bir köşesine geldiğimizde hizmetçi sadece, "Gidip birini getireyim," dedi ve ben orada öylece, bavulum ayaklarımın dibinde, kafam karışık halde kalakaldım.

Yaklaşık on dakika sonra kapı birden açıldı. Kapının yanında dikilen kadın sade, gri giysiler giymişti, sarı saçları ortadan ayrılmıştı ve ince uzun elinde içerideki karanlığa doğru kaldırdığı bir mum vardı. Kadının klasik anlamda hoş bir yüzü vardı, yüz hatları bir kuşun şarkısını ya da bir soneyi akla getiriyordu, hemen sonra da akla bir burun ve açık mavi gözler geliyordu. Kadının yirmi beş yaşlarında olduğunu tahmin ettim ki bu tahmin benim için oldukça mükemmel ve bir daha tekrarlayabileceğimi olası görmediğim bir başarıydı.

"Sen Jane Steele misin?"

Başımı onaylarcasına salladım.

"Hoş geldin. Benim adım Bayan Amy Lilyvale ve burada müzik öğretmeniyim. Eğer Lowan Bridge'e ayak uydurursan, dünyanın en iyi aileleri için oldukça değerli bir katkı olursun. Eğer sorumsuz ve başıboş biriysen, hayat senin için zor olur."

Bayan Lilyvale bu konuşmayı sanki yapması gerektiği için yapmıştı; daha sonra gülümsedi. "Çok yorgun olmalısın, akşam yemeğinden önce yıkanabilir ve dilersen biraz uzanabilirsin. Gel."

Bavulumu alarak koridor ve orta yerdeki heybetli merdivenler boyunca Bayan Lilyvale'in hafif adımlarını takip ettim. Merdivenlerin henüz yarısına gelmemiştik ki ölüleri diriltecek kadar yüksek sesli bir zil çaldı ve dört bir yanda patırdayan ayak seslerini işittik.

Yaşları benim gibi küçükten on sekizine kadar değişen kızlar, dümdüz ve dolgun göğüslerine sıkıca bastırdıkları kitaplarıyla kasvetli koridorlara döküldüler. Hepsinin üzerinde yünlü

BELONGS TO KAATIG TEAM

kumaştan lacivert elbiseler, –ovularak aşındırılmış kaba bir malzeme olmalıydı– önlerinde tuhaf, beyaz önlükler ve saçlarına bağlanmış ilginç şapkalar vardı. Kendi bavuluma bakmış olmalıyım ki Bayan Lilyvale usulca dirseğime dokundu.

"Tatillerde aileni görmeye gittiğinde kendi elbiselerini yine giyebileceksin."

"Benim ailem yok," diye cevap verdim hiç düşünmeden.

"Kuşkusuz okulunun ücretini karşılayan biri olmalı, yoksa Lowan Bridge'e gelemezdin."

Düşüncelerimi toparlayarak, "Evet, yengeme minnettarım," diye yanıt verdim, "fakat kendisi bana pek düşkün değildir. Beni uzakta tutmak istiyor."

"Ah Bayan Steele... ve bir de elbette iyi bir eğitim almanızı sağlamak için, öyle değil mi?"

Bunun şüphesiz bir şekilde doğru olduğunu artık ben de fark ediyordum, oradan ayrılışım tümüyle Patience Yenge'nin tasarısı olmasına karşın, Yorkshire'da ahır gibi bir eve yollanabilir ve orada çürümeye terk edilebilirdim. Bu arada, dört bir yanımdaki aceleci ayak sesleri ve sürtünüp geçen dirsekler sinirlerimi bozmaya başlamıştı; kızların birçoğu anlayamadığım şeyler mırıldanıyorlar, sanki bir şeyleri akıllarına kazımaya çalışıyorlardı; sessiz birkaç kız da sığ bir derede taşlara sürtünüp geçen minik balıklar misali bana dokunup geçen bakışlar atıyorlardı.

"İşte geldik." Yatakhanenin bulunduğu en üst kata ulaştığımızda Bayan Lilyvale bir kapıyı iterek açtı.

Kapı açılınca karşıma, içinde iki sıra çift kişilik yatak, üzerlerinde leğenler ve sade, beyaz ibrikler bulunan çam ağacından yapılma birkaç tane masa ve parçalı bulutların bir manzarasını sunan bir penceresi olan dikdörtgen biçimli bir oda çıktı. Tavanlar yüksek ve heybetliydi; odanın içindeki hava, içinde yapayalnız onlarca prenses misali tutsak tutulabileceğimiz taştan yapılmış bir kulenin havası gibi soğuktu. Yorgunluk yüzünden birden halsiz hissederek en yakınımdaki karyola çerçevesine tutundum, az kalsın zavallı bavulumu düşürüyordum.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Tanrım! Çok cesurca bir gösteriydi ama şimdi halini anlıyorum." Bayan Lilyvale bavulumu titreyen parmaklarımın arasından alırken halime acıdı. "Ayakkabılarını çıkar ve biraz uzan. İşte yatağın bu ve daha sonra yatağını paylaşacağın arkadaşın Sarah Taylor'la tanışacaksın ama şimdilik, saat altı buçukta seni akşam yemeği için almaya gelene dek kimse tarafından rahatsız edilmemen gerekiyor. O zamana kadar sessizce dinlen tatlım ve buraya sağ salim ulaştığın için Tanrı'ya şükret."

Bayan Lilyvale odadan çıktı. Yatak örtüleri ucuz ve sert olmalarına karşın temizdiler ve yatak, bundan böyle henüz tanımadığım Sarah'yla paylaşabileceğim kadar genişti. Onun iyi, zeki ve güzel bir kız olup olmadığını merak ettim; zamanından önce kaçmam gerekirse Nick'in kendisine verdiğim tavşan yahnisini hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim.

Uyku sonunda göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu ki bomboş yatak odasında bir hayalet gördüm.

Hızla soluyarak yatak örtüsünü daha da sıkıca kavradım.

Bir çarşaf yığını, altı yaşından daha büyük olamayacak bir çocuğa dönüşmüştü; solgun, çilli suratlı ve minicik ağızlı, sarışın bir çocuğun hayaletiydi bu. Küçük kız, başını avucuna almış bir halde sabırla bana bakıyordu.

"Bayan Lilyvale sana şükür duası etmeni söyledi ve sen henüz etmedin."

Kızın sesi kendi yaşına göre bile oldukça yüksek çıkıyordu; tuhaf bir şekilde, bir zilin çalışı gibiydi.

"Neden derste değilsin?" diye cevap verdim ona.

"Hastayım." Küçük kız gerçekten de hasta görünüyordu, teni neredeyse şeffaftı ve gözleri, irislerinin yemyeşil halkaları haricinde matlaşmıştı. "Bunu kabul et ve bana kızma, olur mu? Bayan Lilyvale sana hatırlatmasına rağmen duanı etmeyi unuttun mu?"

Sinirli bir şekilde, "Evet," diyerek ona hak verdim. "Ne olmuş yani? Ben Jane Steele. Sen kimsin?"

"Rebecca Clarke. Bana Clarke diyebilirsin, burada bana böyle seslenirler. Ve teşekkür ederim." Küçük kız, solgun yumruklarını

BELONGS TO KAATIES TEAM

yastığın üzerine bıraktı. "Buna bir gün daha dayanamam. Söz veriyorum, elimden geldiğince nazik bir şekilde söyleyeceğim."

"Neyi söyleyeceksin?"

"Bay Munt'a, duan konusunda yalan söylediğini söyleyeceğim."

"Ama neden..."

"Sen de beni bir hafta içinde, iyileştikten sonra şikâyet edebilirsin. Doğruya doğru."

"Nereye şikâyet edeceğim?" diye sordum ona, ağır ağır atan nabzım hızlanırken.

"Bay Munt'un günlük Hesaplaşma seansında şikâyet edebilirsin," dedi Clarke ince sesiyle ve daha sonra örtülerin içindeki yuvasına girerek bir kez daha güzelce ortadan kayboldu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ALTI

"Madam," diye devam etti Bay Brocklehurst, "Ben krallığı bu dünyada olmayan bir Efendi'ye hizmet ediyorum; görevim bu kızların içindeki dünyevi arzuları köreltmek; erdem ve ağırbaşlılıkla zenginleştirmelerini öğretmektir."

Omzuma dokunan yumuşak bir el beni uyandırdı ve gözlerimi yavaş yavaş açarak karşımda Bayan Lilyvale'in bulanık yüzünü gördüm. Hafif ve kesintili bir uyku çekmiştim; doğrulduğumda etrafıma bakınarak o gizemli Rebecca Clarke'ı aradım fakat şimdi yatağı muntazam bir şekilde yapılmış haldeydi.

"Yüzünü yıka Steele, hemen sonra gideceğiz."

Yüzüme çarpan soğuk suyun yarattığı şok beni canlandırdı ve ıslak ellerimle kafamda serbest kalan sayısız saç telini yatıştırdım. Tekrar döndüğümde Bayan Lilyvale dostça koluma girdi ve yatakhaneden çıkarak merdivenlere yöneldik. Bulanık akşam güneşi yüksek, kirli dış pencerelerden içeri sızıyordu. Ben uyurken gökyüzündeki masmavi yarıklar kaybolmuş, yerlerini haşin görünümlü bulut kümeleri almıştı. Biz yaklaşırken kızlardan oluşan upuzun bir sıranın sınıfların olduğu kanattan çıkışını, çiftler halinde ahşap kapılara doğru ilerleyişini izledim.

Bayan Lilyvale, "Kâhya kadın bu akşam yatağının üzerine iki takım üniforma koyacak," diye beni bilgilendirdi. "Bu akşamlık elbisen için endişelenmene gerek yok ama daha sonrası için temiz ve hoş görünümlü olmaya dikkat et. Ah!" Bayan Lilyvale'in yüzü ışıldadı. "Taylor! Steele, bu senin oda arkadaşın, Sarah Taylor."

Sıradan ayrılan kız on iki yaşındaydı ve ay gibi yüzü o kadar güzeldi ki meseleyi bu kadar ileri götürdüğü için kutlanması mı yoksa suçlanması mı gerektiğini bilemedim. Dudakları kıpkır-

BELONGS TO KAATIES TEAM

mızıydı, saçları parlak bir kuzguni siyahtı ve mavi Lowan Bridge üniforması yalnızca kendi masmavi gözlerini daha da parlak kılmaya yarıyordu. Kız, sanki bir reveransı kabul eden soylu bir hanımefendiymiş gibi avuç içi aşağı bakacak şekilde elini uzattı ki bu da tamamen haksız bir davranış sayılmazdı ama yine de bir o kadar yorucuydu.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedim.

"Evet," dedi kız tuhaf bir şekilde ağır ağır konuşarak, "ben de öyle."

Bu pek de ümit veren bir hareket değildi fakat kız öğrencilerden oluşan kuyruk neredeyse yemekhaneye girmişti, bu yüzden biz de hızla, zengin bir yahni kokusunun yayıldığı geniş mağaraya girdik. Bu kocaman salon, yalın yassı taşlarından devasa kirişlerine kadar bütün özellikleriyle bir Viking salonu olabilirdi. Bayan Lilyvale salonun bitimindeki konuşma kürsüsüne doğru ilerledi; diğer öğretmenler de ve ne yazık ki Vesalius Munt da orada toplanmıştı. Kendisi haricinde bütün ekibi kadınlardan oluşuyordu; bunlar renksiz, açık kahverengi, siyah ve kül rengi giysilere bürünmüş sıkıcı bir güvercin sürüsüydü. Bu topluluğun hemen önündeki sağlam bir demir üzerinde yanında anaç bir aşçıyla birlikte kocaman, siyah bir kazan duruyordu.

Taylor'la birlikte masaya oturduğumuzda çoktan önümüzdeki kâselere, üstelik oldukça cömert miktarlarda koyulmuş koyun yahnisine şaşkınlıkla baktım. Kabaca yontulmuş taş masanın üzerine birkaç servis tabağı dizilmişti ve bunların içi köy ekmekleriyle tepeleme doldurulmuştu, fincanlara da dumanları kıvrılarak çok yüksek tavana doğru süzülen koyu kahveler de konmuştu.

"Bu... her zamanki yemek mi?" diye şaşırdım. Taylor, kalaylı kaşığını kaldırmak için hiçbir harekette bulunmadı, bu yüzden ben de ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Ne?" diye döndü bana hırçın bir ifadeyle.

"Yemekler her zaman bu kadar güzel midir? Harika kokuyor."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Eh, onca şey içinde *bu* en *az* öneme sahip olanı," diye cevap verdi isteksizce.

Bu tuhaftı ve aynı şekilde içimde, kızlardan hiçbirinin yemekler konusunda mutlu görünmediklerine dair bir endişe belirdi; kızlar kâselerinin içindekine bir zamanlar benim kuzenimin cinsel organına baktığımdan biraz daha hafif bir umutsuzlukla bakıyorlardı. Ben henüz bunun nedenini soramadan Bay Munt sandalyesinden kalktı ve biz parmaklarımızı birbirine kenetlerken o da ellerini görkemli bir şekilde havaya kaldırdı.

"Az sonra yiyeceklerimiz için Tanrı'ya içten bir şekilde şükredelim," diye bağırdı Bay Munt gür sesiyle. "Bu yemeğimiz için Tanrı içimize mütevazı bir şükran duygusu bahşetsin ve bu güzel öğün bedenlerimizi güçlendirsin ki Efendimiz'e her gün daha büyük bir azimle hizmet edebilelim. Âmin."

"Bu harika olmaz mıydı?" diye mırıldandı karşımda oturan kız hepimiz duanın kapanış kısmını tekrar ederken. Kızın incecik, solgun bir yüzü ve yumuşak, kül rengi saçları vardı.

"Ah, *sessiz* ol Fox, espri yapma girişimlerin *dehşet verici*," diye mırıldandı Taylor küçümser bir ifadeyle.

"Şimdi!" diye bağırdı Bay Munt. "Günlük Hesaplaşma saatimiz geldi. Her zamanki gibi sizden titiz ve her şeyden önemlisi dürüst davranmanızı rica ediyorum çünkü arınmaya giden daracık yol yalnızca itiraftan geçer. Öncelikle Bayan Werwick bana, ileri düzey Latince sınıfının hazırlıksız sınavda son derece başarısız bir performans sergilediğini bildirdi. Ayağa kalksınlar ve kendileri anlatsınlar."

Yaklaşık yirmi kızdan oluşan bir grup ayağa kalktı, sanki İspanyol Engizisyonu'yla yüzleşmeleri istenmiş gibi bir halleri vardı.

"Eğer gönüllü olarak bilgi vermezseniz bunu sizden rica etmek benim boynumun borcu olacak," dedi Vesalius Munt gönülsüz bir şekilde. "Bayan Werwick'in sınıfındaki en yüksek notu alan öğrenciyseniz lütfen elinizi kaldırın."

Yaşı daha büyükçe olan, göbeği kalçalarından daha geniş ve

BELONGS TO KAATIES TEAM

tuhaf bir şekilde omuzları geride duran ilginç bir kız yüzgece benzeyen kolunu kaldırdı.

"Ben yirmi üzerinden on dokuz aldım efendim," dedi üzgün bir ifadeyle.

"Peki bu zaferin yüzünden ceza almaman gerektiğini mi düşünüyorsun Robinson?" diye üsteledi Bay Munt.

Robinson uzunca bir süre sessiz kaldı. Sınıf arkadaşları ona, bir tüfeğin namlusunun nişan aldığı sinmiş, ürkmüş, tehdit edilmiş ve yine de tehlikeli, bir aslana bakar gibi bakıyorlardı.

"Evet." Robinson dişlerini sıktı; diğer kızlar irkildiler. "Evet, bence bu kadar yüksek bir not almış biri olarak cezalandırılmam gerekir."

"Ah hayır," diye fısıldadı ismi Fox olan cansız kız.

"Pekâlâ, *bu pek de* iyi gitmeyecek," dedi Taylor monoton bir ses tonuyla, fakat dehşete kapılmış gibi değil de meraklanmış gibi bir hali vardı.

"Ne..." diye söze giriştim.

"Enid Robinson," diye gürledi Bay Munt. Yüzündeki kırışıklıklar kutsal çatlaklara dönüştü. "Sence *kibir* seni, arkadaşlarına yardımcı olamamanın utancından kurtarır mı?"

Robinson, tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi sarsıldı. "Hayır efendim."

"Belki de dünyevi başarıların yüzünden Tanrı'nın yaşadığın kişisel tatminin günahını görmezden geleceğini düşünüyorsun?"

Robinson bu son cümleye cevap vermeye niyetlendi ancak Bay Munt ona engel oldu.

"İbret alınmalı!" Bay Munt'un bir asker gibi verdiği bu emir tüm salonda yankılandı ve sürekli kıpır kıpır olan gözleri parıldadı. "Robinson, lütfen sınıf arkadaşlarını Latince dersindeki başarısızlıkları için cezalandırmak üzere götür ve hiç vakit kaybetme, ayrıca iki hafta boyunca öğle yemeği saatlerini şapelde dua ederek geçireceksiniz."

Robinson'ın rengi soldu fakat başını eğdi. Talihsiz Latince sı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nıfı öğrencileri kâselerini alıp kazana götürürken onları izledim; hepsi birer birer yahnilerini kazana döktüler. Ardından hızla yemekhaneden çıkıp gittiler.

Bu, diye düşündüm, *tahmin ettiğimden çok daha kötü.*

Bir anda, birkaç el havaya kalktı, delişmen ilkbahar mevsiminde filizlenen parmaklar gibiydiler. Bu eller en bitkin görünen kızlara, bir karahindiba tutamını düelloya davet etseler onlardan yana bahis oynamayacaklarıma aitmiş gibi görünüyordu.

"Clarke," diye seslendi Vesalius Munt mutlulukla. "Evet, söyle sevgili kızım; Allen'a yaslan, bitkin görünüyorsun."

Kendini ancak daha iyi beslenmiş olan Allen'ın desteğiyle ayağa kaldırmayı başaran Rebecca Clarke, yaprak yeşili gözlerini kaldırdı. Birkaç öğretmen (aralarında Bayan Werwick de vardı), sanki karşılarında güldürecek kadar tuhaf bir sirk varmış gibi keyifle olanları izliyordu, bu sırada diğerleri (aralarında Bayan Lilyvale de vardı) tüm dikkatlerini tavan kirişlerine ve ayakkabı bağcıklarına yönelttiler.

Clarke'a dair yapmış olduğum belirsiz incelemede yanılmamıştım; en fazla yedi yaşında gösteriyordu ve bilim adamlarının bir kazığa bağlanıp Dünya'nın düz olup olmadığını sordukları insanlarınkini andırdığını tahmin ettiğim türden, zoraki bir hürmet dolu, anlaşılmaz bir bakış takınmıştı.

Dehşete kapılarak. "Akşam yemeğini dökmeyi reddedersen ne olur?" diye fısıldadım.

"*Şşşt*." Fox bana düşmanca bir uyarı bakışı attı.

"Clarke, pişmanlığa karşı duyduğun doğal dürtünün sana yol göstermesine izin ver." Bay Munt bir o yana bir bu yana bakıyor, boncuk misali parıltılı gözleriyle kurbanının kurbanını arıyordu; doğrama kütüğünün altına kimin atılacağını biliyor ve hissetmem gereken şeyin aksine içimde bir gurur dalgasının kabardığını hissediyordum.

"Zavallı küçük fare kiler talanının ardından tam *dört* gündür su ve kükürt diyetinde," diye açıkladı Taylor sıkıntılı bir ses tonuyla.

"Yeni kız," dedi Clarke'ın incecik sesi. "Lütfen onu cezalandırmayın çünkü ismini bile tam olarak bilmiyorum. Steele'di sanırım ve buraya bugün vardığı için çok yorgundu. Bayan Lilyvale ona dua etmesini söyledi ve o... o dua etmedi efendim. Uyuyakaldı."

Ayağa kalkarken düzinelerce göz üzerime çevrildi; Bay Munt memnuniyetle kaşlarını çatarak dikkatini tekrar Clarke'a yöneltti.

"Günahından arındın çocuğum," diye bağırdı. "Clarke, yemeğini yiyebilirsin."

Hiçbir yaban köpeği, topallayan bir geyiğin bedenine Clarke'ın yahnisine saldırdığı gibi saldırmamıştır. Bir anda inci gibi dişlere, pembe bir dile ve yemek bulaşmış parmaklara dönüşmüştü; kendi midem gurulduyor olsa da bu sahneye üzüldüm.

Yanakları kıpkırmızı kesilen Bayan Lilyvale avucunu karnına bastırdı ve olacakları seyretmek istemedi.

"Steele, lütfen öne çık. Yeni olduğun için alışıldık şekillerde cezalandırılmayacaksın," diye açıkladı Bay Munt, "fakat burada itaate verdiğimiz değeri öğrenmek zorundasın."

Oturaktan kalkarak öğretmenlerin masasına doğru ilerledim. Sopayla dövülmeyi, ceza olarak bir tabureye arkam dönük oturtulmayı, kara tahtayı yazılarla doldurmayı ya da saçlarımın kesilmesini bekleyerek onlara yaklaşırken ayakkabılarım zeminde *gıcır gıcır* gıcırdıyor, kalbim *küt küt* atıyordu.

Ben yaklaşırken Bay Munt gülümsedi. Ellerini uzattı; Vesalius Munt tekrar ona bakarken Bayan Lilyvale'in yüzünün dikkat çekici bir tırtıl yeşiline döndüğünü fark ettim.

"Bayan Lilyvale bugün adaletli olmanın yanı sıra bağışlayıcı olmam için de yalvardı ve onun dileğini yerine getiriyorum," diye bağırdı.

Parmakları hâlâ bereli olan bileklerimi kavrarken, *Bay Munt, Bayan Lilyvale'a âşık*, diye düşündüm belli belirsiz bir şekilde. *Bu iyi sonuçlar doğurmaz.* Bay Munt beni o kadar şiddetle çekti ki dizlerim hemen önündeki taş zemine çarptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu akşam yemeksiz kalmayacaksın Steele," dedi Bay Munt. "Bunun yerine duada bize rehberlik edeceksin çünkü her ne kadar yaptığın yanlışsa da aslında Bayan Lilyvale'in sözünü dinlemeye niyetli olduğunu tahmin ediyorum. Duada yüreğinden kopan ne varsa onları söyle, din kardeşlerin de seninle birlikte dua etsinler."

Bay Munt'un bakışları beni delip geçti, gümüşi gözleri izinsiz bir şekilde içimdeki bir kilidi açıyordu.

Büyük bir tiksinti duygusuyla gerilerek ben de ona baktım.

Hepimiz suça ortak olana dek tatmin olmayacak, kendi kabahatlerimiz için sorumlu olmamız hoşuna gidiyor.

Birden Kuzen Edwin'in, oyun olduğunu düşündüğü şeyi oynarken yüzünün aldığı yapış yapış ve tatminkâr ifadeyi hatırladım.

Sen de en az benim kadar yaramazsın. Bundan hoşlandın.

Bu arada, Bay Munt'un duada yüreğimden kopanları söylememi istemesi kasten beni aşağılamak için yaptığı bir şeydi çünkü bir yetkilinin karşısında dizlerinin üzerinde duran hangi kız, kendisine bir köleden daha iyi davranılmadığı için duyduğu küskünlüğün yanı sıra içini dolduran hararetli utanç duygusundan başka bir şey hissedebilirdi ki?

Tüm bu hakaretleri hissettim sevgili okurum ve bunları biriktirdim, katılaşıp inciye dönüşen kum taneleri gibi birbiri ardına dizdim ve görünmez bir şekilde boynuma geçirdim; bu kolyeyi bugün bile boynumda taşıyorum.

"Cennetteki Babamız," dedim tane tane gözlerim kapalı bir şekilde. Bay Munt beni kutsarcasına başımın tepesini kavradığında üzerinde çömeldiğim yassı taş dizlerime daha çok battı. "Beni, şey, tabiatımın aşırı yanlarına engel olmak isteyen bu dindar insanların eline güvenli bir şekilde ulaştırdın. Bayan Lilyvale bana dua etmemi söylediğinde sana, şey, onun nezaketi ve Bay Munt'un mükemmel ve bilge uyarıları için şükretmediğimden dolayı çok üzgünüm."

Başımın üzerinde demirden bir hale gibi duran el kıpırdadı,

BELONGS TO KAATIES TEAM

başparmağı onaylayan bir hareketle saçlarımın ayrımında gezindi, daha sonra Bay Munt alnımı uyluklarına doğru bastırdı; üzerindeki mum ve puro dumanına benzer katransı, hafif tatlı kokuyu alabiliyordum. Tiksinti dolu boğucu bir sesi öksürükle bastırarak aceleyle devam ettim.

"Lütfen Tanrım, bu zavallı günahkâra acı, lütfen kusurlarımla ilgilenirlerken Bayan Lilyvale'e ve Bay Munt'a sabır bahşet ve şey, lütfen Lowan Bridge'deki bütün değerli çocuklarını kutsa. Âmin."

Başımın tepesindeki el birden ortadan kayboldu ve müdür geriye çekildi. Başımı kaldırıp baktığımda, Bay Munt'un yüzünde karmakarışık bir ifade olduğunu gördüm; bir kısmı dışa vurduğu sahte neşe, bir kısmı içten içe duyduğu tereddüt ve nihayet onu bile şaşırtan en son duygu: tasdik.

Akşam yemeğimi kazandım, diye düşündüm, dudaklarımda kutsal bir tebessüm ve dişlerimin gerisinde bir bıçakla. *Hadi onu benden almaya çalış.*

"Fevkalade!" diye bağırdı Bay Munt beni kolayca tekrar ayağa kaldırırken. "Tanrı'nın lütfuyla harekete geçen en yabani ruhlar bile bütün bir cemaate örnek teşkil ederek ilham verebilirler. Steele, yerine dönebilirsin."

Ezilmiş eklemlerimle yerime geçerken başım eğikti fakat kirpiklerimin ardından sınıf arkadaşlarıma kaçamak bakışlar yönelttim. Omuzları yarı yarıya çökmüş bir şekilde bomboş (bomboş derken bitmiş demek istiyorum fakat sanki yahni yüzeyine hiç değmemişçesine kap tertemizdi) kâsesinin başında oturan Clarke bana göz kırptı.

Yolculuğum sona erdiğinde Taylor sinirli bir ifadeyle, "Eh," dedi. "Ben bunu *asla* yapmadım."

"Yapmadın mı?" diye cevap verdim ve Taylor'ın güzel gözleri kasvetli bir ifadeyle kısıldı.

"Hiç yapmadım, hayır."

"Söylediğin her kelimede ciddi miydin?" diye fısıldadı Fox.

"Elbette," diye yalan söyledim fakat parmaklarımı masanın üzerinde birbirine kenetledim ve Fox bir an bana bakarak sırıttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu yaptığın ya çok dikkat çekici ya da şimdiye dek gördüğüm en *utanç verici* şeydi," diye devam etti sözlerine Taylor. *Her ikisi de olamaz mı?* diye düşündüm. Yaşadığım gerginlikten çılgına dönmüş olmalıydım çünkü aksırık kriziyle gizlediğim bir kahkaha attım.

Bay Munt şimdi diğer kızlara, Clarke'ın perhizi gibi perhizlere çarptırılmış olan ve narin porselenler misali çatırdayan kızlara sesleniyordu; Hesaplaşma, bu kızların yarısını da yemeklerini kazana dökmeleri için zorladı.

"Bunu yapmasına nasıl *izin veriliyor*?" dedim yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak.

"Karşı koyan olursa onunla özel odasında iki saat geçiriyor. İçeride neler olduğunu Tanrı bilir; Fisher bir keresinde içeri girdi ve daha sonrasında bundan asla söz etmedi. Her neyse, burası Londra'nın seksen kilometre civarında bulunan en iyi kız mektebidir," diye mırıldandı Fox somurtkan bir ifadeyle. "Mesele yalnızca yemek değil; onları dikkate almamızı sağlayacak onlarca yöntemleri var. Bayan Martin bize yazılması saatlerce sürecek cümleler yazdırır, Bayan James kabahatimizi ciddi anlamda mürekkeple alnımıza yazar, Bayan Lilyvale erkenden yatmamızı sağlamada bir numaradır –bu kulağa zararsız bir şey gibi geliyor ama çok fazla ödevimiz oluyor– ve Madam Archambault'nun masasında hint kamışından yapılma bir sopası vardır. İki hafta önce, Harper üç gün boyunca hiçbir yere oturamadı."

"*Bunların* hiçbiri o kadar da kötü değil," diyerek iç geçirdi Taylor gözlerini Bay Munt'a sabitleyerek, "onunkilere kıyasla tabii."

"Hayır." Fox, başparmağının tırnağının dibindeki eti yedi. "Değil tabii."

"Ve böylece bu akşamki Hesaplaşma sona eriyor!" Bay Munt odayı inceledi, onu teşvik edecek başka bir av bulamadı. "Özenli ve gayretli çalışmanızı takdir ediyorum çocuklar. Oturun ve Tanrı'nın ihsanını paylaşın."

Yahni yoğun, tatlı ve iştah açıcıydı; havuç ve patates dilimleriyle kuş üzümü tanecikleri lezzetli koyun etlerinin yanında

yüzüyordu; yahnilerimize, Bay Munt'un bizi tasarlamaya niyet ettiği canavarlar gibi saldırdık.

"Kızlar Bay Munt'un gönderilmesi için aileleriyle görüşmediler mi?" diye sordum Taylor'a.

Taylor biçimli, yuvarlak çenesini öne çıkardı. "Korkarım ki bu *oldukça* umutsuz bir durum. Bay Munt buradaki yemek artıklarını düşük fiyatlara altı kilometre ötedeki fabrika işçilerine satıyor ve geri kalanları da aşevlerinde dağıtıyor. Kendisine burada, Londra'da resmen *tapılır*."

"Bu yüzden mi Clarke kilerden yemek çaldığında onun fakirlerden yemek çaldığını söyledi?"

"Aynen öyle," diye mırıldandı Fox. "Yakalanan bir tek o oldu, ışıklar söndürüldükten sonra kolları ve cepleri dolu bir halde yakalandı ama daha çok öğrencinin bu işin içinde olduğunu anladılar. Clarke dört gündür ona isim vermeyi reddediyor."

"Çok cesur bir kız olmalı."

Taylor bir dilim ekmeğe daha uzanarak güldü. "Çok *aptal* olmalı demek istedin herhalde. Clarke daha önce hiç cezalandırılmadı; diğerlerinin yağma sırasında onu da yanlarına almalarının sebebi kedi kapısından içeri girebilecek olmasıydı. Clarke burada yeni, henüz altı yaşında, önüne konulan her şeyi ezberleyebiliyor, çok zor işlemleri yapabiliyor, ayrıca çok tuhaf bir aileden geiyor. *Edebiyatçı* bir aile sanırım, ne tür korkunç insanlar olduklarını Tanrı bilir."

"Senin ailen tüccar," dedi Fox gözle görülebilir bir memnuniyetle.

"Senin ailen mülkünün yarısını sattı ve *sen* de bir ineksin," dedi Taylor tatlı bir şekilde.

"Benim annemle babam öldü," dedim, "bu yüzden hepinizle arkadaş olmayı umuyorum."

"Sus, *hemen*!" diye iç çekti Taylor.

"Teşekkürler ama hayır," diye mırıldandı Fox.

Taylor yapmacık bir kayıtsızlıkla şakırcasına, "Birinden gerçek anlamda nefret ettiğin an *muhakkak* onunla arkadaş olursun,"

dedi. "Bay Munt bizi birbirimize düşürmeye çalıştığında susturabileceğin birini seçtiğinden emin ol; şüphem yok ki ancak bundan sonra... kendini *gösterebilirsin*. Abbott'u, botanik projesi için onu Dunning'in ona yardım ettiğini söylemesi için zorladığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlamıyorum." Fox dramatik bir ifadeyle titredi.

"Peki Fiddick ve Hooper'ın Komünyon esnasında kıkırdadıkları zamanı?"

"Yemek yemeye çalışıyorum," diye şikâyet etti Fox kaşığını havaya saplayarak.

"Bay Munt arkadaşlara *bayılır*." Taylor'ın sesi hafif hüzünlü bir tona büründü. "Birçoğumuz bunu biliriz."

Hepimiz yemeklerimizi sessizce bitirdik. Taylor'la birlikte yemekhaneden çıkmak için ayağa kalkıp Bay Munt'a baktığımda onun da tüm dikkatinin aynı şekilde üzerimde olduğunu gördüm; yüzünde, sahip olduğu bu yeni safkanı koşturma arzusuyla birlikte gönülsüz bir beğeni ifadesi de vardı.

Edwin o kadar aptal olmasaydı, diye düşündüm göğsümdeki düğüm daha da daralırken, *ikisi birbirine çok benziyor olacaktı*.

BELONGS TO KAATIG TEAM

YEDİ

Ve bunun üzerine zihnim, o güne kadar içine işlenmiş olan cennet ve cehennem kavramlarını anlamak için ilk kez gerçek bir çaba sarf etti. Ve ilk kez ürktü, afalladı; ilk kez arkasına, sağına, soluna baktı ve hayal dâhi edilmesi imkânsız, dipsiz bir boşluğun ortasında olduğunu gördü; durmakta olduğu noktayı hissetti... O ânı... Geri kalan her şey şekilsiz bir bulut, engin bir boşluktan ibaretti. Sendeleyip o karmaşanın içine düşme düşüncesiyle irkildi.

Bazı biyografiler, açıklayıcı anekdotlar vasıtasıyla sosyal hiyerarşileri anlatırlar ama benimki cinayetle ilgili, kız mektebiyle değil.

Lowan Bridge'de dört çeşit kız grubu vardı. İlki, unvanları olmayan zengin ailerin servetlerini hak, yol yordam bilmedikleri düşünülen ve daha üst sınıftan bir evde iyi bir iş bulması ya da daha kolay evlenebilecek duruma gelmesi umuduyla eğitilen kızlarıydı (Taylor gibi). İkincisi, babaları binlerce sterlini çarçur ettiği için birer mürebbiye olmaları beklenen, yoksul ve ünvanlı ailelerin yetenekli kızlarıydı (Fox gibi). Üçüncüsü, zengin akrabalarının gazabına uğrayan ve kendilerine, diğer insanların konaklarında kölelik yapma ayrıcalığı bahşedilen yetim kızlardı (benim gibi).

Son olarak bir de Becky Clarke vardı. Özel öğretmen ve donanımlı bir kütüphaneye paraları yeten ama yine de okula gitmesini isteyen, ona mürebbiye olmayla ilgili hiçbir şey söylememiş olan bir aileye sahipti. Zevklerle renklerin asla tartışılamayacağı gibi bir ders çıkarmama yardımcı olduğu için bu anormal duruma şükran duymam gerek.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Ertesi sabah zil çaldığında ve kızlar uyanmaya başladığında Clarke'ın dalgın gözlerini şafak vaktinden beri üzerimde hissettiğim için, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum ona.

"Çok daha iyiyim," dedi ahenkli bir sesle.

"Neler olduğunu duydum ve kimsenin adını vermemeni takdirle karşıladım."

"Herkesin yarısı kadarsan kimseyi gücendirmemeye dikkat etmen gerekir."

"Evet ama sen çok... yaşından çok daha olgunsun."

"Bunun bir yararı yok," dedi Clarke o kibirli, dalgın haliyle. "Annemle babam, bir kaplumbağa kabuğunu bir papağanın üstüne oturtmanın ya da bir sürüngene kanatlar yapıştırmanın bir anlamı olmadığını söyledi. Bu yüzden beni buraya gönderdiler. Elimden gelirse seni bir daha Hesaplaşma'da şikâyet etmeyeceğim."

Bay Munt'un başımın üstündeki güçlü eli, pantolonunun bacağına dayanmış tenim geldi aklıma ve *bunun benim yerime senin başına gelmesinden de hoşlanmam*, diye düşündüm.

"Hakkında söylediğim şey doğruydu ama bunu söylemem onursuzca bir davranıştı," dedi Clarke hafifçe düşüncelere dalıp parmağıyla saman rengi saçından bir tutam çekerek. "Ne kadar da kaba bir hareket. Ben onursuz insanlara tahammül edemem."

Ben bu yorum için o kadar uygunsuz bir muhataptım ki yüzümü yastığıma gömdüm ve içten bir kahkaha attım.

"Arkadaşlar," diye sızlandı Taylor. Kar gibi soğuk ayağıyla beni hafifçe tekmeleyerek yataktan çıktı. "*Söylemiştim* size. Kafanıza takmayın."

Endişeden başımın dönüyor olması gerçeği dışında yeni üniformamı giyip yeni yatak arkadaşımla birlikte sınıfa gitmem kimsenin ilgisini çekmez ancak o günün kısa bir özeti, sevgili okuruma yeni hayatıma dair tüm bilgileri verecektir.

İlk dersim, disiplinin çoktan elinden uçup gitmiş olduğunun farkında olmayan ve kül rengi ürkek bir tavşana benzeyen Bayan

BELONGS TO KAITOS TEAM

Constance Sheffleton'ın girdiği resim dersiydi. Yine de hangi damara basacağını biliyordu ve ürkekçe, "Davies, bu büstü çizmek için bu sınıftasın, dışarıdaki akçaağacı seyretmek için değil. Lütfen Bay Munt'a, seni boş boş dururken yakaladığımı söyle," diyerek bunu kanıtlamış oldu.

"Söylerim Bayan," dedi incecik, kimsesiz bir çocuk gibi görünen bir kız ve hepimiz yüzümüzü buruşturduk çünkü bu, herhangi bir cezadan daha kötüydü.

Resim dersinden sonra, Bayan Kitts tarafından verilen dikiş dersi vardı. Derslerde farklı yaşlarda öğrenciler bir arada bulunuyorlardı ama bu derste, yeteneklerimize uygun olarak gruplara ayrılmıştık; Clarke'tan ayrılmış olduğum için salonda tekrar bir araya geldiğimizde onun bir oyuncak bebeğin ağzını andıran ağzının titrediğini gördüğümde telaşla ne olduğunu sordum.

"Tam kendimi iyi hissetmeye başlamıştım ki şimdi de nakışımda menekşe süsünü kötü yaptığım için öğle yemeği yiyemeyeceğim," diye içini döktü bana öfkeyle gözyaşlarını silerek. "Nakış işinde çok kötüyüm, aklım fena halde karışıyor. Menekşe süslerinden bize ne Steele?"

Latince dersine girdiğimde Bayan Werwick beni kısa bir sorguya çekti, beni neşesiz buldu ve feda etmem gerekecek öğünlerin sayısıyla ilgili neşeli bir şekilde lanetler mırıldanan en küçük kızlardan birinin yanına oturttu. Daha önce hiç Latince öğrenmemiş olan ben, dersin sonunda konuyu şaşkın haldeki kızlardan oluşan çembere anlatınca kendimi tebrik ettim ve Bayan Werwick bu gelişme karşısında kaşlarını çatacak kadar kendini kaybetti.

Öğle yemeğini yeme iznim vardı fakat salonda, önceki akşam orada olan kızların ancak üçte ikisi bulunuyordu. Taylor'ı göremediğim için yağlı saçlarından bir tutamla oynamakta olan ve ardından, "Acil bir durum var mı?" diye soran Fox'un karşısına oturdum.

Ona sorgular bir ifadeyle bakarak lahana ve et suyundan yapılmış doyurucu çorbanın büyük bir kısmını mideye indirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biz birbirimize böyle deriz," diye açıkladı Fox. "Bu bir paroladır. Herhangi birinin başının... ciddi anlamda belada olup olmadığını anlamak için."

"Ah." Birden olaya ayılarak kaşığımı masaya koydum. "Clarke burada değil, nakış dersinde bir talihsizlik yaşadı."

"Yastık kılıfımın içinde bir elma var," dedi Fox sakin bir ifadeyle. "Sorun yok."

Biriyle çok yakın bir şey olabilmek için aranızdaki şeyin mutlaka arkadaşlık olarak adlandırılması gerekmediğini o gün öğrendim.

Yemekten hemen sonra Bayan Halifax tarafından birleştirilmiş tarih ve coğrafya dersi verildi. Bayan Halifax at suratlı, hareketli elleri olan bir kadındı fakat içinde art niyet yoktu ve coşkusu oldukça sempatikti.

"Steele, Osmanlı İmparatorluğu hakkında fazla bir bilgin olmamasına karşın fazlasıyla isabetli sorular soruyorsun," dedi heyecanla. "Sen on üç yaş grubuyla ve Clarke'la birlikte burada oturacaksın."

İplikle yapılan çiçek işlemeleri haricinde bütün derslerdeki başarısı ile tüm okulu kıskandıran Clarke, yanındaki arkalıklı sandalyeye oturduğumda tuhaf bir şekilde mutlu oldu.

Hepimizin taktığı tuhaf, beyaz kepini düzelterek, "Güzel, yatma vaktinden önce savaş tarihlerinin üzerinden bir kez daha geçebiliriz," dedi hafif buyurgan bir sesle. "Benim ailem barış yanlısıydı, bulunduğumuz sokağın yüz karasıydı ve buraya geldiğimde bir Kazak askerinin ne olduğunu bile bilmiyordum."

"Elbette. Acil bir durum var mı?" diye sordum. Yasak bir şey yaparken altın rengi kıvılcımların tenime battığını hissettim.

"Ha. Hayır," dedi Clarke, tek yanağında bir gamze oluştu. "Dolaylı olarak, elma için teşekkür ederim."

Tarih dersinden hemen sonra müzik dersi vardı. Vesalius Munt'un, maneviyattan yoksun sanatçıların insanlarla dolu bu dünyada bulunmaması gerektiğine dair fikirlerini hatırlayınca Bayan Lilyvale'in dersini daha büyük bir ilgiyle beklemeye baş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ladım. Bayan Lilyvale'in meziyeti, sanatın ahlaki yıkıcılığına bile karşı koyacak kadar kuvvetli miydi? Gerçeği daha basit bir yanıt ortaya çıkardı: Bayan Lilyvale'in müzik kulağı, sağır bir bülbülün ve yeni doğmuş sancılı bir bebeğin müzik kulağının şen bir karışımıydı ve bu yüzden kendini en ufak bir şekilde sıkıntıya sokamazdı.

"Çocuklar, bugün yapacak çok şeyimiz var!" diye seslendi Bayan Lilyvale. "Fakat her zamanki gibi önce dersi bir ilahiyle açalım. Genç hanımlar, nota kâğıtlarımız burada. Yeni bir parça olduğu için bunu bakarak söyleme alıştırması olarak kabul edin."

Hepimiz yarım daire biçiminde durduk ve Horatius Bonar'ın en son eserini söyledik. Övgümüz sırasında Yüce Tanrı'nın şanının daha da yücelip yücelmediğini bugün bile hâlâ bilmiyorum; ancak sevgili okuruma, bakarak nota okumanın bize hiçbir yarar sağlamadığını söyleyebilirim. Taylor da dersteydi ve *George Louis, George Augustus, George William Frederick, George Augustus Frederick*... gibi isimlerle ilgili bir şeyler mırıldanmasından hemen sonra ona selam verdim.

"Taylor," diye fısıldadım, "acil bir durum var mı?"

"Ah, git başımdan seni korkunç, meraklı şey," diye bağırdı Taylor, gözlerinin etrafı kızarmıştı. "Sabahki yulaf lapasından beri *hiçbir şey* yemedim ve bu arada Glanville diye çok tatlı bir kız var, altın sarısı bukleleri ve kahve zengini, *çok iyi* bir ailesi var ve bugün Bay Munt, Fiddick'in yaptığı Bayan Hardbottle çizimine gülerken yakaladığı için ona kendi kendini –düşün yani, *kendi kendini*, hem de sert bir şekilde– tokatlattı. Dokunma bana, *kimseye* tahammül edemiyorum," diye ağlayarak yanımdan kaçtı.

Sonraki dersler matematik, teoloji ve Fransızcaydı ki bu derste çok iyiydim, *naturellement** ve böylelikle sınıf arkadaşlarımın Madam Archambault'dan *hediye* olarak taşıdıkları kırmızı sopa izlerinden kurtuluyordum, ardından zihinlerimizi geometri ve Yuhanna İncili'yle doldurduktan sonra kaçınılmaz Hesaplaşma saati gelip çattı.

---

* (Fr.) Doğal olarak. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yahnimi yedim ve başımı sadık bir rahip yardımcısı gibi eğik tuttum.

Gündelik yaşantımızı, neredeyse birbirimizin kontrolünde yaşadığımızı belirtmek için yineliyorum, böylece acil durumlarda ki bu durumlar nefes alıp vermek kadar sıkça yaşanıyordu, birbirimize yardım edebiliyorduk. Zekâ ve işbirliği sayesinde başarıya ulaştığımız takdirde bir hatta belki de iki öğün yiyerek ve boş karınlarımızı şişirerek uykuya dalabiliyorduk. *Arkadaş* değildik fakat bizi rezil etmek için uğraşan o kadar çok insan vardı ki aşırı gereklilik durumları haricinde birbirimize saldırmak için enerjimiz kalmıyordu.

O ilk akşamımda güneş batarken, saat dokuzda bitkin bir halde Taylor'ın yanına yattığımda otoriteye karşı çıktığım zamanlarda omuriliğim boyunca hissettiğim o elektriklenmeyi hissettim.

Henüz hiçbir öğün kaçırmadın, diye düşündüm. *Bunda çok iyi olabilirsin. Ve diğerlerinin durumu da iyileştirilebilir.*

"Steele?" dedi kulak tırmalayıcı bir ses.

"Efendim?" diye cevap verdim Clarke'a.

"İyi geceler," dedi Clarke, Taylor'ın uyarıcı ayak parmakları beni dürterken.

Istırap tuhaf bir yolcudur; bir an için sessiz bir koruyucu melek gibi insanın omzuna biner, bir sonraki an jilet gibi keskin pençelerini insanın köprücük kemiğine batırıverir. Clarke bana bu nazik davranışta bulunduktan kısa bir süre sonra ılık ve tuzlu gözyaşları yastığımı ıslatmaya başladı. Bir zamanlar annem bana iyi geceler ve günaydın derdi ve annem beni severdi, anlayamadığım bir sebepten ötürü ölmüştü ve bir daha geri gelmeyecekti.

Genelde çocukların adet edindiği gibi annem için sıklıkla ağlardım fakat kendi hüznümün beni bir kez daha dünyamı yörüngesinden oynatacak keşiflere sevk edeceğini asla tahmin edemezdim.

Gerçek mizacımı kabullenmeme neden olan olay altı ay sonra gerçekleşti.

BELONGS TO KAITO'S TEAM

O vakte kadar Lowan Bridge Okulu'nun birçok yönünü öğrenmiştim. Taylor'ın gizliden gizliye bir mürebbiye olmaktan değil de annesi her gün vücudunda oluşan yeni morlukları fırfırlı ve dantelli giysilerinin ardında sakladığı için zorba biriyle evlenmekten korktuğunu biliyordum; Fiona Fiddick'in hayatının, lanetinin dünyadaki en komik insanlardan biri olması olduğu için hak ettiğinden daha değersiz göründüğünü biliyordum; Fox'un haşin yapısının ardında yastık kılıfının içinde bir şekilde hep bir elma bulunduran ve bunu asla kendine saklamayan bir kız olduğunu biliyordum.

Okulda kilitli olmayan ahırlar ve sevilip okşanabilecek atlar olduğunu biliyordum. İçimizden biri dikkatle tırmandığı takdirde yatakhanenin çatısına ulaşılabileceğini; güneyimizde yer alan Londra'nın kötü kokusunu örtemeyen göz alıcı parlaklıktaki siyahlığa bakarken Clarke'ın gözlerinin ay ışığında yosun tutmuş birer havuz gibi göründüğünü; nadiren gülmesine rağmen en şen kahkahaları gece karanlık gökyüzüne attığı kaçamak bakışlar sırasında patlattığını ve gülüşünün yan flütün en tiz sesi gibi çıktığını biliyordum.

Pazar günleri hem sevilen hem de korkulan bir gündü çünkü o gün derslerimiz yoktu ve çimenlikte oynama ya da sessiz köşelerde kitap okuma iznimiz vardı ama duaya katılmak zorundaydık. Hayatımın sonsuza dek değiştiği o gün, donuk kasım ayı gökyüzü altında mat mavi renkli üniformaları içinde ağır adımlarla resmigeçitte ilerleyen bir grup asker misali güzel taş binaya doğru uygun adım giderken dışarıdan bakan biri az sonra infaz edileceğimizi zannedebilirdi.

Bununla birlikte pazar günleri, akılsızlık ederek bahsetmeyi ihmal edebileceğimiz günahları ortaya çıkarabilmek için Bay Munt'un *haftalık* Hesaplaşma seansı düzenlediği gündü.

"Steele, Callimachus ödevinde bana yardım eder misin?" Fox'un hantal gövdesi, kilisenin üçüncü sırasında yanıma oturdu. "Ödevden hiçbir şey anlamıyorum ve Bayan Werwick'in sopası olmasa bile..."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Elbette," dedim. Madam Archambault'dan gelecek cezalar onur kırıcı ve acı verici olabilirdi fakat onca öğretmen arasında Bayan Werwick bizi, sanki satranç taşlarıymışız (ya da daha doğru bir benzetmeyle bovling labutlarıymışız) gibi Bay Munt'a göndermekten en çok zevk alan öğretmendi.

Clarke diğer yanıma oturdu. "Acil bir durum var mı hanımlar?"

İyi beslendiği zamanlarda Clarke, sanki her an bir halk şarkısı besteleyecekmiş gibi titrek sesle konuşmaya alışıktı ve ben bu özelliğine bayılıyordum. Tam ona olumsuz bir yanıt verecekken Bayan Lilyvale orgun önündeki yerini almak ve iki saatlik ıstırabımızı başlatmak üzere ilerledi.

"Gerçek bir hamdetme isteğiyle benimle birlikte söyleyin kızlar!" diye seslendi Bayan Lilyvale.

Bu noktada yazara ait bir mahremiyet perdesi çekilecektir ne okurun ne de yazarın tamamen geçmişte kalmış müzikal zulümler üzerine kafa yorması gerekmektedir ve bunlara şimdi de bir çare bulunamaz.

İlk baştaki üç ilahi söylendikten sonra Bay Munt vaiz kürsüsüne çıktı. Her bir öğrencinin dikkati onun bulunduğu yöne çekildiğinde, kendisi çarmıhın önünde dikilirken hepsinin gözleri birer çivi misali üzerine çakıldığında yaşadığı mutluluğu hiçbir şeyde yaşamıyordu.

"Hepinize mutlu pazarlar sevgili kızlarım," diye seslendi gözlerinin içi gülerek ve *kızlarım* sözcüğündeki iyelik eki hepimizin boğazına diken gibi saplandı çünkü bu, tüm sabah boyunca itiraf edeceği en içten duygu olacaktı. "Bu en kutsal günü huzurla dinlenerek geçirmenizi ve İsa'nın sizleri kendi cehaletinizden ve utancınızdan kurtarmak için öldüğünü düşünerek istirahat etmenizi isterim. Şimdi haftalık Hesaplaşmamıza başlayalım ki ruhlarımızı arındırabilelim."

Bir el havaya kalktı. Bay Munt, suçlanacak kişi için alçaltıcı bir ceza düşündü ki bunu sıklıkla suçlayan öğrenciler için de düşünürdü. Bu ormanda hiçbir kural, kaplanın dişlerinden kur-

tulmak için izleyebileceğimiz hiçbir yol yoktu. Fox ve Clarke'la kulaklarımızı herhangi bir tehlikeye karşı dikmiş vaziyette her zamankinden daha dikkatle dinliyorduk ki tam bu sırada ismimin söylenmesiyle irkildim.

"Steele iyi niyetli biri," dedi yatak arkadaşım iki sıra ötemden bitkin bir şekilde ağır ağır konuşarak. "Ayrıca herkesin söylediği gibi zeki ve yardımsever biri ve ah, bu *korkunç* bir şey ama o... o bunu kasıtlı yapmıyor ve ben bunu söylemekten *nefret ediyorum*."

Şaşkınlık içinde dönerek ona baktım. Taylor'ın yüzünden kan çekilmiş, simsiyah saçları kalın teller, gözleri ve dudakları yumuşak kalem dokunuşları halinde çizilmiş bir çizim halinde kalakalmıştı. Güzelliği son zamanlarda, ezber yapma konusundaki başarısız çabası nedeniyle bozulmuştu ve ona hiçbir şey ifade etmeyen bilgiler için uğraş vermek uğruna uykusunu terk etmişti; şimdiyse ona sıcak bir yemeğin garantisini verebilecek tek seçeneğe sıkıca sarılmıştı. Beni suçlamasına hiç şaşırmadım; ben onun yakın, hatta makul hedefiydim, kendimi güç durumların içinden yalan söyleyerek sıyırmak gibi kötü bir üne kavuşmuştum.

"Steele'in yapmak istemediği şey nedir Taylor?" Bay Munt özgüvenli bir halde kaldırdığı kolunu kürsüye koydu.

Taylor'ın yuvarlak gözleri benim tuhaf bir biçimde eğimli, badem gözlerime çevrildi. "Rüya görüyor."

"Tanrı aşkına, Taylor ne yapıyor böyle?" diye homurdandı Fox.

"Benim suçum," dedim ona sessizce. "Bu kadar hassas bir hale geldiğini fark etmedim. Hakkımda yalan söylemek için birçok sebebi var."

Fox'un, "Yalan söylemiyor," diye mırıldandığını işittiğimi sandım.

"Steele annesiyle ilgili *korkunç* rüyalar görüyor," dedi Taylor. "Kasıtlı olarak bağırmıyor ama çığlıkları bir türlü susmuyor."

Bir an kalbim tekledi.

Evet, sıklıkla kan ter içinde, boğazım bir leş kargası gibi ses

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkaracak kadar acırken uyanıyordum ve evet, rüyamda annemi görüyordum fakat ona *bağırmıyordum*. Yoksa bağırıyor muydum? Bir iki kez çığlıklarımı bastırmıştım ama bunlar nadiren olan kazalardı.

Ayağa kalkarak ellerimi beyaz önlüğümün önünde birleştirdim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama annem yakın bir zaman önce vefat etti."

"Bundan altı ay önce," diye düzeltti beni Bay Munt.

"Annemin yasını tutmam çok *doğal*. Fakat huzuru bozduğum için lütfen beni bağışlayın."

"Doğal mı?" Bay Munt, sanki günahın kendisine ceza veriyormuş gibi avucunu sertçe kürsüye vurdu. "Kızlar, Tanrı'nın refahı içinde yaşarken ölüm üzerinde derin düşüncelere dalan bu dik başlı kuzuya kalplerimizi açalım."

Annemden bana kalan tek şeyin, onun kanının tadını alana kadar dudağımın iç kısmını ısırdım.

"Sakin ol," dedi Clarke ahenkli sesiyle.

"Onu annesinin kötü etkisinden ayıran lütfun için," dedi Bay Munt monoton bir sesle, "Steele'in sana şükran duymasına izin ver Tanrım."

Sırayı sıkıca kavrayan ellerim bembeyaz kemiklere dönüşmüştü.

"Ve günün birinde onun dürüst Hıristiyan yaşantısına döneceği umudunu kaybetmemize izin verme!"

Clarke eteğimi sımsıkı tutarak tiz bir sesle, "Sakin ol," dedi.

"Annemin yasını tutmak haysiyetsiz bir davranış değil!" diye bağırdım.

Bunu söylemek yerine şapele bir bomba bırakabilirdim; odadaki bütün gözler dehşetle üzerime çevrildi. Bay Munt'la ters düşmek intiharla eşdeğerdi; ne yazık ki henüz intiharın mevzu olduğunu anlamamıştım.

"Senin annen," diye düşüncelerini belirtti Bay Munt, her bir hecenin tadını çıkararak, "kendi kendine afyon ruhu vererek kasten ruhunu teslim etmiş, uçarı bir kadındı. Bu sebeple kendi-

BELONGS TO KAATIES TEAM

sine düzgün bir cenaze töreni yapılmadı ve hal böyleyken değerli yengen böyle onur kırıcı bir manzarayı görmeni önledi. Lekeli ruhu bu kadar açık bir şekilde senin ölümsüz ruhuna dadanırken neden annenin yasını tutmanın bir meziyet olarak övülmesi gerektiğini bana söyler misin? Annen doğal düzenin yüz karasıydı, musibetin vücut bulmuş haliydi."

Bunu en başından beri bildiğini fark ettim.

Annemin cenazesinde matem bandı takan tek bir yaslı insan yoktu; yalnızca bedava konaklayacak bir misafiri daha kabul etmeye isteksiz olan toprağın çürümüş kokusu vardı. İntihar büyük bir ihanetti çünkü Tanrı'nın iradesine karşı çıkmaktan daha büyük bir saygısızlık olabilir miydi?

Cezam, bir haftalık akşam yemeği yememe cezası olarak ilan edildi ve Taylor yeniden yemek yiyenlerin sırasına davet edildi fakat benim midem, henüz açlık baş göstermeden önce boşalıp bir mağaraya dönüşmüştü bile.

Bay Munt kazanmıştı; ben gerçekleri duymaya hazır değildim. Küçük bir el elime sarıldı.

"Sen çok sık ağlamazsın," diye fısıldadı Clarke irileşmiş gözleri ve tüm ciddiyetiyle.

"Şimdi ağlayacağım," demeyi başardım boğuk bir sesle, daha sonra kendimi salıverdim ve felce uğramış parmaklarımla dua kitabımızı açtım.

O günden sonra, etrafta kötü niyetli olup da iyi davranışlar sergileyen çok fazla insan olduğunu öğrendim. Ben de onlara ayak uydurabilirdim, sabah aynaya bir göz kırpıp gün boyunca beyaz bir koyun postu giyebilirdim. Jane Eyre'a taş kalbini yumuşatması için Tanrı'ya dua etmesi söylenmişti, böylece belki yumuşacık bir kalbe sahip olabilirdi fakat benim yumuşacık kalbim annem için kanıyordu, anlaşıldığı kadarıyla iyi bir insan olduğum takdirde *bir daha asla göremeyeceğim* annem için.

O kasım akşamı rüzgâr, sanki bir sevdiği için yas tutuyormuşçasına uğuldadı ve o gece sert yatağımda elimden geldiğin-

ce sessiz bir şekilde ağlayarak yatarken ve Taylor'ın soğuk ayak parmakları bacaklarımı dürtüklerken verdiğim karar aynen şöyleydi:

Anneme yeniden kavuşmak için cehenneme gitmem gerekiyorsa, o halde öyle olsun. Ben de bir başka ete kemiğe bürünmüş felaket olacağım o halde. Ama güzel bir felaket...

BELONGS TO KAOTIC TEAM

SEKİZ

"Ben de sizin kadar iyi biri olabilirdim; lekesiz ve daha zeki biri... İçinizdeki huzuru, temiz vicdanınızı ve kirletilmemiş anılarınızı kıskanıyorum. Lekesiz ve temiz anılara sahip olmak paha biçilemez bir hazine olmalı küçük hanım. Gerçek huzurun bitmez tükenmez kaynağı, öyle değil mi?"

Bay Munt, Clarke'ı öldürme konusunda ısrarcı davranmamış olsaydı Lowan Bridge'e o kasvetli yedi seneden daha uzun süre katlanmam mümkün olabilirdi.

Ah, Lowan Bridge'de günlük aşağılanmalara tabi tutuluyorduk, her bir Hesaplaşma bir öncekinden daha yaratıcı bir biçimde korkunçtu fakat kısacık mutluluk anları bizi derinden etkiliyordu. Bir malikânenin içinde iyilikler süs eşyaları arasında kaybolup giderler; bir çukurun içinde tıpkı bir yusufçuğun kanatlarının parıltısı gibi ışıldarlar.

Bir kere, Bayan Lilyvale'in en basit müzik parçalarını bile mahvedebilmek gibi sınırsız bir kapasitesi vardı. Fiona Fiddick'in, Bayan Sheffleton'ın gururla sınıfın duvarına astığı, nakışla işlenmiş mercan rengi şakayık demetlerinin arasına *BENİ BESLE* sözcükleri saklamasını sağlabilecek derecede nakış ve espri yeteneği vardı. Atlar ve binicilik dersleri de vardı ve zamanla papatyalarla dolu çimenlerde bir daha asla geri dönmeyecekmişim gibi yaparak dörtnala at binmekten zevk almayı öğrenmiştim. Bay Munt'un dışarıda ders vermeye gittiği tatiller vardı ve Clarke'ın Noel'den sonra elinde heybesiyle okula dönüp yanağıma aceleci bir öpücük kondurduğu zamanki şevkli, minik dudaklı gülümsemesi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mucizevi bir biçimde bir arkadaş edinmiştim sevgili okurum; Clarke'ın varlığı elimden tuttu, beni açtı, gece yarısı bastırdığım kıkırdamalarla çaresiz bıraktı. Becky Clarke keskin zekâlı ve komik, fazla çaba harcamayan bir öğrenci, onurlu olmak yemek yememe cezası almak anlamına gelse de onurlu davranmaktan taviz vermeyen biriydi; benden üç yaş küçüktü, bu yüzden herhangi biri kaşlarını kaldırıp baktığı an onu, vesayetim altındaki sinirlerimi bozan bir kız çocuğu gibi görmezden gelebilirdim ve Clarke, sanki birilerinin onun orada olduğunu fark etmesine şaşırmış gibi iltifatlara da eleştirilere de aynı kayıtsız, tiz sesiyle tepki verirdi. Clarke'ın sadeliği ilginç, zekâsı büyüleyiciydi; biri bana onun bir dâhi mi yoksa ahmak mı olduğunu düşündüğümü sorsa tatmin edici bir yanıt veremezdim.

Clarke hava iyi olduğu zamanlarda, "Gün doğumunu seyretmek ister misin?" diye sorardı ve ben de esneyip tembelleşmiş eklemlerimi çatırdatarak büyük bir hevesle onunla birlikte çatıya çıkardım ve her zaman fazla uzağımızda olmayan Londra'nın belirsiz siluetine bakıp her geçen sene kenar mahallelerine daha da yakınmışız gibi hissederek ki bu gayet doğruydu, halimizden son derece memnun bir halde orada otururduk. Clarke gökyüzüne bakarken usulca şarkılar mırıldanırdı ve başı sonunda omzumdaki yerini alırdı.

Bu arada bizim de her geçen sene kollarımız ve bacaklarımız uzuyor, kalplerimiz de daha bir katılaşıyordu.

Ben on bir yaşındayken tüm okulu kasıp kavuran humma sırasında Glanville vefat etti. Taylor, Ettie Glanville'in bu hayatta onu anlayabilen tek insan olduğunu söyleyerek çok ağladı; mahzendeki, bir hayır kurumundan gelen eşya yığınına bir baskın düzenledim ve onun monogramlı mendilini yatak arkadaşıma verdim, Taylor da beni herkesin görebileceği şekilde kucakladı.

Ben on üç yaşındayken grip Fox'u alıp götürdü; onun anısına bir kasa dolusu elma çaldım ve intikam aşkıyla yanıp tutuşulan bir Hesaplaşma seansında yaptığım şey meydana çıkarıldı. Clarke bana sıcak su torbası içinde gizlice et suyu çorbası getirir ve

ikimiz de karyola çerçevesinin ardında gizlenirken çorbayı içip bitirişimi seyrederdi.

Yas tutma, bir iki gün boyunca ıstırap çekip sonra değişen yaşamlarımıza devam etme konusunda artık ustalaşmıştık. Annemin ölümü hakkındaki gerçeğe, çok uzun zaman önce girişmiş olduğu kesin olan o numarayı, yani ölüm numarasını sonunda başarmış olduğu gibi korkunç bir gerçeğe yavaş yavaş alışmıştım. Tahmin edildiği üzere diğerleri kısa bir süreliğine bana, deli bir anneye sahip olmanın utancından kaçabilen birine, kötü davranmışlardı ama hepimiz Bay Munt'tan o kadar şiddetle, benliğimizin her bir parçasıyla öylesine nefret ediyorduk ki birbirimizden nefret etmeye vaktimiz kalmıyordu.

Ancak Lowan Bridge'deki yedinci senemde Clarke'ın kafayı takmış olduğu onur meselesi yerini önce şirin bir aptallığa, ardından da ölümcül bir akıl hastalığına bırakınca her şey yerle bir oldu.

Bir gün Bayan Lilyvale'in karşısında duruyor, kendisinden gelecek talimatları bekliyorduk.

"Kızlar, sene sonu şenliği için lütfen şuraya çalışır mısınız?... ah, Tanrım, o kadar dağılmış bir haldeyim ki... piyano kısmına sen, Steele, bu soprano kısmına da sen çalışır mısın Clarke? Yeteneklerimizi sergileyebileceğimiz daha iyi birileri aklıma gelmiyor. Kabul eder misiniz?"

İkimiz birbirimize baktık; herhangi bir derste sivrilmek son derece gıpta edilen bir durumdu fakat deliller bize, en sevdiğimiz öğretmenin övgülerinin, tenkitleri kadar karşılıksız olmayacağını gösteriyordu. Bu arada Clarke olağanüstü bir vokalistti, baş döndürücü yükseklikteki tonlara çıkabiliyor, sanki büyülü bir arpın tellerine vuruluyormuş gibi boşlukta asılı kalıyordu. Tanrı vergisi dikkatiyle parçalarını çalıştığı zamanlarda öğrenciler koridorlarda şaşkınlıktan afallamış vaziyette donakalıyorlardı.

"Elbette." Clarke küçük nota yığınını eline aldı.

Ardından tuhaf bir olay vuku buldu: Bayan Lilyvale boynunu eğerek masasında hafifçe öne doğru eğildi. İki senelik süre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zarfı içinde gül rengi yanakları kırmızılığını yitirmişti, sanki ucu bucağı olmayan dağ yamacında omzuna bir taş yüklenmiş gibiydi. Bayan Lilyvale, balmumu heykeline benzeyen yüzünün ardında fena halde yalvarır bir ifadeyle her geçen gün daha da robotlaşıyordu. Gözlerini bir an için kapatarak parmaklarını çekmece kulpunun üzerinde gezdirdi.

"Bizden başka bir şey istiyor musunuz?" diye sordu Clarke.

Bayan Lilyvale, "Gerçekten istediğim şeylere asla sahip olamıyorum," diye usulca cevapladı.

"İyi misiniz Bayan Lilyvale?" diye sordum endişeli bir halde.

"Ah. Tanrım, evet, benim sadece... biraz kafam dağılmıştı. Böyle nazik davrandığınız için teşekkürler," dedi öğretmenimiz gülümseyerek ve o tuhaf an dağılıp gitti.

Bayan Lilyvale kızlardan bazılarına uygun kısımların verilip verilmediğine bakmak için aceleyle dışarı çıktığında, "Masanın gözünde," dedi Clarke. Ben on altı yaşındaydım, Clarke on üç yaşındaydı ve dolayısıyla, örnek öğrenciler olarak genellikle kendi halimize bırakılırdık, kaçınılmaz Hesaplaşma seansları haricinde tabii.

"Masanın gözünde olan nedir?"

"Bayan Lilyvale'in aklına takılan şey." Clarke nota kâğıdına baktı. Çılgınlığının çekiciliği gerçek olmasında yatıyordu. Becky Clarke, hayatı muallakta olduğu zaman yalan söyleyemezdi ve birazdan bu hususta sizlere istatistiksel bir kanıt sunacağım. "Sol majör söylemeyi sevmeme rağmen bu benim için bile fazla yüksek bir ton."

"Müziği boş ver," diye fısıldadım sınıftan çıkarken. "Bayan Lilyvale keman yayındaki teller kadar gergindi. Gerçekten de onun canını sıkan şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Birlikte yürürken Clarke elindeki nota kâğıdını kaldırdı. Karanlıkla perdelenmiş merdivenlerin dışındaki kuşlar o nisan günü suskundu, adımlarımızın altındaki halılar sessizdi.

"Dün saat dört buçukta eskiz defterimi orada bıraktığımı sandığım için müzik odasına gittiğimde Bayan Lilyvale bir mek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tup okuyordu. Beni gördüğünde mektubu az evvel hüzünle dokunduğu çekmeceye tıktı."

"Ve sen yazıştığı kişinin onu *huzursuz* ettiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bunu kimse bilemez," dedi Clarke gösterişsiz kepinin altına sıkıştırılmış lepiska saç lülelerini savurarak. "Fakat eğer bir mektup birinin canını sıkıyormuş gibi görünüyorsa..."

Bu cümlenin ardından gelen sessizlik sorularla doluydu.

Clarke bu olaya müdahil olmamı mı istiyor? diye merak ettim kalbim heyecanla çarparken.

Sayısız kez Lowan Bridge'de açlığı kenara itmiş, yaramazlıktan da en az başarıdan aldığım kadar haz almıştım; düşük notları yüksekmiş gibi göstermiş, erzak yağmalamış ve âdeta opera aryası söylercesine yalanlar söylemiştim. Clarke tuhaf bir şekilde bu yalanları hiçbir zaman önemsememişti ancak ben bunun, onun doğal sevecen tavrı ya da uyumlu kişiliği sayesinde olduğunu düşünüyordum. Hangi olay olursa olsun kuralı hızla öğrenirdim: Eğer Bay Munt'a (ya da Bay Munt'a yalan söylemek gibi üst düzey bir eylemle alakası olan herhangi birine) yalan söylersem övgüyle karşılanırdım; Clarke'a yalan söylersem –unutkanlık yüzünden istemeden söylenen yalanlar– yakıcı öfkesi kora dönüşene ve kendine arkadaş arayan bir kedi gibi omzuma sokulana kadar benden uzak dururdu.

Bu yüzden yalan söyledim ve bu konuda kendimi daha da geliştirdim; hem kendim hem de mahkûm dostlarım için. Ardından Bayan Lilyvale bir öğretmen olmasına karşın sorgusuz sualsiz tek dostumuz olduğu için onda ne gibi bir sorun olduğunu araştırmam gerektiğine karar verdim.

Şimdi bir yetişkin olarak, *araştırmak* fiilinin ne anlama geldiğini merak ediyorum. Eğer bir fiil çekimi yahut *gizlice aramak* gibi benzer bir fiil grubu olsaydı bunun gerçeğe daha yakın olacağına inanıyorum çünkü benim yılan gibi sürünebilme, sinsice sokulabilme özelliklerim, on altı yaşında iyice bilenerek neredeyse bir sürüngeninkine dönüşmüştü.

BELONGS TO KAATIES TEAM

• • •

O gece Clarke'ı, Bayan Lilyvale'in odasına baskına davet etmek aklıma bile gelmemişti. Şimdi geriye dönüp baktığımda bu korkunç bir hataydı; bunu birlikte keşfetmiş olsaydık yapılabilecek en iyi şeyin ne olduğu konusunda konuşabilirdik.

Sessizce, kaba saba elbisemi giydim ve önlüğü takmadım, önlüğün kumaşı serbestçe içeri vuran ay ışığı için fazla soluk renkli kaçardı. Kapı gıcırdayınca irkildim fakat kimse kımıldamadı; kızların bildiği tek bir şey varsa o da, itaatsizliğimin çoğunluğun yararına olduğuydu. Kapıyı ardımdan kapatıp daha çok ses çıkarma riskine girmek yazgımı fazla zorlamak olurdu, bu yüzden ardımda bir cereyan dalgası bırakarak koridora girdim.

On yaşındayken kıvrılmış bir çiviyle ilk kilidimi açmak iki haftalık bir alıştırma dönemine mal olmuştu, kiler baskınları konusunda böyle bir beceri oldukça değerli bir yetenekti. Ancak Bayan Lilyvale'in müzik odası kapısının önüne çömelirken kendimi tuhaf bir şekilde beceriksiz hissettim; parmaklarım tokmak gibi olmuştu, kulaklarımda hayali fısıltılarla uğulduyordu. Sonunda kilidi zorla açtım ve karşımda kepenkleri indirilmiş pencereleri ve her an tetikte olan duvarlarıyla uğursuz bir kalenin içindeki boş bir odanın önceden tahmin edilebilir manzarasını buldum.

Çalışma masası da kilitliydi. Kilidi çiviyle biraz kurcaladıktan sonra çivinin yerine süratle hünerini konuşturan saç tokasını geçirdim ve çekmeceyi açtım.

Clarke'ın söylediği gibi çekmecenin içinde bir mektup destesi duruyordu.

Gaz lambasını elbisemin cebindeki kibritle yaktım, lambayı masanın altına gizledim ve yerde oturdum. İlk bakışta mektupların en azından bir-iki senelik olduklarını düşündüm, yoksa başka nasıl bu yumurta kabuğu rengindeki sayfalardan bazıları yumurta sarısı rengine dönüşürdü? Zarfların üzeri gönderilen kişinin ismi olan *Bayan Amy Lilyvale* sözcükleri haricinde boştu ve zarfın içindeki büyük mektup kâğıdını çıkarırken yaptığım işe yoğunlaşmış halde kaşlarımı çattım.

Ardından en eski mektup gibi görünen mektubun içeriğine baktığımda ağzım açık kaldı.

Bunlar *itiraflardı.*

Sevgili Bayan L—

Artık bu maskenin ardında daha fazla boğulamayacağım ve böylesi yersiz mahremiyetler dürüst Hıristiyanları ikiyüzlü insanlara çevirirken her gün bir yalanı yaşamaya devam edemeyeceğim. Söylemek üzere olduğum şey için sizden af diliyorum ve esasen sizden af dilemek seneler öncesinde yerine getirmek durumunda olduğum bir vazifeydi; ancak şayet her şeyi şu anda size itiraf edemezsem dürüstlüğüm anlamsızlaşır ve sonsuz aşkım, şişmiş dilimi yiyip bitiren bir yaradan farksız olmaz.

Dudaklarımı sizinkilerle birleştirmek istiyorum; evet, sizin dudaklarınızla, fakat ben çok daha ateşli bir şekilde arzuladığım yerler olduğunu itiraf ediyorum. Keşke gözleriniz benimkilerle buluştuğunda pantolonumun bağcıklarına doğru yavaşça yol alsaydılar. Keşke tıpkı benim sizi arzuladığım gibi beni arzuladığınızı düşündüğüm yerlerinizin tadına varabilseydim. Dudaklarım, o tatlı teninize dolaşsa, ardından sizi yalvarmaya zorladığım şekilde yavaşça içinize girse ve yeniden bedeninizin üst kısımlarına ve yüzünüze doğru olan yolculuğuna başlasa; bu imgeler rüyalarımı sırılsıklam ediyor ve sonunda geriye kendi hür irademden hiçbir şey kalmıyor ve ısrarla bana yanıt vermenizi istiyorum: Çektiğim bu işkencede siz masum musunuz?

Umudum, bu ifşaatımın ardından benden uzak durmamanız. Sonuçta ben sizin işvereninizim ve bu yüzden benimki kadar sizin namınızın da özenli ellerimde olduğu konusunda size söz vermeliyim; şehvete dayalı bir dünyanın tenkitlerinden uzakta, güvende olacağımız konusunda sizi temin ederim. Şimdi yalnızca, size karşı olan arzularımı açığa vurduğum için beni bağışlayabilmenizi ve tek vücut gibi sonsuza dek bir araya gelebilmeyi ya da İsa'nın nezdinde samimi ve bağışlayıcı kardeşler olarak yaşayabilmeyi umuyorum.

Kardeşçe sevgilerimle,
Vesalius

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca gözlerimi kırpıştırdıktan sonra masanın altına, sonradan müstehcen bir erotik edebiyat yığını olduğunu öğrendiğim şeylerle birlikte etrafa ekşi bir koku yayan lambanın yanına sokuldum.

Bedenimin yarısı kâğıtlara bakmaktan fiziksel olarak küçülmüş olduğu için ikinci mektubu okumam on dakikamı, geriye kalan on üç taneyi okumamsa yarım saatimi aldı; tıpkı diğer ahlaksızlık hallerinde olduğu gibi bundaki durumu da hızla kavradım. Daha sonraki mektupların ilki konusunda müteessir olmalarını umdum fakat mektupların hepsi aynı türdü; tek farkla ki daha sonraki ifşalarda *meme, vajina, göt* ve *azgınlık* gibi sözcükler cömertçe araya serpiştirilmişti.

Mektupları okumayı bitirdiğimde yerimden güçlükle çıktım ve hızla dört nala gittikten sonra attan inildiği zamankine benzer bir mide bulantısı ve büyük bir heyecan karışımı çok tuhaf bir duygu hissederek masaya yaslandım.

Edwin'in söylemek istediği şey miydi bu?

Sen de en az benim kadar yaramazsın. Bundan hoşlandın.

Bu histen, bu tedirginlik verici, sızılı yanlışlıktan *hoşlanmamıştım*; aynı şeyi bazen Clarke'la birlikte çatının tepesindeyken, *buradan aşağı atlamak ne kadar da kolay olurdu*, diye düşünürken hissederdim ve kalp atışlarım hızlanır, kendimden utanarak ve kafamdan başlayıp omuriliğime, sonra daha da altlara inen bir gerginlikle başım dönerek tek kelime etmeden çatının kenarından uzaklaşırdım.

Ancak bu histen kesin surette *nefret* de etmiyordum.

Mektupları çaldım ve yatakhaneye götürdüm. Artık şüphe uyandıran kısa gezintilerin ardından Taylor'ın yanında yatağa geçmem herhangi bir risk taşımıyordu ve ben dolaplar çevirirken o horuldayarak uyuyordu ama Clarke, yanımdaki yatakta pürdikkat kesilmiş titriyor, ben örtüyü üzerime çekerken loş karanlıkta gözleri üzerimde geziniyordu.

"Haklıydım, öyle değil mi?" diye sordu bana.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an ne söyleyeceğimi bilemeden Clarke'a mektupları verdim ve altın renkli buklelerine sırtımı döndüm.

Bu benim ilk hatam değildi fakat sonradan en dikkatsizce yaptığım hata olduğu anlaşılacaktı, kasıklarımda hissettiğim o tuhaf kan basıncı kafamı ne kadar karıştırmış olursa olsun. Bulduklarımı Clarke'la paylaşmak bana tek seçenek olarak gözükmüştü; bu mektuplarda yazılanları tek başıma hazmetmek, bu mide bulandırıcı ama egzotik yemeğe onu katmamak beni tiksindiriyordu; kızlara özgü bir tavırla, başka birinin de benim kadar tedirgin olmasını istemiştim.

Ve bundan daha fazlası da vardı. Clarke beni akılsızca, acı çektirircesine mutlu ediyordu. Her şeyi paylaşmamızı istiyordum; birlikte Çin'e gitmek, hesapsızca para harcanan bir kıyafet balosuna katılmak istiyordum; onun bir tüfekle tehdit edilmesini ve kendimi merminin karşısına atmak istiyordum. Sıklıkla tam uykuya dalarken, onun beni bir Hesaplaşma seansında katil olarak ifşa etmek zorunda kaldığını, böylece buz gibi samanlardan yapılmış bir kartal yuvasında açlıktan ölmeye terk edildiğimi, ben ölürken onun beni ziyarete geldiğini ve birlikte pencereden bakarak solup giden yıldızları seyrettiğimizi, sonra son nefesimde onun kulağına, *dert etme,* diye fısıldadığımı hayal ederdim.

Seni affediyorum.

Umrumda değil.

Böyle bir şey hiçbir zaman olmadı ancak görünüşe göre hayal edebildiğim en kötü şeyler bile gerçekten yaşananlar kadar kötü değil.

Bir sonraki günlük Hesaplaşma saatinde hepimiz, bir ağacın gökyüzünden filizlenişini ya da yağmurun, bozuk fıskiyeler gibi yerden yukarı yağışını seyretmeye çok benzer bir olaya şahit olduk. Hayatım boyunca hiç bu kadar şaşırmamıştım ve eğer sen, sevgili okurum, gelecekte daha büyük sürprizlerin beni beklediğini ileri sürecek olursan benim de sana hiç vakit kaybetmeden kendine bir deli gömleği almanı tavsiye etmem gerekir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Munt'un ismini veriyorum," dedi Clarke son derece aklı başında bir halde.

Bu söz o kadar gerçekdışıydı ki bir an güldüm, nefesim kesildi, ardından avucumla sıkıca dudaklarımı kapattım.

Clarke'ın tüm dikkatleri üzerine topladığını söylemek bu durumda hafif kalır. Tüm salona bildirdiği şey, göğsüme fiziksel bir darbe gibi inmişti. Bir atın üzerinden fırlatılmış, birkaç adam tarafından saldırıya uğramış, merdivenlerden aşağı yuvarlanmış gibiydim; ancak bunların hiçbiri beni o kadar etkilemedi çünkü hiçbiri bu kadar bariz bir şekilde, *bu senin suçun*, diye bağırmıyordu.

Bay Munt ilk başta kulaklarına inanamadı. "Kimin ismini vermek istiyorsun Clarke?" diye sordu.

"Birinin ismini verdim zaten. Bayan Lilyvale'e, kendisinin arzu etmediği bir şekilde ilgi gösterdiniz Bay Munt. Üzgün olduğunuzu söyleyin."

Bay Munt'un yakışıklı yüzü bir anda soldu. Kendisine bakmayan Bayan Lilyvale'e bir bakış attı çünkü o sırada Bayan Lilyvale bana bakıyordu. O an daha önce anlayamadığım şeyi anladım: Bayan Lilyvale mektupları bulmamızı *istemişti*. Bayan Lilyvale kararsız ve güçsüz biriydi, Clarke'la bense öyle değildik ve diğerleri de bunu fark etmişti. Diğer öğretmenler fısıltıyla *ah Tanrım* ve *ama bu doğru olamaz, değil mi?* gibi şeyler söylerken Bayan Lilyvale'in nehir mavisi gözleri utançla gölgelendi.

"Clarke." Bay Munt şimdi, beyaz yakasının altında öfkeden yapış yapış olmuş boğazı dışında görünüşte son derece sakindi. "Kendi durumun bu kadar riskliyken gerçekten de müdürüne karşı yanlış bir ithamda bulunmayı istiyor musun?"

"Anlamadım," dedi Clarke başını kaldırarak.

"Ah, Hesaplaşma seansıyla dalga geçmemiş olsaydın sana bu bilgiyi vererek canını sıkmazdım," diye tısladı Vesalius Munt. "Annen ve baban kitap yayımladıklarını sana söylemiştir sanırım? Edebi topluluklar içinde olduklarını?"

Clarke hiçbir şey söylemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben her çocuk için eğitimin değerine inanıyorum, hatta kız çocukları için bile ve bu konumum çok eleştiri almama neden oldu!" diye bağırdı Bay Munt tek kolunu kaldırarak. "Ve şimdi de burada, cennetin kapısının önündeki bu dilenci *beni* görevimi suistimalle suçluyor! Bu kızın ebeveynleri korkunç erotik romanlar basıyorlar ki bunu sizlerin önünde dile getirmek beni rahatsız ediyor hanımlar," diye ekledi kendinden geçmiş haldeki eğitmen kadrosu önünde hoş bir şekilde kızarıp bozararak. "Kızlarını benim korumama teslim etmek için buraya Clarke'ın öğrenim ücretinden fazlasını bağışladılar, ben de kızlarını onların iğrenç tesirlerinden kurtarmayı umarak bunu kabul ettim ve şimdi de bu –yılan!– bana Bayan Lilyvale'e, *kendisinin arzu etmediği bir şekilde ilgi gösterdiğimi* mi söylüyor?"

"Aman *Tanrım*," dedi, olanlar karşısında ağzı bir karış açık kalan Taylor.

Bayan Lilyvale'nin tek bir ses çıkmayan boğazını kavrayıp uçarcasına odadan çıkışını seyrettik. O an hissettiğim öfkeyi düşündüğümde aklıma ateş değil her zaman buz gelecek, karın insanın etini yakıp kavuruşu gelecek.

Minik dudaklarındaki titreme haricinde Clarke'ın yüzü kıpırtısızdı.

"Evet," dedi Clarke, "size tam olarak söylemeye çalıştığım şey bu."

"Harika," dedi Bay Munt tekrar neşesini bularak. "Bundan sonrası için kahvaltılarda yiyeceğin yulaf lapasıyla yetinebilirsin. Sıradaki itirafçı?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

DOKUZ

"Çok mutluyum Jane. Öldüğümü duyduğunda bunu hatırla ve sakın üzülme. Üzülecek bir şey yok... Genç ölerek büyük acılar çekmekten kurtuluyorum. Bu dünyada beni çok başarılı yapacak meziyetlerim ya da yeteneklerim yoktu zaten; hata üstüne hata yapıp duruyordum."

İki hafta içinde Clarke, kimsenin kendisini görmediği ya da kendisiyle konuşmadığı koridorlarda ortaya çıkan bir gölge haline geldi, o kadar az bir ağırlığı vardı ki sıraların oturakları onun hafif bir bahar rüzgârı olduğunu düşünüyor olmalıydılar. Teni kül rengine bürünmüş, dudakları çatlamış, gözleri boş bakmaya başlamıştı.

"Kendimden çok utanıyorum," diye fısıldadı Bayan Lilyvale.

Bir pazar günü, ayinden önce koro odasındaydık, masasının çekmecesine benimle buluşmasını talep eden bir not bırakmış olduğum için odada yalnızca ikimiz vardık. Dışarıda neşeli mayıs rüzgârları, danslarını tamamlayabilmeleri için yalnızca kurdeleli, neşeli kızları istiyordu ve benim arkadaşlığıma ihtiyaç duyduğu için Bayan Lilyvale'e biraz acıdım; zaten istemediği bir ilginin odağı olmaya, üstü kapalı tehditlere tahammül etmişti, şimdi de entrikacı bir öğrenciye katlanıyordu. Koro odası, piyanonun altındaki bana müzik öğretmenimi anımsatan, fareler tarafından kemirilmiş zarif halı haricinde düzenli ve derli topluydu.

"Ne yapılabilir?" dedim ısrarla, görünürde sakindim ama içten içe çılgına dönmüştüm. "Zaten ne yapılabileceğini *düşünmüştünüz* ki? O mektupları bulmamızı istiyor olmalıydınız ama ben ne yapılabileceğini..."

"Ne yapılabileceğini ben de bilmiyorum!" diye bağırdı Bayan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Lilyvale, gözleri çılgın gibiydi, sonra dudakları da işkence görmüş gibi bir çizgi halini aldı. Elleriyle kendi kollarını sardı. "Beni bağışlamalısınız. Hayır, hayır, bağışlamamalısınız, bunu istemeye bile hakkım yok. Babam bir köy papazıdır, annemse yatalaktır ve çorbaları için öküz kuyruğu bulabildikleri zaman sevinirler. babamın kilisesi Londra'nın hemen dışındadır ama bu denli olmasına karşın yoksul ve yavan bir yerdir. Özel ders verebileceğimi düşünerek piyano çalmayı öğrendim. Eh, ben müzikte tam bir felaketim ve Bay Munt ders vermek için mahallemizi ziyarete geldiğinde beni her nasılsa işe aldı, yaşım çok daha büyük olmasına karşın senden bir sene önce buraya geldim ve bu konumumun da bir karşılığı var... ah, bakma bana, buna katlanamıyorum."

"Bu yere sahip olduğunuz için şanslı olduğunuzu düşünüyorsunuz." Tereddütle onun koluna dokundum.

"Sanırım o müziğimi değil beni istedi, benim müziğimi kim ister ki! Mektuplar yazmaya başlamadan önce yıllarca bana kur yaptı ve şimdi de tam anlamıyla kapana kısıldım çünkü hangi edepli kadın onca şeyin arasında kendisine askıntı olan bu tür mektuplar söz konusuyken işine devam edebilir ki?" Bayan Lilyvale ürperdi. "Geçen ay beni kimsenin olmadığı bir koridorda, şey yapmak için, benim için dua etmek için durdurdu ve avuçlarını alnıma ve buraya, kalbimin üstüne koydu."

Ona verecek yanıtlara ihtiyacım vardı, bu yüzden kolunu daha da sıktım. "Clarke'ın Hesaplaşma gününden sonra onunla konuştunuz mu?"

"Tek kelime bile etmedim. Sen mektupları yaktın mı?" diye fısıldadı Bayan Lilyvale. "Onları bu mide bulandırıcı ilgisinin kanıtı olarak görüyordum ama bu tarifsiz bir şekilde aptalca bir şey olur; onlar sadece benim suç ortaklığımın kanıtları olur. Mektupları yok ettin mi?"

"Evet," diye yalan söyledim.

Bu, *üzerimde etkilerini anlayamadığım ve bu etkiler konusunda bilimsel çalışmalar yaptığım için onları her gece tekrar tekrar okuduğumu* söylemekten daha iyi bir yanıttı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Teşekkür ederim. Ben... dehşete kapılmıştım, korkudan felç olmuştum."

"Her şeyi denedik," dedim yatıştırılamaz bir öfkeyle. "Yemeğimizi onunla paylaştık, bir şeyler aşırdık, sek sek oynamamız gereken zamanlarda yeşillikler arasında yenebilecek otlar aradık. Clarke *hayatta kalamayacak*. Ne yapabiliriz?"

Bayan Lilyvale elbisesinin kolunu gözlerine bastırarak çaresiz bir korkuyla köşede duran saate baktı. "Tanrı beni affetsin. Ben sizin öğretmeninizim, yapacağım bir şeyler... Evet, yapılacak tek bir şey var. Bay Munt kendi muhasebesini kendisi tutar. Eğer onun hesaplarını değiştirip buraya getirildikleri gün yiyeceklerden bir şeyler alırsanız bunu yaptığınızı anlamaz. Yarın çiftliğe yumurta ve sebze getirilecek."

Bu bilgi kulağıma âdeta gong sesi gibi geldi çünkü Clarke o sabah elden ayaktan düştüğünü itiraf etmişti. Yulaf lapası, topladığımız otlar ve nadiren çaldığımız fırında pişirilmiş patatesler artık ona yetmeyecekti.

"Anladığım kadarıyla bu ufak sihirli numarayı ben gerçekleştireceğim," dedim elimde olmadan.

"Ah Steele..."

"Her neyse. Bunu yapacağım. Hesap defterini kütüphanesinde mi saklıyor?"

Bayan Lilyvale kamburlaşmış duruşunu düzelterek başıyla onayladı. "Bir keresinde beni çay için oraya davet etmişti. O zamanı ne kadar uğraşsam da asla unutamam."

"Öğrenciler yemek cezasını reddettiklerinde onlara Bay Munt'un kütüphanesini ziyaret etmeleri söyleniyor ve kimse daha sonra bundan söz etmiyor," dedim alçak sesle. "Neden?"

Bayan Lilyvale sözcükler boğazına dizilerek, "Bay Munt onlara gerçekte kim olduklarını düşündüğünü ve kendilerini cehennem ateşinden korumak için ne yapmaları gerektiğini söylüyor," diye cevap verdi. "Bazen onlara resimler gösteriyor, bazı şeyler öneriyor... kızları gizlice arzu etmekle suçladığı şeyler. Saatler boyunca. Bunu hayal edebiliyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu hayal edebiliyordum fakat ayin başlamak üzereydi. "Beni neden bu konuma soktuğunuzu öğrenmek zorundayım."

Yanaklarında kıpkırmızı iki leke yanıp tutuştu. "Lütfen anla beni, ben asla Clarke'ın..."

"O aptalca şeyi yapacağını düşünmemiştiniz. Yine de bir açıklamayı hak ediyorum."

Bayan Lilyvale yumuşak başlı, pısırık ve çabuk etki altında kalan bir yaratıktı fakat aynı zamanda dürüst biriydi ve sonunda tam gözlerimin içine baktı.

"Geçmişinin... inişli çıkışlı olduğunu biliyorum. Ayrıca diğer insanları şimdiye dek tanıdığım herkese göre çok daha rahatlıkla bağışladığını da biliyorum ve bu benim için çok değerli, insanları oldukları gibi kabul etme konusunda büyük bir yeteneğin var. Daha önce hiç," dedi Bayan Lilyvale, damarlarındaki kanın tamamı yere akıyormuş gibiydi, "tam olarak senin suçun olmayan ama keşfedildiği takdirde seni mahvedecek bir konuda herhangi bir sır sakladın mı? Hiç gün ışığının dehşetinden başka bir şeye uyanmadığın zamanlar oldu mu?"

"Olduğunu biliyorsunuz," diye cevap verdim ona annemin kötü sonundan söz ettiğini anlayarak.

"Bay Munt bana sahip olamadığı takdirde hayatımı mahvetmek istiyor," diye mırıldandı Bayan Lilyvale. "Lütfen mazur görülemez davranışlarımı affet. Ben sadece... ben bunu daha fazla sürdüremedim."

Onu izlerken sırlar hakkında düşündüm. İnsan görünmez yara izlerini taşımaya alışabilirdi, tıpkı insanın derisine sürekli kendi etinin renginde dövmeler yaptırması gibi fakat yine de insan *sırlarla* kaplıdır, sırlara boyanmıştır, sırlarla lekelenmiştir. Ben Edwin'in balık pulu grisi, donuk, ölü gözlerini üzerimden çıkarıp atabilmek için her şeyi yapabilirdim.

Pazar ayininin o huzur veren ortamına dayanabilmem için Bayan Lilyvale'in sorununu çözmem ve Clarke'ı hemen kurtarmam yeterli olacaktı.

"Ben ayin boyunca Bay Munt'un kütüphanesinde olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Topuğumun üzerinde döndüm. "Birilerinin beni aramasını önlemek için bir mazeret uydurur musunuz? En azından bunu yapabilirsiniz."

Gölgeler tuhaf varlıklardır; renksizdirler ama yine de bu âlemde bir biçimleri vardır, tıpkı benim gibi. Ben de bomboş koridorlarda dolaşmaya cesaret ettiğimde kendimi *kendim* olarak değil de başka bir Jane, biçim verilmiş bir gölge olarak düşündüm. Düşününce bu tuhaf durumun yankılarının kuzenimin cinayetine kadar uzandığını görebiliyordum; Cato metinlerinin tercümesinde ve baston yutmuşçasına dimdik yürümekte uzmanlaşmış Jane Steele'den kaynaklanan üzücü olaylar bir biçimde Edwin'in yok olmasına neden olmuştu. Annem de artık yoktu ama bu başka bir konu, diye düşündüm parmak uçlarımda ilerleyip her bir gıcırtıda ürkerek. İçgüdüsel bir kötülüğüm vardı; daha ufak hedefler konusunda sinsi biriydim.

Bu kez bir müdürün özel çalışma odasını istila edecek, defterine sahte kayıtlar girecek ve oradan kaçacaktım, bu da cehennem azabına giden yolda atılacak emin bir adım olacaktı.

Bay Munt'un kilitlenmemiş çalışma odasının kapısı ardına dek açıldı. Raflar tıkış tıkış doluydu, buralarda frenolojiden şiire kadar her tür kitap başlığı göze çarpıyordu ve giderek küçülen ateşin kokusu kitapların küf kokusuna ve tütün kokusuna karışıyordu. Bu tavanları süslü odayı iki kez ziyaret etmiştim; birinde, Vesalius Munt'a Bayan Lilyvale'den bir not taşıyan güvenilir bir elçi olarak oraya gitmiş olduğumu dehşetle fark ettim ve bir diğerinde de yakın zamanlarda kaybettiğimiz Fox bir şeyler yemek için ısrar ettikten sonra hıçkırıklarla ağlayan kıza yatakhaneye kadar eşlik etmek için buraya gönderilmiştim.

Fox içeride neler olduğunu söylemek istememişti –hiçbiri istemezdi– ama ben eşikten içeri adımımı atarken onun hıçkırıklara boğularak, *ben çirkin olduğum kadar değersiz biri değilim*, dediğini işitmiştim.

Kayıt defteri, bir hokkanın, kalemin, kurutma kâğıdının ve

parlayan bir mektup açacağının yanında düşüncesizce açık bırakılmıştı. Birden içimi tatlı bir mesuliyet duygusu kapladı ve hemen işe koyuldum; asla bizim tüketmemiz için alınmamış olan yiyeceklerin kayıtlarını incelerken midem ağzıma geldi.

9 kilo morina balığı, canlı – tanesi 2 peni
50 bağ şalgam – bağı bir peni
Puding için 7 litre dinlendirilmiş erik kompostosu – yarım litresi 1 peni

Dudağımı ısırarak Bay Munt'un kalemine uzandım ve kalemin keskin ucunu hokkaya batırdım. Gıda maddelerinin kaydını tutmak aslında aşçının göreviydi ama Bay Munt'un bizlerin sağlığını başkalarına satarak elde ettiği kârlar düşünüldüğünde kayıtlar üzerinde tam hâkimiyet istemesi şaşılacak bir şey değildi. Öğünler bir ay öncesinden planlanıyor, ödemeleri çoktan yapılmış ve teslim alınmış erzakların yanına belirleyici işaretler konuyordu.

Ellerim, ertesi gün teslim edilecek siparişler üzerinde öylece dururken son derece sakindi. Bir şeylerin üzerini çizerek bunları yeniden yazmak ölümcül bir hata olurdu, bu yüzden bir şeyler düşünmem gerekiyordu fakat üç dakika içinde, *70 bağ tereyi 20 bağ tereye, 40 kilo patatesi 35 kilo patatese ve 7 düzine yumurtayı 4 düzine yumurtaya* dönüştürmüştüm.

Elbette 50 bağ tere, 5 kilo patates ve 3 düzine yumurtayı çalıp nasıl kaçacağımı, sonra bu yiyecekleri nasıl saklayacağımı ve nasıl pişireceğimi belirlemem gerekiyordu fakat bu aşılması güç engeller o an sadece beni rahatsız eden şeyler gibi gözüküyordu gözüme. Ateş iyice sönmüştü ve büyük sarkaçlı saatin camı üzerinde gülümseyen ay bana kötü kötü bakıyordu. Değiştirdiğim sayılar tuhaf görünüyordu fakat Bay Munt'un diğer karakterlerinden çok da farklı değillerdi. Sahtekârlıklarımı kurutabilmek için sayfaya üfledim, bu sırada aklımda, *dumanı üzerinde büyük bir tabak dolusu sahanda yumurta, patates kavurması ve tere salatası* vardı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Ne yaptığını merak ediyorum ama aynı zamanda hiç merak etmiyorum."

Dehşet tüm bedenimi kaplarken kalemi düşürerek sayfanın üzerine kana benzer bir leke sıçrattım.

Bay Munt sanki bir çayhanede bir arkadaşını selamlıyormuş gibi yarım yamalak gülümseyerek kapının eşiğinde duruyordu. Ancak duyduğum korku çabucak buz gibi bir öfke çığının altına gömülmüştü.

"Yakalanmamı istiyordu," diye fısıldarken buldum kendimi öfkeyle.

"İyi kalpli Bayan Lilyvale?" Bay Munt kapıyı kapattı ve ben gerilerken düzenli adımlarla bana doğru yaklaştı. "Gel bakalım, canını acıtmayacağım. Ne zaman canınızı acıttım ki? Madam Archambault iyi bir Fransızca öğretmenidir ve kendince yöntemleri vardır fakat ben, İncil'de sopadan kaçınmamak konusunda yer alan emirlere karşın şiddeti kaba bulurum."

"Ne işiniz var burada?" diye sordum, ona yalan söyleyemeyecek kadar kızgındım. "Vaazınız ne olacak?"

Bay Munt İncil'ini saygıyla masanın üzerine bıraktı. "Şu an köy piskoposu ilk günah hakkındaki harikulade konuşmasını yapıyor. İnsanın İsa'nın şefaatine hakkıyla şükran duyabilmesi için günahkâr ruhların sefil durumlarını kavraması gerekiyor. Bayan Lilyvale'le ilgili suçlamana gelince, bu daha karmaşık bir konu. Aşçıya, dürüstlüğü için kendisine minnettar olduğumdan bahsetmiş olabilirim çünkü eğer bu defter karıştırılmış olsaydı asla siparişlerimizin eksiksiz bir biçimde alınıp alınmadığını anlayamazdım. Bayan Lilyvale bunları söylerken beni işitmiş olmalı çünkü o da yakınlardaydı ancak ben onun bir konuşmayı gizlice dinleyebilecek kapasitede biri olduğunu asla ima edemem."

Nefret, bir kazık gibi kalbime saplandı.

"Kitapları yerleştirmek için meslektaşımın buraya ziyaretinden istifade ettim. Şimdi düşününce, aslında kapıyı kilitlemem gerekirdi..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunların hepsini siz planladınız!" diye bağırdım. "Bu da sizin o acımasız oyunlarınızdan biri."

"Acımasız mı?" Bay Munt incinmiş gibi yaptı, güzel yüz hatları çarpıldı. "Steele, özel çalışma odama izinsiz girecek kadar mı katılaştı kalbin..."

"Kapıyı açık bırakmıştınız."

"Kayıtlarımı tahrif etmek..."

"Tıpkı sizin dolaylı olarak önerdiğiniz gibi!" dedim büsbütün çığlık atarak.

"Öğrenci arkadaşlarının yiyeceklerini çalmayı planlıyordun..."

"Clarke'ı öldürüyorsunuz." Öfkem, ben hiç çaba sarf etmeden yakarışa dönüşüyordu. "Lütfen, açlıktan ölmeyi siz bile meşrulaştıramazsınız."

Bay Munt masasının etrafından dolaştı, dudaklarındaki kendini beğenmiş kıvrım hâlâ yerindeydi; kendinden bu denli hoşnut olan bir başka adam daha görmemiştim. "Yüce Tanrım! Bu malzemeleri nerede saklayacak ve onları nasıl pişirecektin?"

"Ben bir yolunu bulurdum," dedim tükürürcesine fakat onun sözlerinde haklı olmasının ardında acı bir gerçek yatıyordu.

Bu ancak aptalların yapabileceği bir işti ve Bayan Lilyvale'le ben de aptaldık.

Bay Munt defterinin önüne oturdu. Pazar gününe uygun bir şekilde giyinmişti; solgun renkteki gözlerinin parlamasını sağlayan gri bir yelek giymiş ve dik bir yaka takmıştı; Byron tarzı görünümünü vurgulayan kıyafeti vaiz yönüne de şöyle bir değinip geçmişti. Bay Munt elini koyu renk buklelerinde gezdirerek iç geçirdi.

"Bunun için cezalandırılman gerekiyor."

"Ne isterseniz yapın," diye hırladım, rahatlığım duyduğum nefretten cesaret almıştı. "Sizinle mücadele edeceğim. Yalnızca lütfen," diye ekledim Bay Munt'un yüzündeki hüzünlü ifade öfkeye dönüşürken, "Clarke'ı daha fazla öğünlerinden mahrum bırakmayın. Mektupları ilk okuyan bendim, o değil. Clarke'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yarı yarıya deli olduğunu biliyorsunuz ve zaten artık dersini almıştır."

"Yarı deli," diye tekrar etti Bay Munt işaret parmağıyla başparmağını üst dudağı boyunca gezdirerek. "Biliyor musun Steele, bence yarı deli olan Clarke değil."

Aramızda zehirli, tenimi dağlayan bir sessizlik oldu.

"Sakın bu durum annemle ilgiliymiş gibi davranmayın."

"Bu annenle ilgili değil. Bu, mantıklı davranışlar sergileyip sergileyemediğine ya da şeytanın kendi iradesini üzerinde uygulayıp uygulamadığına bağlı bir şey."

"Ben sadece öğrencilerinizden birini kurtarmak için buradayım!"

Bay Munt düzgün, bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Demek benimle mücadele edeceğini söylüyorsun ve son nefesine kadar pislik tacirlerinin kızının davasını savunacaksın, öyle mi?" Bay Munt ayağa kalkıp yanımdan geçerek karşı duvara doğru yürüdü. "Ah, işte buradayız. *Yasak Hazların Bahçesi*, yazarı meçhul, Whittleby ve Clarke tarafından seri halinde basılmış. Al bu kitabı ve sonra bana Clarke'ın samimi eğilimler konusundaki yargılarının geçerli olup olmadığını söyle."

Bir an sonra kapağı yazısız fakat iç kısımdaki sayfasında *Yasak Hazların Bahçesi* yazan küçük, kırmızı bir cilt elime tutuşturulmuştu. Bay Munt tek kaşını kaldırdı, granit rengi gözlerinde kararlı, buz gibi bir ifade vardı ve ben de rahatsız bir şekilde elimdeki nesneyi elbisemin cebine soktum. Bunun gibi birçok kitap gördüm, bir rafın tamamen bunlarla dolu olduğunu gördüm, esasen bu kitaplara koleksiyon denebilirdi.

"Kitabı bitirdikten sonra Clarke'a da göster," diye ekledi sözlerine buz gibi bir sırıtışla.

Bu adam gerçekten deli. Sahip olduğu güç, yavaş yavaş kemirerek tüm beynini kaplamıştı. Tiksinti dolu bir şaşkınlıkla okuduğum o ifadeleri, *kasıklarımdaki dudaklarının düşüncesi* ve *dilimi omurgan boyunca gezdireceğim ta ki...* gibi ifadeleri hatırladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özel eşyalarına dokunduğun için Bayan Lilyvale çok üzgün görünüyor," diye azarladı beni Bay Munt, masasına dönerek. "Anladığım kadarıyla bir ihmalkârlık göstererek mektuplarından birini açık vaziyette bırakmış, öyle mi?"

Çabucak bir soluk aldım. "Öğretmenlerin koğuşunda yiyecek bir şeyler arıyordum ve mektuplarınızdan biri gözüme ilişti. İçeriğinden Clarke'a bahsettim. O asla... hepsi *benim suçumdu* Bay Munt.

"Belki de öyledir; ben kendimi suçluyorum, farkındasındır. Anne-Laure Steele'in kontrolsüz başkaldırısının, kurnazlığının, Tanrı'nın yüzüne tükürme konusundaki istekliliğinin hayattaki tek çocuğuna geçmiş olduğu gün gibi ortada. Yazık. Sen de ölümü arzuluyor musun Steele? Tanrı'nın sayısız nimetlerine yüz çevirip Ölüm Meleği'ni mi âşığın olarak görüyorsun?"

Bay Munt'la yapılacak saatler süren bir konuşmanın, sıcacık tek bir öğün karşılığında oldukça sert bir pazarlık olduğunu düşündüm.

"İşte bu yüzden seni komisyona vermeyi düşünüyorum," diye bir sonuca vardı Bay Munt gömleğinin manşetlerini inceleyerek.

Sözcükler halka teşhir edilen bir ceset gibi gözlerimin önünde asılı kaldı.

"Sınıf arkadaşlarından herhangi birinin senin bu vahşi ruh hallerine kapılması beni ziyadesiyle üzer." Bay Munt'un gözleri parladı, krallığını ete kemiğe bürünmüş bir felaketten koruyan güçlü bir kral gibiydi, bu felaketin ismi de Jane Steele'di. "Birinin canını yakabilirsin Steele; inanıyorum ki birini yok edebilirsin."

Vesalius Munt benim sırrımı biliyor olamazdı fakat yine de dizlerimin bağı çözülmüştü; bende bir şeyler görmüştü, belki de ruhun olması gereken yerde parıldayan bir taştı gördüğü. Bu arada söylenenlere göre akıl hastaneleri, kendi pisliğinize batmış halde yatağınıza zincirlenmeye, buz banyolarına, cıva dozlarına, kesilmiş bitli saçlara maruz kalmanıza ve Lowan Bridge'de alışılmış olandan daha azıyla beslenmenize elverişli yerlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni buradan attırmayın," dedim fısıltıyla. "Ben, ben deli değilim, deli olmadığımı biliyorsunuz. Davranışlarıma dikkat edeceğim. Siz yalnızca Clarke'ı besleyin, ben söylediğiniz her şeyi yapacağım."

Bay Munt bu konuyu enine boyuna düşünürken parmağını dolgun dudakları üzerinde kıvırdı. Birçok insan bir müdürü karmaşık bir düşünceyle mücadele ederken görmüştür; bense acı çekmekten ucuz bir konsere gitmiş kadar zevk alan bir zorba görüyordum.

"İnsaflı davranmak istiyorum," dedi, "ama sen Lowan Bridge'de kalırsan Clarke'ın cezası da devam etmeli. İkiniz bir arada hareket ettiğinizde diğerleri için potansiyel bir tehlike oluşturuyorsunuz. Eğer akıl hastanesine gitmeye razı olursan Clarke da düzenli öğünlerine geri dönebilir. Burada kalıp nedamet getirirsen onun yiyecek payı da eskisi gibi devam eder."

Ağzımı açtığımda, boğazımda titreyerek çarpan kalbim haricinde ağzımın içi bomboştu. Bay Munt *insaflı* olmaya meyilliydi ve bu nedenle de bana, kendi hayatımla Rebecca Clarke'ın hayatı arasında bir seçim yapmamı öneriyordu. Saniyeler uzayıp gidiyor, akortsuz bir müzik kutusu sonuna giderek daha da yavaş bir şekilde yaklaşıyordu; Bay Munt gülümseyerek değiştirdiğim sayıları düzeltecekmişçesine kalemi eline aldı.

Ancak ben insaflı olma niyetinde değildim, bu yüzden de hemen mektup açacağını kaptım ve açacağın ucunu müdürün boğazına sapladım.

Daha önce yapmış olduğum benzetmenin yanlış olduğunu fark ettim. Kalemden sayfaya damlamış olan mürekkep hiç de kan damlalarına benzemiyormuş.

BELONGS TO KAATIES TEAM

ON

...her hâlükârda umutsuz oldukları için isyan etmiş tüm köleler gibi ben de sonuna kadar direnmeye kararlıydım.

Jane Eyre: Bir Otobiyografi kitabında beni son derece şaşırtan bir pasaj vardır ve bu yalnızca algımın uçlarını hafifçe gıdıkladığı için, güneşin muzipçe karaağaçların ardına gizlendiği saatlerde şarabımla birlikte oturur, dayanamayıp o kısmı tekrar tekrar okurum:

Herkes günahkâr olduğumu söylüyordu; belki de öyleydim. Az önce kendimi aç bırakarak öldürmeyi düşünen ben değil miydim? Bunu düşünmek gerçekten günahtı. Peki ölüm beni bağrına basacak mıydı?

Burada sevgili okuruma bir muammayı sunuyorum: Annem, o baş döndürücü ölme eylemi için aceleci davranmıştı ve neredeyse bu yüzden herkes tarafından hakarete uğramıştı. Dokuz yaşından bu yana ölmeyi hak etmiş ve nedense ölümü genellikle çekici bir kavram olarak algılayan bir kadın olarak şunu bilmek için can atıyorum: Bayan Eyre soğukkanlılıkla, *Peki ölüm beni bağrına basacak mıydı?* sorusunu sorarken ölüm cezasına çarptırılacak kadar günahkâr biri olup olmadığını mı yoksa sindirilmiş hayatının işkencelerinden azad edilmeye layık olacak kadar kutsal biri olup olmadığını mı sormak istiyor?

Ve eğer ölmek istemişse... bunu daha fazla hak ediyor muydu?

• • •

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnsan vücudunun ne kadar kan ihtiva ettiğini, akma fırsatı bulduğunda iri dalgalar halinde yayıldığını aramızda pek az kişi bilir.

Bu arada ben kan dökmüştüm ve bu yüzden esaslı tedbirler gerekiyordu.

Bay Vesalius Munt tuhaf bir şekilde sert bir çarpmayla yere düştü. Sanki bu sahneyi önceden çalışmışım gibiydi, hâlbuki sadece bir anda onun daha fazla yaşamaması gerektiğine karar vermiştim. Boğazından çağıltıya benzer, şaşkın bir çığlık kaçtı; gözleri öfke ve korkuyla alev alevdi ve sapkınca her zamankinden daha canlı bakıyorlardı; her bir adalesi en şiddetli uyarıyla kaskatı kesilmişti. Hatta neredeyse yarı yarıya ayağa kalkarak bana uzandı, yoğun bir kan gölcüğü uğursuz defteri ıslattı.

Daha sonra dudaklarında kızıl renkli baloncuklar oluştu, alev alev yanan gözleri sertleşti ve yüzüstü çalışma masasının üzerine yığıldı. Hayattayken çok zarif olan parmakları sanki zehirli bir böcekmiş gibi seğirdi; sırtının titremesi sona erdi.

Başımı kaldırdım ve durumunu inceledim: Ölmüştü.

Tıbbi açıdan emin olmak için bir an durdum fakat Bay Munt hareketsiz durmaya devam ederken ben de derin bir soluk aldım ve şöminenin üzerindeki aynadan başlayarak etrafıma bakındım.

Okul üniformamın üzerine sıçrayan kızıl lekeler dikkate alınmayacak gibi değildi ve bir başka kan yumağı da elime bulaşmıştı; bu damlaları dikkatle Bay Munt'un kendi kollarına sürdüm. Müteveffa Bay Munt'un ceketini bir mendil gibi kullanmak, önce kıkırdamaya ve ardından da histerik bir kahkaha çınlamasına dönüşen kâfi derecede bir saygısızlık gösterisiydi.

Yan sehpanın üzerinde kehribar rengi bir şişe içki duruyordu. *Battı balık yan gider.* Kendime bir bardak doldurdum. Tadı, bir keresinde annemin makyaj masasının üzerinden yürüttüğüm afyon ruhundan çok daha sertti; içkinin ağzımı kavuran tadı hislerimi uyandırdı ve öksürerek içkiyi etrafa saçtıktan sonra kendimi hiç de önemsiz olmayan bir tehlikenin içindeymişim gibi görmeye başladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalbim, bir çatıya vuran bahar yağmurunun damlaları gibi atıyordu; ayaklı saate göre pazar ayini sona ermeden önce yaklaşık bir saatlik zamanım vardı.

En son kurbanımı kıpırdatmadan açabileceğim tüm çekmecelerin yanı sıra yazı masasını da karıştırdım, kalemleri ve kâğıtları dört bir yana saçtım. Beş sterlinlik banknotlar, tamir edilmek üzere bir kenara ayrılmış ve üzerinde VOM harfleri yazan çizik bir saat ve Clarke'ın ailesinin yayımladığı neredeyse unutulmuş kitap ceplerimdeki bozuklukların yanında yerlerini aldığında kütüphanenin kapısını ardımdan kapatarak koridor boyunca sessizce koştum.

İkinci katliamımın sonrasında vicdan azabı duymamı mı isterdin sevgili okurum?

O sahnenin vahşeti, sonrasındaki günler ve haftalar boyunca ufak tefek bedenime ürpertiler yollamış olsa da müdürümün hayatına son vermiş olmaktan hiçbir zaman pişmanlık duymadım.

O zamanlar okulun verdiği dışında bir giysim olmadığından üzerime Bayan Lilyvale'in gardırobundan çaldığım fazlaca büyük, kahverengi pelerini geçirip, kanlı üniformamı bir kâğıda sarıp bavuluma tıktıktan bir saat sonra kilere baskın yaptığım sırada Clarke beni buldu.

Hafif bir öksürük sesi işittim ve arkama döndüm.

Tek bir mum ışığı titreyerek yanarken orada dehşet içinde kalakaldım; bavuluma ekmek ve meyveleri tıkıştırıyor, bildiğim her şeyi terk etmeye hazırlanıyordum ki yakalanmıştım.

"Çalışma odasına gittim," diye fısıldadı Clarke.

Size benden bir tavsiye: Asla aşk için öldürmeyin, yoksa en saf içgüdüleriniz size hayatınızı kurtarmak için ardınıza bakmadan kaçmanızı söylerken kendinizi olduğunuz yere çakılıp kalmış bulursunuz. Zaten karmaşık olan bu dünyada aşk için öldürmek işleyebileceğiniz en girift suçlardan biri olur sevgili okurum.

Benim güzel arkadaşım çok küçülmüş görünüyordu. Clar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ke'in çılgın, sarı bukleleri gevşek ve karmakarışık bir halde uzanıyordu; minik dudakları tebeşir gibi bembeyazdı. Açıklanamaz bir şekilde, üzerinde tatilde giydiği seyahat giysileri vardı; zümrüt yeşili, yünlü bir takım ve yaşına uygun bir şapka. Hiç konuşmadan gözlerimi kırpıştırdım; Clarke'ın rengi kireç gibiydi, bu yüzden onu hemen bir tabureye oturttum.

"Bay Munt'u sen buldun, öyle değil mi?" Clarke'ın yosun yeşili gözleri yaşarmıştı. "Herkesin önünde gerçekleri söylemek için âdeta sürünerek dua odasına gittim fakat Bay Munt orada değildi, bu yüzden ben de onu yalnız yakalamaya çalıştım. Ona yalvarmak niyetindeydim, bu utanç verici bir şeydi ama daha sonra ben... senin bulduğun şeyi mi buldum?"

Zihnimin sessiz çelik dişlileri çalışmaya başladı.

"Evet." Onu sımsıkı tutup kendime çektim, hâlâ sıcacık olan kemiklerini bağrıma bastım. "Ah Clarke, ona ben yalvaracaktım. Ama içeride açık çekmeceler vardı ve kesin hırsızlar... çok korkunçtu. Bunu sen de gördüğün için çok üzgünüm."

Yalan söylemek hiç bundan daha kolay olmamıştı. Ya Clarke'a, Bay Munt'un boğazına bir mektup açacağı sapladığımı söyleyecektim ya da sevgili arkadaşımı bir yarım saat daha yanımda tutacaktım; bu kararı vermek canımı çok fazla sıkmadı. Clarke başını omzuma dayadı ve sarsılarak ağladı, bu sırada ben de darağacına gitmemenin en etkili yolunu kestirmeye çalışıyordum. Alelacele bir kaçış bana en iyi seçenek gibi gözüküyordu fakat böyle bir kaçış, suç ortağım tarafından geciktirilmişti.

Bu arada acımasız bir biçimde kendime Clarke'ın yine de ölmek üzere olduğunu hatırlatıyordum.

"Al." Ondan ayrıldım, elime kuru bir dilim ekmek aldım, teklifsizce beyaz tereyağı kâsesinin içine sokarak ona bir parça kopardım. "Yavaş ye. Öyle yapmazsan ne olur biliyor..."

"Biliyorum," dedi Clarke, ardından iri ekmek dilimini fare gibi minik ısırıklarla yiyip bitirdi.

Yolculuk hazırlıklarıma devam ettim; bir kese kâğıdının içinde peynir, bir avuç fındık. Yolculuk için bunları yanıma almalıy-

BELONGS TO KAATIES TEAM

dım ve Clarke'tan son kez ayrılacağımı düşündükçe boğazıma bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Bir saat içinde soğuk pazar yemeğimizi yemek üzere üniformalarımızla hazır olmamız gerekirken onun üzerinde neden sıradan giysileri olduğunu merak ettim.

"Nereye gidiyoruz?"

Başımı çevirdim ve tabureden kayarcasına aşağı inip soğanlar ve sarımsak demetleriyle dolu bir sepetin içindeki tek elmaya uzanmakta olan arkadaşıma dikkatle baktım. Çilleri hâlâ solgun yanaklarındaki minik yaralar gibi göze batıyordu fakat sesi daha kuvvetli çıkıyordu.

"Clarke, benim gidecek kimsem yok." Ona gerçeği söylemek her zaman beni mutlu ederdi; sanki açıkça ortada olan kusurlarım için özür diliyordum. "Yengem benden nefret ediyor ve rüştümü ispat edene kadar... kesinlikle geri dönemem, onun yanına dönemem. Senin bir ailen var, sen onlara..."

"Ailem bana şiir ve piyesler bastıklarını söylemişti." Clarke'ın gözleri sert bir ifadeyle, mücevher gibi parlıyordu. "Büyüdükçe beni buraya göndermiş olmalarını daha tuhaf bulmaya başladım. Eve gittiğim zamanlarda nadiren neşeli vakit geçirir ya da ziyaretçi kabul ederlerdi. Bir günlüğüne bu müthiş bir şey olurdu ve sonraki her bir saat kendimi evimde daha bir misafir gibi hissederdim; annem Bohem toplantılarına, babam ofisine ve kulüplerine giderdi, ikisi de akşam yemeği boyunca saate bakarlardı. *Senin* ne yaptığını bilmek için can atardım, onların beni ihmal ettikleri her an, adımlarımı duyup da neredeyse... hayal kırıklığına uğramış gibi göründüklerinde seni düşünürdüm. Eve her gittiğimde onlara, burada bize eziyet edildiğini söylerdim ve onlar da her seferinde bana okulun zor olduğunu söylerler ve eğitim almadan nasıl sanat çevrelerinde yer alabileceğimi sorarlardı. *Sanat çevreleri*," diye tekrar etti tiksintiyle. "Onları ziyaretimden sonra evden ayrılırken duydukları neşeyi güçlükle zapt ederlerdi."

"Ama sen..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana yalan söylediler Jane." Onca zaman işitmediğim ismimi duymak bir an soluğumu kesti. Clarke o tuhaf, temkinli ifadesiyle gözlerini kırpıştırdı, elmayı elbisesinin koluyla parlattı. "Altı yaşındayken beni evden uzaklaştırdılar. Şimdi de sen mi beni kendinden uzaklaştırmak istiyorsun?"

"Ama ben..."

"Lütfen beni bırakma; sen olmadan bu okulda ayakta kalamam. Buna dayanamam. Kimbilir yeni gelecek müdür nasıl biri. Yaşayacak yeni bir yer buluruz." Şüphe içinde dudaklarının kenarlarını kemiriyordu. "Ama sen belki de beni..."

"Seni elbette isterim." İçimde hafif bir duygunun yükseldiğini hissettim, sanki bir sığırcık sürüsü dağılarak havalanıyormuş gibiydi.

"Benim sadece... sadece beş sterlinim ve bir de babama ait olan gümüş bir saatim var ama bunlar bizi fazla uzağa götüremez."

Clarke yavaşça gülümseyerek elmasından bir ısırık aldı. "Sen bir şeyler düşünürsün." Oturduğu yerde dönerek biraz önce elinde görmediğim çantasını kaptı. "Sen *her zaman* bir şeyler düşünürsün; çok zeki birisin, tanıdığım en zeki insansın. Saat neredeyse üç oldu. Hadi aşçılar soğuk akşam yemeğini hazırlamak için gelmeden önce buradan gidelim. Müdürün çalışma odasında ne olduğunu gördüklerinde," diye ekledi sözlerine ürpererek, "kıyamet kopacak."

Sevgili okurum, Becky Clarke'ın cinayet mahallinden kaçmasına, hem de katille kaçmasına, izin verilmiş olmasının şimdiye dek deneyimlediğim en parlak fedakârlık ânı olmadığını düşünüyor olabilir. Ancak on altı yaşındaydım; on altı yaşındaydım ve kafayı kaçmaya takmıştım; beni en başından Lowan Bridge'e getirmiş olan o eski kaçma dürtüm beni çılgına çevirmişti. Fakat bu kez arkadaşsız ve matemli değildim; bu kez yanımda, her ne kadar açıklanamaz bir şekilde olsa da orada olmayı isteyen biri olacaktı.

Eğer on altı yaşındaki gençler genellikle bencil bireyler sayı-

BELONGS TO KAATIES TEAM

lıyorlarsa bana karşılıksız sunulmuş sadakat karşısında ben ne kadar daha açgözlüydüm acaba sevgili okurum?

Clarke'ın elini tutarken, "Londra," diye fısıldadım kulağına. "Londra'dan başka nereye gidebiliriz ki?"

Koşarak ana yola çıktık, karmaşa çıkmış ve peşimize adamlar takılmış olması korkusuyla arkamıza bakmaya çekiniyorduk. Ancak insanlar henüz alarma geçmemişlerdi ve etraf her pazar günü olduğu gibi bomboştu ya da yıllar önce Granville ve Taylor'ın kaçarken yakalandıkları ve refakatçisi bulunmayan iki genç kızın kesinlikle kendi başına kalamayacağını düşünen yardımsever bir seyyar satıcı tarafından geri getirildiği zamana dek bomboş kalmıştı.

Granville'in olaydan kısa süre sonra ölmüş ve Taylor'ın neredeyse hiç ceza almamış olması elbette üzerinden bunca zaman geçtikten sonra açıklama gerektirmeyen bir durum. Clarke'la bana gelince, biz siyah demir kapının yanındaki pütürlü duvarı tırmandık ve yırtılmış ayakkabılarımızdan daha kötü neticeler almadan diğer tarafa yuvarlandık –ya da mucizevi bir hızla harekete geçmediğim müddetçe karşılaşabileceğimiz kötü neticelerle.

Clarke yediği elmanın koçanını son bir başkaldırı hareketiyle Lowan Bridge Okulu'na fırlattı. Belki beş-altı kez Bayan Lilyvale'in Noel ilahilerini zorla söylemek üzere yaklaşık sekiz yüz metre uzaktaki köyün meydanına gitmiştik ve ben ikimizi oraya götürdüğümü yeni yeni fark etmeye başlamıştım. Londra sürekli etrafına yepyeni ışıklar, kırık bir kristalden yansıyormuş gibi incecik parlak filizler gönderiyordu; Londra durmaksızın dolup taşarken biz bunu her sene çatıdan görürdük fakat oraya kadar yürümemiz pek akla yatkın değildi. Bay Munt çalışma masasının üzerinde katılaşırken bunu yapamazdık.

"Sence kim yaptı?" diye sordu Clarke.

Boğazımdaki yumru yüzünden yutkunarak başımı iki yana salladım. "Oda yağmalanmıştı. Hırsızlar olabilir mi?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

Arkadaşım başını yana yatırdı, bukleleri ikindi güneşinde daha da parlıyordu. "Belki de."

Kalbim bana acı verecek şekilde sıkıştı. "Neden olmasın ki?"

"Ah, olabilir. Sadece... muhtemelen birileri paradan başka şeyler bulmak istemiştir."

"Ne tür şeyler?"

"Eh, Bayan Lilyvale'in mektuplarını geri vermedin. Ben onları okudum ve sonra sen... onları sakladın. Koruma amacıyla sanırım. Ama onları geri vermedin."

Korkak Bayan Lilyvale'in eğreti bir hançeri Veslius Munt'un boğazına batırabileceği düşüncesi üzerine o kadar yüksek sesle güldüm ki bir tilki, bir porsuk ya da o tür bir hayvan eğreltiotları arasından kaçıp gitti.

Clarke, "Tamam, o şimdiye kadar gördüğüm en cesur kadın değil," diye bana katıldı beni daha büyük kahkaha krizlerine sokacak şekilde yarım yamalak bir gülümsemeyle. Koluma vurdu. "Jane, dur."

"Eğer aradığı mektuplarsa onu öldürerek gereksiz bir risk almış demektir çünkü ben mektupları yaktım," dedim soluk soluğa. Bu gerçekti ama Clarke'ın, onları yatakhanenin şöminesine müdürümüzü bıçakladıktan sonra tıkıştırdığımı bilmesine gerek yoktu. "Zaten neden ona verecektim ki?"

"Demek istediğim şey, Bay Munt'tan nefret ediyorduk; bütün öğrenciler, öğretmenlerin en azından yarısı, çalışanlar. Yanlış yaptığı birinin ondan intikam almış olması daha muhtemel değil mi?"

"O esnada vaaz veriyor olması gerekirdi," diye üsteledim, birden gülmeyi kesmiştim, "bu, özel odasını soymak için mükemmel bir zamandı. Bay Munt'un orada olması tamamen bir kazaydı. Başka biri, kötülük peşinde olan biri daha oradaydı ve Bay Munt onu yakaladı."

Sözlerim doğruyu söylemeye öylesine yaklaşıyordu ki gözlerimi Clarke'a çevirdim; Clarke omuz silkerek başını salladı.

"Muhtemelen haklısındır ama ben de haklıyım, o insan içimizden biri olabilirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu teori üzerine düşünüyormuş, sanki böylesi bir canavarın hiç fark edilmeksizin genç bir kızın ya da bir öğretmenin bedeninde saklanabilmesi fikri beni dehşete düşürmüş gibi yaptım fakat beni asıl dehşete düşüren şey her an saçlarımızdan sürüklenebileceğimiz fikriydi. Köy hanı hemen önümüzdeydi; bu, yarı ahşap bir yapıydı ve çatısı tıpkı yaşlı bir çiftçinin omuzları gibi çökmüştü, içinden etrafa etli börek kokusu yayan huzur verici bir kereste yığınıydı. Ben gücümü topladığım sırada Clarke, binayla uyum halinde çöktü, o aç haliyle işitilir bir şekilde yutkunup duruyordu.

"Ne var?"

"Bir fikir," dedim, kaldırımda duran araca coşku dolu bir umutla baktım. "Gel benimle, sıcak bir yemekle karnını doyuralım."

Vesalius Munt henüz ikinci kurbanım olduğu için, olayın hemen akabinde kasvetli bir ruh haline bürüneceğimi düşünmüştüm ancak durum hiç de böyle olmadı. Zihnim son derece berraktı; dokuz yaşındayken beni arafa taşıyan o üzerine gübre sıçramış, külüstür arabayı tanıdım ve onu görür görmez eğer şanslıysak bir müttefikimizin olabileceğini düşündüm.

Clarke kuvvetsizce koluma yaslanmış halde hana girdiğimiz anda onu fark ettim: Nick, uzun zaman önce beni buraya getirmiş olan sürücü. Hemen bize bir masa buldum. Üzerinde muhtemelen akşam yemeği servisinden önce ahırları temizlemek için kullanılmış bir önlük olan neşeli bir genç kız, kendisini çağırmam üzerine bir şeyler homurdandı ve o yanımızdan ayrılırken Clarke'ın zayıf ellerini tutmak için masanın üzerinden eğildim.

"Balığın gelince yavaş yavaş ye. Benim biriyle konuşmam gerek."

"Burada kimi tanıyor olabilirsin ki?" diye sordu Clarke fakat ben çoktan arabacıya doğru gitmeye başlamıştım bile. Nick karşısında yarı yarıya dolu duran bira bardağıyla ilgileniyordu, gözlerini barın üzerinde zaman ve aşınmadan oluşmuş oyuklara dikmişti. Zaman ve aşınmanın etkileri Nick'in yüzünde de us-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taca izler bırakmıştı çünkü ağzının etrafında derin kırışıklıklar oluşmuş ve bir zamanlar kıpkırmızı olan burnu, dikkate alınmayan o tehlike işaretlerini vermekten vazgeçip soluk bir sarı renge dönüşmüştü.

"Nick'ti sanırım." Etrafını saran yoğun koku neredeyse beni öksürtüyordu. Nick'in botları yıpranmıştı, bu da bana umut vermişti ve tırnakları da kırıktı. "Uzun zaman önce tanışmıştık ama umarım beni..."

"Seni tanımıyom," diye yuvarladı sözcükleri birasını höpürdetirken. "Ben Londra'dan Manchester'a, Manchester'dan Londra'ya uzanan yol üzerinde yaşar, yolcu toplarım. Heç mola vermem, aynı yerde heç iki gece kalmam. Sen arabama musallat olan bi' hayalet falan değilsen tabi ve hayalete de benziyon hani, İsa adına, ben..."

"Küçük bir kızken beni buraya getirmiştin. Heyecandan yiyemediğim tavşan yahnimi sana vermiştim."

"Kestane, o benim atımdır, beni kendi yastığımdan bile iyi tanır, ikimiz beraber o kadar vakit geçirmişizdir ama ben seni daha evvel heç görmedim. Diyom sana, ben heç mola vermem..."

"Dünya zor bir yerdir ve ben burada bir başıma yaşıyorum," diye fısıldadım.

Nick birden irkilerek etrafları kıpkırmızı olmuş gözlerini kıstı. "Vay anasını," dedi sonunda. "Yani sen o kızcağız mısın şindi? Highgate Malikânesi'nden buraya getirdiğim küçük hanım mı bu? Sen yaşıyon mu?"

"Yaşıyorum ve yardımına muhtacım."

Nick tükürdü ve aklıma bunu nasıl şevkle yaptığı geldi. "Yardım mı dedin sen? Sen nasıl kalın kafalı, salak bir..."

"Sana bir zamanlar bir sepet dolusu yemek vermiştim. Şimdi de arkadaşımla birlikte beni Londra'ya götürmen için altı şilin vereceğim."

"Lowan Bridge'i mideniz daha fazla kaldıramadı, ha?" dedi şaşkınca ve bileğiyle alnını sildi.

"Daha doğru bir tabir seçemezdin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vesalius Munt öğrencilerinin gece yarısı ortadan kaybolup gitmelerine asla izin vermezken ben postu tehlikeye mi atayım..."

"O öldü." Gözlerim dolmuştu; kendim ve Clarke için korktum, prangalardan ve darağacından korktum. "Senin başına hiçbir şey gelmeyecek Nick, onurum üzerine yemin ederim."

Eğer onurumu resmedebilseydim bu bir iribaştan daha az çekici bir şeye benzerdi sanırım, ancak Nick'in bundan haberi yoktu ve kızarmış gözleri iri iri açıldı.

"Bay Munt öldü mü? Yani buradaki ve diğer üç ilçedeki fabrika işçilerini kandıran o piç kurusu öldü mü?"

"Kandırmak mı?"

"Kandırıyodu ya!" diye bağırdı Nick sonunda canlanarak. "He ya, söz verdiğinden on porsiyon daha azı olmadığı sürece yemekleri heç indirimli satmazdı. Hayırsever kişiler imkânlarının ötesinde veremez, yoksa kendileri de yoksul düşerler, derdi! O herifi gebertmeyi..."

"Biri bu konuda senden daha önce davranmış. Ah, hadi ama Nick! Oraya geri dönemeyiz ve sen dünyanın ne kadar zor bir yer olduğunu biliyorsun."

Nick dalgın bir ifadeyle tükürüğünü ağzında biriktirerek düşündü. O an içindeki iyiliğin onu terk etmemiş olduğunu düşündüm ve şimdi parama da ihtiyacı olduğunu düşünüyorum çünkü pek de iyi görünmüyordu. Neticede hepimiz günden güne çöküyoruz, tek farkımız çökme hızlarımız.

Nick tükürdü; birasını bitirdi.

"Halihazırda paralarını ödeyen yolcuları yerlerine ulaştırdıktan sonra sana yardım edeceğim." Ona verdiğim bozuklukları aldı ve servis yapan kıza başıyla işaret ederken bu bozuklukları barın üzerine bıraktı. "Ama eğer önceden dünya zor sandıysan Londra seni kurtlara yem eder, bilesin. O şehri kurtlar beslemiştir, derler," diye ekledi o eski tarz, kötü espri anlayışıyla.

Nick, Kestane'yi arabaya koşmak üzere çağırırken ve hesap ödenirken ben de, "En azından biri beslemiş," diye mırıldandım.

Nick handan ayrıldıktan sonra masamıza geri döndüm ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tuvalete gidip hemen döneceğimin sözünü vererek ve mütevazı yemeğini bitirirken sabırlı olmasını rica ederek Clarke'ın solgun alnına hafifçe dokundum. Kafamın içindeki baskı neredeyse dayanılamayacak boyuta gelmişti; korkudan yarı çılgına dönmüş bir halde arkadaşımın arkasından dolandım, böylece şuurumu kaybetmek üzere olduğumu göremeyebilirdi. Binanın dışındaki tuvalete gittim, kapıyı sürgüledim ve kanlı üniformamı çıkarıp orada bıraktım. Bu, mükemmel bir çözüm değildi ama işime yarayamayacak kadar kirliydi ve nasıl olsa bu büyük sorun için bulabileceğim çözümlerin hepsi oldukça işe yaramaz görünüyor, diye acımasızca hatırlattım kendime.

Hava karardığında yedi sene önce Lowan Bridge'e gelirken benim oturduğum, minder işlevi gören aynı eski püskü nesnenin üzerinde Clarke'la birlikte oturuyorduk. Karşımızda cılız bir çiftçi ve bir evde iş bulma niyetinde olduğunu düşündüğüm, yeni bir şapkası ve önlüğü olan, aynı anda hem ürkmüş hem de coşkulu görünen dolgun göğüslü bir kız oturuyordu.

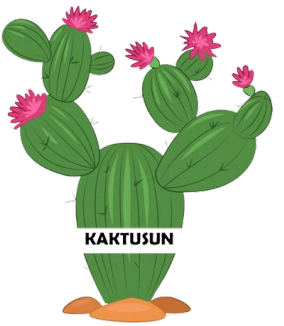
"Londra," diye fısıldadı Clarke başını omzuma yaslayarak. Yediği yemek onu tamamen tüketmiş, bedeni bu cömertçe bağış nedeniyle afallamıştı; Clarke parmaklarımızı birbirine dolayarak ellerimizi kucağına yerleştirdi. "Kendimize yeni, çok daha iyi bir yuva bulacağız. Zaten her durumda, sen benim yuvamsın."

Başını çenemin altına sokan Clarke beni göremediği için özgürce yüzümü buruşturarak onun parmaklarını sıktım. Kaygı duymam gerekirdi sevgili okurum; kendimi hem suçlu hem de pişman hissetmeliydim.

Ertesi gün büyük bir savaş çıkabileceğini bildiğim için heyecan duyuyordum; hiçbir zaman Tanrı'ya ait olamamış biri; şeytanın su sızdıran teknesi, onun destekçisi olarak seçilmiş olsam bile. Kendimi inanılmaz minnettar hissediyordum ve bir saat ya da daha uzun bir süre boyunca Clarke'ın sıska bileğindeki mavi kan damarlarının kıvrımlarını izledim. Yuvalarımızın ikimiz için de nefret dolu yerler olduğunu bildiğim için onun bana bu söz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cükle hitap etmiş olmasının münasip ya da güçlü biri olduğum anlamına geldiğini düşündüm fakat onun elini kendi elimin içinde saklama şansım olsaydı, iki kolumla iki bacağımı ve kalbimi bu ayrıcalık için verebileceğimi, onun dört duvarı ve çatısı olacağımı biliyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON BİR

Kadınların genelde çok sakin oldukları düşünülür ama onlar da erkeklerden farklı hissetmezler; aynı erkekler gibi onlar da yeteneklerini geliştirecek ve çabalayacak uğraşlara gerek duyarlar; aşırı baskıdan, durağan bir yaşamdan erkekler kadar bunalırlar; onlardan daha üstün olduklarını düşünerek kadınların sadece yemek yapmak, çorap örmek, piyano çalmak ve nakış işlemekle yetinmeleri gerektiğini söyleyen erkeklerin dar kafalılığından sıkılırlar.

Birazdan sevgili okurum, ürkek yaradılışlı kimseleri şaşırtacak bazı kronolojik sıçramalar deneyimleyeceksin. *Jane Eyre*'da, *Bir romandaki yeni bölüm, bir oyunun yeni sahnesi gibidir*, yazan güzel bir cümle vardır, bu yüzden ben de, birazdan gelişecek konudan hoşlanmasam da ani değişimleri hoş karşılarım.

Mercan rengi şafak, İngiliz İmparatorluğu'nun merkezini kaplayan alazlanmış gökyüzünü aydınlatırken Clarke'la birlikte Londra'ya vardık, evsiz ve korkunç bir şekilde deneyimsizdik.

"Ah!" Tekerlek, halihazırda acı çeken uyuşuk Kestane'yi daha da yavaşlatarak derin bir çukurdan geçerken Clarke üzerime doğru düştü.

Onun dengesini bulmasına yardım ettim ama hiçbir şey söylemedim; çünkü arabanın camından gördüğüm, gözlerimin önünden bir geçit töreni gibi akıp giden bu manzarayı idrak edememiştim.

Kitaplarda, bazı şehirlerin koşturup durduğunu, bazılarınınsa acele etmeksizin dolandıklarını okumuştum; Londra alev alev

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanıyor ve kül oluyordu. Londra bir kurdun ağzı gibiydi. Oraya vardığım an, yanıp kül olan her bir parçasına âşık oldum.

Yüzü görünmeyen bir arkadaşı tarafından kucaklanmış bir delikanlı, bir terzinin çaputlardan yapılmış mankenine yaslanmış uyukluyordu. Havada bir kasap dükkânının yaklaşık bir metre seksen santim yüksekliğindeki kapısına yığılmış etlerin kokusu vardı; kasap camekânının önünde devasa bıçaklarını biliyordu. Önceki günden kalma lahanalar ayaklar altında ezilmişti ve ertesi gün için hazırlanacak olan gıdaklayan kazlar öldürülmek üzere büyük kasalar içinde getiriliyorlardı. Bu kadar erken bir saatte içinden geçtiğimiz meydanın yalnızca hayaletlerle dolu olması gerekirdi. Ancak bunun yerine dört bir yandan sesler yankılanıyordu: bir bambu flütten gelen tiz sesler; seyyar bir sardalye satıcısının hırıltılı çığlıkları; arabası tombul, kırmızı havuçlarla dolu olan ve eşeği çamurların içinde yalpalarken kendisi bağıran bir havuç satıcısının bas sesi.

Bu pek de hoş bir karşılama değildi ama heyecan vericiydi. Londra'yla tartışmak faydasızdı; o acımasızdı, bu vahşi şafak kadar kesindi.

"Neredeyiz *biz*?" dedi Clarke sıkkın bir halde. "Burası annemle babamın yaşadığı yerden çok uzakta."

"Hiçbir fikrim yok." Öne doğru eğilerek alnımı onunkine yasladım. "Peki sen hazır mısın?"

Clarke gülümsedi, ona kahvaltı için koca bir sosis ve hamur tatlıları almak istememe neden olacak uysal bir gülümsemeydi bu. Araba, kaldırım taşlarıyla kaplı küçük bir avlusu olan, izbe bir hanın önünde durdu. Clarke heybesiyle arabadan indi ve ben de onun ardından indim, bacaklarımın her yanına minik iğneler batıyormuş gibi hissediyordum.

"Teşekkür ederim," diye seslendim. Nick, yüksekteki ahşap oturağında kabuğunun içindeki bir kaplumbağa gibi oturuyordu. "Umarım bir gün..."

"İkimiz de bi' daha birbirimizi görmek istemeyiz çocuğum." Nick matarasından koca bir yudum aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama ben sana minnettarım. Tüm kalbimle."

"O zaman şu öğüdümü alasın. Ben, yeterince yiyecek ve içecekle insanların hayat dediği bu şeyi sürdürüp gidiyorum ama bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu. Sen kendine daha iyi davran, iyi bi' kız ol ve yatağında kesintisiz uyu. Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Biraz gerileyerek kolumu Clarke'ın korkunç bir şekilde incecik olan beline doladım. "Yapabilirim, söz veriyorum."

Nick çoktan takırdayan dizginleri çekiştirerek yola koyulmuştu; o, atından çok daha iyi koşullarda yaşamayan bir adamdı. Bu arada Nick'in beni tam olarak ne tür ahlaksızlıklara karşı uyardığını biliyordum, hem de onun tahmin edebileceğinden çok daha iç karartıcı detaylarla biliyordum; *erdem, iffet* ve *günahkâr* gibi kelimeler Lowan Bridge'de kafamıza resmen kazınmıştı ama ben Bay Munt'un "aşk mektuplarını" okumuştum ve böylece sistemin işleyişini anlamıştım.

Kendimize acilen bir iş bulmak zorundaydık çünkü Clarke'ın parlak yeşil gözlerine baktığımda ve başına gelecek kötü şeyleri –onun çilli omuzlarındaki kaba saba elleri, incecik boynunda gezinen çatlamış dudakları– düşündüğümde içimde bir tiksinti dalgası kabardı. Becky Clarke, annemin hüzünlü, yumuşacık tebessümü ve yanaklarımda dolanan serin ellerinden bu yana kimsenin olmadığı kadar *bana* aitti.

"Önce bir kutlama kahvaltısı," dedim. "Tabelasında sıcacık jambonlu sandviçler olan caddenin karşısındaki şu adam sence de o peynir ve eti tostta bir araya getiren bir uzman gibi görünmüyor mu?"

"Kesinlikle öyle. Peki Londra'nın en iyi jambonlu sandviçini yedikten sonra ne yapacağız?"

En ufak bir fikrim bile yok, diyerek kendi kendime itirafta bulunmak istemediğimden yüzümdeki gülümseme silinerek bavulumu yerden aldım.

• • •

BELONGS TO KAATIES TEAM

Ardından karanlık günler ve çok daha karanlık geceler gelip çattı.

Birbiri ardına son derece pahalı mekânlarda kalacak bir yer aradıktan sonra, geceyi bir hanın arka odasında geçirdik, Clarke'ın lepiska saçları, birlikte paylaştığımız yastığın üzerine serpiştirilmiş olan samanlara karışıyordu. Oradan kaçtıktan sonra şehir dışında bulunan bir kulübenin boş duran bir odasını paylaştık fakat aklımıza, o civarlarda çalışabileceğimiz herhangi bir iş gelmedi ve böylece şehre geri döndük. Bir geceyi birbirimize yaslanmış vaziyette kesik kesik uyuyarak boş bir portakal kasasının üzerinde geçirdik ve sonunda kendisine ait olduğunu düşündüğü kırmızı tuğla kaplı ara sokakların düzenini sağlamak üzere bir polis geldi.

Düdüüüüüüt! diye çaldı düdüğü ve Clarke'la ben yayından çıkan oklar misali yerimizden fırladık, uzun süre bu şekilde yaşayamayacağımızı ikimiz de biliyorduk.

Tam beş gün boyunca dolandık; giderek sessiz bir biçimde umutsuzluğa gömülüyor, yüzümüzü eski sarnıçlarda ve parçalanmış heykellerin içinde biriken yağmur sularıyla yıkıyorduk. Sefil durumda değildik ama zengin de değildik. İnsanlara güven telkin etmiyorduk; mavi tozlar, yeşil bulutlar gibiydik, hiçbir özelliğimiz insanlara makul gelmiyordu. Tekrar tekrar o geniş, kasvetli nehri geçerek yeni mahalleler aradık ama buradaki evlerin hepsi ya hırlayan köpekler için etrafa atılmış koyun kemikleriyle dolu kötü kokan barakalardı ya da inanılmaz eski pencere camları olan tuğla binalardı ve ikisi de bizi çok korkuttu. Şehirdeki pencere kenarlarında birkaç kırık vazo ve KİRALIK ODALAR ilanı olan şen görünümlü evlere yanaştığımızda da insanlar referans isteyerek bizi geri çeviriyorlardı. Lağım suyu ve ıssızlık kokan bir enkaza girdiğimiz an hırsızlık şüphesiyle geri gönderiliyorduk (itiraf etmem gerekir ki bu haklı bir eleştiriydi).

"Bu hiç de düşündüğüm gibi değil," dedi Clarke.

Bir kez daha Londra Köprüsü'nü geçmiştik ve artık Southwark'ta olduğumuza inanıyordum çünkü sokak isimleri hara-

retli bir şekilde bulanıklaşırken tren istasyonunun yoğun kıvılcımlarını, buharını, dumanlarını ve motorların dişleri zangırdatan takırtısını anımsamıştım. Mat pirinç kaplı süslemeleri olan, alçak bir hanı gözümüze kestirip çay içmek için mola vermiştik ve şimdi bu mekândan ayrılmak istemediğimizden arka taraftaki bir geçitte bulunan boş bir şarap fıçısının üzerinde dinleniyorduk, etrafımız ezilmiş marulların artıklarıyla kaplıydı.

"Benim de düşündüğüm gibi değil. Her şey çok..."

"Çok fazla oldu," diye iç geçirdi Clarke.

Ayağa kalktığımda iskelet gibi kolu belimden kayıp gitti. "Sen burada dinlen, çok yorgun görünüyorsun ve ben kendimi şanslı hissediyorum. Hemen dönerim."

Clarke bana inanmak istiyordu ama inanmıyordu, bu da fena halde canımı yakıyordu; geçitten çıkarken beni seyretti.

"Beni bırakma." İlk kez sesi korkmuş gibi çıkıyordu. "Beni bırakmazsın, değil mi?"

"Asla," diye cevap verdim ona.

Bu sözümde ciddiydim ama hangi yöne gidecektim? Clarke ve ben eğitimli ve masum kızlardık, bu da aptal tezgâhtarların ya da zeki mutfak hizmetçilerinin durumları gibiydi, yani gereksiz bir şeydi. Bunun bilincinde olarak o hafta bitmeden önce her türlü şeyi satabilecek kadar umutsuz bir hale gelmiştik; şimdiye dek kendimi bir işe adadığım zaman her seferinde başarılı olduğum bilinciyle ve on altı yaşında hâlâ kendime güvenecek kadar aptal bir halde birbiriyle uyumsuz bir yığın botu inceledim, fındık kabuklarını ayırdım.

Midem bomboştu, boğuk guruldama sesi zihnimde yankılanıyordu. Taşlarının arasından kahverengi sular sızan dolambaçlı sokaklar beni Clarke'tan uzaklara götürdüler ve birden eğer iyi bir insansam onu bırakmam gerektiğini düşündüm. Becky Clarke benim uğursuzluklarımın yarattığı engeller ve şüphelerim olmadan çok daha iyi yaşardı. Elbette ben ortadan kaybolduğum takdirde o da annesiyle babasının yanına dönerdi ve ilgi görmemek parasızlıktan daha iyi bir şeydi, öyle değil mi? İstiridye ka-

BELONGS TO KAITOS TEAM

buklarını tekmeleyerek ağır ağır akan pis nehre yaklaşırken bir an duraksadım.

Clarke'ı ona veda edecek kadar çok seviyor muyum?

Sevmediğimi fark ettim.

Ardından, tuhaf bir ses işittim.

"Korkunç ve canavarca bi' cinayet işlendi! Pek cüretli ve kötü bi' suç işlendi!"

Orta yaşlı bir adam elinde sarı sayfalı gazetelerden oluşan bir tomarla duruyor, yaşanan en son vahşetleri haykırıyordu. Adam eğilmişti; ona kambur demekte biraz tereddüt ediyordum fakat kendisi bu unvana gayet yakındı. İri, yere doğru eğilen, bir tazı gibi tavşanların izini sürdüğünü hayal ettiğim bir adamdı bu. Çenesi de bir tazınınki gibiydi, yüzünün her iki tarafındaki katmanlar, çarpık dişlerini etten bir örtü halinde çevreliyordu. Saçları kızıl kahverengiydi ve gözleri taşlaşmış ağaçlar gibi sarımsı elâydı.

"İğrenç bi' cinayet!" diye bağırdı. "Akıl almaz bi' cinayet! Tanesi bir peni hanımefendi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak gazeteye uzandım. Adam homurdandı ve geç de olsa ona parasını verip gazeteyi okumak için birkaç adım uzağa gittim:

OKUL MÜDÜRÜNÜN KORKUNÇ VE KASTİ OLARAK İŞLENMİŞ CİNAYETİ

E—— bölgesinin asil bir beyefendi olan papazı Bay Vesalius Munt, bir domuz gibi boğazından bıçaklanmış ve kendi kanının oluşturduğu kıpkırmızı gölcüğün içinde ölüme terk edilmiş halde bulundu. Gün gibi ortada olan ve en huzurlu vatandaşlarımızın yüreklerini bile felaket bir korkuyla dolduran bu suçu işleyen cani sokaklarda dolanıyor. Lowan Bridge Okulu'nun birçok öğrencisi kayıp; yaklaşık otuz kadar öğrenci kırsal bölgede ortadan kayboldu, iki yüz öğrenci de işlerine saygılı ve nitelikli

BELONGS TO KAATIG TEAM

öğretmenlerinin himayesi altında okulda kaldılar, geriye kalan öğrencilerse evlerine döndüler.

Bay Munt, çevredeki en seçkin din adamlarından biri olarak övgü toplayan biriydi ve uzmanlara göre bıçak boğazına, azı dişlerine ciddi zarar verecek kadar derine sokulmuş. En güvenilir ve yetkin memurlardan biri olan Dedektif Sam Quillfeather bu katili yakalama görevine atandı ve kasaba halkı Quillfeather'ın soruşturması sonucunda bu hain iblisin tıpkı bir tavuk gibi boğazlanacağından emin.

Kulağımın dibinde bir parmak şakladı.

Bayılmadım ama gözlerimin önünde gri kumdan ve gittikçe büzülen dehşet hissinden ibaret bulanık bir dalga belirdi. Hızlı hızlı konuşan adamın tombul yüzü –bu adam karanlık işlerin tellalıydı ve ben bacaklarımı ayırmadan para kazanmaya çalışmak için mümkün olan her yolu denemiştim– benimkinin üzerinde durdu, hem büyülenmiş hem de bu haberden bu kadar etkilenmeme kızmış gibi görünüyordu. Kasvetli, siyah renkli bir takım giymiş ama bu temayı kızıl renkli bir boyun bağı ve konçlarla renklendirmişti; boynundan ya da baldırlarından bıçaklandığı için öfkelenmiş biri etkisi uyandırıyordu.

"Ne rahatsız etti seni?"

"Burada okula gitmiştim," diye mırıldandım, ne söylediğimi pek bilmiyordum.

Sırlar, sevgili okurum, gelgitler gibidir; yükselir ve geri çekilirler ve benim de en büyük günahlarım, kısmen daha önemsiz olan bu bilginin tıpkı yatağından taşan bir nehir gibi dudaklarımdan dökülüvermesine neden olmuştu; Edwin'in ölümünün ardından beni soru yağmuruna tutan ve terfi etmiş olduğu açıkça belli olan *Sam Quillfeather*'ın, yani soru işaretinin vücut bulmuş hali olan o adamın ismi beklenmedik anda karşıma çıkınca elim ayağım kesildi. Yazıda okuduğum en güzel haber, çok fazla

BELONGS TO KAATIES TEAM

öğrencinin ortadan kaybolmuş olduğuydu çünkü bu sayede bizim yokluğumuz da –elbette Dedektif Quillfeather, bir kız öğrencinin müdürünü bıçaklayabileceğini düşünürse– çok daha doğal görünecekti.

"Ya?" dedi adam. "Demek ordaydın, ha?"

"Ben yalnızca... şaşırdım. Sadece..."

"Bu sektörde çalışan herhangi biri, o buz gibin gatılaşmış cesedi gören birinin fikirlerini öğrenmek için büyük bedeller öderdi. Sen onu gördün mü?"

Adam göz kırptı ve o an anladım... Adam benden yalan söylememi ve bu hikâyenin karşılığında da para kazanmamı istiyordu.

"Evet," dedim, kötü bir yalancı şahit gibi görünmeye çalışarak ki bu oldukça kafa karıştırıcı ve hukukçu olmayanlara tavsiye etmeyeceğim bir şeydir.

Adam gerdanını titreterek kıkırdadı. "İsmim Hugh Grizzlehurst. Seninki nedir?"

"Jane Steele."

Zihnimde usulca bir fikir belirirken ikimiz, ben ve bu trajedi tüccarı, el sıkıştık.

"Benimle birlikte kalan Lowan Bridgeli bir kız daha var ve bizim bu gece kalacak bir yere ihtiyacımız var. Bir pansiyon karşılığında size hikâyemi anlatırım."

Bay Grizzlehurst başıyla onayladı. "Olağanüstü bi' hikâyeyse, size iki gecelik yer vermekten de imtina etmem. Bertha'ya, Bertha benim garımdır, bu güzel koşullar altında sizi ona yolladığımı söyleyin, ben de işimi halleder halletmez gelirim. Ev, Rotherhithe'de Fil Yolu on iki numara; eğer Beyaz Gurşun Fabrikası'nı ya da Güherçile Tesisi'ni görürseniz, evi geçmişsiniz demektir."

Şaşkınlık ve rahatlık duygusuyla takatim kesilmiş halde onun elini sıktım. Bay Grizzlehurst'le tanışmam, kurgu romanlarda nadiren meydana gelen isabetli rastlantılardan biriydi; çünkü kurgularda bu tür lütuflara nadiren inanılır, gerçek hayattaysa

BELONGS TO KAATIES TEAM

tehlikelerin bertaraf edildiği ve şansın yakalandığı, heyecan verici hikâyeler olarak gelecek nesillerle paylaşılır.

Bence bu, tam aradığımız türden bir lütuf gibi *görünüyordu*; o zamandan bu yana çok daha ihtiyatlı biri olmuştum. Tabiatın nimetleri eşit biçimde hem bol hem de rastlantısaldır ama ben henüz hayatımda bu denli kaprisli bir kadınla karşılaşmamıştım, belki tabiatın çılgınca değişken kızı Londra haricinde kimseyle.

Gerginlikten nabızları yavaşlayan Clarke ve ben, ardiyelerin ve tersanelerin önünden yorgun adımlarla yürüdük, enstrumanını yere koyarken gözleri bizi anlamlı bir ifadeyle süzen tavşan dudaklı İtalyan bir orgcu çocuğun önünden geçtik, kirli pencerelerin altına sokuşturulmuş gerçek sardunya saksılarının yanından ilerledik ve sonunda Thames Nehri'nin uç kısmına tünemiş olan Rotherhithe'ye girdik. Sakalında tuz ve tek gözünde masmavi deniz parıltısı olan balina avcısı bizi Fil Sokağı'na götürdü ve biz on iki numaranın kapısını çalarken o da yorgun adımlarla uzaklaşıp gitti.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Bayan Grizzlehurst kapının ardında dikiliyor, gözlerini kırpıştırıyordu; beyazlamaya yüz tutmuş dümdüz saçlarıyla ruhsuz bir kadındı bu ve üst dişlerinden daha öne çıkık olan alt dişleriyle hiç istemediği bir şekilde bir kemirgene benziyordu. Ancak Bertha Grizzlehurst'ün birbirine yakın olan gözleri dost canlısıydı ve kupkuru dudakları zoraki bir tebessümle kasılmıştı.

"Ben Rebecca Clarke ve bu da Jane Steele," diye takdim etti bizi Clarke.

Kadından hiçbir yanıt gelmedi.

"Biz Bayan Bertha Grizzlehurst'ü arıyorduk?" diye açıkladım.

Muhtemelen Bayan Grizzlehurst olan kadın canayakın sessizliğini korudu.

Ben endişeyle Clarke'a bakarken Thames'ten esen rüzgâr boyunlarımızı yalıyordu; bostanların ve ara sıra yolumuza çıkan çimenlik alanların arasından geçerek Köprü'den buraya kadar

BELONGS TO KAATIG TEAM

gelmiştik, atık kokusu kaybolup deniz tuzu ve gösterişsiz nane tarhlarının kokusu burun deliklerimizle buluştuğunda bayram etmiştik. Bununla birlikte Rotherhithe, büyük şehir tarafından etkili bir biçimde sindirilmiş durumdaydı; rıhtıma yaklaştıkça sıklaşan ve yükseklikleri artan derme çatma binalar yüzünden güneş ışınları kaldırım taşlarına ulaşamıyordu. Kalas yığınları çeken kocaman yük beygirleri, kendimizi olduğumuzdan daha küçük hissetmemize neden olarak yanımızdan geçti. Ben deliler gibi, yiyecek bir şeyler ve yatacak bir yatak istiyordum ve aynı şey Clarke için de geçerliydi.

"Eşiniz, yakınlarda işlenen bir cinayetle ilgili olarak şahitliğimizi talep etti," deme girişiminde bulundu Clarke.

Bayan Grizzlehurst'ün yüzündeki gülümseme kulaklarına dek yayıldı; bu defa geri çekildi ve biz de onu izledik.

Ev eski püskü bir yerdi fakat o kadar kusursuz bir biçimde bakılmıştı ki kimse dudak bükemezdi; ocak taşı tıpkı bir nehir yatağı gibi parlıyordu ve pencerelere uydurulmuş düzensiz camlar dikkatle kesilmiş, tonik yeşili, kehribar rengi ve şişe mavisi tonlarında canlı bir gökkuşağı halinde parlıyordu. Bacadan samimi bir şekilde dumanlar süzülüyordu, sanki dumanlar da sohbete katılmak istiyordu ve biçimsiz bir demir çömlek kaynamak üzereydi.

"Pansiyonlar." Bayan Grizzlehurst başını aniden yukarı doğru çevirdi; sesi tıpkı arı vızıltısı gibi sert ama dost canlısıydı.

"Affedersiniz?" diye cevap verdim ona.

"İndirimli fiyatlar, ücretsiz kahvaltı. Bay Buckle son iki gündür burada yok ama ben odasını iyice temizledim." Bayan Grizzlehurst elindeki bıçağı daracık bir merdiven sahanlığına doğru salladı, ardından kabaca doğranmış bir soğanı çömleğin içine attı. Onu sepetten alınan bir çift ıstakoz takip etti ve canlı canlı kaynatılırlarken acı acı bağırarak öldüler.

Clarke'la birlikte kafamız karışık ama aynı zamanda merak dolu bir halde merdivenlerden yukarı çıktık. Burada, içinde bir yatak, bir demlik, yüz yıkama küveti ve en güzeli de mercan ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

menekşe rengi gün ışığının hâlâ parıldadığı bir tavan penceresi olan alçak bir tavan arası odası bulduk. Arkadaşım mutlu bir şekilde derin bir soluk aldı.

"Acaba biz..."

"Umarım," dedim anında ona.

"Ama nasıl..."

"Bir planım var," dedim.

Alt kata döndüğümüzde ev sahibemiz, iki ıstakozu dört kişilik hazırlamak için bir kasap satırını havaya kaldırıyordu. Biz yokken bir tava kızarmış patates, içinde koyu renk bira olan bir fıçıyla birlikte ortaya çıkmış, içecekler iki bardağa çoktan doldurulmuştu.

"Yarından sonraki gün," diye bir sonuca vardı Bayan Grizzlehurst sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Affedersiniz?" dedi Clarke.

"Kocam size iki kişi için iki geceliğine oda verecek. Ücretinizi yarından sonraki gün ödemeye başlayabilirsiniz."

Ben ellerimi kaldırarak, "Bizim sadece az miktar..."

"Oda boş kalamaz." Bayan Grizzlehurst'ün incecik kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Yarından sonraki gün ödersiniz."

Onun bu sözlerinden, Grizzlehurstlerin yoksulluğun sınırında oldukları sonucunu çıkardım. Benim vicdan sahibi Clarke'ım ona tam kendi kaynak sıkıntılarımızı anlatmak üzereydi ki Bay Grizzlehurst, ardı ardına sevinç naraları atarak hızla kapıdan içeri daldı.

"Bugüne gadar hayatımda hiç böyle özel bir satış günü görmemişsem bu benim suçum değil." Hugh Grizzlehurst kahkahalarla gülerek yıpranmış birer kaleme benzeyen dişlerini kayıtsızca gösterdi. "Bu kaçık gibi bakan genç kız iyi bir kız Bertha, katikez bereketli bir kızcağız, benden söylemesi."

Karısı patatesleri, az miktar tereyağıyla birlikte tavaya dizdi.

"Diğer görgü tanığı da bu mu?" Bay Grizzlehurst, Clarke'ın narin elini avucuna aldı, bu hareket üzerine anlamsız bir şekilde alındığımı fark ettim. "Çok memnun oldum han'fendi."

"Ben de öyle," dedi Clarke.

"Bay Grizzlehurst," diye araya girdim, "size yukarı katta kalacağımızı bildirmek isterim; bunun karşılığında da, size doğrudan ödeme yapmak yerine, yardım edeceğim."

Bir sessizlik yaşandı; ev sahibimizin incecik çalı demetine benzeyen kaşları çatıldı.

"Du' bakalım." Bay Grizzlehurst yüzünü benimkine yaklaştırdı, çift kat gerdanı sarkaç gibi sallanıyordu. "Bay Buckle tahıl ambarında boğulmuş olabilir ama siz de gendi isteğinizle okulunuzdan kaçtınız. Şindi ben sizi burada tutmak için sıkıntı çekmek mi zorundayım?"

Clarke birden diklendi, ben de botumla onun ayağına bastım.

"Siz geçiminizi sağlamak için cinayet hikâyeleri yazıyorsunuz," diye hatırlattım ona. "Eh, ben de *Newgate Yıllığı*'nı başından sonuna kadar okudum ve meşhur Bay Vesalius Munt tarafından eğitildim. Bana inanmadığınızı biliyorum ama bu doğru. Kalacak bir oda ve yiyecek karşılığında size yazılarınıza biçimsel yenilikler getirmeyi ve yeni yazılar yazmayı teklif ediyorum."

"Ulu Tanrım, tam olarak ne tür yenilikler getirmeyi düşünüyon sen?" diye gürledi Bay Grizzlehurst. "Müşterilerim benim anlatım darzımı çok severler."

"İkimizin birlikte çapımızı hangi alanlara taşıyabileceğimizi bir düşünün!" diye kandırmaya çalıştım onu. "Darağacı halk şarkıları, son itiraflar!"

"Kızlar yukarıda kalacaklar ve karşılığında da çalışacaklar," dedi Bayan Grizzlehurst.

Hugh Grizzlehurst yumruğunu masaya indirdi, eğrilmiş sırtı ve sarkık yüzüne rağmen hâlâ dinçti. "Neden bu gızlar? Birkaç gece boyunca odayı boş saklayacak gadar baramız var."

"Yukarıda kalacaklar," diye üsteledi Bertha Grizzlehurst ancak yüzü, kabuğunun arasından gözüken ıstakoz etiyle uyumlu olacak kadar soluklaşmıştı.

"Yazılarım gonusunda desteğe ihtiyacım yoktur! Benim yazılarım orada, burada, her yerde, her sokak arasında bilinir!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben *katikez* diye bir sözcük olduğunu sanmıyorum," diye fikrini belirtti Clarke.

"Olmadığını katikez ispatlayabilir misin?" diye bağırdı oldukça öfkeli bir halde.

"Hayır," diye düzelttim durumu hemen, "ama gerçekte var olan kelimeleri kullanmak daha güzel olmaz mıydı?"

"Gerçekte *var olanmış*." Öfke dolu gözlerle bana baktı. "Siz ikiniz bana, Bay Vesalius Munt'un nasıl bir tavuk gibi boğazlandığını anlatacaksınız ve sonra da..."

"Oda *boş duramaz*!"

Bu, tıpkı bir cadının vahşi çığlığı gibi tiz ama incecik çığlık üçümüzün de sesini kesti. Bayan Grizzlehurst vermiş olduğu bu kararın ardından üç tabak sol kolunda, dördüncüsü de sağ elinde olmak üzere yemekleri sofraya koydu.

İşi bittiğinde oturup kocasına baktı; odada tuhaf boyutlara sahip bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Önce yemeğimizi yiyecez," dedi Bay Grizzlehurst pişmanlıkla, "sonra da seçenekler gonusunda gonuşabiliriz."

Bay Grizzlehurst ıstakoz kabuklarının içindeki etleri höpürdeterek çekerken Clarke'la ben de yemeğimizi yedik; Bayan Grizzlehurst yalnızca tabağına bakıyordu, duyduğu rahatlık hissi fareye benzer yüz hatlarını yumuşatıyordu.

Akşam yemeği sona erdikten sonra ihtiyatlı bir şekilde kendi suçumu hikâyenin dışında tutarak, bir yandan da kanlı sahneleri iki katına çıkararak Bay Munt'un cinayetini yazdım. Bunun uygun olup olmayacağını sormama gerek yoktu; yazdıklarım anılarımın ve hayal gücümün karışımından oluşuyordu ve böylesi de müthiş bir biçimde merak uyandırıyordu.

Hugh Grizzlehurst onaylar bir ifadeyle homurdanarak yazımı okudu.

"Hangi suçların reklam gerektireceğine ben garar veririm," diye uyardı beni.

"Elbette."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yazılardan tek bir kuruş almayacaksın; sadece kalacak yer ve yemek, esas olan bu."

"Kesinlikle."

"Peki, o zaman o ne yapacak?" diye sordu Clarke'ı işaret ederek.

"Müzik dersleri," dedi Clarke sanki rüyadaymış gibi. "Tek yapmamız gereken bir piyano bulmak, o zaman ben piyanonun sahibiyle şarkı söylerim."

"Tamam," dedi Bay Grizzlehurst. İçine ani bir melankoli dalgası akın etmişçesine karısına baktı. "O zaman üst gatta galacaklar, gararı verdik."

Bayan Grizzlehurst gülümseyerek tabakları temizledi ve o gün ağzından başka bir kelime çıkmadı... Ertesi gün de, ondan sonraki gün de konuşmadı ve bu durumda bu olaya katılan herkes için kulaklarımda uyarı çanlarını çalmış olmalıydı ama çalmadı.

Clarke ertesi gün, bir piyaniste solist oldu. Bir hafta sonra, birçok girişimin başarısızlığa uğramasının ardından bir sabah ortadan kaybolarak saçımı başımı yolmama neden olacak kadar paniğe kapılmama neden oldu. Başına bir kaza geldiğini, benden bıktığını düşündüm. Clarke, (Bayan Grizzlehurst'ün ona vermemiz gereken fazladan dört peni olsa da olmasa da bize her zaman servis ettiği) akşam yemeği sona erdikten on dakika sonra elinde üç şilinle birlikte ortaya çıktı ve paraları avucuma sıkıştırdı.

"Bay Jones'la buluşmadan önce sokağın köşesinde durmuş pratik yapıyordum ama onun piyanosunu dert etmemize gerek kalmadı." Gülümsemesi, minik dudaklarına rağmen çok güzel olan yüzünü tamamen ele geçirdi. "Bayan Lilyvale'in övgüleri pek cesaret verici olmasa da müzik konusunda iyi olduğumu her zaman biliyordum."

"Sadece sesini açarken mi bu parayı kazandın?" Aptal gibi elime bakıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarke ellerini yıkamak için yukarı çıkarken, "Bir de planlı programlı söylersem ne kadar para kazanabileceğimi bir düşün," diye bir sonuca vardı.

Böylece Clarke sokak şarkıcısı olarak beklenmedik bir işe başladı ve ben vahşet olaylarını kaleme alırken o da âdeta şakıyarak "Cherry Ripe" ve "Poor Old Mam" gibi şarkılar söyledi; Lowan Bridge Okulu'nda eğitim görmemiş, çektiğimiz onca acıya rağmen her gün derslerimize girmemiş olsaydık ne halde olacağımızı düşünürken ürperiyorum. Ben işverenimden, herkesi memnun etmeye yetecek kadar kopmuş organ içeren korkunç hikâyeler alıp onları gerçek İngilizceye çevirirken sanırım Clarke bir bülbül gibi şakımaktan memnundu.

Bunlar huzur veren şartlar olabilirlerdi ama öyle değillerdi.

Bay Hugh Grizzlehurst, sarhoşken, ayık olduğunda sergilemediği bazı tuhaf davranışlar sergiliyordu; üstelik bu saçma tuhaflıklar Bayan Bertha Grizzlehurst'ün şahsına musallat olma eğilimindeydi. Doğruyu söylemek gerekirse Bay Grizzlehurst yalnızca başarısız olduğu zamanlarda kafayı çekerdi ve benim yardımlarımla onun tecrübesi bize birlikte başarıyı getirdiği için bu durum nadiren yaşanırdı. Ancak iki ayda bir, İngiliz İmparatorluğu'nda tedirgin edici bir huzur hüküm sürdüğü zamanlarda Bay Grizzlehurst eve bir testi dolusu cinle gelirdi ve bunu ya kafayı çekmek için ya da kırık dökük, yeşil sallanan sandalyenin boyasını çıkarmak için kullanırdı.

Clarke'la birlikte, alçak eğimli tavan kirişlerinden korunmak için başımızı eğerek üst kata çıktığımızda alt kattan bağrış çağırışlar işitirdik. Bazen bu bağrış çağırışların orgazm sesleri olduğu anlaşılırdı ve Bay Grizzlehurst'ü gün ağarırken halının üzerinde büzülmüş horuldarken bulurduk. Diğer zamanlardaki bağrış çağırışlar ise Bay Grizzlehurst'ün kiyafetsiz çabasının sonucu olurdu ve bu sesleri bir iki tokat sesi izlerdi, bu sırada ben dişlerimi sıkıca birbirine kenetlerken Clarke'ın bedeni benimkinin yanında irkilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu tuhaflıklar üçüncü kez gerçekleştiğinde geceliğinin tek omzu kayan Clarke bana bakmak üzere tek dirseği üzerinde doğrularak, "Ne yapabiliriz?" dedi fısıltıyla.

Bilmiyordum. Bertha Grizzlehurst peş peşe birkaç gün boyunca hiç konuşmadı, tıpkı kocası gibi suratsız ve inatla sakindi; ve artık oraya yerleşmemiz konusunda neden ısrar ettiğini bildiğim için onun çatı katında oturacak kiracı için planlamış olduğu görevi çoktan yerine getirmeye başladığımızdan şüpheleniyordum.

"Hiçbir şey," dedim ona. "Biz işlerin fazla ileri gitmesini önlemek için buradayız. Bu bizi ilgilendirmez."

Clarke başını boynumla köprücük kemiğim arasına sıkıştırdı, her zamanki gibi yıldız ışığı ve lavanta kokuyordu ve bana, "O zaman kimi ilgilendirir?" diye sordu.

Bu sözleri üzerine düşünerek saçlarını parmaklarımın arasından geçirdim. On altı yaşında bile, aşk ve evliliğin her zaman birbirine yarenlik edebileceğini düşünecek kadar aptal değildim; annem babamı delicesine sevmişti ama ben bunu hiç görmemiştim ve eski müzik öğretmenimizin keyif alabileceği türden bir birleşmeye gelince de, bu meselenin hiç gün yüzüne çıkmaması en iyisi olurdu. Ancak teorik olarak insanlar arasında bir tür sevgi olması gerekiyordu ve sadece büyük bir tutkuyla sevebilecek biri olsam da ben bir erkek, Clarke ise bir kadın olsaydı her ne yapmış olursa olsun ona vurmayı aklıma bile getirmezdim.

Hayır, bu benim üstüme vazife değil, diye düşündüm.

Ardından yönümü değiştirip huzursuz bir uykuya dalarken, *Ama olabilir,* dedim kendi kendime.

BELONGS TO KAATIG TEAM

ON İKİ

"Hata yaptığınızda duyacağınız pişmanlıktan korkun Bayan Eyre. Pişmanlık hayatın zehridir."

Eğer küçük yaşta Newgate Yıllığı'nı okumak genç kız karakterimde bir iz bırakmışsa, iki sene boyunca bu ize minnettar kaldım.

Benim sayemde başımızı sokacak bir yerimiz olmuştu; Clarke sayesinde de kurdelelerle, bar yemekleriyle yaşamıştık ve bizim orada kaldığımız süre boyunca Hugh Grizzlehurst'ün içindeki vahşi köpeğin boynuna tasmayı takabilmiş olmamız bizi çok daha mutlu etmişti. Bayan Grizzlehurst sabahları bizi tereyağlı yulaf lapasıyla ya da pazar günleri yumurta ve ringa balığıyla karşılamayı asla ihmal etmedi, bazen bir gözünün altındaki mor halkanın diğerinden daha koyu renk göründüğü zamanlar olmasına karşın demek ki planı işliyordu. Zaman zaman yaşanan gece boğuşmaları sırasında Clarke'la birlikte yüksek sesle öksürüyor, paldır küldür aşağı inip su alıyor, sonra da giderek yayılan sessizlik içinde yatağımıza dönüyorduk.

Bu tür bir uzlaşmayı cennet gibi gören aileler vardır ve şimdi geriye dönüp baktığımda, bazen ben de öyle görüyordum.

1845 senesinin o buz gibi geçen ocak ayında, Bayan Grizzlehurst'ün karnı şişti ve konuşmadığı zamanlarda ıslık gibi sesler çıkarmaya başladı ki bu neredeyse sürekli oluyordu. Jane Eyre, *Bu dünyada hiç kimse mutluluğu tam olarak tadamaz,* der ve ben de ona katılıyorum fakat Bayan Grizzlehurst'ün karnı bebeğiyle gittikçe şişerken, insanların genellikle tamamen mutsuzlukları nedeniyle acılar çekmiyor oluşunun ne büyük bir şans olduğunu da düşünüyordum.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Bay Grizzlehurst sabahleyin karısını yanağından öpmek üzere eğilirken budalaca gülümser, akşamleyin hesap defterlerini karıştırınca da yüz ifadesi kül renginin biçare bir tonuna bürünürdü. Bir süre sonra bana endişe dolu bakışlar atmaya, anlamsızca göz kırpmaya ve gıdaklar gibi sesler çıkarmaya başlar, sarkık etleri arasında yalvarır bir ifadeye benzer bir miskinlik belirir ve sonra şöyle fısıldardı:

Bayan Steele, bu hafta iyi geçti ama bir yerlerde gözden kaçırmış olabileceğimiz bir peni falan var mı acaba?

Yazının bu şekli pek etkileyici Bayan Steele ve sizi takdir ediyorum... Bunları tek bir sayfaya sığdırsak? Kâğıt bugünlerde çok değerli ve biz de israf eder gibi görünmek istemeyiz.

Tam her şey paramparça olmadan önce bana şu değerli parçayı verdi:

KİMLİĞİ BELİRSİZ GENÇ KURBAN VAHŞİ BİR BIÇAKLAMA SONUCUNDA DELİK DEŞİK OLDU.

İç geçirerek kalemimi hokkaya batırdım; şubat ayının mercan rengi öğleden sonrası ışıkları arasında tavan arasındaki odamızda bulunan kırık dökük masaya oturdum ve ana dilimizi bir kez daha ölümden beter bir şeyden kurtarmak üzere kendimi hazırladım. Genelde içini yabani otlarla –yabani havuç çiçeği ve yabani maydanoz– doldurduğum kırık dökük sarı vazo şubat ayında, İngiliz dili korkunç darbeler aldığı zamanlarda moralim yerine gelsin diye Clarke'ın bana getirmiş olduğu tuhaf devedikenleri haricinde bomboştu.

Church-lane, St. Giles'de, bu hamansız bölgenin yürekleri katılaşmış insanlarını bile şaşırtan, fenacıl bir trajedi yaşandı. On yedi yaşındaki güzel bir genç kız, reşit olmamış bir hergele tarafından en olmadık bir anda saldırıya uğradı, pıçak defalarca kez kaburgalarının arasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sokulup çıkarıldı ve kanaması devam ederken genç kız öylece bırakıldı. Bu canavar ruhlu kaçağın yakalanıp adalete teslim edilmesi durumu belirsizliğini korurken bu yazıyı yazan naçiz yazar da onun darağacında sarımsak bağları gibi sallanması için dua ediyor.

GRIZZLEHURST'ÜN KARGAŞA VE FENALIKLAR RAPORU, benim üslubum ve Hugh Grizzlehurst'ün akla gelebilecek en korkunç suçları arayıp bulmadaki özgün yeteneği sayesinde Southwark ve Deptford gibi uzak yerlerde bile satışlarını iki sene öncesine göre üçe katlamıştı; bu durumdan gurur duymak aklıma gelmiş olsaydı bunu da denerdim. Yine de ben, Bertha Grizzlehurst'ün ekmek tahtasının üzerine saçılmış unları sanki altın tozuymuş gibi toplamasını izliyor, ev sahibimin kaba çizmelerinin takırtılarını dinliyor ve kocasının, *Bana sadece fazladan üç gün daha verin sayın banka müdürü, siz hayırsever bi' Hıristiyan'sınız*, şeklindeki yaltaklanmalarını gayet iyi anlıyordum. RAPOR üzerinde ben de onun kadar uzun saatler boyunca, hatta hızla tükenirse daha da uzun saatler boyunca çalışıyordum ve o ufak, köhne evde dört kişiydik; Clarke çamaşıra, dikişe ve evin silinmesine yardımcı oluyordu, bu yüzden ev sahiplerimiz isteseler bile asla kira meselesini gündeme getirmiyorlardı. O dönemlerde ne içki alışkanlığının kaça mal olduğu konusunda pek bir fikrim vardı ne de bazı ev sahiplerinin kiracılarının kalacakları yerin değerini metrekareye göre değil de ne koparabileceklerine göre ayarladıklarının farkındaydım.

Dünyanın gerçek anlamda ne kadar zor bir yer olduğunu bilmeden, o son saatler boyunca kâğıtlarım ve kalemlerim arasında onca huzurla oturmam şaşılacak bir durum değildi; en başından beri elimde olduğunu bilmediğim bir şeyleri kaybetmiş olmam da şaşılacak bir durum değildi.

Clarke'ın usulcacık adımlarla içeri girdiğini hissettim. Adımları kulağa tatminkâr geliyordu, kapıyı nazikçe kapatışında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorgun bir tavır vardı; Rotherhithe pazaryerinde güzel bir gün geçirmiş, hoş halk şarkıları ve tempolu matrak şarkılar söylemişti. Çenesini başımın üzerine koyarken kolları da köprücük kemiklerimle buluştu; otururken komik bir şekilde ondan küçük görünüyordum çünkü benden küçük olan Clarke uzun boylu, narin bir genç kız haline gelirken ben ince yapılı ve serçe gibi kalakalmıştım.

"Bu yazı ne kadar kötü?"

Clarke beni göremediği için gözlerimi kapattım, ona minnettardım; ikimizi kız kardeş, ortak, mükemmel ikili olarak görüyordum, yalnız ben onun bu alakasına layık değildim. Divitimi *fenacıl* kelimesinin üzerinden geçirirken başımı azman bir kedi gibi onun boynuna gömdüm. Clarke başımın üstünde kıkırdadı.

"Bu neredeyse düzeltilemeyecek kadar uydurma bir kelime."

"Sen insanı baştan çıkaran, kötü bir kızsın ve ben senin oyunlarından uzak duruyorum." Ona, hiç acısını duymadığımız merhum Vesalius Munt'un güzel bir taklidiyle karşılık verdim. Doğru olan şey tam tersiyken Clarke'a kötü demek bana heyecan veriyordu, sanki o her güldüğünde kendi sırlarım gömüldükleri yerde kalacakmış gibi.

Elbette Clarke'dan sakladığım tek sır cinayet değildi.

On sekiz yaşıma bastığımda Clarke'ın babasının Yasak Hazların Bahçesi adlı yayınını hiç yakışık almayacak şekilde defalarca okumuştum; her seferinde durgun kuşluk vaktinde Clarke dışarıda şarkı söylerken kitabı okur, gecelerimin yarısını da Bay Grizzlehurst'ün yayınlarımızı satmak için kullandığı muazzam ciğerlerine bağımlı bir halde, saçmalıkları düzeltip gerçek sözcükler haline getirmekle geçirirdim. Bay Munt'un mektuplarının aksine, Clarke'ın ailesi tarafından basılan bu erotik kitap beni tiksindirmiyor, sadece içimde elimde olmaksızın kuşku uyandıran keyifli ve yaygaracı bir his uyandırıyordu çünkü bu duygular Edwin'in haklı olduğunu gösteriyordu.

Bundan hoşlanıyordum.

İncecik, kırmızı kitaptaki insanlar birbirlerine yakın olabil-

mek için büyük bir arzu duyuyorlar, kendilerini, bir bahar gülünün taçyaprakları gibi abartılı metaforlar halinde ortaya koyuyorlardı. Yaptıkları her şeyi çılgın aşk için yapıyorlardı; kadınlar neredeyse kalplerini çıkarıp birbirlerine veriyorlar, erkekler de bu lezbiyen ihtirası fark ediyor ve bu arayışlarında onlara yardımcı oluyorlardı. Kadınlar hazdan bitkin düştüğünde ise silah arkadaşları birbirlerine yardım ediyordu. Kavgalar bile göğüslerin baş döndürücü kabarışı ve pantolonların ön kısımlarındaki şişkinlikle son buluyordu; kitabın tüm bölümlerini ezberlediğim için fevkalade hafızamı suçluyordum.

Clarke'a söz etmek şöyle dursun, on altı yaşında tüm bunlardan bir anlam çıkarmak bile çok zordu; on sekiz yaşıma geldiğimdeyse bu sırrı o kadar uzun süredir saklıyordum ki bunu tıpkı fare bulan bir erkek kedi misali Clarke'a yeni bir keşifmiş gibi sunamazdım. Ona, sır saklama konusunda son derece iyi olduğumu söylemeliydim. Yazdıkları benim midemi pek bulandırmasa da anne babasının adam yerine koymadığı Clarke'ın incinmiş duygularını anlayabiliyordum ve bu hassas durum da, konuyu gündeme getirmede tamamen başarısız olmama neden oluyordu. Sevgili okurum daha önce böyle bir ikilemle karşılaşmadığından aklı çelinmiş olan tarafı uyarmak isterim: Sırlar da tıpkı cesetler gibi çürür, zaman içinde giderek daha da kokuşur.

"Bay Grizzlehurst bir şeyden rahatsız olmuş gibi görünüyordu," diye bildirdi Clarke. Bana omzumun üzerinden bir bardak şarap verdi. "Dün ne basmıştı?"

"Aman." Şarabımdan bir yudum aldım ve artık mutluluk verici bir biçimde dolgunlaştığını hissettiğim göğüs kafesine yaslandım. "Sardalyelerden oluşan kargosuyla birlikte bir gemiyi çalan soyguncunun biriyle alakalı saçmalıklar işte. Yazdıklarını bu hikâyeyle ilgilenenen hiç kimse okuyamaz ama korkma. Ben hepsini yarın düzenleyeceğim."

Daha önce hiç bu kadar yanılmamıştım.

• • •

BELONGS TO KAOTIC TEAM

O gece, gürültülü tokat sesleri yerine sert darbelerin tok sesi geldi kulaklarımıza.

Clarke'la hemen yatağımızdan kalktık, damarlı bir bifteği döven bir merdanenin sesine benzeyen bu gürültünün durması için dua ettik ama durmadı.

"Ne yapacağız şimdi?" diye fısıldadı Clarke. Hemen sabahlığını kaptı, içinde akılsızca bir yüce gönüllülük yapma isteği belirmişti. "Ben aşağı inip..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Onu bileğinden yakaladım.

Boğazım ona, *sana kolayca zarar verebilir*, diyemeyecek kadar kurumuştu. Bazı erkeklerin mustarip olduğu o şiddetli öfke krizi sebebiyle kazara zarar verebilirdi ona fakat Clarke benden kurtuldu.

Bay Grizzlehurst'ün, "Galk ayağa seni saygısız, ahlaksız karı!" dediğini işittik ve neyse ki çoktan merdivenleri inmeye başlamıştık çünkü biz inmemiş olsaydık neler olacağını ancak Tanrı bilirdi.

Alt kata vardığımda Clarke, parmakları dudaklarının hemen önünde bir halde öylece kalakalmıştı. Bay Grizzlehurst ona bakmak üzere dönmüştü, göğsü kesik kesik hırıldıyordu ve yumrukları sıkılmıştı. Bayan Bertha Grizzlehurst her zamanki sessizliğiyle kollarını karnına sarmış ve şakağı kanar vaziyette yerde yatıyordu... *Fakat hayır, yalnızca şakağı kanamıyor*, diye düşündüm, *Çünkü çok fazla...*

"Bertha." Bay Grizzlehurst sanki en sevdiği oyuncak bir şekilde canlanmış ve kendisini ısırmış gibi, sanki canı yanan oymuş gibi bakıyordu.

Bay Grizzlehurst burnundan iniltiden ziyade fısıldıya benzer bir ses çıkardı, bu da sanki kulağımın tam yanında bir top ateşlenmiş gibi tuhaf bir sessizliğin çökmesine neden oldu.

Parmaklarım Clarke'ın bileğine dolandı ve aramızdaki teması oldukça yumuşak tutarak onu geri çektim. Gözlerimde Bay Grizzlehurst için sakladığım bıçaklar vardı ve bu bıçakları ona savurduğumda karşımdaki adamın sallanan gerdanı ter içinde kaldı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Çık dışarı," diye emrettim ona. "Ben her şeyle ilgilenirim, sen ona daha fazla zarar verme yeter. Çık dışarı."

Clarke'la birlikte sallanarak yürüyen Bay Grizzlehurst'ü apar topar dışarı çıkardık; onu sokağa doğru itelerken biraz ağlayıp sızlandı, dili sürçerek bir şeyler söyledi, inledi.

Karısı kapıdaki ağır sürgü yerine oturuncaya kadar sesini çıkarmadı ve biz de bezleri, sıcak suyu ve bir leğen alıp yerdeki katılaşmış lekeyi ovaladık; ardından hep birlikte dünyanın ürettiği onca pisliğe ve üzerine titreyen bir anneye sahip olarak doğabilecekken doğamayan bir bebeğe uzun uzun, sessizce ağladık.

O geceyi hatırladığımda aklıma yalnızca rengârenk anılar geliyor. Parça parça kızıl renkte duygular, usulca yakılan ağıtların uçuk mor sesleri... Clarke'ın kucağına alıp salladığı Bayan Grizzlehurst'ün gri renkli başı ve içimde daha fazlasını yapmam gerektiğini söyleyen o zonklayan hissi düşünüyorum: sanki oraya korkunç bir büyünün hemen ardından çağrılmış, parlak safir rengi giysiler içindeki kindar bir Yunan tanrıçasıydım ve Bayan Grizzlehurst de mihrabımda durup bana hayatım boyunca bir daha görmek istemeyeceğim kadar kan sunan bir kuldu. Kendimi biraz evvel ağıza alınmaz bir şeye tanık olmuş öksüz ve yetim bir çocuk olarak görmektense başka bir âlemden gelmiş bir gözcü olarak düşünmek çok daha kolaydı.

Böylece yerleri tam üç kez ovaladım, herkese fazladan brendili ve sütlü çay yaptım, solmuş çarşafları suya bastırdım ve tavan arasındaki odamızın penceresinden belli aralıklarla aşağı bakıp Bay Grizzlehurst'ün geri dönüp dönmediğini kontrol ederek hiçbir şey hissetmeden güneşin doğuşunu seyrettim.

Fakat o sabahı düşündüğümde kendimi ne kadar kötü hissettiğimi hatırlıyorum; gerçeği söylemek gerekirse o sabahı çok net hatırlıyorum.

• • •

BELONGS TO KAATIG TEAM

Kadınların hayattaki faydası konusunda insanların fikirleri değişkenlik gösterir; örneğin Patience Yengem kadınların aşağı yukarı bir koltuk örtüsü kadar faydalı olmalarını tercih ederdi. İki cinayetin ardından yapabileceğim şeyler konusunda en ufak bir yanılgıya sahip değildim; Clarke ise o gece sabaha karşı Bayan Grizzlehurst'ü yatağına yatırdıktan sonra odamıza döndüğümüzde müşterek yeteneklerimiz için tehlikeli bir inanç geliştiriyormuş gibi görünüyordu.

"O adam bir katilden farksız."

Ay, ışıyan gün içinde tıpkı bir küp şeker gibi erirken Clarke odada ağır ağır geziniyordu. Tepesinde toplanmış şampanya rengi saç bukleleri ve gün ortasında meydanlarda şarkı söylemekten daha da yoğunlaşan çilleriyle on beş yaşındaki Clarke'ın çarpıcı bir güzelliği vardı. Başka bir dünyaya ait, tuhaf bir yaratık olan ben ise geceliğinin üzerine giydiği gül desenli sabahlığıyla iki duvar arasında gidip gelirken endişeli bir halde onu seyrediyordum. Bertha Grizzlehurst'ün hayallerinin yerle bir oluşu gibi korkunç bir gerçeğin yanı sıra Clarke'ın can sıkıntısı da bedenime tutturulmuş yüzlerce kanca misali beni çekiştirip duruyordu.

Masamın üzerindeki incecik iki mumu yakarken, "O... bir katilden biraz daha iyi bir durumda Clarke," diye düzelttim onu.

"Adam az önce kendi bebeğini öldürdü!" diye tısladı Clarke.

Kontrolü kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu düşünerek gri sabahlığımın kuşağını tekrar bağlamaya karşı yoğun bir istek duydum.

"Bayan Grizzlehurst onu terk etmek zorunda! Jane. Jane, beni dinliyor musun? O buradan gitmek zorunda, bunu aklına getirmeden bir daha asla onun yüzüne bakamayacak, böyle bir işkenceyi hayal edebiliyor musun?"

Yatağın ucuna oturdum ve beklenmedik bir şekilde karman çorman bir hale gelen kuşağıma yoğunlaştım.

"Ona yardım etmeliyiz," diye bir hükme vardı Clarke.

"Nasıl?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Elbette bir akrabasını arayabilir. Daha önce hiç anne babasından ya da kardeşlerinden söz ettiğini duydun mu?"

Tek kaşımı kaldırarak sessizce Clarke'a Bayan Grizzlehurst'ün ağzından çıktığını işittiğimiz cümlelerin sayısını hatırlattım.

"Ona sormak zorunda kalacağız ve eğer gidecek hiçbir yeri yoksa ona yardım edebiliriz, evet buna karar verdim!" diye bağırdı Clarke ellerini çırparak.

Clarke, birlikte yattığımız yatağa atlayarak karyolanın altındaki bavulumu çekip çıkardı. O an Clarke'ın omuzlarının tam olarak aldığı biçimi, bavulun içini araştırırken başının muzip bir biçimde dönüşünü, benim hiçbir şey anlamadan oturup onu seyredişimi hatırlıyorum. Ne yaptığını anladığım anda korku birden yakama yapıştı ve bir budala gibi nefes nefese bir şekilde, "Bekle, yapma..." dedim. Tam da bu sırada Clarke, "İşte!" diye cıvıldadı ve ödülüyle birlikte ışıldamaya başlayan pencereye doğru atıldı.

"Dokunma ona," diye hırladım köşeye kıstırılmış bir hayvanın sesiyle.

Ancak Clarke çoktan üzeri çizik, gümüş saati ışığa doğru kaldırmıştı; benim bu çıkışım üzerine neredeyse saati yere düşürüyordu fakat metalin üzerine kazınmış VOM harflerini görmüştü. Saçlarının bir kıvrımını gözünün önünden çekerek yavaşça arkasına döndü.

"Oradan ayrılırken bana, babandan kalma bir gümüş saatin olduğunu söylemiştin." Yükselen sesi saygılı ama ifadesizdi; tıpkı, beni tam anlamıyla mahveden cebirsel denklemlere çalışırkenki ses tonu gibiydi. "Bu..." Bir an durdu, başı hızla yukarı kalktı. "Bu Vesalius Munt'un saati, öyle değil mi?"

Zihnimi umutsuz bir şekilde, uygun yalanı, herhangi bir yalanı, her türlü yalanı, en *doğru* yalanı bulabilmek için dört bir yana çevirdim.

"Evet. Ben... ben okuldan tek başıma ayrılıyorum diye düşündüm ve hiç param da yoktu."

"Onun başka neyi var sende?" Clarke'ın ses tonu buz gibiydi, kışın buz tutan bir gölün yüzeyi gibi durgundu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Midem büzülürken, *Yasak Hazların Bahçesi*'ni çıkardım. Clarke dudaklarını şaşkın bir ifadeyle büzerek kitabı benden aldı. Bu çılgınca hatayı, o sıkıntılı ânımda bana gerçek anlamda sağlam görünen iki sebepten ötürü yapmıştım. Birincisi, kendisine söylediğim vakit Clarke'ın yalanlarıma hiç tolerans göstermediğini bildiğim için ona kefaret gibi bir sır sunmuştum ve ikincisi de benim deli bir annem ve ölü müdürlerin eşyalarını çaldığım bir geçmişim olduğunu ama kendi babasının da böyle önemsiz, ahlaki anlamda tuhaf olaylara maruz kalmış olduğunu hatırlatmak bana akıllıca gelmişti.

Clarke sayfalar arasında gezinirken kitabı tutan parmakları titremeye başladı; daha önce Londra sokaklarında müstehcen sahnelerle karşılaşmıştık ama bunlar onun anne babası tarafından üretilmiş şeyler değillerdi. Hemen ona doğru atıldım, kitabı bir kenara atıp ellerini tuttum, bir elini öptüm ve diğerini, kalbimin olması gereken yere koydum.

"Önemli değil, onların yaptıkları iş benim sana dair fikirlerimi etkilemiyor," dedim soluk soluğa. "Ah, lütfen öyle bakma! Saati tek başıma kalacağımı düşünerek almıştım ve sana yalan söylediğim için özür dilerim ama sen çok özel birisin. O kitap... Onu asla görmemeliydin. Bay Munt beni senin aleyhine çevirmek istedi ama benim sana olan sevgim hiç azalmadı."

Clarke'ın gözleri korkuyla büyürken ben sessiz kaldım. Clarke ellerini benden çekerek uzaklaştırdı, sendeleyerek geriledi, mumlardan birini yere düşürdü. Mum parçaları döşeme tahtalarına sıçradı, katılaşıp sertleşmeye başladı.

"Bekle biraz, ben sadece demek istemiştim ki, sen... sen benim ailemsin. Üzüldün mü? Ne olursa..."

"Bunu sana o gün ikimize de zarar vermek için mi verdi?"

"Evet ama bu bir işe yaramadı, ben ona..."

"Bay Munt'u kütüphanede bulduğunda onun *çoktan ölmüş olduğunu* söylemiştin Jane!" diye bağırdı Clarke.

O an zaman sanki dalgalanıyormuş gibi oldu, bir girdap etkisiyle sarsıldım. Clarke başını öne arkaya, öne arkaya salladı, *klik klik* sesleri çıkarmayan bir metronom gibiydi.

"Düşündüğün gibi değil," diye fısıldadım.

Fakat öyleydi.

"Bunu hiç fark etmemiştim," dedi Clarke içi bomboş bir şekilde. "Aynı şeyin ikimizin başına gelmesinin ne kadar doğal bir şey olduğunu düşünmüştüm, biz her zaman birbirimize çok benzerdik ama benim aklıma hiçbir zaman... senin... ve sen her gün sayfalarca suç hikâyeleri yazıyorsun, onun katilini de asla bulamadılar Jane, hiçbir ipucu bulamadılar."

Bu tam olarak doğru değildi; Sam Quillfeather hiçbir görgü tanığı bulunmadığı için bir açıklama yayınlamıştı, şahsi olarak duyduğu şüpheler mahkemede asla desteklenemezdi ve bu yüzden de huzurun ve refahın korunması için bunlardan bahsedilmemeliydi. Bu muğlak, üstü kapalı haber tam dört gün boyunca iştahımı kesmişti, bense bu durumumu Clarke'a kötü bir grip hastalığı olarak açıklamıştım.

Clarke bukle bukle saçlarını çekip sallanarak, "Onu sen bıçakladın," dedi.

"Otur yerine, kendine zarar vereceksin," diye yalvardım ona. "Ah Clarke..."

"Bunu daha önce nasıl düşünemedim?" Söylediğim şeye alışkanlıktan itaat ederek yığılırcasına yatağa oturdu.

"Eh, bu çok uygun bir senaryo olmazdı, öyle değil mi?" dedim gülerek ve Clarke sanki bir kurda dönüşmüşüm, sanki dolunay sırasındaki tüm eksikliklerim şimdi ona mantıklı gelmiş gibi bana baktı.

Clarke'ın önünde diz çökerek dirseklerini kavradım. "Dinle beni. Sen beni her zaman dinledin, sana saat konusunda yalan söylediğim için üzgünüm ve..."

"Müdürü öldürme konusunda yalan söylediğin için üzgün olman daha..."

"*Seni öldürüyordu.*" Gözlerimde biriken yaşlar yalan değildi sevgili okurum. "Bir daha yemek yemene izin vermeyecekti ve ben besin tedarik kayıtlarında değişiklikler yapmak için kütüphaneye gitmiştim, o da beni yakaladı, ona zarar vermek istemedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zarar vermekten kastın *onu bir mektup açacağıyla boynundan bıçaklamak mı?*"

Gülmek yine amacıma hizmet etmemişti. "Üzgünüm, bu çok... Ben çok üzgünüm. Lütfen anla beni, akıl hastanesine gönderilmekle senin açlıktan ölmen arasında bir tercih yapmak zorunda kalmıştım. Başka ne yapabilirdim?"

"Kaçmaya çalışabilirdin?" diye bir öneride bulundu boğuk sesiyle. "Ben de seninle gelirdim, biliyorsun. Ormanlara, çok uzak şehirlere. Seninle her yere giderdim."

Bu duygunun geçmiş zamanla ifadesi, bir savaş alanı kadar çarpıcı ama görünmez bir şekilde etrafımıza yayıldı.

Clarke benimle alakasını keserek sabahlığını ve geceliğini çıkardı; bense yerde oturmaya devam ettim, Clarke'ı süt beyazı tenine iç çamaşırlarını ve gündelik elbiselerinden birini geçirir, gardıropta asılı duran diğer elbiseleri de düzenli bir şekilde çantasına tıkıştırır vaziyette seyrederken yerimden kıpırdayamayacak kadar uyuşmuştum. Bu korkunç tören tamamlandığında birkaç nota kitabını aldı ve bana bir tabancanın atışı gibi gelen bir sesle çantasının mandalını kapattı.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardım ona.

Clarke bir an durdu, bana neredeyse esefle bakıyordu. "Az evvel Bayan Grizzlehurst'le ilgili ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Ne dediğini hatırladığım için boğazımda bir hıçkırık yükseldi.

Bunu aklına getirmeden bir daha asla onun yüzüne bakamayacak, böyle bir işkenceyi hayal edebiliyor musun?

"Okulda her gün yalan söyledim." Sesim öfkeli çıkıyordu ama öfkeli değildim, asla değildim, sadece kendimi bu enkazdan kurtarmaya çalışıyordum. "Senin için sürekli yalan söylüyordum, herkes için yalan söylüyordum ve sen hiç yalan söylememiş olsan bile sen de çaldın ve ben nasıl ki senin için yalan söylediysem sen de benim için hırsızlık yaptın, öyleyse neden... neden bu da olmasın?"

Clarke'ın gözleri birer yusufçuk gibi parlıyordu ama bu göz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerde başka bir şey daha vardı; ne olduğunu tam olarak saptayamadığım, kırık cam parçalarına benzeyen bir his.

"Çünkü ben senin kim olduğunu bilmiyorum," dedi kulak tırmalayan bir sesle. "Okulda her zaman çok kurnaz ama çok da hassas biriydin, sanki kimsenin aç kalmasına dayanamıyor gibiydin. En sevimsiz olanların bile, tıpkı Taylor gibi. Evet, o *öyleydi*, Taylor korkunçtu ama sen bunu fark etmedin ve ah, ben sana öylesine hayrandım ki. Bilirsin işte, çok duygusal bir havan vardı. Ve sırlar sakladığını biliyordum. Bazı zamanlar ne kadar hüzünlü göründüğünü bilmiyorsun ama yeterince özen gösterirsem günün birinde bana güvenebileceğini düşünüyordum. Benim tek istediğim sizi, hepinizi tanımaktı, bana bir şeyleri *öğretmenizdi*. Ama bunca zaman..."

Clarke sözlerini yarıda keserek üzerinde yarısı tamamlanmış bir yığın ilan olan çalışma masasına, her tür ölüm ve yıkıma yazmış olduğum gazellere baktı.

"O kütüphaneyi cinayetten hemen sonra gördüm," dedi Clarke usulca. "Ve seni hiç tanımıyorum."

Clarke gitmek üzere döndü. Son anda *Yasak Hazların Bahçesi*'ni eline aldı, sanki cildi alev almış gibi aceleyle giysilerinin arasına sokuşturdu; daha sonra odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Yatmadım; bunun yerine giyindim ve sabahın yedisinde Bertha Grizzlehurst'ün kolunu usulca sıvazladım. Bertha o sabah, önceki gece olmadığı kadar tetikteydi, gözleri donuktu ve kayıp bir ruh gibi ağlıyordu.

"Kanaman durdu mu?"

Bertha, kanamasının durduğunu belirten bir şekilde başını yastığa bastırdı.

"Gidecek kimsen var mı? Clarke çok kötü bir haber aldı," diye yalan söyledim ona. "Annesi rahatsızlanmış; onu elimden geldiğince teselli etmek niyetindeyim, orada kendimi evimde gibi hissedeceğim ve bu da artık üst kattaki odada kalmayacağımız anlamına geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bertha Grizzlehurst bu bilgiyi sindirdi. O kadar ürkek ya da o kadar sakin bir kadın olmasaydı arkadaşım olabilirdi, diye düşündüm çünkü darbeleri ve acı haberleri kocasının asla sahip olmadığı bir metanetle karşılıyordu.

"Dün gece olanlar... her şeyi değiştirir. Sana bu acıyı çektiren bir adamın ne kadar daha ileri gideceğini kim bilebilir?"

Bertha hiçbir şey söylemedi fakat yüzü Fil Yolu boyunca uçuşan kurşun tozlarından daha da solgun bir hal almıştı.

"Bu senin için." O lanetli gümüş saati, tıpkı Clarke'ın yapmamı istediği gibi Bertha'nın eline sıkıştırdım. "Hayır, hayır! İki senedir sana ödeme yapmadan bizi besliyorsun. Bunu daha önceleri almanı sağlamalıydım... Affet beni. Bunu rehin verirsen yolculuk masraflarını karşılayacak kadar para alırsın ve bir yerlere yerleşebileceğin kadarı da sende kalır. Sonrasında da hayatı sana geldiği gibi kabullenmelisin, zaten hepimiz öyle yapmalıyız, değil mi?"

Bertha bana teşekkür edercesine gözlerini kırptı; ben de onun yanağını okşadım ve Bertha saati alıp elbisesinin göğüs kısmına sokuşturdu.

"Ağabeyimin Canterbury yakınlarında bir çiftliği var." Bertha'nın sesi, kulaklarımda her zaman metal gıcırtısı gibi bir ses bırakırdı.. Bir gayretle doğrulup oturdu; tarifi mümkün bile olmayan diğer acısının haricinde bir de dudağı iri bir solucan gibi şişmişti ve kaburgaları da fazlaca hasar görmüştü.

"Her şeyi ayarlamana yardım edeceğim. Gel."

"Hugh ne düşünecek ama?" Bertha sanki kocası ilgiye muhtaç küçük bir çocukmuş gibi konuşmuştu.

"Ben Bay Grizzlehurst'le ilgilenirim," diye söz verdim ona. "Bana güvenebilirsin."

Oldukça cömert miktarda kafa patlatan türden iki bardak cin doldurarak, "Bertha'yı yakında görürsün. İyileşmek için zamana ihtiyacı var," diye teskin ettim onu.

Hugh Grizzlehurst eve dönmüş ve beni, masanın üzerinde

bir sürahi dolusu cinle akşam yemeğini hazırlarken bulmuştu. Bay Grizzlehurst'ün gözleri nemliydi, çenesindeki etler birer ilmik gibi sarkıyordu ve gözlerinin akları neredeyse silip temizlediğim kan gölcüğü kadar kırmızıydı. Onun moralini düzeltme işi bana düşmüştü; cin, iki dilim biftek, tereyağlı ve kekikli şalgam püresi de bunun içindi.

"Zavallı Bertha." Gözyaşlarını ve sümüğünü içine çekti; onu tekrar o kör sarhoşluğunun içine çekmeye başlamıştım ve sabahın yedisinde başarıya ulaşmaya çok yaklaşmıştım. "Ben asla... ben garıma zarar verdiğimi düşünmekten nefret ederim. Gazaydı o, bildin mi?"

Yerime oturarak tabaklara et suyu koydum. "Bertha seni anlıyor. *Ben* de kesinlikle anlıyorum. Sadece Clarke böyle aceleyle gitmek zorunda kaldığı için üzülüyorum."

Yemeğimizi yerken Bay Grizzlehurst bifteğinin üzerinden burnunu çekiyordu; yemek sona erdiğinde iki avucumu birden masaya koydum.

"Bu ev Clarke ve Bayan Grizzlehurst olmadan çok boş kaldı." Oyunbaz bir şekilde parmağımı ahşabın üzerinde gezdirdim. "Bu cini Fil Yolu merdivenlerinde bitirmek için iyi bir bahane var... Gökyüzü yıldızlarla kaplı ve çok berrak."

Bir zamanlar yıldızları, tıpkı okulun çatısında yaptığın gibi Clarke sana sarılmış bir halde, kedi yavrusu miskinliği içinde seyrederdin ve artık onun kolunun ağırlığını hiçbir zaman belinde hissedemeyeceksin.

Hugh Grizzlehurst yarısı boşalmış cin bardağını kaldırdı; içki konusunda beni çoktan geçmişti ve konuşması kafası kıyak bir adam gibi gevşemişti. "Bana bi' saniye ver de gidip paltomu alayım."

Thames'a inen derme çatma merdivenlerle dolu rıhtıma yürüyerek üç dakikada gidiliyordu. Princes Merdivenleri, Church Merdivenleri, Rotherhithe Merdivenleri... Bu kadar geç bir saatte caddeler bomboştu ve kül rengi bir metropolde geçen bir iş günü sonrasında oluşan o tozlu havadan eser kalmamıştı. Tek başına bir çöpçü başındaki şapkayı yana eğerek yanımızdan geçti. Belli

BELONGS TO KAATIG TEAM

belirsiz, tatlı bir esinti balık ve çöpün daimi kokusunu her yana taşıyordu.

Kahverengi, vıcık vıcık sular ayaklarımızı yalarken Hugh Grizzlehurst'le birlikte Fil Merdivenleri'nde oturduk ve Bay Grizzlehurst cini çabucak içip bitirdi. Bertha'ya yaptıklarını telafi edeceğini iddia etti; ona hediyeler alacaktı, onu Brighton'a tatile götürecekti, onun şerefine şiirler yazacaktı. Kolları bir çift tırpan gibi havada kıvrılıyor, düzensiz, mekanik bir şekilde yere iniyordu ve sonunda taş basamağa yığılıp kaldı.

"O gadın olağanüstü bi' gadın. Tam bi' sadakat örneğidir... Üstelik o iki çocuğu kaybettikten sonra bile. Bi' daha öyle şey olmayacak Bayan Steele, sizi teğmin ederim."

"İki mi?"

Bertha'nın çok önemli bir sorunun ardından gelen sessizliğini hatırlayınca ensemden yukarı bir korku hissi yayıldı.

Sana bu acıyı çektiren bir adamın daha ne kadar ileri gideceğini kim bilebilir?

Hugh Grizzlehurst konuya tekrar geri döndü, hafif kasılmalarla ondan kaçtığı için karısını affedeceğini mırıldandı.

"Ve eğer bi' daha benden gaçarsa, eh işte." Bay Grizzlehurst esefle başını salladı. "O zaman o galtağa evliliğin fedağkarlık olduğunu ikinci kere öğretmem gerekecek. Benden gaçamaz, Bertha'm benden gaçamaz. Sen sakın meraklanma."

Birden sessizleştik. Dalgalar ayaklarımıza çarpıyordu ve o akşam yatağa tek başıma gireceğimi düşündüm; sıçrayarak titrer vaziyette uyandığım ve Clarke'ın yumuşacık dudaklarının omzumun hemen yanında bir şeyler mırıldanışını hissettiğim zamanları, ben tekrar uyuyana dek parmağını elmacık kemiğimin üzerinde sevecen bir şekilde gezdirişini, sabah olduğunda beni asla bu yüzden azarlamayışını hatırladım. O an göğsümde onun o çok sevdiği yıldızların arasındaki devasa boşluklardan başka hiçbir şey kalmasa da Clarke benden kaçtığı takdirde onu asla aramayacağıma, onun o kırılgan özgürlüğünü tehdit etmeyeceğime söz verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşverenim sızıp kaldığında buna şaşırmadım; balıkçılar Bay Grizzlehurst'ün çok sarhoş olduğunu ve Thames'a düşüp boğulduğunu keşfettiklerinde de şaşırmadım çünkü onu oraya ben itmiştim.

BELONGS TO KAATIG TEAM

BELONGS TO
KAATIG TEAM

İkinci Cilt

BELONGS TO KAATIG TEAM

ON ÜÇ

Şunu aklınızdan çıkarmayın ki gelecekteki yaşamınızda istemeden de olsa bazı tanıdıklarınızın sırlarına ortak olmak zorunda kalacaksınız. Aynı benim gibi diğer insanlar da kendiniz hakkında konuşmaktan ziyade başkaları dertlerini anlatırken dinleme konusunda daha iyi olduğunuzu sezecekler. Ayrıca bu boşboğazlıklarını, kötü niyetli bir küçümsemeyle değil, tabiatınızda olan hoşgörüyle dinlediğinizi de hissedecekler...

Sonraki süreçle arama kısmi bir perde çekmek zorundayım sevgili okurum. Bunun sebebi gözlerinizin önüne yanlış bir portre getirmek istemem değil, laf kalabalığının anlatıların baş düşmanı olması ve ben de Clarke'ın gidişinin ardından uzun süre boyunca o öz kıyım sürecini yaşadım.

Örneğin Hugh Grizzlehurst'ü öldürdükten sonra cinden geriye kalan kısmı eve götürdüm ve dibine kadar içtim. Ertesi gün kafam sanki at tepmiş gibiydi ve midem de odamdaki lazımlığa âdeta atladı fakat *bunun geldiği yerde daha fazla cin var*, diye düşündüm ve Clarke gitmişti, bir daha da gelmeyecekti, ben de sadece hak ettiğim şeylerle yüzleşmiştim.

Aradan günler, sonra da haftalar geçti; elimdeki bozuklukları içine koyduğum sarı, kadife bir cüzdanım vardı ve (gözlerimde zavallı, talihsiz Bay Grizzlehurst için akıttığım yaşlarla) ev sahibine sonraki ayların kirasını ödeyince içindekiler hızla azaldı.

Onun için yas tutmuş muydum? Biraz tutmuştum ve bu beni çok şaşırtmıştı; Edwin'in ölümü beni sarsmış, Bay Munt'un ölümüyse sinirlerimi bozmuştu ama Hugh Grizzlehurst'ü öldür-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dükten sonra sanki kapıdan dışarı atılması gereken bir örümceği ezerek öldürmüşüm gibi surat asarken bulmuştum kendimi. Bay Grizzlehurst için yaramazlık eden kedimi dışarı attığım zamankine benzer ıstırabı yeniden duymuştum ve bugün bile hâlâ onu bana yaklaşıp ısrarla, *Yemin ederim ki karnivoristik diye bi' gelime var Bayan Steele, hakkaten var*, derken görüyorum.

Bu arada şuna karar vermiştim: Aşk, cinayet işlemek için korkunç bir sebepti. Clarke'a iyi bir insan olduğu için âdeta tapıyordum ve tam olarak bu iyiliği onu benden çalmıştı.

Senin kötülüğün onu senden çaldı.

Bomboş saatler boyunca uyanık kaldım ve Clarke'ın karanlık gökyüzüne duyduğu aşk, engin ve bilinmez şeylere duyduğu merak üzerine uzun uzun düşündüm; onun müzik konusundaki yeteneğine, uhrevi tınılarla alakalı matematiksel hassasiyete kafayı taktım. Cinayet haberleri yazmayı düşündüm ama onları sokakta satacak kimse yoktu; eski işverenimin ardından Thames'ın dibini boylamayı düşündüm.

Tüm bunlar yerine sokaklarda dolandım, Deptford Lower Yolu'nda yürüdüm ve bir kilisenin içinde olmasa da dışında teselli bulmayı umarak All Saints Kilisesi'nin gökyüzünü delip geçen çan kulesinin önünden geçtim; bu işe yaramadı, hatta titizlikle kendimi düşünmekten men ettiğim o arzuları da dindirmedi. Yemek yemek yerine cine ve melankoliye bulandım ve şilinlerimin birer birer kayboluşunu seyrettim.

Kirayı ödemem gereken günden bir gün önce kendimi yine kasvetli çayırlara vurdum.

Kitaptaki Bay Rochester'ın bir sözünü alıntılamak yapabileceğim en kolay şeymiş gibi geliyor bana: *Kısacası bütün aptal âşıklar gibi ben de göz göre göre kendi mahvolma sürecimi başlattım.* Hanlarda fare yenikleriyle dolu döşeklerde uyudum, daha çok haber yazdım, sesim bir tahtayı kesen bir testere gibi çıkana dek yazdıklarımı sattım ve ancak ondan sonra Bay Grizzlehurst'ün, *Bağırarak mallarımı satma gonusunda halışılmadık bi' yeteneğim var, çok güzel tonlara çıkamam ama sesim de hiç kısılmaz*, derken ne demek istediğini anladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni davranış biçimi, Çiçero ve dekoratif iğne işi gibi konularda uzman kişi olarak bu dünyaya sürdüğü için tahsil gördüğüm kuruma müteşekkir değildim çünkü tersane yakınlarında bu alanlarda ihtiyaç duyulabilecek hiçbir iş bulamıyordum. Hatta korkarım ki melankolimin derinliklerindeyken gizli hırsızlıklar yapma, tatsız yemekleri yutma ve küçük odacıklar içinde yetkililerden kaçma konusunda verdiği eğitimlerden başka Lowan Bridge'e minnettar olabileceğim bir şey aklıma gelmiyordu ancak bunların da benim için daha faydalı yetenekler olduğu ortaya çıkmıştı. Hanlarda uyuyamadığım zamanlarda umutsuz ve açgözlü insanlarla yerlerde uyudum; bağıra çağıra haberlerimi satamadığım zamanlarda hırsızlık yaptım. Bazı adamların, cüzdanlarının yanında duran kimsesiz çocuklara pek az ilgi gösterdiğini fark edince paralarını çaldım. Bu adamlar genelde kırmızı yanaklıydı ve kahkahalarından viski kokusu yayılırdı ve ben bu adamlardan af diliyorum; diğerlerininse iskeleler gibi çamurlu ve kirli tonlarda gözleri vardı ve onlara da sadece teşekkür etmek isterim.

Tüm bu zorlukların arasında ben hâlâ Clarke'ı seviyor ve onu geri istiyordum. Bir seyyar balık satıcısına yakalandığımda ve bu adam beni kovalayıp elbisemin kolundan yakalayarak giysimi yırttığında yine onu istiyordum; barınacak bir yer bulamayıp cinden yarı sersemlemiş vaziyette yasaları çiğneme riskiyle karaçalıların altına yerleştiğim zamanlarda onu geri istiyordum; görünmez olduğumda, yabancıların bakışları karmakarışık saçlarımdan ve kıpkırmızı gözlerimden başka taraflara doğru kayarken ben yine onu geri istiyordum. Bana pis pis gülümseyen adamlar tarafından sarkıntılığa uğradığım ve onları şaşırttığını düşündüğüm bir öfkeyle her biriyle mücadele ettiğim zamanlarda yine onu istiyordum.

Ölmem gerekirdi sevgili okurum ama ölmedim.

"Hey, Tanrı aşkına n'aptığını sanıyorsun?" Piposunu ondan izinsiz aldığımda Tilly gülerek koluma vurdu; dumanı içime çektim, koyu renk duman ve cızırdayan hafif parıltı ciğerlerimi doldurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tıpkı senin gibi günü geçirmeye çalışıyorum," dedim pipoyu geri verirken.

Evde, çatırdayarak yanan ateşin önünde bal rengi düşler kuruyorduk. Tam anlamıyla saygın olabilmek için tütüne az miktarda esrar karıştırmıştık çünkü Tilly'nin de benim de fazlaca düşkünlük gösterme gibi bir niyetimiz yoktu... Ya da en azından bu durumda yoktu.

Sevgili okurum, kendimizi altı sene sonrasında, 1851 senesinin Aralık ayında bulmuştuk, ben yirmi dört yaşındaydım ve sizler şüphesiz benim arabacı Nick'in öğütlerini dikkate alıp almadığımı ve aslında erkekleri elbise ve giysi alabilmek için memnun eden kadınları tam olarak talihsiz olarak adlandırmasak da, bu talihsiz kadınlardan birine dönüşüp dönüşmediğimi merak ediyor olmalısınız.

Böyle bir kadın olmamıştım ancak Covent Garden yakınlarında bulunan evimde konaklayan insanlara karşı candan davranıyordum. En sevdiğim arkadaşım Tilly Cate'ti çünkü kaçık bir ayyaş olan Tilly bana çok düşkündü. Tilly koca göğüslü bir kadındı; upuzun, fırça gibi koyu kumral saçları vardı; teni gözenekliydi ama yanakları al aldı ve anaç biriydi ki bu, onun Kitty Cate ki bunun çocuğun hiç de hak etmediği bir isim olduğunu sizlere bildirmek isterim, isminde bir kızı olduğunu öğrendiğinizde çok akla yatkın gelen bir özelliğiydi.

Yatak odamda bordo kumaş kaplı iki adet koltuk, ikisinin arasında yıkık dökük, yeşil bir sedir, Henrietta Caddesi'ne bakan bir pencerenin altında bir yatak ve kenarlarında cenaze merasimi zambakları olan, rengi grileşmeye başlamış bir leğen vardı. Soyulmakta olan yeşil kâğıt kaplı duvarlar boyunca ikinci el kitaplar yığılmıştı ve üzerinde kalemimle mürekkebimin bulunduğu masa ise köşede duruyordu.

Clarke'ın ayrılışının ardından yapayalnız geçirdiğim süre, cüzdanını çaldığım ve o an bir polis memurunu çağırıp bana Newgate'te kısa bir süre geçirtebileceği yerde ki öyle bir yerde kalmaktan zevk alacak kadar aklımı kaybetmemiştim, White-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

chapel'da rutubetli bir kemeraltında iki kaburgamı kıran bir arabacıyla karşılaştığım gün son buldu. Sonu iyi biten bu olayı atlattığımda yoksulluğun gitgide yorucu olduğunun farkına vardım ve yeniden bencilce davranmaya başlayarak ekmeğimle peynirimi nasıl kazanabileceğim üzerinde düşünmeye başladım. Gücüm yalnızca tek sayfa haberler bastırmaya yetiyordu, bu yüzden şansımı kısa süre önce idam edilmiş mahkûmların tek sayfalık itiraflarını içeren "son itiraflar" konusunda denedim.

Bunlarda *harika* olduğumu öğrenmek kimseyi şaşırtmayacaktır.

Son itiraflar, cinayet yazıları ve darağacı türküleri yazmaktan oldukça farklıydı; cinayet yazılarımızın içeriğine zaten aşinasınız fakat darağacı şarkılarına gelince, işte bu iş koluna devam etmeye neden karar vermediğimi anlamanız için size, "Mary May" adlı şarkıdan bir alıntı:

Zehri aldıktan kısa bir süre sonra
Haykırdı acılar içinde
Hor görerek baktım ona
Ve ağabeyim öldü sonunda

Bu saçmalıklar için kendime gülsem de bunları yazmakla tedbirsizce davrandığımı düşünüyordum. Ama ah... ya o itiraflar? Onlara kattığım muhteşem hayal gücüm, şehvet dolu ayrıntılar, sanki karşımdaki bir sehpada sergilenmiş gibi ifade ettiğim o dokunaklı sahneler. Konularımı hevesle ve deneyimlerime dayanarak seçiyordum; sarhoş bir halde bir nöbetçiyi sopayla döverek öldüren Samuel Green'i yazmak istemiyordum, St. Giles'in kenar mahallelerinde bekâr bir kızı boğarak öldüren yeni baba olmuş Hezekiah Pepper'ı yazmak istiyordum. Önemli olan hikâyelerdi; eylemin ne kadar karanlık, çaresizliğin ne denli derin olduğuydu. Kasvetli kalp atışlarımın ve aşağıda şarkı söyleyerek kat kat göbeğine rağmen yüreğimi sızlatırcasına bana Clarke'ı hatırlatan sokak şarkıcısının melodisi eşliğinde bunları yazmak

kalemin kâğıtlar üzerinde iki ya da üç saat boyunca gezinmesini gerektiriyordu.

"Benim hergele sokaklarda kıyameti koparıyo, hiç de şaşmadım." Tilly, artık kaybolup gitmiş olan mor çiçekler ve kestane ağaçları arasında oynamakta olan Kitty'yi görebilmek için penceremden bakma teşebbüsünde bulundu; hava buz gibiydi ama Kitty kalın eldivenleri olan gözü kara, sırma saçlı bir çocuktu ve en soğuk hava bile ona zarar veremezdi.

Sandalyemde kıpırdandım, üzerimde yakası dantelli, kahverengi bir sabahlık vardı ve zehirli duman beynime sızarken gazeteleri karıştırdım.

"Bir dahaki sefere ben alacağım, biliyorsun," dedim piposunu kastederek. "Para sıkıntsı çekiyorsan..."

"Yok be, ben aşırı zenginim." Göğüslerinin o davetkâr ayrımını eski püskü, mor bir şalla örterek bana göz kırptı. "Yok, bizim... mal bitmek üzere ve Yargıç Frost da geliyor."

Arkadaşım Tilly'nin aksanı, yerel argo kullanımlarla doluydu ve bu da benim, toplumun alt tabakasının dialektine bayıldığım için bu lisanı daha akıcı kullanabilmeyi istememe neden oluyordu ancak *mal* demekle *tütün*ü kastettiğini kesinlikle anlamıştım. Bu arada Tilly'nin müşterilerinin çoğu, at sineklerinden daha tehlikeli değillerdi; bunlar arasında elleri terli ve sivilceli gençler, ellerindeki Barcelona fındıklarını aşağıdaki pazar yerinde satmış olan seyyar satıcılar, gümüşi saçlı dul erkekler vardı fakat Tilly'nin gerçek anlamda alçak bir müşteri olarak nitelemeye bayıldığı kişi Yargıç Frost'tu.

Derin bir iç çektim ve Tilly sertçe döndü. "Tanrım, Jane, beni korkuttun. Ne oldu böyle?"

Dudaklarımı bükerek yazıyı tekrar okudum:

ARANIYOR, Highgate Malikânesi, —— bölgesi. Dokuz yaşında bir çocukla ilgilenecek genç bir hanım aranıyor. Malikâne yakın zaman önce, Sih Savaşları'na katılmış,

Barbary ailesinin en son üyesi Bay Charles Thornfield tarafından devralınmıştır ve evde vasıflı bir mürebbieyeye ihtiyaç duyulmaktadır. Ücret, yemek ve yatakla birlikte yıllık —— sterlindir ve başvuruların, referanslarla birlikte Bay S. Singh'e yapılması gerekmektedir.

"Sanki biri ta orana balıkla vurmuş gibi görünüyorsun."

Sertçe sarsılarak kendimi toparladım.. "Önemli bir şey değil. Ama... ben eskiden burada yaşardım, şu kelimeleri görüyor musun: Highgate Malikânesi. Şimdi bir mürebbiye arıyorlarmış."

Önceki sene ağustos ayında yurt dışında vefat etmiş olan Bayan Patience Barbary'nin ölüm ilanını büyük bir ilgiyle okumuştum; Highgate Malikânesi de yeryüzünde en çok itibar gören meslek grubu olan avukatların himayesine geçmişti. Yengemin ölümü canımı sanki patates soyarken ufak bir kaza olmuşçasına sadece yüzeysel olarak acıtmıştı. Yengem beni hiçbir zaman aramamıştı, gazeteye ilan bile vermemişti, bu da ona hem minnet hem de öfke duymama neden olmuş bir ihmaldi.

Bu arada, Highgate Malikânesi düşüncesi içimde tuhaf bir tedirginlik hissi uyandırıyordu. Annem oranın benim olduğu konusunda ısrar ederdi fakat bu ısrarının nedenini ya da niçinini bana açıklayamadan ölmüştü. Ben Londra'da mutsuz değildim; bu şehre, kocaman şehrin içinde kaybolabilmeye bayılıyordum fakat kelebek gözlük takan bir grup gut hastası adama yaklaşmak da bana pek akıllıca gelmemişti. Sefil durumda değildim fakat artık saygın biri de değildim. Ön kısımları derin kesimli, güzel elbiseler giyiyor, omuzlarıma parlak renkli şallar atıyor, yengemde hazımsızlığa neden olabilecek sözcüklerle en sevdiğim seyyar meyve satıcılarına takılıyordum. Uzun zaman önce ortadan kaybolmuş olan Jane Steele olduğumu kanıtlayabileceğim bir evrakım ya da başka herhangi bir şeyim yoktu ve bu yüzden de perukalı bir beyefendiyi telaşlandırıp ona, *Selam, bu malikâneyi alabilir miyim lütfen?* deme fikri doğrusu beni korkutuyordu.

Zaten kendisini hiç zahmete sokmadan avının kendiliğinden tuzağa düşmesine izin verecek kadar zeki bir avcı olan Dedektif Sam Quillfeather'ın kulağı her an tetikte bekliyor olabilme ihtimaline karşı Jane Steele olduğumu iddia etmeli miydim?

Ancak şimdi orada bir yabancının oturuyor olduğu gerçeği âdeta içimi yakıyordu. Kır evine de yerleşilmiş miydi? Ya benim yatak odama? Agatha hâlâ yaşıyor muydu ve yaşıyor olsa bile beni tanır mıydı?

"Highgate Malikânesi diye bi' yerde yaşıyomuşun ha!" diye takıldı Tilly bana. "Eh, ben hiç öyle yerlerde yaşamadım. Sen hakiki bi' han'fendiymişin, yani ipekler, kadifeler, bi' de kıçına sokulmuş bi' bastonla falan."

"Kadifeler, ipekler falan yoktu." Gazeteyi katladım.

"Peki ya baston?"

"Tabii, bizi daha beşikteyken kıçımızı bastonlarla donatıyorlardı."

"Bahse girerim senin bembeyaz çarşaflarla kaplı koca bi' yatağın da vardı," diye hayal etti Tilly.

"Düşündüğün tek şey çarşaflar. Aslında bu oldukça etkileyici."

Tilly omuz silkti. "Hayatımda hasır bi' şilteden başka bi' şeyim olmadı ki, bu yüzden aklıma takılıyo'."

"Kuşkusuz ben de yatakta senin kadar çok zaman geçirseydim..." Tilly'nin yüzü bir an bulutlandı. "Tilly, sadece seninle kafa buluyordum. Benim de olmam gerekenden daha iyi durumda olmadığımı biliyorsun."

"Jeremiah nasıl, sen ona gel?"

Tilly pipoyu bana verdi ve ben de içime ağır ağır bir duman daha çektim. "Onu sepetledim. Horluyordu ve aslında... hiçbir konuda pek iyi değildi. Saatini kursa daha iyi olur."

"Lanet olsun, bi' lepistes yakalarsan onu nehre geri at gitsin." Tilly kıkırdadı.

Moralimin en diplerde ve cin tüketimimin en had safhada olduğu zamanlarda sevişme eyleminden en az teoride olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar zevk aldığımı keşfettim. Benim âşıklarım genelde Rotherhithe'den tanıdıklar olurdu: güherçile fabrikasında çalışan kıvırcık saçlı çocuk, Mayflower Barı'ndaki barmen. Bu çocukları biraz eğlendirerek en azından kısacık bir an için birilerini mutlu etmiş oluyordum. Diyafram kullanmanın, yavaş dokunuşların ve leğen kemiğini sıyırıp geçen dişlerin sırrını kavradığım anda, tıpkı yatağımda yalnız başıma soluk soluğa *Yasak Hazların Bahçesi*'ni okuduğum zamanlarda hayalini kurduğum türden bir haz almaya başlamıştım.

"Yakında başkasını bulurum," dedim.

"Bu işi yanlış yapıyorsun, farkındasın di' mi?" diye yineledi Tilly başını sallayarak. "Bu ayrıcalığa sahip oldukları için sana ödeme yapmaları lazım."

Merdivenlerden gelen tıkırtılar konuşmamızı yarıda böldü ve Kitty Cate birden içeri daldı. Haziran ayında on ikisine basmıştı ve tıpkı havai fişekler gibi aniden yükselmek üzere olan kızlara özgü acemi bir enerjiyle hareket ediyordu; güzel buklelerden oluşan saçları kar taneleriyle kaplanmıştı ve elinde kadife bir kurdele vardı.

"Bak Bay Frost bana ne verdi anne," diye bağırdı elindeki kurdeleyi sallayarak. "Gözlerimin rengini ortaya çıkaracağını söyledi bana."

Tilly'nin dudakları yana doğru kıvrıldı. "Yargıç Frost mu verdi onu sana? Öylece, sokak ortasında yani?"

"Aynen." Kitty kurdeleyi okşadı, rengini inceledi. "Ama bu bende çok şık durmaz mı? Şu yeşil elbisem var ya, havalar ısınınca ben..."

"Herkese tünaydın," dedi genizden gelen bir ses.

Yargıç Frost açık kapının eşiğinde durmuş, kapıyı biraz gecikerek çalmıştı. Tilly genelde "biraz hava almak için" beni ziyarete gelirdi ve bu yüzden onun düzenli müşterilerine alışkındım; diğer müdavimlere kıyasla Yargıç Frost'tan o kadar az hoşlanıyordum ki onun hakkındaki düşüncelerim olumsuz sayılırdı. Yargıç Frost

BELONGS TO KAATIG TEAM

zayıf ve ufak tefek bir adamdı; yanaklarından, boynundan ve kulaklarından incecik kıllar uzanıyordu. Dolaylı olarak faydalı biriydi çünkü Newgate ve Tyburn'de birçok insanın asılmasına neden oluyordu; esasen huysuz ve imalı konuşan bir adamdı.

"Peki, Noel hediyeni sevdin mi bakalım?" Yargıç Frost ellerini ovuşturarak kıkırdadı. "Fırfırlar ve incik boncuklar, çantalar ve jüponlar... Benim de bir yeğenim var ve bunlardan başka bir şey düşünmüyor. Güzel bir hediye seçtim, değil mi tatlım?"

"Çok güzel," dedi Kitty gözleri parlayarak ve bir an sonra Tilly'nin renginin attığını fark ettim.

"Fevkalade o zaman! Şimdi, annenle benim biraz sohbet etmeme müsaade eder misin?"

Yargıç Frost'un tıpkı tahtaya sürtünen tebeşir gıcırtısı gibi bir sesi vardı ve tüm o sarsak dikkatini tekrar merdivenlerden aşağı inerken kurdelesini parmaklarına dolayan Kitty'ye yöneltti.

Tilly gülümsemek için kendini zorladı. "Benim odamda zaman geçirelim mi?" dedi kupkuru sesiyle, sonra Yargıç'ın koluna girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Bense ani ve şiddetli bir rüzgâr öncesi denizin yüzeyinde oluşan minik dalgalar misali gergin bir halde odamda kalakaldım. Kaşlarımı çatarak bacaklarımı sedirin üzerinde birleştirdim, bakışlarım tekrar gazetedeki ilana çevrildi: *Highgate Malikânesi.* Burası bana bazen rüya gibi, bazen kâbus gibi gelirdi ama *bana* aitti, diye düşündüm bir kez daha, ürkütücü bir gerilimle.

Elinde güllerle Patience Yenge'ye doğru koştuğun ve çiçek gösterisinde bahçıvanın şansını mahvettiğin için kulaklarınının çekildiği o günü hatırla.

Elinde havuçlarla birlikte atları ziyaret ettiğin, seni cehennem ateşine karşı uyarmadıkları için onların dostluğunu tercih ettiğin günleri hatırla.

Annenin yatmadan önce saçlarını açmasına izin verdiği ve alev ışığının bu saçları kırmızı, sarı ve bakır renklerine boyadığı zamanları hatırla.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Hayatımın büyük bir kısmını hatırlamak istemiyordum ama Highgate Malikânesi'ni düşündüğümde keskin hatlı ev, zihnimde sarmaşıklara, aşırı duygusallığa ve bağnaz aidiyet hissine benzer rahatsız edici bir şeylere dolanmış halde beliriyordu.

Yanlış referanslar yaratarak ve yanıtların ben gidip alana kadar orada kalmak üzere bilindik Londra postanelerine gönderilmelerini talep ederek mürebbiye pozisyonuna başvurma kararı üç gün sonra Covent Garden'dan geçip eve doğru yürürken verildi. Noel çok yaklaştığı için pazar yeri tıka basa doluydu; eşeklerin çektiği el arabaları dip dibe dizilmişti; kederli ifadelerle bakan o zavallı hayvanlar bu arabalara, düğümlü mendillerden örülmüş iplere kadar türlü türlü şeyle koşulmuşlardı. Hava insanı sanki başıboş gezen bir köpek yavrusu gibi ısırıyordu ve ben, henüz kesilmiş tavukların kümes olgunluğuyla Noel çamlarının o tatlı diriliklerinin kokularını içime çekerek imkânsız biçimlerde dizilmiş lahana ve tuzlanmış balıkların yanından geçtim.

Pavilion'ın alt tarafında gaz lambaları titreşerek yanmaya başladığında kafamdaki plan neredeyse oluşmuştu ve Henrietta Caddesi'ne ulaştığım sırada tamamlanmıştı; eğer Charles Thornfield ölmüşse, (şüphesiz Patience Yenge'nin uzun zaman önce çevirdiği entrikalar sonucu) avukatların onu en yakın akraba olarak belirtmiş olması gerçeği sorun teşkil etmeyecekti. Onu tam olarak öldürmek *istediğim* söylenemezdi. O zamana kadar hep gerçek anlamda tanışmış olduğum insanları öldürmüştüm ama onu *öldürebilirdim* ve bu da içimi rahatlatan bir şeydi. Bu arada annem beni ne yazık ki hazırlıksız bırakıp gitmişti; yeniden ele geçirmem gereken belgeler, izi sürülmesi gereken soy ağaçları olacaktı ve ziyadesiyle kalifiye bir eleman olduğum mürebbiyelik mesleği de içeriden casusluk yapmama olanak sağlayacaktı. Eğer orada beni hatırlayabilecek biri kalmışsa bu kişinin benim Agatha'm olacağı konusunda kendimi ikna etmiştim ve eski bakıcıma oradan neden ayrıldığımı, neden uzak durduğumu ve neden bir kez daha geri döndüğümü kesinlikle açıklayabilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Botlarımdaki karları ve ceviz kabuklarını silkeledikten sonra merdivenlerden çıktım. Kapı tokmağında şal desenli bir atkı göremeyince (Tilly'nin çalıştığının işareti buydu) Tilly'nin odasına girdim ve onu, bir fincan dolusu sıcak viski ve bal karşımıyla birlikte yastıkları sevgiyle kabartılmış işyerinin hemen yanındaki masada oturur halde buldum.

"Tilly, biliyorum bu biraz ani olacak ama... ben buradan ayrılıyorum," diye bildirdim ona soluk soluğa. "Highgate Malikânesi'ndeki işte şansımı deneyeceğim."

Tilly Cate gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, Tanrım." Hemen bir sandalye çektim ve parmaklarımla sırtını sıvazladım. "Tilly, ben. Neler olu..."

"Onu benden alacak."

"Anlamıyo..."

Tilly yanıma çöktü, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. "Yargıç Frost. O pis herif altı aydan fazla süredir benim Kitty'mi gözlüyormuş; ona annesine benzeyip benzemeyeceğini, onu sevip sevmediğini soruyormuş. Ben de o herife, Kitty daha küçücük bebe, dedim ama o bana dayılandı, ortalığı velveleye verdi ve ben de sonunda *hayır* dedim, o da kedi gibi sinsi bi' ifadeyle, *seni fahişelikten tutuklatırım, ondan sonra da kızının bir dosta ihtiyacı olur, değil mi?* dedi. Ah Jane, ona söylemek zorundayım... mecburum..."

Tilly olduğu yere yığılarak sanki kalbi paramparça olmuşçasına ağlamaya başladı.

"Tilly," dedim onun kabarık saçları arasından. "Şşş. Kimse Kitty'ye zarar vermeyecek. Bir şeyler düşüneceğiz, ikimiz."

"Eğer kızım benim gibi kötü biri olsaydı, yani daha sonra kendiliğinden, o zaman anlardım ama bu çok zalimce ve düşünebileceğimiz hiçbi' şey yok. Önce beni, sonra da onu alacak."

Hiçbir zaman çocuk istemedim. Bazen bu tuhaf durumun, Ölüm'ü güzel bulmamla alakalı olduğundan şüphe ederim ve eğer çocuklarım olsaydı belki de o zaman bu şekilde düşünmezdim. Ancak Yargıç Frost'un, bakire Kitty'nin tadına bakarken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tilly'nin penceresinden sızan ışıkta bir pislik gibi parlayan solgun teninin düşüncesi tahammül edilecek gibi değildi.

"Pekâlâ Tilly." Hafifçe iç geçirdim. "Bir şeyler düşünmeyeceğiz. Sen üzülme artık; *ben* bir şeyler düşüneceğim."

BELONGS TO KAATIG TEAM

ON DÖRT

Karanlık, puslu ve soğuk bir ocak sabahı umutsuz ve kırgın bir kalple, âdeta lanetlenmişim ve sürgüne gönderiliyormuşum gibi hissederek bu düşmanlık dolu evden çıkmış ve çok uzaklarda, bilmediğim bir diyardaki Lowood'un soğuk duvarları arasına sığınmak üzere yola koyulmuştum. Aynı düşmanlık dolu ev şu an karşımdaydı; nasıl karşılanacağım henüz muğlaktı ve yüreğim hâlâ sızlıyordu. Hâlâ kendimi yeryüzünde evsiz barksız dolanan biri gibi hissediyordum ama artık kendime ve sahip olduğum kudrete daha çok güveniyor, zulümden daha az korkuyordum.

Araba, Highgate Malikânesi'nin önündeki yolda durduğunda ve eve bir hafta sonra tekrar dikkatle baktığımda bu kez içeride bir mürebbiyeye uygun, yüksek yakalı ve rahatsız edici düğmelere sahip, siyah ve gri renkli, ağırbaşlı giysilerden oluşan bir gardırop ve içinde bir ölüm ilanı olan hatıra olarak saklanmış bir gazete (*Pall Mall*) vardı:

MERHUM, Yargıç Arthur Polonius Frost, 66 yaşında. Yargıç Frost, yasal toplumumuzun en önemli şahsiyetlerindendi, kendisinin "ıslah edilmez" olarak tanımladığı ya da dürüst ve nezih kimseler için huzurlu yaşamı fazlasıyla tehlikeli bir hale getiren bireylere verdiği daha ağır cezalarla tanınan bir hukuk adamıydı. Yargıç Frost, Westminster'daki evinde uğradığı vahşi bir saldırı sonucu kalp yetmezliğinden öldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tilly'nin durumunun ardından bir sokak çocuğuyla ona mesajlar ileterek Yargıç Frost'a şantaj yaptığımı, ondan hizmetçilerine yarım gün izin verdikten sonra benimle buluşmasını istediğimi öğrenen sevgili okurum pek fazla şaşırmayacaktır. Oraya vardığımda Yargıç Frost bana, beni darağacında görme niyetini açıkça bildirdi. Şantajım bir üçkâğıt olmamış olsaydı bu haberin beni huzursuz etmesi gerekirdi. Yargıç benden kurtulmak üzere yardım almaya gittiğinde yarısı içilmiş brendisinin içine daha cazip ismiyle "veraset tozu" olarak bilinen arsenikten birkaç damla karıştırabilmek için bayılma numarası yaptım.

Mizacımın bu en son kurbanı için pişmanlık duymuş muydum sevgili okurum?

Hayır, bir an bile pişmanlık duymadım.

Ancak arabadan indiğimde sinirlerim bir buhar düdüğü gibi çığlıklar atıyordu. Highgate Malikânesi bana gerçekdışı gibi geliyordu, sanki biri bana bir masal anlatmıştı ve ben de o gece rüyamda o kaleyi görmüştüm. Sayısız pencereler âdeta birer göz, uğursuz bir ormandı. Bir cadının inini ziyarete gitseydim çok daha kolay olurdu. Havanın soğukluğu parmaklarımı uyuşturmuştu ve soluğum hayalet görünümlü rüzgârlar halinde çıkıyordu.

Bir adam ön kapıdan dışarı çıktı; uzun boyluydu, rengi demli çay gibiydi ve omurgamda hissettiğim bir ürperti bana, burasının bir şekilde tüm hayatımı etkileyecek bir yer olduğunu söylüyordu ancak bu etkinin iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi olacağını bilemiyordum.

"Ben Sardar Singh," dedi adam.

Bay Sardar Singh güçlü ve etkileyici bir vücuda sahipti; her an şaklayacakmış gibi duran bir kamçı gibi görünüyordu, dengede ve hassastı. Gösterişli ve kemerli bir burnu vardı, siyah sakalları uzundu ve saçları, bir arı kovanını andıracak biçimde, açık mavi bir tülbent şeridiyle örtülmüştü; bunun haricinde siyahlar giyinmişti.

"Ben evin uşağıyım. Siz Bayan Jane Stone musunuz?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

Başımı onaylarcasına salladım, diğer ismimi saklamak bana ihtiyatlı bir davranış gibi gelmişti. Bir an için onunla el sıkışıp sıkışmamam gerektiğini düşündüm fakat daha sonra adam arabacıdan bavulumu almak üzere döndü, ben de sadece eve doğru onu takip ettim.

Ve gözlerim nasıl da şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştı! Ağzım açık kaldı, başım yavaşça döndü. Ardımda İngiliz tarzı, ağırbaşlı bir papaz evi bırakmıştım, her tarafta leylak rengi fırfırlar ve porselen köpek heykelleri vardı; buradaysa kızıl, altın rengi ve çivit mavisi perdeler, bronz renge boyanmış bir şal takan harika oyulmuş ahşap bir figür, salondaki masanın üzerinde fildişi bir yazı kutusu ve saksılar içinde sanki bir ormandaymışım gibi hissettirecek kadar çok sayıda çiçek vardı.

Bay Singh oturma odasına doğru ilerledi ve ben de kendimden geçmiş halde onu takip ettim; bir zamanlar açık bir oturma salonu olan mekânda şimdi bir kanepeyi yarı yarıya gizleyen ve üzerinde kıvrımlı kalçalarla büyüleci gözlere sahip su taşıyan kadın figürleri bulanan bir perde vardı. İçeri tuhaf bir koku yayılmıştı; biraz karanfil, biraz yabani otları andıran bir kokuydu bu ve çok geçmeden bu kokunun, tepemizde asılı duran devasa bir yıldız yağmuru biçimindeki avizeden yayıldığını tahmin ettim.

"Highgate Malikânesi'ne hoş geldiniz Bayan Stone," dedi Bay Singh. "Size yorgunluğunuzu alacak bir içecek getirmemi ister miydiniz?"

Eldivenlerimi çıkararak bir yere oturdum. "Biraz şarap çok iyi olur, teşekkür ederim. Yolum çok uzun ve soğuktu."

Bay Singh kristal bir sürahinin kapağını açmak üzere odanın karşı tarafına geçerken, "Genelde yollar öyle olur," dedi.

Bay Singh'in ses tonunda hoş bir iniş çıkış vardı fakat diksiyonu gayet açık ve netti. Koyu kırmızı şarabı kadehe doldururken kolunda tek bir metal bilezik, bir tür kelepçe olduğunu gördüm. Bunun yanında bir de soluk mavi türbanının hemen alt kısmında saçlarına geçirilmiş, tehlikeli bir biçimde parlayan gümüş bir tarak vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sardar? Sen ne halt... Ah ama görüyorum ki hanımefendi gelmiş," diye araya girdi yepyeni, güzel bir ses.

Burada Bay Charles Thornfield'le tanıştırıldım. Bir an kalbim tekledi dersem yalan olur; organ yerine geçen o zavallı kalbime hiçbir şey olmadı. Fakat soluk alıp verişlerim hızlandı, ellerim titredi ve görünürdeki diğer tüm belirtiler ortaya çıktı.

Charles Thornfield ne uzun ne de kısa boyluydu, sağlam görünümüne karşın neredeyse acımasız görünümlü bir yüzü vardı fakat bal rengi, bronzlaşmış elmacık kemiklerinde bir zarafet ve keskin hatlı çenesiyle düzgün burnunda ikna yeteneği olduğunu belirten bir incelik vardı. Beni hafifçe selamladı; bu, nazik olduğu kadar ironik bir hareketti. Tıpkı o yabancı asıllı uşağı gibi sağ kolunda metal bir kelepçe vardı ve saçları uzunca bir süredir kesilmemişti; daha da dikkate değer olanı, saçları kar beyazıydı ama otuz beşinden fazla göstermiyordu ve saçlarını kısacık, siyah bir kurdeleyle ensesinde toplamıştı. Kıyafetinde ağırbaşlı bir zenginlik vardı: lacivert bir frak, gri bir kravat ve pantolon giymiş, gri eldivenler takmıştı ve ayağında da iyice yıpranmış bir çift binici çizmesi vardı, bu da onu benim için anında çekici bir hale getirmişti. Koyu renk kaşları uç kısımlarından kavisliydi, gözleri okyanus mavisiydi ve bana dikkatle bakan bu gözler parıldıyordu.

"Sanırım Jane Stone'sunuz," dedi. "Bendeniz Charles Thornfield, olabildiğince emrinize amadeyim. Küçük Sahjara'nın mürebbiyesiyle karşılaşmak için sabırsızlanıyordum, şu anki coşkumu anlatabilmem çok zor."

Uzak akrabamın sesi, iyi bir viskinin etkisini taşıyan o karmaşa ve pusla kaplı bir baritondu ancak karamsar bir ton değildi bu; kaşlarındaki ifadede gördüğüm o alaycı tavır aynı şekilde beni selamlama biçiminde de ortaya çıkmıştı ve yakışıksız bir biçimde gülümsememek için kendimle mücadele ettim.

Bu ilginç adamı öldürmeye kalksam işimi ne kadar zorlaştırır acaba?

"Öğrencimin ismi Sahjara, öyle mi? Sizinle tanıştığıma çok sevindim ve kızınızla tanışmak beni daha çok sevindirecek."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Aslında pek öyle değil," diye düzeltti beni Bay Thornfield. "İsmi Sahjara'dır ve onunla tanışmak sizi memnun da edebilir, imkânsız diye bir şey yoktur ama o benim vesayetim altındaki bir kızdır. Dürüst olmam gerekirse, başvurunuzdaki birtakım aykırılıklar beni size çekti."

Bay Singh'in elinden şarap kadehini alırken kalbim nafile yere birkaç kez şiddetle çarptı.

"Korkarım ki ben..."

"Aslına bakarsanız vermiş olduğunuz referanslardan hiçbirini tanıyamadım ama hepsi de mektuplarıma en güzel övgülerle yanıt verdiler. Tahminim başka... tuhaf ailelerle de çalışmış olduğunuz yönünde. İşte, kendisi de burada! Sahjara, bu yeni mürebbiyen, Bayan Jane Stone."

Koyu tenli ve temkinli bir kız çocuğu, yanında Bay Singh'in yaşında ve onun ten renginde bir kadınla birlikte odaya girdi; bu kadın tıpkı kâhya kadınlarınki gibi mat renkli bir elbise giymişti ve bu yüzden sıradan biri olabilirdi; alnında, tıpkı bir yazının üzerine çekilmiş bir çizgi gibi duran beyaz bir yara izi olmasaydı tabii. Kadını görünce gergin sinirlerim biraz olsun yatıştı. Bu, öncekine göre tamamen farklı bir ev halkıydı ve eğer yengemin çalışanlardan herhangi birini işe almış olsalar bile hiçbirinin, zamanında beni pek de umursamayan o insanlarla bir ilgisi yokmuş gibiydi.

Bu arada benim öğrencim de, bronz tenine mükemmel bir şekilde uyum sağlamış olan eflatun bir türban takmıştı ve Bay Thornfield'in beni hangi yönlerimden ötürü seçmiş olduğunu tahmin edebiliyordum; küçük kızın ebeveynlerinden biri yabancı olmalıydı. Sahjara'nın gözleri simsiyah ve bakışları keskindi; gür saçları arkasında örülüp kuyruk yapılmıştı. Onu daha yakından incelediğimde ondan çok sekiz yaşında göründüğünü düşündüm. Birden topluma benden daha iyi uyum sağlamış biriyle uğraşmak zorunda kalmadığım için büyük bir rahatlama hissettim.

Ayağa kalkarak, "Ben Bayan Stone," diye kendimi tanıttım.

"Sahjara Kaur," dedi küçük kız reverans yaparak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Thornfield kendine bir bardak viski doldururken duygusuz bir ifadeyle, "Bayan Stone, size Küçük Mucize'yi takdim etmek isterim," dedi. Şaşırtıcı bir şekilde ellerine sıkıca geçirilmiş eldivenlerini çıkarmamıştı, görgü kurallarını dikkat çekici bir biçimde ihlal etmek demekti bu.

"Ne tür at binersiniz?" diye sordu Sahjara hemen ardından.

"Aslında ben," dedim ve orada durdum.

"İşte Küçük Mucize'nin ilk olağanüstü yeteneği!" Charles Thornfield büfeye yaslanmıştı. "Kendisi herhangi bir konuyu alır ya da ortada olmayan bir konuyu yoktan var eder ve sohbetin gidişatını atlara getirir."

"Çünkü biliyorsunuz ki," diye devam etti çocuk inatla, "midillime binemeyecek kadar büyüdüm ve Charles da bana, *çok* dikkatli olmak kaydıyla küçük bir kısrağa binmeyi deneyebileceğimi söyledi."

"Bravo!" Bay Thornfield, düzgünce giyilmiş eldivenli ellerini çırpmak için içkisini bir yana koydu. "Bütün harika çocuklarda olduğu gibi muhteşem ve davetsiz bir performans." Bu adamın dünyanın en alaycı insanı olduğu açık seçik belli olsa da bakışları sapkınca bir düşkünlükle parıldıyordu.

Küçük kızın ellerini tutarak oturdum; kendime kimi model alabileceğim üzerinde uzun uzun düşünmüştüm ve o an tıpkı Bayan Lilyvale gibi sevgi dolu bir ifade kullanmaya çalışarak, "Benim hiç atım olmadı ama atları çok severim ve Lowan Bridge Okulu'nda fırsatım olduğunca ahırları ziyaret ederdim," dedim.

Ve dahası hemen doğu kanadınızda bulunan ahırları da.

Sahjara'nın çenesi dehşetle açıldı. "Hayır! Ama bu ne kadar korkunç. At binmiyor musunuz yani? Charles'ın atı hariç, bizim atlarımızdan birini alabilirsiniz."

Bay Thornfield kıkırdadı. "Şaşırtıcı bir sırayla ve insanın aklını alacak büyük bir maharetle, az evvel Küçük Mucize'nin ikinci özelliğine şahit oldunuz Bayan Stone."

"Neymiş o?"

"Benim malımı dilediği insana, dilediği zamanda vermesi."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Sahjara çenesini gururla yukarı kaldırdı; o an büyük bir hayretle, onun da başında süslü, çiçekli ve zarif bir tarak olduğunu gördüm ve küçük kız, benim çok tatlı bulduğum, hiç de İngilizlere özgü olmayan bir hareketle elini beline atarken alev ışığında gümüş bir bilezik parıldadı.

"Sıkıcı *bhisti*,"* diye suçladı vasisini fakat sesinde öfke yoktu, yalnızca sıcaklık vardı.

"Sırnaşık yumurcak," diye karşılık verdi Bay Thornfield ona göz kırparak.

Bu zararsız atışma bana sapkınca bir hisle, aynı odada kindar bir ifadeyle *mikrop* ve *leş yiyici* olmakla suçlandığım zamanı hatırlattı ve boğazımda küçük bir yumrunun oluştuğunu hissettim; aceleyle konuyu değiştirdim. "Peki, üçüncü büyük yeteneğin nedir Sahjara?"

"Ah, aslında başka yeteneğim yok," diye itiraz etti küçük kız fakat gözleri, Bay Thornfield'in kanat gibi kirpiklerinin arasındaki gözleriyle buluştu.

"Arsızca söylenen yalanlar İngiliz *chico*lar** arasında pek rağbet görmüyor, bu yüzden onlardan söz etme." Evin efendisi, sanki kız bir saltanat üyesiymişçesine alaycı bir gösterişle küçük kızın elinin birkaç santim üzerine bir öpücük kondurdu. "Bu kız sanki eyerin üzerinde doğmuş gibi at binebilir; yürümeye başladığı günden beri at binebiliyordu ve sizi temin ederim Bayan Stone, bu fena halde sinir bozucu bir şey."

Sahjara'nın yüzü koyu kırmızı bir gül gibi kızarırken Bay Singh geri döndü. "Her şey hazır Bay Thornfield, valiziniz hazırlandı ve Porthos da eyerlendi."

"Teşekkürler Sardar. Lütfen yeni mürebbiyeye evin içindeki sınırlı hareket alanlarından söz et."

"Elbette efendim."

O an ensemdeki tüyler mi yoksa merakım mı daha önce uyandı karar veremedim.

---

* (Hint.) Su taşıyıcısı, savaş alanındaki son derece vasıfsız görevlerden biri.
** (İsp.) Çocuklar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bizzat bu malikânede doğmuşken ne tür sınırlı hareket alanlarım olacakmış?

"Bayan Stone, anladığım kadarıyla mutluluk pek mürebbiyelere özgü bir şey olmasa da umarım burada mutlu olursunuz ve evimiz en yakınımızdaki seyyar satıcınınkinden daha fazla revaçta değildir; burada düzenlenen lüks balolarda cemiyete tanıtılan bekâr kızlar için hiç umut yoktur." Bay Thornfield içkisini bitirerek hâlâ pahalı pamuklu kumaşlar içinde olan elini bana uzattı.

Afallamış bir vaziyette yerimden kalkıp bu eli sıktım ve o da benim şaşkınlığımın farkına vardı. "Sürekli eldiven takma zorunluluğumu mazur göreceksinizdir umarım? Yoksa siz şu katı mizaçlı, kusurlardan ve düzensizliklerden aynı şekilde nefret eden İngiliz kadınlardan mısınız ve gecelerinizi benim ölümsüz ruhuma dua etmeye mi adayacaksınız?"

İngiliz kadınlardan mı? diye düşündüm, başka ne olabilirdim ki?

Ona samimi bir şekilde cevap verdim. "Yolculuğum çok yorucu geçti efendim ve ben bitkin düştüm; sizin için dua etmek gibi bir niyetim yok."

Bay Thornfield gözlerini kısarak bana yarım adım kadar yaklaştı. Çok uzun boylu biri olmasa da ben fazla minyondum ve Bay Thornfield, dudaklarının bir tarafı hafifçe seğirirken düzgün burnunun üzerinden bana dikkatle baktı; kaşlarını mı çatıyordu yoksa gülümsüyor muydu anlayamadım. İnsanı o kadar kabaca inceleyen bir tavrı vardı ki sonunda elimi çektim.

"Yatılı okulda okumuş bir öğrenci olarak fazlasıyla dürüst birisiniz," diye fikrini belirtti.

Genelde en kötü durumlarda yaptığım gibi yine güldüm. Çabucak kendimi toparlayarak, "Sadece yorgunum efendim, sizi gücendirmek gibi bir niyetim yoktu," diye düzelttim sözlerimi.

Tekrar geri çekilerek düşünceli bir halde, "Muhtemelen yoktu," dedi. "Dua edeceksiniz Bayan Stone, idarenizdeki vahşi yaradılışlı hayvanla başa çıkabileceğinizi farz ediyorum. *Idderao**

* Gel buraya.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Sahjara." Koruması altındaki küçük kız kollarını onun boynuna doladı. "Birkaç gün içinde dönmüş olurum."

"Daha erken gel," diye itiraz etti küçük kız, Bay Thornfield'in ceketi sesini boğuklaştırmıştı.

"Şunu işitiyor musunuz?" diye iç geçirdi. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mıydı küçük zorba? Bir savaş fili ister miydin? Ya da belki ayın ta kendisini?"

"Daha erken gel," diye üsteledi küçük kız dudak bükerek.

"Gelebilirsem geleceğim tatlım." Bay Thornfield ondan ayrıldı, yeleğini düzeltti ve o refah denizinde bana tanıdık gelen birkaç eşyadan biri olan ayaklı duvar saatine baktı. Daha sonra konuştuğunda ses tonu o sert ifadesine geri dönmüştü. "Sardar, Porthos'u kapıya getir."

"Elbette efendim."

Piyano oturağının üzerinden silindir şapkasını alarak şapkasının ucuyla ikimizi birden selamladı.

İşaret parmağını suçlayıcı bir ifadeyle bize doğru sallayıp sert bir ifadeyle, "Evi yakmayın sakın," diye buyurdu ve bana bir şok daha yaşattı.

Sahjara dirseğimi kavradı. "Bir gece geç vakitte kitap okurken perdelerden bazıları tutuştu," diye fısıldadı bana. "Çok üzülmüştüm."

"Sadece eylemin yarıda kaldığı için hayal kırıklığına uğramıştın; ellerini kesseydim o zaman üzülürdün," diye gürledi Charles Thornfield fakat bu sadece bir aslan mırıltısıydı, kükreme gibi değildi. "O halde önümüzdeki hafta görüşmek üzere! İkiniz de hoşça kalın, artık bu evde iki kat kötülük var, bunu anlayabiliyorum."

O gözden kaybolurken, *Çok doğru*, diye düşündüm fakat Sahjara dönüp bütün dişlerini göstererek bana sırıttığında en azından o kızın içinde kötülüğün zerresini görmediğimi itiraf etmeliyim.

• • •

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sahjara, ata binmekten (ayrıca yavrulatmaktan, yetiştirmekten, yarıştırmaktan, kısaca atlarla ilgili her konudan) konuşarak geç vakte kadar oturmak istedi. Normalde sinir bozucu olabilecek bu durum beni avutmuştu; onun içten gevezeliğini dinlemek hoşuma gitmişti; çayın yanında bize sunulan tuhaf yiyecekler hoşuma gitmişti; tereyağlı sandviçler, evet ama bir de Patience Yenge'nin kibirli bir ifadeyle önümüze sıraladığı yiyecekleri aklıma getiren körili ekmek vardı.

Saat dokuzda ikimiz de uyuklamaya başladığımızda zengin bir adamın himayesindeki bir çocuğa eğitim vermek için işe alınmış ciddi bir mürebbiye olduğumu hatırlayarak zili çaldım. Ertesi gün ona ahırların hepsini turlayacağımız konusunda söz verince yüzünde yara izi olan kadınla birlikte uysalca yatmaya gitti ve ben de kendimi Bay Singh'in yanında bitkin bir şekilde, önceden merdiven boşluğunun duvarlarını kaplayan asabi görünümlü portrelerin yerini almış olan çivit mavisi duvar kâğıtlarına bakarken buldum.

Birlikte yukarı çıkarken Bay Singh, "Odanız hazırlandı ve çantanız yukarı çıkarıldı fakat zili çalmaktan imtina etmeyin lütfen," dedi. Etrafımı tanımıyormuş gibi davranmak zorunda değildim; Highgate Malikânesi'nin kemikleri duruyordu, sadece derisi yüzülmüştü.

"Sanırım araba yolculuğu beni fena halde yordu."

"Genelde araba yolculukları insanı yorar," dedi Bay Singh monoton bir sesle.

"Sahjara, Bay Thornfield'in akrabası mı?"

Bay Singh usulca cevap vermeden önce hafifçe tereddüt etmiş gibi geldi bana. "Hayır. Bayan Kaur onun eski bir arkadaşının kızı. Söylediğim gibi, bir şeye ihtiyacınız olursa Bayan Garima Kaur'un zilini çalın; kendisi evin kâhyasıdır, siz de geldiğinizde görmüştünüz. O sizinle ilgilenir. Pek az İngilizce bilmesine karşın bir isteğiniz olduğunda sizi anlar."

Bir an durup, "Sahjara... onun kızı mı?" diye sordum.

Bay Singh sahanlıkta durup bana döndü, elindeki mumun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ışığı uzun türbanının kenarını ve hilal biçimindeki sahte tebessümünü aydınlatıyordu. "Ah, kesinlikle hayır. Sih erkekleri benim gibi Singh soy ismini, Sih kadınları da Kaur soy ismini alırlar. Bu geleneklerimizde böyledir."

"Evde çalışan herkes Sih mi peki?" diye sordum masumca. Vereceği yanıtı beklerken kalbim sıkışıyordu.

"Kesinlikle öyleyiz Bayan Stone. Bunun sizin için sorun olmayacağını umarım."

Büyük bir memnuniyetle heyecanlanırken, "Ah, elbette olmaz," diye temin ettim onu. "Daha sonra çok daha fazla şey öğrenmek isterim."

Bir zamanlar amcam Richard Barbary'nin fettan gözlerle baktığı yağlı boya tablosunun asılı olduğu merdiven boşluğunda ilerlemeye devam ettik. Sonunda, Bay Singh bir kapıyı açtı. Benim için Patience Yenge'nin odasını hazırlamışlardı. Ancak burası artık Patience Yenge'nin odası değildi; gümüş renkli kandiller ışıldıyordu, köşeler aşk merdiveni çiçekleriyle doluydu, yatağın üzerindeki ağır, kadife kumaşlar daha önce hiç görmediğim türden, muhteşem mor ve lila örtülerle değiştirilmişti ve bir zamanlar birkaç tane kömür parçasının soluk soluğa yanmaya çalıştığı yerde şimdi şömine çatırdayarak kahkahalar atıyordu.

Şaşkına dönmüş bakışlarımı yerde bana bakıp sessizce kükreyen beyaz kaplan postundan ayırdım ve teşekkür etmek üzere Bay Singh'e döndüm.

"Ve bir de..." diye ekledim. Bay Singh durup başını kaldırdı. "Bay Thornfield bu evin içinde girmemem gereken yerler olduğundan söz etmişti."

Bay Singh'in sakalı bir an sallandı. "Kilerler inşa halinde ve oralarda dolaşmak tehlikeli. Tavan araları da dâhil olmak üzere Highgate Malikânesi'nin geri kalan kısımları bir şeyler koymanız için emrinizdedir; tadilat sürerken kilitli saklanan yer sadece bodrum katıdır."

Evin çok değiştiği açıkça ortadaydı fakat yine de beynimin bir kısmı bu düşünceyle karıncalanıyordu. Jane Eyre yeni evini

BELONGS TO KAATIG TEAM

ilk kez dolaşıp Grace Poole'a ait olduğunu sandığı o acı kahkahayı işittiğinde yazar şöyle yazmıştı: *Ne ortam ne de vakit batıl inançlara kapılıp korkmaya uygundu.* Ben korkmuyordum fakat Highgate Malikânesi'ne karşı duyduğum şiddetli sahip olma isteği sıva çatlaklarından beton temeline dek burasının her yerini yeniden öğrenme isteğine kapılmama neden oluyordu. Tek bir bölümünün bana yasaklanması bile sinirlerimi bozuyordu.

Ben bir şey söylemeyince, "Geriye kalan herkesle sizi yarın, yani Sahjara size ahırları gösterdikten sonra tanıştırırım, olur mu?" dedi Bay Singh hemen.

"Evet, elbette. Ben de burada durmuş yarını da bekleyebilecek olan sorularla sizi sıkıştırıyorum. Ancak elbette bu sorular da yenilerini doğuracaktır."

"Genelde sorular söz konusu olduğunda böyle olur," dedi Bay Singh ve belli belirsiz yaptığı hareketten bu kez ne demek istediğini anladım.

Kilitte bir anahtar duruyordu ve hayatımda ilk kez gerçek anlamda mahremiyeti deneyimleyecek olmanın sersemliğiyle onu çevirdim.

Odayı boydan boya geçip etrafımda dönerken, kenarları minik incilerle süslü yastıkların ve duvarlarda asılan filigran desenlerle süslenmiş kuşların tadını çıkarırken içimdeki ürpertiyi güçlükle bastırdım.

En son bu odadayken Bay Munt'un ellerine teslim edilmeyi talep etmiştim.

O zamandan bu yana çok şey değişmişti; artık kendimi bin kat daha iyi tanıyordum, sanki ben, önceden çalışmış olduğum bir kitaptım fakat Highgate Malikânesi'nde olmak, annemin köprücük kemiklerinin zarif çukurlarından Edwin'in nemli avuç içlerine kadar her şeyi aklıma getirmişti.

Bir kerede aklıma gelen tek bir anı hoşnutlukla karşılayacağım bir oyalanma olurdu: birçoğunun bir arada gelmesi bana acı veriyor.

Kurşun gibi ağırlaşmış kollarımla sürahiden yüzüme su çarptım, düzensiz dalgalar halinde duran saçlarımı ördüm ve geceli-

BELONGS TO KAATIES TEAM

ğimi giydim. Gayriihtiyari bir şekilde pencereye gittim ve incecik, mor renkli perdeleri çektim. Ay ışığında, ağaçların arasında kır evimizin diyagonal uzanan yan duvarı görünüyordu. Parmağımı ısırarak hemen başımı çevirmediğim takdirde ertesi sabah nezle olmuş numarası yapmam gerekeceğini fark edene dek bu manzarayı inceledim.

Gözlerimi oradan ayırırken bakışlarım araba yoluna, taş kaplama yolundaki fundalık şeridine takıldı ve Charles Thornfield'i düşündüm.

Elbette zihnim ona takılınca can düşmanımın çok sevdiği açıkça belli olan çocuğundan bir süreliğine ayrılmasını gerektirecek nasıl bir işi olduğunu merak ederek orada birkaç dakika daha dikildim; en sonunda deliler gibi bitkin düşmüş bir halde, rahmetli Patience Yenge'nin kuştüyü yatağına yığıldım.

BELONGS TO KAATIG TEAM

ON BEŞ

Deneyimsiz bir genç için dünyada kendini yapayalnız hissetmek, her tür bağı kopmuş halde sürükleniyor olmak, limana ulaşabileceğinden emin olmamak ve ayrıldığı yere geri dönmesini engelleyen bir sürü şey olduğunu bilmek tuhaf bir duygudur.

"Yolunuzu bulacağınızdan hiç şüphem yok," diye temin etti beni Bay Singh ve mutfak masasında bir fincana karanfil kokulu bir çay doldurdu. "Bulmayı umduklarınız biz olamayız."

O aralık sabahı buz gibiydi, yerler gelin misali el değmemiş dantel bir örtüyle kaplıydı. Sahjara benimle ahırların önünde buluşmuştu, üzerinde binici kıyafetleri vardı ve kuzguni gözleri parlıyordu. Küçük kızın biniciliğe duyduğu bu heves benim için anlaşılması zor bir durum değildi; bana son derece tanıdık gelen, üzeri kıymıklarla kaplı ve pas kokan o ahşap kapıyı çekiştirip ahıra girerken katıksız bir mutluluk duygusuna kapıldım. Sahjara, atların benden benim de atlardan yana herhangi bir hoşnutsuzluk duymadığımızı anladıktan sonra neşeli bir merak içinde, ben görünebilen tek gözüne gülümseyerek atın burnunun yanında dururken her zaman bu denli mutlu görünüp görünmediğimi sordu.

Bu soruya yanıtım elbette evetti fakat biraz sonra Sahjara binicilik hocasıyla birlikte çalışmak üzere yanımdan ayrıldı ve ben de evin içinde çalışan ekibi görmek için Bay Singh'le buluştum.

Evdeki çalışanların tamamının yabancı olduğu söylenmiş olmasına karşın içimde yükselen panik dalgasını bastırmaya çalışarak, *Agatha*, diye düşündüm. *Kesinlikle hiçbir şey söylemez; bana*

BELONGS TO KAATIES TEAM

ait olanı talep etme niyetinde olduğumu öğrense de itimadıma asla ihanet etmez.

Ancak Agatha hiçbir yerde görünmüyordu.

"Umarım hepimizle birden aynı anda tanışmak seni fazla bunaltmadı." Gün ortasının parlak kış güneşinin ışığında Bay Singh'in düşündüğümden daha genç olduğunu fark ettim; Bay Thornfield'den çok büyük olamazdı. Ağzının etrafını çevreleyen sakalı onun her zaman sakince gülümsediği ya da hafifçe kaş çattığı hissini veriyordu ve bunların her ikisi de nedense tedirgin ifadelerdi.

"Ah, hayır." Çayımdan çok erken bir yudum alıp dilimi yaktım. "Bu çok hoştu."

Aslında hiç de hoş değildi: mürebbiyelerin nasıl davranması gerektiğinden tamamen bihaberdim. Lowan Bridge'deyken bu iş için hazırlanmıştık; bu durumda atmam gereken ilk adım yemek çalmak mı, yalan söylemek mi, yoksa birinin boğazına mektup açacağı saplamak mı olacaktı?

"Sizin içten tavrınız onları memnun etti, gelenekçi biri olmanızdan korkuyorlardı. Şimdiden Sahjara'yla oldukça yakın görünüyorsunuz. Kendisinin hepimiz tarafından çok sevildiğini söylememe gerek yoktur sanırım."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Artık alnında korkunç bir beyaz yara izi olan, gerçekten de kısıtlı bir İngilizceyle konuşan ama insanı, bu durumu önemsiz kılacak kadar dikkatli dinleyen kâhya Bayan Garima Kaur'la, aşçı Bayan Jas Kaur'la ve sekiz farklı Singh ve Kaur'la, her biri aynı şekilde hayran kalıp şaşkına dönen diğer hizmetçiler ve seyislerle resmen tanıştırılmıştım.

Kilerde çalışan işçilerden kaynaklandığını düşündüğüm bir karışıklık anında Bayan Garima Kaur sanki bir aynaya bakar gibi yüzüme doğru eğildi ve "Sessizsin. Korkuyor sen?" diye mırıldandı.

"Neden korkayım? Korkmuyorum," diye kekeledim. "Sadece biraz endişeliyim."

BELONGS TO KAITUS TEAM

Garima Kaur, keskin bir kemik yapısı olan incecik bir kadındı; koyu renk gözlerinin altındaki yanak çukurları öylesine derindi ki neredeyse kafatasının altı görünüyordu. Kaşındaki gümüşi şerit olmasa ve kemiklerinin üzerinde biraz daha et olsa güzel bir kadın olabilirdi; o haliyle yalnızca dikkat çekiciydi. Gözlerini tam olarak zihnime dikmişti ya da ben öyle hissediyordum.

Garima Kaur başını kaldırdı, o an alnındaki yara izi de anlaşılmaz bir gülümseme gibi parladı. "Bay Sardar Singh... iyi. Kötü yok. Sen... nasıl diyor İngilizce?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"Güvende. Bay Singh. Merak yok, merak yok," diye tekrar etti yeni öğrendiğini düşündüğüm bir kalıbı kullanarak.

Aslında bu çok ürkütücü bir durum olabilirdi ama değildi; uşaklar tüm evlerde her yere rahatça girip çıkabilirlerdi ve kâhya kadının, bu evdeki uşağın namusuma göz dikmeyeceğinin garantisini vermesi de hoş bir şeydi.

"Merak etmiyorum," diye rahatlattım onu, koluna dokundum ve parmağında alyans olmadığını fark ettim. Ancak kâhya kadınların, saygı göstergesi olarak, kocaları olmasa bile *bayan* unvanını kullanmaları alışıldık bir uygulamaydı. "Evli değilsiniz, öyle mi Bayan Kaur?"

Bayan Kaur'un dudakları büzüldü. "Değilim Bayan Stone. Siz?"

"Benimle evlenebilecek birini düşünemiyorum," diye şaka yaptım ona ve Bay Singh tanıştırma faslını sona erdirmek üzere geri döndü.

Artık Bay Sardar Singh'le mutfakta başbaşa oturuyorduk. Duvarlarda asılı duran tüm bakır tavalar ve dökme demir çaydanlıklar tıpkı anılarımdaki gibiydi fakat tuhaf tavalar ve sırlı kazanlarla birlikte sayıları artmıştı ve bir zamanlar yalnızca tuzla biberin bulunduğu yerde şimdi tepeleme dolu soğan başlarının, diş diş sarımsakların ve zencefil köklerinin yanında günbatımı tonlarında kavanozlar dolusu baharatlar duruyordu; bunların hepsi birden etrafa öyle boğucu bir koku yayıyordu ki çoktan

iki kez hapşırmıştım bile. Bu ikisine ek olarak bir kez daha hapşırdım.

"Çok yaşayın," dedi refakatçim yumuşak bir ses tonuyla. "Dün gece kilerlerden uzak durmamız gerektiği konusunda sizi uyarmıştım Bayan Stone."

Evet ve şimdi o kilerleri ziyaret etme konusunda kararlıyım.

"Ve artık buradaki herkesi ismen tanıyorsunuz."

Keşke bu doğru olsaydı.

"Daha başka sorunuz varsa bana sorabilirsiniz," dedi Bay Singh, ellerini iki yana açarken dudağı da yukarı doğru kıvrıldı.

Dikkatimi çay fincanıma vermiş gibi yaparak, "Bay Thornfield oldukça... şahsına münhasır biri," deme teşebbüsünde bulundum.

"Onun gibi şahıslar genelde öyle olurlar."

Hafifçe kıkırdayarak, "Sahjara'ya prenses gibi davranıyor," diye ekledim.

"Eh, Sahjara bir prenses, bu yüzden öyle davranması son derece doğal."

Bakışlarım ona kaydığında Bay Singh'in de benim kadar neşeli olduğunu gördüm. "Bu olamaz... hayır, bu imkânsız."

"İmkânsız değil, aynı zamanda doğru." Uşak, beni taklit ederek çay kaşığının yarattığı girdabı seyretti. "Biz Sihler kendimize saf olanlar deriz. Önceki gece isimlerimiz sizi şaşırtmıştı; bu dine mensup olan erkekler sizin deyiminizle aslan anlamına gelen Singh soy ismiyle vaftiz edilirler. Kadınlar da Kaur, yani prenses anlamına gelen soy isimle vaftiz edilirler."

"Her Sih kadını bir prenses midir?"

Bay Singh çayından bir yudum aldı. "Hepimizin deli olduğunu düşünüyorsunuzdur."

"Hayır!" O kadar hızla bağırdım ki çay damlaları çay tabağıma sıçradı. Mahcup olmuş bir halde fincanı bir kenara koydum. "Demek istediğim, Sahjara'yı çok sevebilirim ve onunla iyi geçinmek niyetindeyim."

"Bunu duymak çok sevindirici. Bay Thornfield mahsus yapı-

BELONGS TO KAATIES TEAM

yormuş gibi olmasına karşın ona Küçük Mucize demekte haksız değil; ismi seher vakti anlamına geliyor ve o kız gerçekten de perdeleri açıyor, öyle değil mi? Çay içemeyecek kadar huzursuz görünüyorsunuz Bayan Stone. Hayır, hayır, size birden toplumsal gereklilikleri yükledim. Kısa bir tur atmak ister miydiniz?"

Bu teklifi memnuniyetle kabul ettim ve kendi mülkümde bir tur atmak üzere sandalyelerimizi geriye iterek ayağa kalktık.

"Müzik odası neredeyse el sürülmemiş gibidir fakat birtakım tadilatlar yapıldı," dedi Bay Singh ve birkaç dakika sonra camla kaplı bir kapıyı kaydırarak açtı.

Duvarlar, kendimi âdeta büyülü bir teleskoptan bakıyormuş gibi hayal etmeme neden olacak kadar hassas detaylarla çizilmiş küçük çerçeveli sanat eserleriyle kaplıydı. Bir grup çizimde aynı kır evi yaz ortasında, pırıl pırıl bir güz mevsiminde, hüzünlü kış mevsiminde ve yemyeşil ilkbaharda resmedilmişti; bir diğerinde sakallı ve türbanlı bir aziz, sanki resme bakan kişinin ruhunu kendi ölçeğinde tartıyormuş gibi bakıyordu; diğerlerinde de âşıklar, herhangi bir mürebbiyeyi şaşkınlığa uğratacak derecede büyük bir şevkle birbirlerine sarılmışlardı.

Kızgınlıkla yüzümü buruşturmam gerektiğini güç bela hatırladım..

"Bu, Bay Thornfield'in Pencap minyatürleri koleksiyonu." Bay Singh ya yapmacık kınamamı fark etmemiş ya da bunu umursamamıştı çünkü yanıma geldiğinde gülümsüyordu. "Kendisi Lahor'da büyüdüğü için müstesna bir zevki vardır. Maharajah Ranjit Singh'in şu portresine bakın, mobilyalar nasıl da güzel resmedilmiş ama onun yüzü hepsinden daha özenle çizilmiş."

"Bay Thornfield Lahorlu mu?" diye sordum, açıklamasındaki şüphesiz en merak uyandıran sözcüğü çekip almıştım. "Doğu Hindistan Şirketi oraya aşağı yukarı beş sene önce gitmişken bu nasıl mümkün olabilir? Ya da ben gazetelerde öyle okudum... Bay Thornfield'in İngiliz olduğunu sanıyordum."

Bay Singh yeniden konuşmaya başlamadan önce saatin *tik* sesini duydum. "Kendisi İngiliz bir işadamının oğlu olarak orada

doğdu fakat tıp öğrenimini önce İngiliz ve Harici Tıp Fakültesi'nde, ardından Charing Cross Hastanesi'nde gördü, daha sonra da Pencap'a geri döndü. Ah, elbette siz kendisinin Kraliyet Hekimler Okulu'na ve Londra Cerrahlar Birliği'ne üye olduğunu bilmiyorsunuz. Evet, Bay Thornfield bir tıp adamıdır. Bu tablo bizler için çok etkileyicidir; burası Amritsar, kutsal kitabımızın bulunduğu kutlu Sih şehri."

Burası, etrafı safir mavisi sularla çevrili bembeyaz bir iskelenin bitimindeki altın kaplamalı bir saraydı; mümkün olmayacak kadar güzel bir yerdi, şafak vakti ortaya çıkıvermiş bir rüyaydı.

"Burayı ardınızda bırakmışsanız çok özlüyor olmalısınız," dedim, akıllıca davranarak kendi kaçmış olduğum evler hakkında yorum yapmaktan kaçındım.

Bay Singh sanki bir metinden alıntı yapıyormış gibi ses tonunu değiştirerek, "Tanrı'nın her yerde makamı vardır," diye karşılık verdi.

"Gazetedeki ilandan Bay Thornfield'in savaşlara katılmış olduğunu anladım."

Bay Singh'in yüzünde sanki görünmez bir kepenk kapanmış gibiydi. "Savaşa kim katılmadı ki? Evet, Bay Thornfield doktor olarak eğitim görmüş olabilir ama Addiscombe'da askeri eğitim aldıktan sonra orduda görev yaptı."

Bay Singh hızla ilerledi ve ben de henüz ikinci günümde birini incitmiş olmaktan korkmuş halde onu takip ettim. Bir koridorun sonundan sola, bir diğerinden sağa döndük, sonunda bilardo salonu olduğunu bildiğim yerin önünde durduk ve Bay Singh parmaklarını kapının kulpuna dayadı.

"Bağışlayın beni, amacım..."

Uşak açtığında hava yüzüme çarptı fakat odaya baktığımda kısacık bir an öylesi bir şaşkınlık yaşadım ki içeri giremedim.

"Lütfen önden buyurun Bayan Stone," dedi Bay Singh bir an duralayarak.

Çelik bir saray, bir elmasın içi...Bir savaş müzesine dönüştürülmüş bir bilardo odasını en iyi nasıl tarif edebilirdim ki? Her

BELONGS TO KAATIGS TEAM

bir duvar hissettikleri acıları yansıtacak biçimde parlatılmış, düz, kavisli, geniş, sivri uçlu kılıçlarla kaplıydı. Fildişinden oyulmuş sapları vardı, kabzaları altın rengi süslerle donatılmış, uçları ya tuhaf üçgenler ya da ölümcül orak biçimleri oluşturacak şekilde açılandırılmıştı. Daha kısa uçlu olan hançerler içki dolabının üst kısmında asılıydı ve şöminenin üzeri aklımın pek ermediği silahlarla süslüydü; iğne gibi uçları olan üç dişli çatal benzeri gümüş objeler, kullanıldıklarını düşünemeyeceğim kadar güzel baltalar, gözler gibi parlayan biçimsiz, küçük metal halkalar. Daha önce hiç böylesi ölümcül aletlerden oluşan, etkileyici bir koleksiyon görmemiştim.

"Ah," diye bir soluk aldım keyifli bir şekilde.

"Bunlar ilginizi çekti mi?" Bay Singh'in hoşnut bir ses tonu vardı. "Bunlar Khalsa silahları ve korkarım ki hepimiz bunları kullanmakta oldukça ustayız."

"Bay Thornfield'de de sizinkine benzer bir kelepçe var," dedim, içim öğrenme aşkıyla öylesine dolmuştu ki kabalık edip etmediğim umrumda bile değildi.

"Dikkatli birisiniz. Evet, o da bir Sih, tıpkı benim gibi."

"Bu nasıl mümkün olabiliyor?"

"Hindu yoktur; Müslüman yoktur," diye cevap verdi ve bir kez daha sanki bir kutsal kitaptan alıntı yapıyormuş gibi geldi bana. "Şayet Hindu ya da Müslüman yoksa ve hepsi tek bir kardeşlik oluşturabiliyorsa o halde Hıristiyan da yoktur. Bu fikir bu ülkede pek de popüler olmadığı için affınıza sığınıyorum."

Tek bir sonuca varmıştım: Bay Charles Thornfield beklenmedik bir biçimde Pencap'ta doğmuş, tıp okumuş, askeri görevde bulunmuş ve belli bir noktadan sonra da bir "yerli" –bunun için kullanabileceğim daha iyi bir kelime yok– olmuştu. Evin efendisi (en azından geçici efendisi), İngilizliğinin yakıcı çöl güneşi altında solup gitmesine; kibarlığının, üstünlüğünün ve züppeliğinin kum tepecikleri içine gömülüp yok olmasına izin vermiş olan, genelde insanların acıyıp küçümsediği türden bir adamdı. Gazeteleri takip ettiğim zamanlarda sürekli *birileriyle* savaş ha-

linde olduğumuz için bu tür talihsiz insanlara dair söylentilere sıklıkla rastlardım: Londra, Buddha'ya saygı duyduklarını iddia eden adamlarla ve vejetaryen olan ki bu olabilecek en korkunç şeydi, kadınlarla doluydu.

"Sizi çok şaşırttım Bayan Stone."

Güldüm. "Şaşırtmadınız, hayatım üzerine yemin ederim ki şaşırtmadınız. Bunlardan hangisini en iyi kullanırsınız?"

Bay Singh burun deliklerinden memnuniyet dolu bir soluk vererek parlak, küçük metal halkalardan birini işaret etti. "Bu bir *chakkar*; kenarları bilenerek bıçağa dönüştürülmüş bir halka. Khalsa mensupları, düşmanları çatışma mesafesine girmeden bunları onlara fırlatırlardı. Şimdiyse bunun ustalarının isimleri neredeyse bilinmiyor."

"Siz hariç."

"Ben vasat bir kullanıcı sayılırım," diye itiraz etti fakat gözleri parlıyordu.

Birden gözüme çok daha sıradışı bir şey takıldı ve istekaların durduğu rafın üzerinde asılı olan bu şeye doğru ilerledim. Bu nesnenin gül ağacından bir kabzası vardı; kılıcın ortaya çıkması gereken yerde bir metal şerit kendi üzerine kıvrılmış ve kalın, siyah bir deriyle bağlanmıştı, bu yüzden bu silah, muntazam bir halkaya sarılı uzun bir çelik şeride tutturulmuş bir kabzaya benziyordu.

"Bu da *ne*...?" Silaha yakından bakabilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

"Egzotik silahlar konusunda ne harikulade bir zevkiniz var Bayan Stone." Hemen topuklarım üzerine indim ve gördüğüm şeyi onaylamıyormuş gibi davranmak için fazla geç kalıp kalmadığımı merak ettim. "Hayır, hayır, İngiltere'de bulunan bu en sıradışı Sih eserleri koleksiyonuna karşı duyduğunuz hayranlık için sizi suçlayamam. Bu bir *aara* ve yalnızca çok iyi savaşçılar bununla eğitilir. Aslen bir kamçıyla bir kılıcın karışımı olan bir şeye bakıyorsunuz; silah açıldığında metal şerit insanın etini tereyağı gibi parçalara böler. Bu silaha karşı duyulan gözü pek

BELONGS TO KAATIES TEAM

saplantının parmak kopmalarıyla ya da çok daha kötü şeylerle sonuçlanacağını eklememe gerek yok sanırım."

Gözbebeklerimin, *aara*nın ışıldayan kıvrımları üzerinde odaklarını kaybetmesine izin verdim; Londra'dayken, gözlerinde fesat bir kötülük ifadesiyle bana yaklaşan o tuhaf adamı hatırlar gibi oldum ve bu silahla o rezil herifin kafasını koparıp üç metre öteye savurabileceğimi düşündüm.

"Bunu bir ara vaktiniz olduğunda bana gösterir misiniz?"

"Korkarım bu isteğinizi geri çevirmek zorundayım." Bay Singh işlerine geri dönmesi gerektiğini işaret ederek kapıyı benim için açtı. "Bir zamanlar *aara* kullanışımın hayranlık uyandırdığı düşünülürdü ama uzun zamandır pratik yapmadım. Keyifli bir gösteri için Bay Thornfield'in dönüşünü ve ruh halinin iyi olmasını beklemeniz gerekecek."

"Bitirdim, *yemin ederim.* Şimdi Dalbir'in toynağıyla doğru düzgün ilgilenip ilgilenmediklerine bakmak zorundayım."

Beş gün sonra Sahjara ve ben, birçok insanı hayrete düşürecek, sonradan dershaneye dönüştürülmüş salonda oturuyorduk; duvarlar, dışarısı griyken ve karlarla kaplıyken bile içeride muhteşem bir orman varmış hissi veren, turuncu, kehribar ve magenta tonlarda çiçekli ağaç işlemeleriyle süslenmiş kumaşlarla kaplıydı. Odada kara tahta, kâğıtlar ve mürekkep, çizim gereçleri, birçok kitap ve hem unutulmuş, hem de kullanması zorunlu görünen bir piyano vardı.

"Pasajın hepsini çevirme işin bittiyse ben kontrolümü yapacağım. Ondan sonra elbette Dalbir'i kontrol etmeye gidebilirsin."

Sahjara'nın midillisi Dalbir'in ismi "cesur asker" anlamına geliyordu ve bir attan çok minik bir ejderhaya benzemese, alacalı gri renkte olmasa ve Sahjara'yla benim haricimde herkese karşı hırçın davranan bir hayvan olmasa bu ismin bir midilli için gülünç bir isim olduğunu düşünebilirdim; talihsiz hayvan o sabah fena halde çatlamış bir toynaktan mustaripti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öğrencim, Fransızca ödeviyle birlikte sallana sallana yürüdü, ödev sayfalarını bana verdi, daha sonra da yerdeki şaşaalı halının üzerine oturarak rahat bir tavırla başını dizime dayadı.

Önce beceriksizce onu okşadım, ardından parmaklarımı düğümlenmiş saçlarını açmak için sürdüğü bademyağı kokan parlak örgüleri üzerinde gezdirdim. Kendi kendime, Sahjara'nın herkese karşı duygularını çok tatlı bir biçimde açığa vuran bir çocuk olduğunu ve bunun herhangi bir anlamı olmadığını söyledim; muhtemelen karşısında zorba birini bulmayı bekliyordu ama ben zorbalığı çok iyi hatırlıyor ve başkaldırıyı tercih ediyordum. Hal böyleyken her bir dersi atlarla ilgili hale getirerek onun dikkat sorununu düzgünce çözmüştüm. Sahjara, suluboya çalışmaları sırasında at resimlerini çiziyor, onların anatomilerini inceliyor, coğrafyayı efsanevi süvarilerin ilerleyişlerine göre öğreniyor ve tıpkı şimdi yaptığı gibi atlar hakkındaki Fransızca pasajları İngilizceye çeviriyordu.

Ben ödevini kontrol etmeye başlayınca, "Çok iyi arkadaş *olacağız*, değil mi?" dedi düşünceli bir halde.

"Öyle umuyorum. Yoksa sen elinde sopası ve cep boy İncil'iyle birlikte buruş buruş olmuş yaşlı bir kadın görmeyi mi bekliyordun?"

Sahjara bacağıma doğru omuz silkti. "Tam olarak öyle değil. Ama benim tuhaf bir çocuk olduğumu düşünecek birini görmekten korkuyordum."

Bu sözleri üzerine *avoir* fiilinin yanlış bir çekimini işaretlerken bir an durdum. Sahjara neredeyse tam olarak benim Highgate Malikânesi'nden ayrıldığım yaştaydı ve beş gün gibi kısa bir sürede karakterini ortaya koymuştu bile; dik başlı, girişken ve sevgisini umarsızca gösteren biriydi ve yine bu süre içinde bana Bay Thornfield'e ait olan on üç ayrı eşya hediye etmişti. Sahjara'nın teni benimkinden daha koyuyken, böylesine cüretkârca konuşurken ve evdeki hizmetçileri tanıyorken, bir katili normalden dört kat daha ilgili yapan şey neydi? Soy isimlerden yola çıkacak olsaydık belki de hizmetçiler onun halaları olabilirdi.

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Evdeyken göze batar mıydın ya da böyle bir şey hatırlıyor musun?"

"Bu zor bir soru," dedi Sahjara yavaşça. "Hatırlamaya çalıştığım zaman Pencap'taki günler aklıma karmakarışık şekillerde geliyor. Herhangi bir hikâyeleri olmayan resimler görüyorum."

"Bu resimlerden öne çıkanı var mı?"

"Çadırın bir kanadı bir kılıç tarafından parçalanıyordu ve ben aradaki boşluktan kimin geleceğini düşünerek korkuyordum ama gelen Charles oluyordu ve beni oradan götürüp besliyordu. Ben çok aç olduğumu hatırlıyorum. Ve kısa bir süre sonra da güvenliğim için İngiltere'ye gönderildim. Beş yaşındaydım."

Pekâlâ, bu gerçekten de dikkate değer bir bölüm.

"İngiltere'ye gelmek durumu iyileştirdi mi?" diye üsteledim.

"Ah, evet!" diye bağırdı. "Evet, İngiltere'den önce, erkekler bana sürekli sorular soruyorlardı. Nasıl geçiniyorsun ve *nerede* gibi sorular ve tabii benim bunların hiçbiri hakkında en ufak bir fikrim yoktu, bu yüzden ben de sesimi çıkarmıyordum. Sessiz kalmam da onları çok sinirlendiriyordu."

"Tahmin edebiliyorum."

Nerede çok özel bir soruydu. Sahjara Birinci İngiliz-Sih Savaşı'nda yakalanıp beş yaşında, küçücükken mi sorguya çekilmişti? İçimde birden kabaran şaşırtıcı bir koruyuculuk dalgası tüm bedenime yayıldı. Sahjara'yı seviyor ve onun o diğer küçük kızı, yengesinin nefretiyle soluk almaksızın bu koridorlarda dolaşmış olan o kızı yok etmesini istiyordum.

"Baksana, seksen almışım!"

"Gerçekten de öyle. O adamlar ne arıyorlardı?"

"Bir sandık," dedi Sahjara, çevirisini inceliyor ve sert bir ifadeyle yaptığı hatalara bakıyordu. "İçinde bebeklerim vardı. Ama onlar benim bebeklerimi istiyor olamazlardı, bu yüzden belki de içinde başka bir şey olduğunu düşünmüşlerdi; sandık kaybolduğunda çok feci bir kavga çıktı, bunu biliyorum. Ben o zamanlar henüz bir *chico* olduğum için sadece bebeklerimi geri istiyordum."

"Bu çok doğal."

"Onları kaybettiğim için çok üzgündüm."

Bir sandık.

Jane Eyre kitabımın üzerine yemin ederim ki Sahjara'nın hikâyesine karşı duyduğum ilgi hem meraktan hem de iyi niyetten kaynaklanıyordu; onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordum ve zavallı öğrencimin isteğini büyük bir duyarsızlıkla dikkate almayıp gittiği yerde birkaç günden daha fazla kalan Bay Charles Thornfield'i de deliler gibi daha yakından tanımak istiyordum.

"Başka ne hatırlıyorsun?"

Sahjara'nın gözleri buzlu camın arkasından bakıyormuşçasına odağını kaybetmişti. "Lahor'daki evimizi, evimizin balkonunu. At tüccarlarıyla dolu olan sokaklar hayvan ve tütsü kokardı, tüccarlar portakal ve keçi fiyatları konusunda pazarlık ederlerdi ve işçiler yıldız haritalarından kehanetlerde bulunurlardı. Üzerlerinde ağır silahlar olan devasa duvarları, şalgamlara benzeyen beyaz camileri hatırlıyorum." Sahjara sevimli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Bunlar hâlâ kafamda korkunç bir karmaşa. Savaşların ne *için* olduğunu bile bilmiyorum."

Rolümün bilincinde olarak biraz kafa yordum ve utanç verici boşluklarla karşılaştım. Söylenenlere göre Sihlerin Khalsa ordusu azılı bir orduydu; bir tüfek patlaması kadar seriydiler ve ilk başta olduğu gibi ilk savaş sona erdiğinde de Doğu Hindistan Şirketi'mizi parçalara ayırmak istiyorlardı. Tahmin edildiği gibi bu ordu iki sene sonra kana susamış bir halde ortaya çıktı ve Sih İmparatorluğu da tıpkı Roma İmparatorluğu gibi tarihe karışmadan önce sayısız İngiliz ve Pencap askeri birbirinin kafasını kesti. Bu durumun Majesteleri için büyük zenginlikler anlamına geldiğini biliyordum; ancak durumu öğrencim için daha anlaşılır bir hale getirmek için ağzımı açtığımda başka bir şey bilmediğimi fark ettim.

"Bay Thornfield sandığını kurtardı mı peki?"

"Hayır ama bunu denedi." Sahjara sıska, küçük bir kedi gibi kilimin üzerinde uzanmıştı. "Sonsuza dek kaybolmuş olmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oldukça sakin bir sesle, "Sahjara, birbirimizi pek iyi tanımadığımızı biliyorum ve ne ailenden ne de geçmişinden söz etmen gerekmiyor ama eğer istersen bunu yapabilirsin, tamam mı?"

Sahjara ayağa kalktı, ışığı yakmadığımız için, batmaya başlayan aralık güneşinin ışıkları ana hatlarını ortaya çıkarmıştı. "Ah, ailemi merak mı ettin? Charles babamın bir Şirket çalışanı, anneminse bir Sih prensesi olduğunu söyledi. Bu çok korkunç bir şey ama ben onları hatırlayamıyorum. Çadır kumaşını yırtıp geçen kılıç, kaybolan sandık ve bir de sanırım bakılacak atlar olduğunu hatırlıyorum ama Charles haricinde Pencap'tan pek bir şey hatırlamıyorum."

Sahjara en sıcak tutan pelerinini iki saat önce savurduğu yerden aldı, mürebbiyesi bunu fark edemeyecek kadar dağınık biriydi.

"Dalbir'e selamlarımı ilet," dedim ona.

"Charles dönerse beni almaları için birilerini gönderir misin?"

"Elbette."

Sahjara kapıya doğru hoplaya zıplaya giderken, "Charles senden hoşlandı," diye ekledi sözlerine. "Daha önce kimseyi bu kadar çabuk sevdiğini görmemiştim. Resmen elini sıktı."

Sahjara bu anlaşılması güç gözlemini belirttikten sonra ortadan kayboldu ve ben de bir kez daha yeni ev halkımın gizemleri üzerine kafa yormak üzere bir başıma kaldım. Daha sonra yapacak başka işim olmadığı ve akşam yemeğine hâlâ bir saat olduğu için, botlarımın tabanında hafif bir elektrik dalgası hissederek tıpkı Sahjara gibi en sıcak tutan giysilerimi üzerime geçirdim ve malikâneden çıkarak aksi istikamete yöneldim; sessizce kır evime ve orada bulacağım şeylere ya da kimselere doğru ilerlemeye başladım.

BELONGS TO KAATIG TEAM

ON ALTI

Kusurlarımdan biri, genelde hazırcevap olan dilimin bazen bahane üretmekte başarısız olmasıdır ve bu kusur, acı verici bir utançtan kurtulmak için basit bir kelime ya da makul bir bahaneye ihtiyaç duyduğum zor anlarda ortaya çıkar hep.

Şayet geçmişinin gölgeleriyle dolu bir kır evine giren gözü pek bir kahraman gibi, kendini Gotik bir kar manzarasının içinde bulmayı, kulaklarının hayaletimsi fısıltılarla gıdıklanmasını bekliyorsan ne yazık ki yanılıyorsun sevgili okurum.

Kapı kilitliydi. Yanımda getirmiş olduğum küçük fenerin panelini kaldırdığımda eski evimin toz ve haşarat dışkılarıyla kaplı olduğunu, bir de örümceklerin yaşayan en çalışkan yaratıklar olduğunu fark ettim.

Kulaklarım yavaşça sessizliğe alıştı; beni karşılayan saat tıkırtıları, telaş çığlıkları yoktu. Ev tamamen boşaltılmıştı ve yalnızca evdeki birkaç antika eşya değil, yatak takımları ve daha güzel olan sandalyeler bile gönderilmişti. Sadık, mantıksız Agatha'nın köy evine döndüğünü ya da daha kötüsü, öldüğünü düşününce içim sızladı; onu, yoluma devam etmekten başka bir şekilde anamazdım, bu yüzden yoluma devam ettim.

Mutfak çürümeye yüz tutmuştu, küçük salon yıkık dökütü, annemin yatak odası göğsümü fena halde sızlatacak şekilde harabeye dönmüş, boşaltılmıştı yine de kendimi evden çıkmaya bir türlü ikna edemiyordum. Tavan arasına çıkmayı çok istiyordum; birazdan Sahjara'yla birlikte parlak turuncu renkli bir başka köri yemeğinin başında oturup sorularını bir bir yutmaya başlamam gerektiğini biliyordum.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Çatı katına şöyle bir göz atacağım, sonra da işim bitecek.

İçeri girdiğimde, annemin bir köşede durmakta olan eski, ahşap sandığından başka bir şeye bakmadım. Sandığın üzerini kaplayan tozdan yumuşacık hale gelmiş tutma yerini kavradım ve güçlükle kapağını kaldırdım; bir anda infilak eden kupkuru bir kir tabakası ve küçük bir mektup yığını karşıma çıktı ve parmaklarım bu sayfaların gerçekten de maddesel olduklarını keşfetti. Sanırım bir yanım o kır evinin içinde İrlanda cücelerinin altınları ya da en azından tehlikeli sorular soran minik, tuhaf adamlar bulmayı umuyordu. Bunun yerine elimde üzerlerine mürekkeple kargacık burgacık yazılar yazılmış büyük boy kâğıtlar tutuyordum, bu yazılar bana ne miras kaldığını ve bu konuda neler yapmaya cesaret edebileceğimi söyleyebilecek yazılardı.

Agatha'nın haricinde aramak üzere geldiğim tek ödülle birlikte oradan kaçıp gitmek bana gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu ama ben başardım ve kimse evden çıktığımı fark etmeden tam yirmi dakika sonra hazinemi döşeğimin altına saklamıştım.

"Evin ilk çalışanlarına ne oldu?" diye sordum, içinde bol miktarda baharat olan patates ve hardal tohumlu lahanayla dolu tabağa burun kıvırarak. "Şüphesiz burası önceden İngiliz hizmetçilerle doluydu."

"Üzülerek söylemem gerekir ki onlar pek hoş karşılanmadılar." Bay Sardar Singh, Sahjara'yla bana kaşık kaşık köri soslu tavuk ve limon kokulu pilavdan servis etti; Bay Singh daha önce iki kez bizimle birlikte yemek yemişti ve birden kendimi büyük bir istekle onun yine bizimle yemesini isterken buldum. "Biz beraberimizde yabancı bir efendi ve yabancı lezzetler getirmiştik... Diğerlerinin ayrılması doğal bir durumdu."

"Fakat hiçbiri ayrılmaya zorlanmadı mı?" diye sordum. Yaşlı Agatha'mı, bir sürü kokuşmuş pislikle dolu bir dispanserde yerleri ovalarken gözümün önüne getirdim.

"Elbette hayır. Tanrım, umarım hiçbiri kendini zorunlu hissetmemiştir. Bazılarının yanlarına dönmek istedikleri aileleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı, diğerleri de seyahat etme hayalleri kuruyorlardı. Sonuçta her biri biner sterlin tazminatla görevlerinden ayrıldı."

"Bin sterlin..." diye tekrarladım. Bu meblağ, soylu bir toprak sahibinin ya da şehirli bir toptancının bir senede kazandığı para olabilirdi ama bir hizmetli için oldukça cömert bir miktardı.

"Bayan Stone, umarım İngiliz görgü kurallarının sınırlarını aşmamışımdır. Aslında para kısmı konuyla alakas..."

"Kesinlikle alakasız değil. Bay Thornfield bu tutarın yüzde biri kadar ikramiye dağıtmış olsaydı bile en ufak bir direnişle karşılaşmadan bu işin içinden çıkabilirdi."

"Evin efendisi cimrilik etme gereği duymadı," diye cevap verdi Bay Singh ama onun durumdan memnun olduğunu fark ettim.

"Genelde efendiler pek öyle olmaz," dedim şakayla karışık. " Lütfen gelip oturun."

Bay Singh gülerek birkaç sıra öteye oturdu ve kendisine dumanı tüten yemeklerden koydu. "Her halükarda yapılması gereken değişiklikler vardı ve mülklerine zorla yerleşenler, bir yerde uzun süre yaşayan sakinlerin her zaman canını sıkar."

Bay Singh haklıydı; en azından kilerler ciddi değişikliğe uğruyordu ve bu beni üzüyordu. İşçiler sabahları ben kalkmadan geliyorlar, Sahjara'yla birlikte kahvaltı etmek için salona geçerken beni keskilerin ve küreklerin görünmeyen *klink klink* sesleriyle karşılıyorlardı; akşama doğru saat beşte Sahjara'yla dersimiz sona erdiğinde, mineral kokulu balçıkla sıvanmış vaziyette tek sıra halinde yanımdan geçerek hizmetçilerin kullandığı kapıdan dışarı çıkıyorlardı. İki kere son derece iyi tanıyıp bildiğim o küf kokulu merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştım ama ikisinde de ekipten bir çalışan samimi bir şekilde, *yardımcı olabilir miyim?* sorusuyla karşıma çıkmıştı ve bu yüzden keşif yapma girişimlerim de imkânsız bir hale geliyordu.

İnşaat işi beni sinir ediyordu. Kilerlerimiz eski temellerin kalıntılarıydılar; ne yeraltı ibadethanesi ne de mahzendiler, sadece taşlar ve sütunlardan ibarettiler. Bay Thornfield'in, şarapların

bile doğru düzgün saklanamadığı (bu, Patience Yenge'nin son derece gurur duyduğu bir eksikti) kilerlerden ne istediğini bir türlü anlayamıyordum.

"Kiler onarımları ne zaman başladı?"

"Üç ay önce," diye cevap verdi Sahjara. "Biz buraya taşındıktan ve evi yeniden dekore etmeye başladıktan altı ay sonra. Burası ürkütücü bir yerdi, her yer iç karartıcı kumaşlarla kaplıydı."

Onunla aynı fikirde olduğum için gülümsedim. "Kiler, bir şarap koleksiyonu için mi yapılıyor? Bay Thornfield bu işten anlayan biriymiş gibi görünüyor."

"Kesinlikle öyledir," diye katıldı bana Bay Singh.

Bu pek de açıklayıcı bir ifade değildi.

"Peki depo olarak mı kullanılacak? Bu evin içindekileri, yani bu egzotik baharatları, tütsüleri burada, İngiltere'de muhafaza etmek zor olmalı."

"Düşündüğünüz kadar zor değil. Oldukça işinin ehli biri olan Bayan Garima Kaur, ayda bir kez Londra'ya giderek Pencap'tan temel gereksinim malzemeleri getirten tüccarlarla buluşuyor. Bayan Jas Kaur'un *basmati*, *dhal* ve bunun gibi erzakları depoladığından emin, geri kalanları da kolayca komşu çiftliklerden satın alabiliriz."

Bunun üzerine, "O halde belki de ibadetleriniz için bir Sih tapınağı yapılıyordur," deme cüretinde bulundum.

"Ah, eminim Bay Thornfield'in kilerler için planları vardır Bayan Stone." Bay Singh rahatça gülümseyerek bana taze salatalıkla karıştırılmış yoğurda benzer bir yemek uzattı. "Şahsen ben, bu duvar ustaları –hepsi iyi adamlar ama çok cahiller– Bayan Jas Kaur'un mutfağına tozları sürüklemeye son verdikleri zaman sevineceğim. Onu Pencap'ta azize gibi bir kadın olarak tanırdım ama burada, İngiltere'de, her an yumruklarını sıkmaya hazır halde."

Ben de, diye düşündüm, *hayatta önümü göremediğimde hissediyorum*.

• • •

BELONGS TO KAATIG TEAM

Birkaç saat sonra yüzümü yıkadım, gösterişsiz, siyah elbisemi askıya astım ve kır evinden aldığım mektuplarla birlikte Patience Yenge'nin odasında oturdum; mezarın ötesinden duyabileceğim seslerin beklentisiyle neredeyse sessizce gözyaşı dökmek üzereydim. Sabahlığımın önünü daha da sıkıca bağlayarak sandalyemi şömineye doğru yaklaştırdım. İlk mektup, Agatha'nın daha yaşlı, daha sarsak eliyle kaleme alınmıştı:

Sevgili Bayan Jane'e, günün birinde geri dönmesi halinde,

Yengeniz bu işi kendisi yapmadı ama bilin ki ben sizi sürekli aradım. Bu mektubu sağ salim bulursanız, ben yapmam gerekeni yaptım demektir. Bulamazsanız, mektuba rast gelen kimsenin başına bir şey gelmemesini umarım.

Bahse girerim o okul olabildiğince berbat bir yerdir ve oradan ayrılırsanız sizi suçlamam. Bana da haber yollarsanız hepimiz göldeki balıklar misali mutlu oluruz. Ben —— köye, benden büyük olan ve bu yüzden biraz rahat yüzü görmesi gereken ablamın yanına gideceğim.

Mülkün yeni sahibi olan şu adam, Bay Charles Thornfield, hem düzgün bir tip gibi görünüyor hem de fena halde tuhaf biri. Dostane ve aksi özellikleri var fakat tuhaf davranışları için bir askere kabahat bulmamak gerek; bu davranışlara yabancı diyarlardayken alışıyorlar, sonra da mesele kapanıyor.

Bay Cyrus Sneeves size belgeler hakkında bir şeyler açıklayabilir. Eğer kafanızda sorular varsa ona yazın ama bu işle uğraşmak istemezseniz de sizi suçlamam.

Şansınız her zaman bol olsun,
Agatha

Mektup yığınının geri kalanını inceledim. Burada, çok uzun zaman önce okuduklarıma benzer, Anne-Laure Steele ve Cyrus Sneeves arasında gerçekleşen yazışmalardan vardı; mektuplar ağırlıklı olarak Highgate Malikânesi üzerindeki haklarımızı garanti altına almakla ilgiliydi; sonraki mektupta annemin güzel

BELONGS TO KAATIES TEAM

el yazısı karşıma çıktı, yazılanları okurken kulaklarımda hafif aksanlı sesi vardı:

Rue M——,
2. Bölge,

SALI

Sevgili Bay Sneeves,

Durumumuzu bana böylesine titiz bir biçimde açıkladığınız için size teşekkür etmek isterim. Anladığım kadarıyla asıl zorluk, sözleşmemizi sürekli kılma kısmında yatıyor. Patience Barbary bize tamamen karşı ve ben kendimi onun yerine koyduğumda bir türlü onu suçlayamıyorum. Ancak on ne peut rien y faire* *ve bu durumda geriye yalnızca, Bayan Barbary'nin Jane'imi mirastan yoksun bırakması ihtimaline karşı olayın akıbetini teftiş edecek güvenilir bir şahıs bulma işi kalıyor.*

Bu amacımla alakalı yapacağınız önerileri minnetle karşılayacağım; bu esnada siz de lütfen önceden konuştuğumuz gibi ilerleyin.

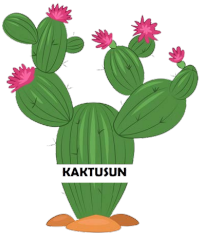
Je vous prie d'agréer,**
Bayan Anne-Laure Steele

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Annem, Patience Barbary'ye, topuklu bir Fransız botunun tabanına yapışmış bir gübre gözüyle bakardı yine de mektubunda ilginç bir tereddüt, daha önce hayatımda hiç görmediğim bir şekilde Patience Yenge'nin bu duruma kızabileceğiyle ilgili üzüntüsünü okuyordum.

Bu arada mektuba verilen yanıt da bana fazla bir şey açıklamıyordu:

---

* (Fr.) Yapacak bir şey yok.
** (Fr.) Lütfen saygılarımı kabul edin.

Rue du R——,
1. Bölge,

ÇARŞAMBA

Chére Madam S——*

Bay S——'in anısına duyduğumuz saygının, en hassas meseleleri ihtimamla ele almamıza neden olacağına inanın lütfen. Planlarımıza engel olmanın nahoş durumlara sebebiyet vereceği gerçeğinin anlaşılması için mutlaka yerel bir temsilci atanmalı ve utanç duyarak söylemeliyim ki firmamızda, ortağım Bay Aloysius Swansea'den daha saygın birini size öneremem. Onu hemen detaylardan haberdar edeceğim fakat kendisiyle doğrudan iletişime geçmeniz gereken bir durum olursa Bay Swansea şu adreste bulunabilir:

SNEEVES, SWANSEA VE TURNER
No: 29C Lisle Caddesi, Westminster

Naçizane saygılarımla,
Av. Cyrus Sneeves

Sanırım bir kalem kâğıt bulup Bay Aloysius Swansea'ye bir mektup yazmaya başlamam on bir saniyemi aldı:

Highgate Malikânesi,

20 Aralık 1851

Sevgili Bay Swansea,

Benim adım Jane Steele ve kısa bir süre önce, babam Bay Jonathan Steele ve annem Bayan Anne-Laure Steele'le iş yaptığınızı gösteren belgelere rast geldim. Bu konuda bana verebileceğiniz herhangi bir bilgi karşılığında size minnettar kalırım ve şayet vereceğiniz bilgilerin yazılı hali size çok külfetli gelecekse bizzat Londra'ya da gelebilirim. Mektuplar burada benim elime geçecektir ancak annemin

* (Fr.) Sevgili.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hazin sonunun getirdiği talihsiz durumlar gerçek kimliğimi açığa vurma konusunda ihtiyatlı davranmamı gerektirdiği için mektuplarınızı Bayan Jane Stone adıyla göndermenizi rica ederim.

Minnetle,
Bayan Jane Steele

Diğer mektuplar da zaten bildiğim şeyleri doğruladılar; annemle babamın belirlemiş olduğu planlar, belki Lowan Bridge'den aniden kaybolduğum için öylece kalakalmışlardı ve herhangi bir açıklama geleceğini varsayarak, yapılacak açıklamaları beklemem gerekiyordu. Kâğıtları yine döşeğimin altına sokuşturarak yattım ve uykumun gelmesini bekledim.

Ancak uyku beni ziyaret etmedi; çarşaflarımın altında karıncalar geziyormuş gibiydi ve tanyeri bitkin bedenimi selamladı. Başım hafifçe uğuldarken yataktan sendeleyerek kalktım ve kahvaltıda insan gibi görünebilmek için yüzüme yeterince soğuk su çarptım.

Sonuçta, Bay Thornfield geri dönmüş olabilirdi.

Ancak geri dönmemişti ve masada karşımda oturmakta olan Sahjara'ya neşeli bir ifadeyle gülümsedim, mühürlü bir mektup en müsait ânımda postalanmaya hazır vaziyette cebimde bekliyordu.

Öğleden sonra bahçedeki yapraksız kalmış bütün ağaçların kırılgan, çatallı dalları, Christie'nin özel bir salonunda açık artırmayla satılmaya değer, buzlarla süslenmiş heykeller gibi görünüyordu. Sahjara onunla birlikte at binmeye gitmem konusunda ısrar etmişti; ne yapacağımı sürekli önceden tahmin etmeye çalıştığından özellikle kendisi için fazla akıllı bir doru kısrağa binmemi istiyordu ve ben de dizginleri kimseye bırakmaya alışkın değildim.

Üç yaşındaki doru atın ismi Nalin, yani "nilüfer"di ve Charles Thornfield'in evden ayrılışının üzerinden geçen altıncı günde kısrak, sanki aramızda kırılgan bir ateşkes antlaşması yapmışız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi, küçük derelerin ve akarsu yataklarının üzerinden uçarcasına geçmeye başladı. Gerçekten böyle bir şeyin olmasını umut ediyordum çünkü doğanın güzelliğini hatırlıyor ve pis bir şehrin daracık sokaklarını neden terk etmiş olduğumu sorguluyordum. Altımda yine bir ata sahip olmak bana, sanki vahşi dünyayla ayrı olmaktan ziyade birbirimize yakınmışız ve her ne kadar zehir saçan bir yaratık olsam da bacaklarımın altındaki o huysuz varlıkla bir bağım varmış gibi hissettiriyordu. İtiraf etmem gerekir ki, düzgün bir binicilik alışkanlığım yoktu, bu durum da beni en az Sahjara'yı kızdırdığı kadar kızdırıyordu; yine de gri renkli, sade mürebbiye kılığım, bir pelerin ve kumaş bir kasketle tamamlandığında kırlara gayet uygun görünüyordu.

Sahjara'ya pazar günü tatili vermiştim, bu yüzden mektubumu postaya verene, güneş batana ve tüm gün boyunca sanki yünden yapılmış gibi görünen gökyüzü üzerime buz gibi toz zerrecikleri yağdırmaya başlayana dek Highgate Malikânesi'ne geri dönmeyi düşünmedim. Bunlar, insanın kışın görmekten hoşlanacağı türden iri kar taneleri değildi, insanın derisini acıtan cam tozu gibiydi ve bu yüzden ben de, riske girip yarı yarıya görünen çalılıklardan gitmek yerine bilindik bir açıklıktan geçerek eve döndüm.

Hava kararmak üzereydi fakat ay çoktan yükselmişti ve Highgate Malikânesi'ne giden patika, evde yaşayanlar haricinde kimse tarafından pek kullanılmadığı için tenhaydı, bu yüzden her şey için çok geç olana dek Nalin'i bodur bir çalı çitinin üzerine yönlendirmenin ne kadar çılgınca bir fikir olduğunu düşünmemiştim.

Yere indiğimizde ileride bir gölge belirdi ve Nalin acı acı kişnerken şaha kalktı.

Kontrolü yeniden ele almak için mücadele verirken kendi keskin çığlığım da onunkinin ardından tekrarlandı fakat hayvan ikinci kez sıçradığında ben de havalandım ve sert bir *küt* sesiyle donmuş toprağın üzerine düştüm.

Kahretsin, diye düşündüm, sonra da bunu bağırarak söyledim

ve ardından Londra'da öğrenilmiş birkaç ifadeyi daha telaffuz ettim.

Hışır, hışır, hışır.

Gölge bana doğru yaklaştı; adımları, çalılıklar arasında kalan son kuşların alaycı seslerine karışıyordu.

Şayet batıl inançlı biri olsaydım, gelen kişi bir gulyabani ya da hortlak olabilir, diye düşünerek o gölgeye bakmaya korkardım. Ancak soğukkanlı bir katil olmanın avantajlarından biri de o çalılıkların arasında benden daha tehlikeli bir şeyin olmayacağını düşünmemdi, bu yüzden şaşkınlık ve çabayla soluk almaya çalışarak tek dirseğimin üzerinde doğruldum.

"Orada kal!" Sanki şimşek, karşıma çıkan tehlikeyi aydınlatmış gibi ayak seslerinin bir erkeğe ait olduğunu ve uçma yeteneğinin olmadığını fark ettim. "Üzerimde para yok ve etekliğimin içinde bir bıçak var!"

Neyse ki bu gerçekten başka bir şey değildi; bu sözlerimi bir sessizlik izledi fakat tehditkâr ayak sesleri devam ediyordu. Kendimi tek kolum üzerinde kaldırdım ve iki saniye sonra bıçağı yabancıya doğrulttum; ıssız patikalarda, bazı erkeklerin istediği parayla hiç alakası olmayan mallar vardır.

"Tamam, gel bakalım seni aşağılık piç kurusu," diye bağırdım. "Seni şerit şerit doğrayıp cenazende güleceğim!"

"Bayan Stone, sizinle uzun zamandır tanışmıyoruz ama ben sizde *bundan* daha sevgi dolu bir arkadaşlık hissi uyandırdığımı ummuştum," dedi derinden ve hoş bir şekilde pürüzlü gelen bir ses.

Birden yüreğim hopladı. Soluk almak için kendimi zorladım ve bıçağımı belimin yanındaki pilinin gizlediği cebe geri koydum.

Bay Charles Thornfield, geniş omuzları ve şapkasının kenarından görünen saçlarının beyaz parıltısı haricinde her yanı hâlâ karla kaplı halde yaklaşırken aniden değişen karakterlerin ona cazip mi yoksa anlaşılması güç mü geleceğini düşündüm. Sadece çığlık atabilecekken küfretmiş, tehditler savurmuş ve sağa sola silahımı sallamıştım.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Çığlık atman gerektiğinde asla çığlık atmazsın seni ahmak.

"Sanırım sakatlandım." Gerçekten de ayak bileğim sanki alev almış gibiydi. "Beni affedin lütfen, sizi doğru düzgün göremedim. Nalin iyi mi? *Siz* iyi misiniz efendim?"

Nallı toynakların boğuk sesi duyuldu ve Bay Thornfield'in Nalin'in dizginlerini çabucak çitler arasındaki bir kazığa bağladığını gördüm. Kısrak böylece güvene alındıktan sonra ardında ay yükselirken Bay Thornfield'in gölgesi bana bakmak üzere döndü.

"Benimle bir daha konuşmazsanız beni işten atmanız da zor olur." Ellerim ve dizlerim üzerine kalktım ve o anda bacağımdan yukarı bir ateş topu yükseldi. "*Ah*."

Bay Thornfield süratle bana doğru geldi. "Sabırsızlığınızı şeytan alsın götürsün!"

Ayağa kalkma girişiminde bulunarak, "Ben sadece..." diye söze giriştim ısrarla.

"Bir saniye bekleyin, yoksa her şeyi olması gerektiğinden daha kötü bir hale sokarsınız. İşte, lütfen oturun şurada. *Oturun*. Tamam, güzel. Tanrım, siz özünüzde vahşi yaradılışlı birisiniz, değil mi? Hayır, dizlerinizi dümdüz uzatın."

Buz tanecikleri eteğimin kıvrımlarında birikirken yerde oturdum ve Bay Thornfield arkamda dizleri üzerinde çömelirken beni gövdemden kavraması için ona izin verdim. Rüzgâr kulaklarımı acıtıyor, yerdeki taşlar iç etekliğime batıyordu. Beklediğim kavuşma sahnesi bu değildi; aslında ben kendimi, bu onur kırıcı olanı haricinde, sınıf huzurundan evdeki gizemli kutuları arayan çapulculara karşı savunmaya kadar mümkün olan her türlü kavuşma sahnesiyle avutmuştum. Bay Thornfield arkamdayken, ben de ellerimi dizlerimin etrafına dolamayı ve sarf ettiğim çaba ve acıyla titreyerek her iki bacağımı da zorla ön kısma almayı başardım.

"Pekâlâ, şimdi sessiz olun. Kısa süre sonra neredeyse tüm kıtayı fethedebilecek durumda olacağız."

"Neden sessiz ol dediniz? Ben ağzımı açmadım."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Bu sorum şaşkın bir kahkaha kazanmama neden oldu. "Yemin ederim ki bu söylediğinizde hakkınız var. Ağlamak, bayılmak ya da bıçaklamakla ilgili planlarınız yok, değil mi?"

"Şu an için yok."

"Kusursuz kadın," dedi Bay Thornfield. "Şimdi, attan nasıl düştüğünüzü gördüm ve umarım kırık çıkık yoktur. Bacaklarınızı bileklerinize kadar çok dikkatli bir şekilde elinizle yoklayın, bunu kendiniz yapamazsanız ve benim yapmamı isterseniz başka tabii."

Esasında minnet duymam gereken o çekingen hali bana sadece rahatsızlık vermişti. "Bir cerrahtan gelen ziyadesiyle düşünceli bir soru bu; sizin doktor olduğunuzu duydum efendim."

Hâlâ eliyle omurgamı desteklemekte olan Bay Thornfield burnundan soludu. "Ben de sizin bir mürebbiye olduğunuzu duydum ama o tayfadan olan kızlardan pek çoğu, içlerindeki saf ve sağlam inançlarıyla *alçak herif* gibi bir şey söyleyemez."

İçimi yepyeni bir utanç dalgası kapladı. "Ben henüz kendime gelemedim Bay Thornfield ama sanırım bacaklarım sağlam durumda."

"Kahretsin, çok yazık! Ben de tam burada, yolun ortasında onlarla oynaşmaya can atıyordum. Tıpkı eski zamanlardaki gibi olurdu, davulların ve flütlerin sesini şimdi bile işitebiliyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olun lütfen."

Kafam karışmış, gururum incinmiş ve bileğim de büyük ihtimalle burkulmuştu fakat kalıcı bir hasar görmemiştim; ertesi gün işimi kaybetmeyeceğimi varsayarsam tabii.

"Bütün kemiklerim yerli yerinde. Affedersiniz efendim; yol üzerinde sizden başka biri olsaydı ne yapmam gerektiğini bilemezdim."

"Başka bir aşağılık piç kurusuna, aşağılık piç kurusu derdiniz sanırım."

Boynumu uzatıp Bay Thornfield'in gözlerine bakmamla kendime engel olamayıp bir kahkaha patlatmam arasında dolu dolu beş saniye geçmiş olmalıydı. Bir an şaşkınlıkla karşılaşmayı bek-

ledim ama Bay Thornfield sadece çarpık bir şekilde gülümsedi ve o orantısız gülümsemeyi bir daha neyin ortaya çıkarabileceğini merak ettim.

Bay Thornfield hiç zorlanmadan beni kaldırırken, "Sizden gelecek en kötü şeyi beklemeye hakkım vardı," diye şikâyet ettim."Bomboş bir toprak yolun orta yerinde ne yapıyordunuz?"

"Londra'dan gelen arabadan beni köyde bırakmasını istedim, böylece Highgate Malikânesi'ne yürürken biraz zihnimi boşaltabilecektim. Zihnim, Bayan Stone, şu anda kutsal su kadar berrak bir halde. Şimdi sizi eve götürme işini halledelim mi?"

Bay Thornfield'in desteğiyle birkaç adım attım, bileğimden yayılan sancılar neredeyse beni soluksuz bırakıyordu. Eklemim şişmeye başlamıştı bile ve az evvel bir cep bıçağıyla tehdit ettiğim adamın insafına kalmıştım.

"Sanırım ata binerek eve dönebilirim," diye bir öneride bulundum.

"Evet, hazır o konuya girmişken, en pahalı kısraklarımdan biriyle çitlerden atlayarak neler yapıyorsunuz siz böyle?"

"Kendimi Sahjara'ya kanıtlamaya çalışıyordum; bütün derslerimizde atlar haricinde hiçbir şey işlemiyoruz."

Çok uzun geçen birkaç dakika boyunca işitebildiğim tek ses, hayal kırıklığına uğramış atımın yanına doğru topallayarak yürürken tabanlarımızın altında ezilen karların sesi oldu; şimdiye kadar gördüğüm en zeki ama en bağnaz at olan Nalin sanki bana, *beni utandırdın,* demek istercesine sağ bacağını hafifçe yere vuruyordu.

"Sahjara'nın saygısını arzu ettiğinize göre, cesedinizin boynu kırılmış bir halde bir yerlerde bulunmasını istemediğinizi farz edebilir miyim?" diye sordu tekrar o aksi haline dönerek.

Nalin'in yanına vardığımız sırada tüm bedenim karmakarışık bir haldeydi; balon gibi şişmekte olan bir bileğim vardı, nefesim gergin ve boğuktu, sert ama nazik parmaklar gövdemi sıkıca kavramıştı, o kadar acınası bir halde bulunmuş olmaktan ötürü içimde öfke birikiyordu, *Sizi eve götürme işini halledelim mi?* söz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cükleri tuhaf bir biçimde tatlı tatlı kulaklarımda yineleniyordu.

"Nalin'i ben götürürüm," dedi Bay Thornfield, parmaklarını birleştirdi ve üzerine basmam için yere eğildi. "Çabuk olun şimdi, en sonunda bayılma dürtünüze teslim olmadan çabuk olun."

Bu alaycı yorum, benim için eksiksiz bir tedavi uygulamak için gerekli olan her şeyi sağlamıştı.

Sağlam ayağımı Bay Thornfield'in birleştirdiği ellerine yerleştirerek kendimi yukarı, Nalin'in sırtına doğru kaldırdım. Diğer ayak bileğim kaynayan zift gibi yanıyordu fakat idare ederdim; elimden geldiğince neşeli bir ifadeyle, Bay Thornfield'in ilk alaycı baş selamı taklidine başımı eğerek cevap verdim ve çitlerin bulunduğu yerden Highgate Malikânesi'ne kadar olan mesafeyi kafamda hesapladım.

Sekiz yüz metre, diye düşündüm, düşme tehlikesi yaşamadan gidebileceğim kadar yakın; efendimin yaya olarak yürüyebileceği kadar yakın.

"Korkarım ki bileğimin icabına çabucak bakılması gerek Bay Thornfield," diye seslendim ona. "Sizi alması için seyislerden birini göndereceğim."

Bu çılgınca, alaycı vedanın ardından Londra'ya geri dönüşümün ve muhtemel para sıkıntılarımın beklentisi içinde, efendimin atıyla atalarımdan kalma evime doğru yol almaya başladım.

BELONGS TO KAATIG TEAM

ON YEDİ

O uykusuz geceyi takip eden gün hem Bay Rocherster'la karşılaşmayı istiyordum hem de bundan çekiniyordum. Sesini tekrar duymak için yanıp tutuşuyordum ama göz göze gelmekten korkuyordum.

Acınası ve küçük düşürülmüş bir halde doğruca yengemin eski odasına çekildim, melankoli ya da ani bir felaketle karşılaşabileceğim durumlar için yanıma almış olduğum afyon ruhu şişesinden yudumlar aldım. Uyandığımda bileğim bir deniz feneri ışığı gibi yanıyordu, odamda et suyu ve soğuk yeşil pirinçten oluşan küçük bir kahvaltı tepsisi, bir de Sahjara'nın dostane, kargacık burgacık el yazısıyla yazılmış katlı halde duran kısa bir not vardı:

Sevgili Bayan Stone,

Nalin'le ilgilendiğiniz için teşekkür ederim; bir kaza olduğunu duyduğumda çok endişelendim ve daha çok da sizin sağlığınız için endişelendim ama kendiniz yaralanmış olmanıza karşın onu ahıra hasar görmemiş bir halde götürdüğünüze çok memnun oldum. Charles geri dönmüş! Ne mutlu bir gün! Bana sizi rahatsız etmememi, yalnızca bu notu göndermemi söyledi ve uyandığınızda bileğinizi iyice tedavi etmesi için zili çalıp Bayan Kaur'u çağırmanızı istedi, ayrıca dinlenmeniz gerektiğini söylediği için sizi görmeme izin vermeyecek fakat her saniye sizi düşündüğümü, ihtiyaç oldukça size kendi ellerimle buz torbaları ve sıcak su şişeleri getireceğimi bilmenizi isterim.

En candan sevgi ve
selamlarımla,
Sahjara Kaur

BELONGS TO KAATIES TEAM

Bu not yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu ama durun... ilkinin altında, daha erkeklere özgü bir kâğıda, ona uygun bir elle yazılmış bir başka mektup vardı:

Sevgili Bayan Stone,

Olay yerinden tamamen kaçmak ve düşman saldırısına karşı kendinizi korumak için yardımlarımı reddetmenizden bir kez daha söz edip kabalık etmeyeceğim ancak sizi daha fazla telaşlandırmak gibi bir isteğim olmadığı için, Bayan Garima Kaur'un insan ayak bileğinin nerede olduğu konusunda pratik bilgileri ve sakin bir eli olduğunu söyleyeceğim. Gücünüzü toplamak gibi bir stratejiniz olabilir diye sizin için öğle yemeği hazırlandı fakat beyaz bir ateşkes bayrağı altında ortaya çıktığınız takdirde yerlilerin –her ne kadar yabani ve açıkça söylemek gerekirse barbar kimseler olsalar da– sizi eşsiz bir ilgiyle karşılayacaklarının garantisini verebilirim.

Hizmetkârınız,
Charles Thornfield

Yüksek sesle inlemenin bana pek elle tutulur bir faydası olmadı sevgili okurum ama yine de yüksek sesle inledim. Normalin iki katı bir iniltiyle yatakta döndüm; bunun bir sebebi henüz sarılmamış bileğimin ağrıması, bir sebebi de aptallığın (özellikle de kendi aptallığımın) yüreğimi sızlatmasıydı.

Tak tak tak.

"Bir saniye," diye seslendim.

Pencereden gelen fildişi rengi ışığa bakınca saatin en erken on olduğunu anladım; benden beklenen şekilde sorumluluklarım konusunda temkinli davranarak yataktan çıktım ve o anda yere yığıldım.

Kapı açıldı ve Bayan Garima Kaur'un ayakları göründü. Eğer ayaklar neşelenebilseydi ayak parmaklarının kahkahalarla güleceğinden hiç şüphem yoktu, durumumun rezilliği o derece kötüydü.

"İyi misin?" diye sordu gözlerini kısarak.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Hayır," diye itiraf ettim.

Bayan Kaur içeri girdi, yüzündeki gerginlik yarasının düzgün kıvrımının şeklini bozuyordu. Beni sağ salim buruşmuş çarşafların üzerine oturttuktan sonra yüzümü inceledi; bu öyle basit bir alaka değil ciddi bir incelemeydi ya da böyle düşünmemin sebebi belki de kendi yüz ifadesinin çok net okunuyor olmasıydı; yüzü güzelce giydirilmiş bir kafatasından başka bir şeye benzemiyordu. İngilizcesi zayıf olsa da Bayan Kaur'un gözlerinden tam anlamıyla zeka fışkırıyordu ve kendi ana dilinde ayrıntıları vurgulama konusunda ne denli başarılı olabileceğini düşündüm.

"Bay Thornfield'le mi yaralandın?" diye kışkırttı beni.

"Hayır, o beni bir hendeğin içinde buldu." Yumruklarımdan destek alarak duruşumu düzelttim. "Bay Thornfield'in *yakınlarındayken* yaralandım. Tanrı'ya şükür ona bir şey olmadı."

"Sen... istemedin onun yardımını? Hoşlanmıyorsun ondan?"

Bu soruya dürüstçe cevap vermek imkânsızdı. "Şu sıralar kimseden hoşlanmıyorum. Sanırım sen hariç, elinde ne olduğuna göre bu da değişir tabii."

"Yara lapası." Bayan Kaur tek elini kaldırdı. "Sargı bezleri," diye ekledi diğer elini de kaldırarak.

"Hay çok yaşa," diye iç geçirdim, içimdeki rahatlama en yalın duygularımı ateşlemişti.

Bayan Kaur gözlerini yere indirerek sakin bir sesle, "Endişe yok," diye cevap verdi.

On dakika sonra Bayan Kaur beni tıbbi müdahaleyle, çok hoşuma giden baharatlı bir çayla ve hiç de hoşuma gitmeyen bir koltuk değneğiyle ödüllendirdi.

Yüzümün rengi biraz geri gelince, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Mümkün olduğunca hazırım," dedim.

Merdivenlerin üzerindeki daracık, halı kaplı şeritte koltuk değneğimle *pat-küt pat-küt* sesler çıkararak yürüdüm. Bay Thornfield'le karşılaşmaktan korkuyordum; önceki gece acınası bir hale düşmeden önce düşüncesizce konuşmuştum ve düşüncesizce ko-

BELONGS TO KAATIES TEAM

nuşmadığım zaman da yaygaracı bir tip olmuştum, bu gerçekten de en istenmeyen özelliklerin oldukça sert bir karışımıydı.

Ancak yemek salonuna vardığımda ev ahalisinin meşgul olduğunu fark ettim; o günkü tek konunun önceki gece yaşadığım felaket olacağını düşünürken efendimin ve koruması altındaki çocuğun, tanımadığım birine öfkeyle bakmakta olduğunu gördüm; ben odaya girdiğimde neşeyle yüzü aydınlanan ve yarım yamalak ayağa kalkıp başıyla beni tuhaf bir şekilde selamlayan bir adamdı bu.

"Augustus Sack!" diye bağırdı adam tombul elini bana uzatarak. "Ben Bay Augustus P. Sack ve bu da Bayan Jane Stone'dan başkası olamaz. "Bize geç de olsa kahvaltıda katılmak üzere cesurca kendinizi toparlamış olduğunuz için duyduğum *katıksız* sevinci ifade ederek affınıza sığınabilir miyim?"

Koltuk değneğimi sandalyenin koluna dayayarak adamın nemli ve soğuk parmaklarını kavradım. "Tanıştığımıza memnun oldum Bay Sack." Yüzümü buruşturarak oturdum.

"Tutsak ortaya çıktı," dedi Bay Thornfield ağır ağır. "Öylesi cüretkâr bir kaçışın ardından düşman hatlarının ardında pusuya düşürülen bu zavallı esirin başından neler geçmiş olabilir?"

Ses tonu nazikçe iğneler bir tavırda olabilirdi fakat bana kenarları püsküllü bir tabure getirmek için anında ayağa kalktı ve masa örtüsünün altına, faydalanabileceğim bir yere ustaca yerleştirdi.

Sahjara, "Ah Bayan Stone!" diyerek benimle acısını paylaştı. Üzerinde adaçayı yeşili bir elbise vardı, koyu renk saçları açık duruyordu. "Size olabilecek şeyleri düşününce... Bu *çok* korkunç."

"Sevgili Küçük Mucizem," dedi Bay Thornfield oturarak, "olabilecek şeyler, benim ayaklar altında çiğnemiş cesedim ve hemen ardından kapalı tabutumun içinde getirildiğim cenaze törenim olurdu."

"Charles, yapma!" Sahjara başını sağa sola sallayarak alçak sesle, "Pencap'taki savaşlarda görev yaptığı için olayları dramatize etme hakkına sahip olduğunu düşünüyor," diye ekledi.

"Gerçekten de öyle ve doğru olan da bu!" Bay Sack iltifat

BELONGS TO KAATIG TEAM

edercesine konuşmuştu; ancak bu sözleri hakaret gibi karşılanmıştı çünkü Bay Thornfield'in gözleri öfkeyle sadece pencerelerin üst kısımlarından görünebilen çam ağaçlarına çevirdi ve bakışları orada öylece takılıp kaldı.

"Şey, ben de Bay Thornfield'e olabilecekler konusunda kendimi onun kadar kötü hissediyorum ancak ben iyiyim Sahjara." Bayan Jas Kaur gelip tabağıma gül suyu kokan kızarmış kahvaltılık keklerden koyarken peçetemi kaldırdım.

"Hiç kuşku yok ki Bayan Stone'un durumu iyi," diye hak verdi bana Bay Thornfield, "aksi halde kendisi bunu oldukça renkli bir lisanla bize bildirirdi."

Hemen dikkatleri başka tarafa yönlendirdim. "Bu sabah mı geldiniz Bay Sack?"

"Güzel olduğunuz kadar dikkatlisiniz de Bayan Stone, bunu mutlak bir inançla söylüyorum."

Bu pek de iltifat sayılmazdı.

Bay Augustus Sack yapılı bir adamdı; teni Bay Thornfield gibi esmerdi fakat yanaklarının üst kısımlarında, kulak uçlarında ve burnunun ucunda tomurcuklanan kırmızılıklar vardı. Zümrüt yeşili bir kravatla vurgulanan koyu yeşil bir ceket, içine kahverengi kadife bir yelek giymişti ve daha derinlemesine İngiliz gibi görünmek istese bu mucizeyi nasıl yaratabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Şişman, oval yüzü bıkıp usanmadan gülümsüyordu ve bu da beni rahatsız ediyordu çünkü Bay Thornfield öfkeli, Sahjara da hasta gibi görünüyordu.

"Bay Thornfield'le bir iş mi yapıyorsunuz yoksa tamamen keyfe dayalı çıkmış olduğunuz bir gezinti için sizi kutlayabilir miyim?"

Bay Augustus Sack aşırı yapmacık bir sesle kıkırdadı. "Korkarım ki bu özel bir mesele. Biz eski arkadaşız, bilirsiniz ve Bay Thornfield bir süre önce bu muhteşem mülkün sahibi olunca da onu ve sevgili Sahjara'yı görmem gerekti."

Bay Thornfield'in parmakları, sanki ezilmesi gereken zehirli bir böcek ortaya çıkmışçasına gerildi.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"O zamandan bu zamana dokuz ay geçti sanırım," diye belirttim düşüncemi.

"Şüphesiz her zamanki gibi haklısınız Bayan Stone. Thornfield'e dört gün önce burada, eski asistanım Bay John Clements'in cenazesinde rastladım; beni daha önce aramamış olduğuna *çok* üzüldüm çünkü ağustostan beri Londra'daydım."

Bay Thornfield peçetesini bir kenara attı. "Cenazelerin en kötü tarafı da bu; yalnızca bir zamanlar sevdiğiniz birini kaybetmekle kalmıyorsunuz, bir de bir sürü sevmediğiniz insan etrafınızda cirit atıyor."

Bunun üzerine Augustus Sack yalnızca gülümsedi; bir tatarcık gülümsemiş olsaydı da aynen buna benzerdi.

"Bilseydim size baş sağlığı dilerdim," deme cüretinde bulundum Bay Thornfield'e.

"Şimdi bana baş sağlığı mı diliyorsunuz yoksa sadece rahatsızlık veren bu sessizliği mi dolduruyorsunuz?"

Bu sözlere içerlemek kolay olurdu fakat evin sahibi de kendi kinayesinden keyif almamıştı. Uzun, beyaz saçları düzgünce bağlanmıştı, gömleği ve ceketi muntazamdı, yassı çenesi pürüzsüzdü fakat misafirimizi benim sakarlık hikâyelerimle ağırlaması gerekirken neredeyse ürkmüş gibi bir hali vardı.

Augustus Sack sanki etkili bir noktaya değinilmişçesine başını salladı. "Bayan Stone, Thornfield burada sağduyuya öylesine değer verir ki, ağzı sıkılık noktasında yanılgıya düşer. Daha önce de söylediğim gibi, Bay John Clements benim asistanımdı; Sobraon Savaşı'ndan sonra Thornfield'in sağlığına yeniden kavuşmasına yardımcı olmuştu. Esasen dördümüz ilk savaş sırasında kardeş gibiydik, Yönetici'nin emrinde hizmet veriyorduk: Thornfield, ben, Clements ve bir de Sahjara'nın babası David Lavell."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde Sahjara'nın yüzü yere doğru eğilmişti. "Onu hiç hatırlamıyorum. Bu *utanç verici*."

"Bu senin karakterinin en az utanç verici tarafı, seni muhteşem sersem." Bay Thornfield parmak eklemleriyle iki kez masaya vurdu. "Sack, iyi dileklerini ilettiğine göre artık..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Rejim yıkılmadan önce Lahor'da bulunan küçücük İngiliz ekibinden bu kadar az kişi kaldığımızı düşünmek bana acı veriyor." Bay Sack bilge bir tavır sergilemek istiyordu ama bunun yerine sanki her an hapşıracakmış gibiydi. "Olaylar çok karışıktı... Kim dosttu, kim düşmandı? Khalsa içinde entrikalar çevirmeyenler kimlerdi, Şirket içinde komplolar kurmayanlar kimlerdi?"

Evin efendisi sandalyesini geriye itti. "Bunu burada konuşmayacağız," dedi fakat öfkeyle birbirine kenetlediği dişleri arasından konuşuyordu.

"Elbette, senin... Sihlerle olan sıradışı ilişkilerin yargılarını, Britanya yönetimindeki Hindistan'daki diğer insanlara göre çok daha *incelikli* bir hale getirdi. Yönetici'nin de her zaman böyle düşündüğünü biliyorum."

"Bilmece gibi konuşmayı kes, bu midemi bulandırıyor. Peşinde olduğun şey bende değil, ne istiyorsun benden kahrolası?" Bay Thornfield'in yumruğu masaya indi fakat Sahjara'dan çıkan üzgün bir ses bir saniye sonra yumuşamasına neden oldu.

"Ne mi istiyorum?" Bay Sack sırıtarak pembe suratını çevirdi. "Sadece eski günleri yâd etmek istiyorum; zavallı John Clements'in ölümü, ah, sen bunu fazlasıyla duygusal bulacaksın ama aramızda bu kadar konuşulmadan kalmış şey varken Thornfield, senin ölümsüzlüğe intikal etme zamanının geleceğini de düşünmeye dayanamadım."

"Bay Sack, arabanız ön tarafa getirildi."

Bay Sardar Singh, ellerini arkasında kenetlemiş vaziyette yemek masasının ucunda dikiliyordu, sanki kötü haberler getirmişçesine sempatik bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Sahjara kıpırdandı, gözleri telaşla etrafta gezindi, bu sırada Bay Thornfield'in etkileyici yüzündeki ifade de sessiz bir kararlılık halini aldı.

"Ah işte!" diye mırıldandı Bay Augustus Sack. "Bu araba muhabbeti de ne oluyor böyle? Kesinlikle hayır, ikinizle de konuşacak bir sürü şeyim var."

"Arabacınız sizi gitmeniz gereken yere götürmek üzere açık ve net talimatlar aldı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Kimin* açık ve net talimatlarıymış bunlar seni alçak herif?" diye tısladı Bay Sack. "Kahretsin, tek neden sen..."

"Benim talimatlarım efendim."

Zaten boğucu bir hale gelmiş olan gerginlik, genzi yakan duman misali boyunlarımıza dolanıyordu. Bay Sack ağzından tükürükler saçtı, ardından yabani bir tilkinin acı acı bağırmasına benzer bir kahkahayla güldü.

"Thornfield, zamanında onca ihracat meselesinde hile yapmış olan herhangi biri, hiç şüphesiz ev ahalisini idare etme konusunda da oldukça iyidir ama senin iyi uşak anlayışın bu mu? Yaptığı şaka kesinlikle çok kötü."

"Biliyor musun, Sardar nadiren şaka yapar," diye cevap verdi Bay Thornfield başını üzgünce sallayarak. "Bunun her zaman soyuna özgü bir eksiklik olduğunu düşünmüşümdür."

"Ben mizah alanında herkesten daha kusurluyumdur." Sardar Singh tek elini esefle kalbinin üzerine koydu.

"Bu adam bir imparatorluğu yönetebilir ama konu kelime oyunlarına geldiğinde? Hicivsel mizah? O konuda oldukça sıkıcı biridir."

"Gelişme kaydetmek için giriştiğim onca başarısız çabanın ardından umut etmeyi bıraktım."

"Siz ikiniz ne oyun çeviriyorsunuz böyle?" diye tısladı Bay Sack.

Bay Thornfield, Bay Singh ve Sahjara arasında dile getirilmemiş, doğal bir anlayış dalgası belirdi, gök gürültülü bir fırtına gibi ani ve şiddetliydi ve içimde birden nedensiz bir kıskançlık duydum.

"Bir tuğla," dedi Bay Thornfield, şimdi dudaklarının ardında hınzır bir gülümsemenin parıltısı gizleniyordu, "bir sahnenin sıcacık taban ışıkları önünde seyircilerin karşısına çıkabilir ve Bay Sardar Singh'ten daha çok insanı güldürür."

"Benimle eğlenmeyi hayal ettiğin *güne pişman olacaksın*," diye gürledi Bay Sack sendeleyerek ayağa kalkarken.

"Hayır, hayır, meselenin en önemli noktası bu!" diye bağırdı Bay Thornfield. "Bay Singh araban hazır dediyse..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve her an arabaya binip gitmeye hazırsınız dediğimde," diye ekledi uşak boş bakışlarla tırnaklarını inceleyerek.

"O zaman bu kesinlikle kaçınılmaz bir durumdur."

Her şey o kadar çabuk oldu ki bir an gözlerimi kırpmış ve olanları kaçırmış olmalıydım; tek bir saniye içinde Bay Augustus Sack'in gül rengi, bebek yüzü mosmor oldu ve bir an sonra Bay Singh'in elindeki bıçağı görünce çehresindeki bütün kan çekildi.

"Sizi kahrolası imansızlar!" diye bağırdı Bay Sack. "Gerçekten de Şirket'in adamlarından birini tehdit edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Ah, Tanrım, evet." Bay Thornfield şimdi ayağa kalkmıştı ve gevşek duran, yetenekli parmakları arasında bir başka bıçak parıldadı.

Sahjara elini uzatarak, "Onların sabırlarını sınama," diye uyardı ve her zaman sadece basit bir gümüş takı olduğunu sandığım şeyin de bir bıçak olduğunu gördüm.

"Sahjara!" Onu korurcasına kolumu uzattım.

"Bayan Stone'da da bir bıçak var Sack," dedi Bay Thornfield ağır ağır. "Bu bizim merasim üniformamızın bir parçasıdır, bilmez misin?"

"Gerçekten de bana meydan okumaya kalkışıyor olamazsınız!" Bay Sack kapıya doğru geriledi, yumuşacık elleri titriyordu. İlginç bir şekilde Bay Singh'e hitap ediyormuş gibiydi.

"Bir Türk zindanı kadar ciddi hem de," diye tısladı Bay Thornfield.

"Bir şekilde bunun acısını sizden çıkaracağım," dedi Bay Sack tükürürcesine, parmağını Sahjara'ya doğru sallayarak. "Şu iğrenç kukla..."

"Çık dışarı," diye emretti Bay Singh ve artık sesi elindeki bıçaktan daha da keskindi. "Bunu bir kez daha söylemeyeceğim."

Bay Augustus Sack dişlerini gösterdi ve topuğu üzerinde döndü. Çok gergin geçen birkaç saniye boyunca bekledik; ardından araba tekerleklerinin gıcırtıları kulağımıza geldi, ben de hemen koltuk değneğimi kapıp aksak bir halde pencereye doğru yürü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düm ve kolumun altında Sahjara'yla birlikte muntazam biçimli siyah araba Highgate Malikânesi'nden çıkana dek dışarıya baktık.

Zayıf bir sesle, "Konuklarınızın çoğu burayı bıçak zoruyla mı terk eder?" diye sordum.

"Ah, *çok* fazla olduğunu söyleyemem." Bay Singh oturdu, içinde yulaf lapası bulunan çanağı kendine doğru çekerek tabağına kaşıkla küçük bir porsiyon koydu. "Ama böyle yaptıklarında da kaçınılmaz olarak iştahımın açıldığını hissediyorum."

Hepimiz sessizleştik, tuhaf bir şekilde sessizdik ama yine de daha önce hiç olmadığı kadar rahattık ve biraz sonra kendime engel olamadan gülmeye başladım. Bay Thornfield de kıkırdadı ve Sahjara yanına gittiğinde eldivenli elini küçük kızın şakağına bastırarak gümüş tarağı tekrar saçlarına geçirdi.

Fakat gözleri benimkilerle buluştuğunda bomboş, masmavi birer havuz gibiydiler; onun gibi ben de artık kendime gelmiştim ve bileğimden baldırıma doğru iğneler saplanmaya başlamıştı.

Bayan Garima Kaur birden içeride beliriverdi, soluk soluğa kalmıştı ve gözleri parlıyordu. Bay Singh'e kendi dillerinde çabucak bir seri soru yöneltti ancak görünüşe göre Bay Singh'in yanıtları onu pek memnun etmemişti çünkü aldığı cevaplar üzerine homurdanarak dış kapıyı işaret etti. Bay Thornfield de onlarla aynı lisanda konuştu fakat kadın onun söylediklerini de kabul etmeyerek Bay Singh'i başka bir yaylım ateşine daha tuttu. Bay Singh ona tekrar güvence verince hayal kırıklığıyla tısladı ve yemek salonundan çıktı.

"Garima anlaşılır bir biçimde huzursuz. Augustus Sack, bizim değerli bir şeylere sahip olduğumuz gibi yanlış bir inanca kapılmış," dedi Bay Thornfield bana sessizce. "Sahjara'nın sandıklarından biri uzun zaman önce kayboldu ve o Tanrı'nın cezası aşağılık herif o sandığı düşünmeden edemiyor. Dostumuz John Clements'in ölümü tüm bunları tekrar ortaya çıkardı; o korkunç olayın üzerinden çok zaman geçti ama Sack hem kurnaz hem de ahmak biri, özellikle Doğu Hindistan Şirketi'nin belli bir tür insan grubuna özgü bir bileşim, kahrolasılar. Affınıza sığınıyorum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Stone. Dün gece bıçağınızın ucunda korkudan bir kenara sinmiş olmasaydım sizin medeni bir kahvaltı olarak hayal ettiğiniz şeye rahatsızlık vermiş olmaktan ötürü endişelenebilirdim."

"Ondan neden hoşlanmadığımı hatırlayamıyorum bile." Sahjara'nın gözleri iri iri açılarak nemlendi. "Her şey çok uzun zaman önceydi ve çok geride kaldı. Ama ondan hoşlanmıyorum."

"İşte karşınızda Küçük Mucize; tıpkı bir süngü gibi keskindir." Bay Thornfield eldivenli avuçlarıyla yanaklarını çevreledi.

"Haksız mıyım ama... Onu sevmem mi gerekiyor?"

"Onu sevmiyorsun tatlım. Onu ancak siyah pudingi* sevdiğin kadar seviyorsun. Sen iyi misin?"

"Evet, sanırım iyiyim. Bayan Stone'un geçirdiği kaza, Bay Sack'in ziyarete gelmesi... Bir defada çok fazla sıkıntı yaşandı," diye sızlandı Sahjara gözlerini Bay Thornfield'in mendiliyle kurulayarak.

"Sıkıntılar genelde," dedi Bay Singh fısıltıyla, "böyle gelir."

"Sardar?" dedi Bay Thornfield usulca.

"Bay Thornfield."

"Seninle özel bir şey konuşabilir miyim? Mesela akşam yemeğinden sonra konuk odasında olur mu?"

"Buna çok sevinirim." Bay Singh, üstü minik köpüklerle kaplı sakalını bize eğip kaldırdı, içinde yulaf lapası olan küçük tabağını silip süpürdü, diğer kirli porselenleri de bir tepsinin içine koyarak ortadan kayboldu.

Birkaç saniye boyunca, bir insanın böyle özel durumlar karşısında nasıl davranması gerektiğinden bihaber bir şekilde öylece durdum; neyse ki daha sonra Bay Thornfield konuştu.

"Sahjara, gitmeni rica edeceğim. Yürü, koş, uç. Bayan Stone'la, pazartesi günü binmeye başlayacağın yeni kısırakla alakalı alınması gereken bazı önlemler hakkında konuşacağım." Bay Thornfield gülümsedi ve onun kendi şakalarından sıkılmadığı zamanlarda gülümsemesinin şömine ateşi kadar sıcacık olduğunu fark ettim.

---

* Domuz kanından yapılan bir tür sosis. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten mi? Ah, teşekkürler, *teşekkürler*! Bunu yapabileceğimi düşünmüşsen teşekkürler."

"Ne oyun peşinde bu kız?" Bay Thornfield alaycı bir üzüntü ifadesiyle parmak uçlarıyla burun kemerine dokundu. "Küçük Mucize, bir *badmash** karşısında beni savunduğun için teşekkür ederim. Şimdi dışarı çık ki Bayan Stone'u yeni at binme programın konusunda bilgilendirebileyim."

Sahjara reverans yaptı, o kadar mutluydu ki yüzü tebessümünden ikiye ayrılacakmış gibiydi ve salondan çıktı.

Kendimi sakinleştirme girişimiyle pencereye doğru gittim fakat henüz oraya varmıştım ki kâhin pencere camındaki sırtı dik yansımadan efendimin tereddütle bana doğru yaklaştığını gördüm.

"Bayan Stone, iyi misiniz?"

Bay Thornfield'in acemi hali beni hemen rahatlattı. "Çok iyiyim efendim. Siz nasılsınız?"

"Ah, lütfen benim İngilizlere özgü numaradan tavırlarımı taklit etmeyin, bu hiç de dürüstçe değil." Tatsız bir şekilde gülümseyerek devam etti. "Hiç şüphesiz bazı sorularınız vardır ve ben de malları takas etmeye hazırım çünkü *sıradışı* bir mürebbiye ararken..."

"Anormalliğimin bu derece olabileceğini beklemiyordunuz." Camın serinliğini aradım ve duyduğum gerçek bitkinliği maskeleyebilmek için başımı cama yasladım.

Annenin avukatına mektup yazmak için zar zor zaman bulabildin ve daha şimdiden içinde bulunduğun hendeğin içine geri atılıyorsun.

"Ve bu sebeple bu gece benimle yemek yemenizi teklif ediyorum."

"Elbette, bunun için sizi suçlayamam..." Birden durdum. "Ne teklif ediyorsunuz?"

"Yemek yemeyi. Bu eylemi, ah, daha önce işitmiş miydiniz? Genel olarak akşam saatlerinde olur, en azından Sutlej'in kuzeyinde böyledir."

---

* (Hint.) Kötü adam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Thornfield," dedim. "Sırf az evvel ortaya çıkarılmış olan silahlar için bile bana bir akşam yemeği borçlusunuz."

"Elbette." Sağ gözünün ucunda acayip bir şekilde sevimli bir kırışıklık oluştu ve şakağına kadar uzandı. "Büyük bir darbe yedim Bayan Stone. Sack'in gelişi tamamen beklenmedik bir şeydi. Bunu görmenizi asla arzu etmezdim..."

"Davetinizi büyük bir zevkle kabul ediyorum efendim."

Ben topallayarak antreye doğru giderken Bay Thornfield kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sizin esasen yere kasten küçük bir gölge düşüren bir dev olduğunuzu düşündüğüm birçok zaman oldu," dedi Bay Thornfield tam koltuk değneğim kapı eşiğini geçtiği sırada.

Bir an durup yanıt vermeye çalıştım.

"Ah, terhis olmuş eski bir askerin tutarsız konuşmalarından çekinmeyin Bayan Stone." Bitkin bir şekilde elini boynunda gezdirdi. "Biz normal bir adama göre biraz çatlağızdır. Gidin şimdi, ilgilenmem gereken işlerim var."

Bu sözler üzerine *pat-küt pat-küt* sesler çıkararak odadan çıktım, önümde beni bekleyen en acil üç görevi düşünüyordum:

— *Sahjara'yı yatıştır ve bu evin ahalisini neyin tehdit ettiği konusunda öğrenebildiğin her şeyi öğren*
— *Bay Thornfield'le yemeğe git*
— *burkulmuş bir ayak bileğiyle sessizce yürümeyi öğren, bu sayede sonradan gerçekten işe yarar şeyler öğrenebilirsin*

Yirmi dakika boyunca yorganımın üzerinde yatarak afyon ruhundan minik yudumlar aldım; yalnızca Highgate Malikânesi'nin işleyişinden hiçbir şey anlamadığım için değil, aynı zamanda bana rehberlik edebilecek hiçbir örnek olay olmadığı için de üzülüyordum.

Küçük kızlar her zaman Sahjara gibi zorlu mudur? diye merak ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki onlar değildiler ama ben bir zamanlar öyleydim. Belirli bir yaşta belirli bir evi paylaşmış olmamız tesadüf eseriydi. O zaman nasıl oluyordu da Sahjara'ya karşı duyduğum sorumluluğun beni buraya getiren yalanlardan değil de yeni keşfetmekte olduğum gerçeklerden kaynaklı olduğunu hissedip bu insanları sevmeyi ve onların da beni sevmelerini zorunlu buluyordum?

Bir uşak ne zaman gerçekten bir uşak değildir?

İhtiyatlı bir şekilde ayağımı esnettim. Londra ve Lowan Bridge Okulu gibi iki acımasız yerin haricinde hayattaki deneyimlerim, annemin hışırdayan yapraklar altında hazırladığı gece yarısı pikniklerinden ibaretti. Fakat bir uşağın bir konuğu kapı dışarı etmesi ve Bay Thornfield olmadığı zamanlarda Sardar Singh'in Sahjara ve benimle birlikte mutlu mesut oturduğu zamanlar düşünüldüğünde anormal bir şeyler olup bitmekte olduğu anlaşılıyordu. Ve Bay Singh eğer bir uşak değilse neydi?

Bay Augustus Sack, Pencap'tan gelen kayıp bir sandıkla ne yapacaktı?

Bu çok daha tehlikeli bir soru gibi duruyordu fakat yanıtlanması gereken bir soruydu ve bu maksatla yatağımın ucuna oturdum ve tamamen doğrulana dek ağırlığımı bir yanımdan diğerine verdim.

"Hay aksi," dedim soluk soluğa.

Topallaya topallaya aynamın olduğu yere kadar yürümek çok acı vericiydi; makyaj masasının kenarına yaslanarak kendimi inceledim. Yirmi dört yaşında, annemin yabani güzelliğiyle boy ölçüşebilecek noktaya gelememiştim ve bu yüzden de genelde aynadaki yansımama bakmazdım. Saçlarım, her ne kadar özenle tokalasam da yine de düzensizce dalgalanmıştı, gözlerim kedi gözleri gibi iriydi ama yine de o soluk kahverengindeydi ve yüzüm de hâlâ İngiltere'yi uzun zaman önce terk etmiş olan büyülü yaratıklarla kıyaslanacak gibiydi.

Yanaklarımı çimdikleyerek yüzüme biraz renk kattım çünkü Sahjara'yı daha fazla telaşlandırmak istemiyordum... Yanıtlara bu denli ihtiyaç duyduğum ve onun da bu değerli, tehlikeli şey-

BELONGS TO KAATIES TEAM

lerin tek sahibi olduğu bir zamanda bunu yapamazdım. Geçmiş, ki kimse bunu benden daha iyi bilemez, insanı sessizce takip eder ve ben de, takipçisini daha açık ve net bir şekilde görmek gibi belirgin bir maksatla dershaneye doğru ilerledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON SEKİZ

"Zaman zaman bir kafesin parmaklıkları arasından merakla bakan bir kuşun ifadesini görüyorum gözlerinizde. İçeride capcanlı, huzursuz ve azimli bir kuş var. Özgür bırakılırsa hızla yükseklere uçacak."

"Ah, bu çok korkunçtu ve Charles'ın üzerinizde bir bıçak olduğuyla ilgili şaka yaparken neyi kastettiğini anlamadım ama umarım ona darılmamışsınızdır." Sahjara cesur bir yüz ifadesi takınmıştı ama ben ders yapamayacak kadar şaşkın olduğumuz konusunda ısrar etmiştim; bu yüzden yastıkları sırtımıza dayayıp ayaklarımızı iki okul arkadaşı gibi birbirimize dolayarak cumbada oturmuş, bahçeyi seyrediyorduk.

Küçük sustalı bıçağı cebimden çıkardım ve bir kere havaya atıp tuttum, sonra da çabucak silahımı saklandığı yere geri koydum. "Bu şaka değildi; Londra tehlikeli bir yer. Bay Sack'e gelince, vasine karşı pek küstah davrandı."

Sahjara yorgun bir şekilde başını duvara döndü. "O adam Bay Singh, Bay Thornfield ve benim gibi bir Sih değil, sadece bir Doğu Hindistan Şirketi mensubu."

"Bıçakların, halkın için zorunlu silahlar olup olmadığını sormak istemiştim," diye takıldım ona.

"Ah, Tanrım, evet! Saf olanlar imanın beş nesnesini de kuşanırlar."

"Saçındaki tarak dinî bir sembol mü? Kolundaki bilezik de mi?"

"Evet, bunlar *kanga* ve *kara*; yani tarak ve bileklik. Bir de *kirpan* denen bir kısa kılıç taşımamız gerekiyor ama burada, İngilte-

BELONGS TO KAATIES TEAM

re'de, bıçakları daha kullanışlı buluyoruz çünkü savaşlar bitmiş olsa da görünmez kalmalıyız. Ayrıca Charles diyor ki, ortalık yerde gizlenmemiz gerekiyorsa önce Britanyalıların dikkatini çekmemize sebep olacak şeylerin ne olduğuna dikkat etmeli ve sembolleri İngiltere'de bize yakışacak şekilde uyarlamalıymışız. Başta Sardar geleneklerimizi değiştirmek konusunda rahatsızdı ama sonradan Charles', '*kachera* –bunlar da kamalardır– bizi burada gülünç gösterir,' deyince onunla fikir birliğine vardı; zaten Tanrı Guru'dadır, görünen formlarda değil."

"Beş demiştin?"

"Ah, evet, bir de uzun saç... *kesh*."

"Bu sende ve Bay Singh'de, Bay Thornfield'de durduğundan çok daha doğal duruyor."

Sahjara bana, bir parça ipliği takip eden bir kedi yavrusunun gözleriyle baktı. "Ben onu hiç uzun saçları olmadan görmedim, bu yüzden bundan emin olamam. Ama bence Charles yakışıklı bir adam, sizce de öyle değil mi?"

"Eminim bir beyefendinin sahip olması gereken tüm özelliklere sahiptir." Gözlerimi dışarıda dinmek bilmeyen kar yağışına çevirdim, keten helvasına benzeyen kar taneleri ağaçların çıplak dallarını kaplıyordu. "Peki eldivenleri de dinî birer nesne mi?"

Öğrencim kaşlarını çattı. "Sanmıyorum."

"Belki de eldivenleri yanık izlerini ya da diğer yara izlerini saklıyordur."

"Tanrım, bu çok korkunç olurdu." Sahjara omuz silkti. "Yara izlerinin olduğunu neredeyse unutmuşum. Bunlar İngiliz bir kadının gözünde çok tuhaf olmalı."

İngiliz kadın, diye düşündüm; artık geçmişleri hakkında daha çok şey bildiğim için bu unvan bana son derece mantıklı geliyordu çünkü hepsi Pencap kökenliydi ve yabancı olarak beni görüyorlardı.

"Bay Singh ve Bay Thornfield yakın arkadaş gibi görünüyorlar."

"Evet, birlikte büyümüşler!" Sahjara botunun ucuyla eteğime

BELONGS TO KAATIES TEAM

hafifçe vurarak gülümsedi. "Biliyorsunuz ki Charles Lahor'da doğdu ve Sardar, yani, bu onun gerçek ismi değil ama her neyse, Sardar'ın ailesi çivit ve palmiye şekeri ticareti yapıyordu. Savaşlardan önce çok zengindiler."

"Sardar onun gerçek ismi değil mi?" diye tekrar ettim şaşkın bir halde.

"Ah, hayır." Sahjara haylaz bir şekilde eteğini döndürerek alçak pencereden atladı. "Charles'ın, Sardar'ın şakadan anlamayan bir adam olduğuyla ilgili söylediği onca saçma şey gerçekten çok uzak. Bay Thornfield bizim burada, İngiltere'de fazla dikkat çekmeden yaşayabilmemiz için onun uşak olması gerektiğini söyledi ve bunun üzerine o da aradan on saniye bile geçmeden ismini, başkomutan anlamına gelen Sardar ismiyle değiştirdi. Tek başıma aşağı inip Dalbir'in toynağı iyileşmiş mi diye bakabilir miyim? Bay Sack'in ziyareti beni o kadar sinirlendirdi ki bunu neredeyse unutacaktım."

"Bu çorba çok lezzetli."

Resmi yemek salonunda Bay Thornfield'in karşısında oturuyordum. Kendi kendime etrafa alık alık bakmamak üzere tembihler verdikten sonra, *daha önce hiç bu salona gelmemiştin*, diye hatırlattım kendime ve ardından dilediğim gibi şaşkınca baktım etrafıma. Köpeklerin koyunları, koyunların da köpekleri süzdüğü her bir durağan İngiliz manzarasının yerini dekoratif aynalar almıştı. Salonda, bir takvimdeki günler kadar çok sayıda kenarları yaldızlı ve gümüş kabartmalı ayna vardı, bu aynalar görüntülerimizi salonda binlerce Jane Steele ve binlerce Charles Thornfield olana dek *sonsuz* sayıda çoğaltıyordu.

"Öyle mi?" diye cevap verdi Bay Thornfield.

Bay Thornfield'in sesinin dışa vurmadığı kadar nükteli bir şekilde çıktığını fark ettim. Birden onun en sevdiği yazın nasıl olduğunu, bu yazın İngiltere'de mi yoksa Pencap'ta mı, sıcak çöllerde mi yoksa ışıl ışıl yemyeşil öğleden sonralarda mı geçmiş olduğunu öğrenmek istediğimi fark ettim, ardından da bu

BELONGS TO KAATIG TEAM

konunun asıl vazifemden dikkat çekecek kadar uzak olduğunu düşündüm.

Bay Thornfield'in konuşmasını bekledim; kendisinden hiçbir öneri gelmedi.

"Bence kar yağışı durduğuna göre havalar düzelecek, sizce de öyle değil mi?"

Bay Thornfield kıkırdadı. Uzun, kuyruklu bir ceket giymiş ve koyu pas renginde bir kravat takmıştı; bunun pek de âdil bir durum olmadığını düşündüm çünkü benim en iyi mürebbiye kostümüm donuk gri renkli, krem rengi çizgileri ve yüksek dantel bir yakası olan saten bir elbiseydi ve insanın ancak çakıltaşı kadar çekici göründüğü bir anda son derece yakışıklı bir adamın karşısına oturtulmuş olması çok korkunçtu. Londra'da olmuş olsaydık ve ben o kötü zamanlarımda olsaydım kendime gül rengi, ipekten ikinci el bir elbise bulur ve saçlarımın arasına da gül tomurcukları serpiştirirdim.

"Ancak elbette malikâneniz beyazlarla kaplı haliyle büyüleyici görünüyor, tıpkı periler diyarı gibi."

Bay Thornfield yine bir şey söylemeyince gülümsedim, kalbim göğüs kafesimin içinde titriyordu; Bay Thornfield ihtiyatlı, hatta öfkeli miydi? Ancak biraz sonra o sıcakkanlı ifadesine büründü ve ben de, Bay Singh'in getirmiş olduğu güzelce kabarmış ekmek diliminden bir tane daha aldım.

"Benimle konuşmak için sabırsızlanıyormuş gibi göründüğünüz için daha konuşkan olacağınızı düşünmüştüm efendim."

"Yüce Tanrım, hayır; bu çok berbat bir strateji olurdu." Bay Thornfield kadehime biraz daha kırmızı şarap doldurdu. "Sessizce durmak konusunda ustayımdır. Ağzımı açmayacağım ve sadece gelişmeleri bekleyeceğim."

"Bunun nedenini sorabilir miyim?"

"Pekâlâ, kafamda iki konu var fakat şayet gerçekten de tüm mürebbiyeler üzerlerinde bıçak taşıyormuş gibi davranmayı tercih ederseniz o zaman ben de İngiltere'nin çok daha canlı bir yer olacağını itiraf ederim. Ve eğer ukala Şirket yöneticilerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

genelde kahvaltı salonlarından aynı silahla çıkarılmadıkları gerçeğinden söz etmezseniz ben de çorba konusunu kar konusuna tercih ederim."

O an Jane Steele olabilmeyi ve buna kahkahalarla gülebilmeyi, onunla flört edebilmeyi diledim fakat Jane Stone olduğuma göre sözlerimi özenle seçmem gerekirdi. "İkinci bahsettiğiniz konuyu açıklığa kavuşturamam ama neden üzerimde bıçak taşıdığımı kesinlikle açıklayabilirim."

Charles Thornfield'in güneşten parlayan yüzü birçok çapkının yüzünde gördüğüm ve hepsinin ona kıyasla başarısız olduğu o muzip kışkırtıcı ifadeyle bana baktı.

Oturduğum yerde dikleştim. "Bay Thornfield, ben sahte beyanlarla buradayım."

Evin efendisi bir boğanınkine benzeyen çenesini bana doğru kaldırdı ve kadehinden büyük bir yudum aldı.

Yalanlar, dürüst okurum, canlıdır; genelde yalan söylediğiniz kişiyi seviyorsanız, anlık bir ilhamla kelebeklere dönüşen solucanımsı yaratıklar misali, en açık yalanlardan yarım yamalak gerçeklere ve hatta gerçeklere dönüşebilirler. Ben de o gece bıçaklardan, küçük tablolardan ve Sahjara'nın, Bay Thornfield'in ve Bay Singh'in birbirlerine attığı sevgi dolu bakışlardan ilham almıştım.

"Üstelik bir mürebbiye olmak için de uygun biri değilim."

Bay Thornfield şüpheci bir ifadeyle homurdandı.

"Özgeçmişim elbette doğruydu; Lowan Bridge isminde bir okula gittim." Yüreğim tıpkı bir eşek arısının kanatları gibi çarpıyordu. "Küçüken kuzenim bana nezaketsiz tavırlarla sarkıntılık etti. Sanırım onun bu küstahlığı ve daha sonraları okul müdürünün zulmü içimi erkeklere karşı belirli bir korkuyla doldurdu. Bu deneyimlerime dayanarak üzerimde silah taşıyorum; bana birçok şey dendi Bay Thornfield. Dik kafalı, şımarık, küstah ama yine de kimse hatalarımın beni içine düşürdüğü zor durumu benden daha şiddetli bir şekilde hissedemez." Beklenmedik bir biçimde sesim çatlayınca sustum.

BELONGS TO KAATÜS TEAM

Bu pek eksiksiz bir itiraf değildi fakat bir hediye, hikâyemin küçük bir parçasıydı. Şayet onun saygısını kazanmak, tüm hikâyemi itiraf etmek anlamına geliyorduysa bu beyefendiye böyle bir lütufta asla bulunamazdım fakat ona, içinde ne gölge ne de renk barındıran bir biyografi, onun tanımasını istediğim ama açığa vurmaya cesaret edemediğim kişinin belli belirsiz ana hatlarını sunabilirdim. Her şeyi ortaya döktüğüm takdirde şüphesiz benden nefret ederdi ve sonrasında ben kendimi nerede bulurdum?

Bay Thornfield incinmişse bile yüzünde böyle bir ifade görmedim; bunun yerine bana, dalgın bir biçimde şakağına dayadığı parmağıyla karşılık verdi.

"Küfretme konusunda da açıklama yapmamı ister misiniz?" diye sordum çekinerek.

Bay Thornfield güldü; bu, Sutlej'in kumlarını pantolonundan silkmiş, kadınların yüzlerini kızartan şakalar yapmış bir askerin gülüşüydü. "Elbette küfretme konusunu da işitmek isterim; ustalıkla küfrediyordunuz."

Nabzım parmak uçlarımda atıyordu. "Okuldan ayrıldıktan sonra Londra'ya gittim çünkü beni yanına alacak bir ailem yoktu. Uzak akrabalarla sizin de deneyiminiz oldu mu Bay Thornfield?" dedim sinsi bir şekilde etraftakileri işaret ederek.

"Burayı devraldığımızda boştu ve diğer türlü olsaydı burada olmamamız gerekirdi Bayan Stone." Bay Thornfield omuz silkti, şarabının usulca bardağın içinde dönüşünü izliyordu. "Tanrı'nın belası bir nankör gibi anlaşılmak pahasına söylüyorum, onlarla tanışmamış olmak bir şanstı."

"Elbette," diye rahatlattım onu baskı yapmaktan korkarak. "Sizi son derece iyi anlıyorum ve ben sadece yoksulluğun insanı kaba saba insanların arasında yaşamaya zorladığını söylemek istiyordum, yanımda bıçak taşımamın ve kötü sözler biliyor olmamın bir diğer nedeni de bu. Şahsınıza çoktan zarar vermiş biri olarak vesayetiniz altındaki çocuğa da zarar vereceğimden korkuyorsanız sizi suçlayamam Bay Thornfield fakat örnek oluştu-

racak bir mürebbiye olmadığımı itiraf edebilirim ve umarım şu anki açıksözlülüğüm sizi biraz yumuşatır."

Newgate'te hüküm giymeyi bekliyormuşçasına kararını duymayı bekledim.

Bay Thornfield kaşığını tabağa bu konunun sona erdiğini belirten bir çan sesi çıkarırcasına hafifçe vurdu. "Eğer silahınızdan korktuğumu düşünüyorsanız bilardo salonunu ziyaret etmediğiniz açıkça ortada demektir. Ve sizden bahsederken Küçük Mucize'nin gözlerinde de resmen yıldızlar beliriyor, bu yüzden... beni yumuşamış bilin. Londra'nın dışındaki tek bıçak sallayan mürebbiye olmak tuhaf bir his olmalı, öyle değil mi?"

Kadehimi ona doğru kaldırdım, dizlerimin titrediğini göremediği için minnettardım.

"Evet efendim. İngiltere'nin kırsal kesiminde Sih bir ev ahalisinin efendisi olmak da tuhaf bir his olmalı."

"Saçma... Ben kendimi tuhaf hissettiğimde sebep kesinlikle bu değildir; hiçbir şeyin efendisi değilim çünkü. Nalin'i sürdünüz, neden bahsettiğimi biliyorsunuz. İster at ister insan olsun, sabun yapmak için satılan her şeyi alabilmek için tehditler savurdum ve herkes benim yüzüme güldü."

"Peki," diye söze başladım cesaretle, sinirlerim kademeli olarak yatışıyordu, "bu alışılmadık durum nasıl meydana geldi?"

Sertçe kalkan kaşları bembeyaz saçlarının hemen altında gerginleşti. "Açıkça söylemek gerekirse, kendime berbat bir sohbet konusu buldum."

"Ben de kendimle ilgili aynı şeyi düşünüyorum ama ev ahalinizi çok merak ediyorum. Mesela Bay Singh'le nasıl tanıştınız?"

Bay Thornfield'ın omuzlarındaki gerginlik geçti. "Onunla eskiden okul arkadaşıydık. Sizi biraz şaşırtabilir miyim Bayan Stone?"

"Ah, şaşırtın lütfen."

"Nasıl böyle küstah karşılık verebildi? Bu beceriyi sadece Londra kazandırmış olamaz," diye mırıldandı Bay Thornfield. "Vermiş olduğum ilandan Khalsa savaşlarında bulunduğumu

BELONGS TO KAATIGS TEAM

biliyorsunuz. Lahor'da doğduğumu da biliyor olabilirsiniz?"

Sessizlik Bay Thornfield'e yakışıyordu; bu yüzden ben de bunu denedim, yüzümde ifadesiz, cesaret verici bir ifade vardı.

"Pekâlâ, nasıl olup da İngiliz ilhakından önce orada doğmuş olduğum hikâyesi, sözde kısa ama dalga etkisi bakımından oldukça geniş bir hikâyedir, bu yüzden şu kadarını söyleyeceğim: Annemle babam tam anlamıyla birer alçaktı Bayan Stone.

"Bay Singh babanızın bir işadamı olduğunu söylemişti."

"Sözlüğe göre korsanlar da öyledirler."

Bunun üzerine soluğum kesilene dek güldüm. Bay Thornfield de ben sakinleşene dek bu durumdan eğlenircesine sarsıla sarsıla güldü.

"Nathan Thornfield... Kendisi babam olur, lütfen bunu aklınızda tutun... En yumuşak ifadeyle hayata tüccar olarak başlamış," diye devam etti Bay Thornfield. "Bir baronet kadar soyluydu, cilalı tek camlı gözlük takar, yanında enfiye taşırdı. Ama esasen kendisi, romantiklerin maceraperest, kuşkucuların ise serseri dediği türden biriydi. Frengi virüsü gibi oradan oraya seyahat ederdi. Avustralya, Çin, hatta Amerika; o yaşlı, arsız bunak her yeri gezdi. Çatlak herifin, içine yastıklar dizilmiş bir kafese kapatılması gerekirdi aslında; ne demek istediğimi anladınız mı bilmem tabii ama bunun yerine birkaç servet kazanıp kaybettikten sonra kızlık adıyla, annem Chastity Goodwill'le birlikte Pencap'a yerleşti ve bu söylediğim isim Hollandalıları yenmemişse Hollandalılar dünyaya hükmedecek demektir Bayan Stone"

Patience Goodwill ve Chastity Goodwill. Yengemin kızlık soy ismini hatırlayınca nabzım, sönük gri renkli elbiseme değecek şekilde atmaya başladı. *Kız kardeşler... İşte akrabalık bağı bu.*

"Sırası gelmişken söyleyeyim, annem *pek* deli bir kadın değildi," diye ekledi sözlerine alaycı bir ifadeyle. "Tam anlamıyla bir dolandırıcının yanında gezip tozarken dışarıdan öyle görünüyor olmalıydı. Fakat sarıhumma onu tamamıyla ele geçirdi ve annem son derece tutkulu bir koleksiyoncuydu... Çin vazoları, Bengal ipekleri. Babam bir sonraki kaçış yerinin Lahor olduğuna

BELONGS TO KAATIES TEAM

karar verince sanırım elindeki Fransız şarabı ve Türk afyonunu takas ederek Pencap'a gitti; Sihler şüpheci kimselerdir ve babam da bir iki kez onlarla, tulwar'ın* çok yanlış tarafında sohbet etmişti. Babam aralarına girdiğinde Sihler onun, diledikleri şeyleri kendileri için elde etme konusunda üstün bir yeteneği olduğunu fark ettiler ve Sihler, Quaker** üyeleri değildirler, bunu aklınızın bir köşesinde bulundurun. Vatikan'dan bu yana görülmüş en kızışmış zamparalık ve vahşet topluluğu."

"Bu kulağa tehlikeli geliyor."

"Savaş da öyle geliyor." Bu kez sözleri kulaklarımı usulca yumrukluyordu. "Ancak insanlar yine de savaşıyorlar."

"Bay Singh'in ailesi komşularınız mıydı efendim?"

"Öyleydi. Benim ailem ithalat-ihracat işindeydi, Sardar'ınkiler de çivit ve bunun gibi şeylerin ticaretini yapıyorlardı."

"Sanırım bir de palmiye şekeri demişti," diye yalan söyledim çünkü bunu bana Sahjara söylemişti.

"Evet! Kocaman, kahverengi şeker topakları ve kocaman mavi çivit topakları, hem o kadar zengindiler ki isteseler som altından lazımlıklara... Ah affedersiniz."

"Af dilemenize gerek yok, artık anlıyor olmalısınız."

Bay Thornfield memnuniyetle öksürdü. "Anlamaya başlıyorum. Pekâlâ. Küçükken Lahor sokaklarında süvaricilik oynar; Khalsa geçit töreni yaparken birbirimizi savaş fillerinin bacakları arasında koşmak için cesaretlendirir; kimin en kötü Afgan, kimin yeni yerler fetheden mihrace olduğu konusunda balıkçı karıları gibi kavgalar eder; bu tür yiğitlik gösterileri yapardık. Sardar ise..."

"Onun gerçek isminin bu olmadığı söylendi bana."

"Ah, sinsisiniz! Dedikodu almak için Küçük Mucize'nin ağzını aradığınız çok belli."

Bu sözler üzerine korkuya kapılabilirdim ama Bay Thornfield'in ses tonu hâlâ mutlu geliyordu, vesayetindeki küçük kız-

---

* Sih kılıcı.

** Protestan tarikatı. *–ynh*

dan söz ederken her zaman olduğu gibi majör perdeden bir melodi çalan alçak sesli bir enstruman gibiydi.

"Zavallı kız o günlerden herhangi bir şey anımsayınca coşkuya kapılıyor fakat bu durumda tamamen haklı. Sardar, bir kasanın içinde tutulan yabani gelincikler kadar çılgındır ve madem ev işi yapacaktı bunu birinci sınıf bir şekilde yapması gerekirdi. Ben de omuz silkip bu adama Kumandan anlamına gelen bir isim vermekten başka ne yapabilirdim?"

"Bay Singh'in çok çekici bir kişiliği var."

"Sardar kahrolası bir *pukka sahib*'dir* ve küçükken çok yakın arkadaştık, daha sonra ben tekrar Pencap'a döndüğümde ayrı kalma fikri hiç hoşumuza gitmedi. Daha önce hiç, o olmasa bir parçanızı sonsuza dek yitirecekmişsiniz gibi hissettiğiniz bir arkadaşınız olmuş muydu Bayan Stone?"

Sessiz, muzip Clarke'ımı anımsadım ve başımı onaylarcasına salladım.

"Eh, Sardar'ın ismi hep Sardar olmayabilir ama bana her zaman haddinden fazla iyi davranmıştı. Lahor'da genç bir delikanlıyken başım belaya girmesin diye türlü zahmetlere katlanırdı; ayrıca durum her ne olursa olsun, Sahjara'nın hep güvende olmasını sağlamıştır."

"Bay Singh savaşlar sırasında mı Sahjara için tehlikeye atıldı?" diye sordum dikkatle.

"Evet. Fakat benim için tehlikeye atıldığında savaşta değildik." Bay Thornfield eldivenli elleriyle masaya hafifçe vurarak gülümsedi. "Sihlerin dövüşmekte mi yoksa zina yapmakta mı daha usta olduklarından emin değilim ama her iki konuda da çok sıkı çalışırlar, anlarsınız ya, bu yüzden genç bir *wilayati*** olarak ben de bir sürü kavgaya karıştım."

"Doğulular ticaret uğruna İngilizlerle arkadaşlık etmeyi istemiyorlar mı?"

---

* Birinci sınıf centilmen.

** Yabancı.

Bay Thornfield dudaklarını büktü. "İnsanı sırtından bıçaklayacak türde arkadaşlar değildirler."

"Bu Bay Augustus Sack için de mi doğru?"

Bay Thornfield bir an tereddüt etti fakat en sonunda omuz silkerek yanağının iç kısmını ısırdı.

"Gayet âdil Bayan Stone... Sizin de daha önce bana nezaketle yapmış olduğunuz gibi ani yüzleşmeleri bıçaklarla açıklamak görgü kurallarına gayet uygundur. Sihlerle anlaşmazlıklar baş gösterdiği sırada Bay Sack, merhum arkadaşımız Bay Clements ve Sahjara'nın babası Bay Lavell, hepsi Şirket mensubu adamlardı. İsmen de olsa ben de öyleydim. Sih imparatorluğunun zengin olduğunu söylemek, güneşin gezegeni aydınlatma konusunda yetersiz olduğunu söylemek gibi bir şeydir. Bay Sack, Küçük Mucize'nin aklını çeldiği takdirde Tanrı bilir nereye kaçırılmış olan eski bir ganimetin bulunabileceğini düşünüyor ve ben buna izin vermeyeceğim. Gördüğün üzere Sardar da öyle. Ve bu kahrolası konu hakkında söyleyeceklerim bu kadar. Ah, bakın, işte Bayan Kaur rostoyla birlikte geliyor."

Servis tabağının kapağı kaldırıldı, etrafa tarçın aromalı koyun etinin kokusu yayıldı ve Bay Thornfield'in ağzından bir daha yabancı ülkelerdeki maceralarla ilgili tek kelime çıkmadı. Bunun yerine yeni kısraktan bahsetti, Sahjara'nın düşüp kafasını vuracağından korkarak beni uyardı ve bana bilmek istediğim her şeyi anlatmış gibi davrandı.

Tüm bunlar olup biterken eldivenleri elinde kaldı ve ben de âdeta yerime mıhlanmış vaziyette onu seyrettim.

Charles Thornfield'e ilk görüşte tutulmam herkesten çok beni şaşırtmıştı. Onun geleneksel kurallara uygun şekilde yakışıklı biri olmadığını, güçlü kuvvetli genç işçi âşıklarımla kıyaslayınca yüzünün kaygı kırışıklıklarıyla yıpranmış olduğunu anlayabilecek kadar çok sevgilim olmuştu. Dahası, Bay Thornfield sürekli iğneleyici konuşan ve aynı ölçüde de tuhaf biriydi ve tek kaşını, orta parmağını kaldırmış gibi kaldırabiliyordu.

Fakat himayesi altındaki çocuk ve Bay Sack'in ziyaretinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

abartılı koşulları sayesinde ondaki sevebilme kapasitesine ilk elden şahit olmuştum ve sürekli alaka isteyen, açgözlü bir yaratık olarak onun sevgisinden bir miktar çalmak için işe nereden başlanması gerektiğini merak ediyordum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, "İyi geceler Bayan Stone ve bileğinize dikkat edin," sözleriyle uğurladı beni. Kendine has kaba tarzıyla olsa da sanırım nezaket onu bitkin düşürmüştü. "Üzerinizde taşıdığınız o şapka iğnesinden daha büyük bir bıçağa ihtiyacınız olursa bilardo odasına bir bakın."

Gülümseyerek onun vedasına karşılık verdim ve koltuk değneğimle yukarı çıkarken büyük gürültü yaptım.

Bay Thornfield akşam yemeğinin ardından Bay Singh'le buluşmak istemişti ve ben de Highgate Malikânesi'nin her bir köşesini, her bir basamağın gıcırtısını ve her bir döşeme tahtasının iniltisini biliyordum. Şayet girişin yasaklandığı kilerin ve kayıp sandığın çifte gizemini çözeceksem ahlâksız özelliklerime bir de insanları gizlice dinlemeyi eklemem gerekecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON DOKUZ

"İnsanların çoğu her şeylerini Tanrı'ya emanet ederler hanımefendi ama bana sorarsanız Tanrı genelde ihtiyatlı davrananları kutsasa da kimseyi servet sahibi yapmaz."

Jane Eyre ana karakterine karşı duyduğum sınırsız sevgiyi zaten dile getirmiştim fakat yine de kendisinin, edebiyat tarihindeki en kederli araştırmacı olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim.

Bir düşünün: Edward Fairfax Rochester'ı alevler içinde buluyor. Ertesi gün sözde suçlu Grace Poole'dan başkasıyla karşılaşmıyor ve Jane, kapısını kilitleme konusunda ağzını arayan alçak Grace'den kuşkulanıyor. Zeki bir kadın olan Jane, kapı kilitleme olayından huysuz hemşireye dair düşüncelerine kadar her türlü niyetini ayrıntılarıyla gümüş tepside sunmaya başlıyor.

Görünüşe göre, size sordukları zaman dehşet saçan kundakçılara kilitli kapılarla ilgili bilmek istedikleri şeyleri söylemek gibisi yoktur; büyük ihtimalle bu onların kafalarını karıştırır.

Akşam yemeğinin ardından merdivenlerden yukarı çıkarken öylesine kasıtlı bir patırtı çıkardım ki Bayan Garima Kaur'un yüzü basamakların alt tarafında belirdi, gözleri devasa göz çukurlarının içinden keskin bir merakla bakıyordu.

"Hayır, hayır, ben iyiyim," diye seslendim aşağıya soluk soluğa. "Zaten neredeyse çıktım!"

"Kötü bir şey var mı?" diye üsteledi.

"Kötü bir şey yok. Bayan Kaur, özellikle kaygılandığınız bir konu mu var?"

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Bayan Kaur, o merak dolu ifade gözlerini terk etmemişti.

BELONGS TO KAATIG TEAM

"İyi geceler Bayan Kaur."

"İyi geceler Bayan Stone."

Bayan Kaur başı yukarıya çevrilmiş vaziyette durup arkamı dönene dek beni izledi.

Odama girince kapıyı kilitledim ve koltuk değneğini bir kenara koydum; planımın işe yarayacağından neredeyse emindim fakat elbette ben bu planı uyguladığım müddetçe. Topallayarak odada birkaç kez tur attıktan, acıyla yüzümü buruşturduktan sonra neredeyse tüm ağırlığımı sol bacağıma vermek kaydıyla yürüyebileceğimi doğruladım.

Soluksuz kalmış vaziyette oturdum ve şömine rafımın üzerindeki saate baktım.

Bay Thornfield'in alışkanlıkları hakkında pek bilgi sahibi olmasam da Bay Singh'in alışkanlıklarını biliyordum ve uşak kapılarla pencereleri kontrol ettiği sırada biz de akşam yemeğimizi sonlandırmıştık; evi tıpkı bir yeraltı mezarı gibi kilitleme işini bitirirken onu beklemek zorunda kaldım ve daha sonra da hiçbir şeyi kaçırmamış olmayı umarak koltuk değneklerim olmadan aceleyle konuk odasına gittim.

Kendimi çeki düzen vererekbir saat belirledim: gece on bir yirmi dört. Muhallebi çocukları, günahın irade gücünü yozlaştırdığını söyleyerek ağlayıp sızlanırlar fakat bendeki günahlar saymakla bitecek gibi değildi; bu yüzden tam belirlediğim saate dek oturdum ve ardından yola koyuldum.

Koridor bana biraz zorluk çıkardı ama ilk katın dördüncü basamağı her zaman, sanki birileri bir file işkence ediyormuş gibi feryat ederdi; ben bu basamağı dikkatle atladım. Bileğim acıyla kavruldu fakat dayanamayacağım bir acı değildi çünkü iki elimle birden korkulukları kavramış ve yan tarafa basarak atlaya hoplaya geçmiştim. Korkuluğun ikinci katın hemen yukarısında gıcırdadığını tam zamanında hatırladım. Elimi duvara dayadım ve burkulmuş bileğimi dikkatle en son basamağa yerleştirdim.

Acı bileğime mızrak gibi saplandı ve serbest olan elimi ağzımın üzerine bastırdım. Yine de bunu başardım, çenemi sıkıca

BELONGS TO KAATIES TEAM

kapattım ve gülünç bir halde aşağı doğru inmeye devam ettim.

Koridora varınca durdum ve evet, konuk odasından gelen loş bir ışık, boğuk erkek seslerinin gürültüsüyle birleşerek bana acele etmemi, aksi halde her şeyin boşa çıkacağını bildirdi. Işıklar kapalıydı, bir tek çan biçimli, gül rengi çatlak camdan yapılmış güzel bir lamba yanıyordu; gündüz vakti en sevdiğim aydınlanma araçlarından biri buydu çünkü bu lamba, en kasvetli karakış günlerini bile büyüleyici bir şekilde ışıldatıyordu. Şimdi, etrafı saran karanlık içinde her şey bana heyecanlı ve tuhaf görünüyordu.

"...ben derim ki, onu pataklayarak buradan Kalküta'ya geri gönderelim, sonra da uğurlar olsun," diye homurdandı Bay Thornfield.

Tüm bedenim bir anda alarma geçti.

Bu, Bay Thornfield'in her zamanki bariton sesi değildi; kum tepeciklerinin ve kanyonların arasında işitilecek gibi gösterişten uzak, herhangi yabancı dile ait bir aksan içermemesine karşın neredeyse İngilizce bile olmayan bir sesti. Bu, Charles Thornfield'in gerçekte ya da Arap ülkelerinin engin gökyüzünün altında yaşadığı zamanlarda olduğu kişiydi.

"Tanrı aşkına Charles," diye iç geçirdi Bayan Singh. "Sen her zaman ilk önce bunu söylersin ve bunun hiçbir zaman bize bir faydası olmaz. Bir kere bile olmadı."

Onları net bir şekilde duyabilmek için aksayarak aralık duran kapıya yaklaştım.

"Başka bir çözüm yolum yok," diye üsteledi Bay Thornfield. "Sardar, sana o adamın üst düzey bir tehlike arz ettiğini söylememe gerek yok herhalde ve kimbilir emrinde çalışan kaç *burcha** vardır."

"İşte ben de o yüzden Sahjara'yı görme talebine neden izin verdiğini bir türlü anlayamıyorum."

Sesi o kadar acımasızdı ki bir an kafa derim uyuştu.

"Bunu denemekle hata ettim," diye cevap verdi Bay Thor-

* Şehir eşkıyası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nfield hemen. "Lütfen kızma, ben kendime bunun için kızdım zaten. Fakat ya Sack'le yeniden görüşmek... durağan gibi görünen bir durumu harekete geçirdiyse?" Bay Thornfield'in sesinde özlem dolu bir ton belirdi ve o an onu olduğunu düşündüğüm halde, kaslı kolları gergin, koyu renk kaşları heybetli burnunu tehdit eder vaziyette kafamda canlandırdım. "Ya onu görmesi bir şeyleri değiştirdiyse?"

"Charles, Sahjara bir deney değil!" diye tısladı Bay Singh. Ardından iç geçirdi ve bardağa dolan içkinin sesini duydum, bunun üzerine boynumu daha da ileri uzattım. "Bu gereksiz bir çıkıştı ama buna rağmen kendimi tutamadım, *khansamah** için affedilemez bir günah, sence de öyle değil mi? Özürlerimi kabul et. Öyleyse Sahjara'nın, Sack'e on metreden daha fazla yaklaşmasına izin vermendeki amaç neydi, onu söyle bana."

"Kalıcı bir çözüm bulunana dek asla güvende olmayacağız!" dedi Bay Thornfield kulak tırmalayan sesiyle. "Sack geldiğinde, o şaşkın halimle, Sahjara'nın onun yüzünü tekrar görmesi halinde kendi planının yılan gibi kıvrılıp onu kıçından sokacağını hayal etmiştim. Yani Sahjara'nın..."

"Ah," dedi Bay Singh üzgün bir halde. "Sahjara'nın her şeyi, hatta belki de sandığı bile hatırlayabileceğini düşündün. Bu da bize..."

"Parazit Kral Sack'in dileklerini o sırıtan cin gibi yerine getirme fırsatı verirdi."

"Böylece onu kendi yoluna gönderir, sonra da dilediğimiz gibi yaşayabilirdik."

"Bu durumda yine, o türünün seçkin örneği olan aşağılık herif bizi göz göre göre kazıklamak üzere buraya davet edilmiş olacaktı, bu da beni fena halde kızdıracaktı."

"Evet Charles, bir zamanlar atlarımız ve av köpeklerimiz vardı ama şimdi..." Bay Singh bıkkın bir ifadeyle duraladı.

"Bu parayla ilgili değil!" Bir sessizlik oldu ve Bay Thornfield'in sesi bundan sonra daha sakin çıkmaya başladı. "Hayır,

* (Hint.) Kâhya.

hayır, bu kahrolası, kocaman, esintili *İngiliz* evi..." Bir an tüylerim diken diken oldu. "Bu evde vahşi, tuhaf ve buz gibi bir şeyler var, bu ev buz gibi ve muazzam bir ev. Sahjara bu eve bayılıyor ve ben de evi o kadar çekici bulmaya başladım ki işerken hayalarım dişlerime çarparak takırdıyor."

"Öyle mi? Benim hayalarım henüz böbreklerimden süzülenlere alışamadı da."

"Fakat artık Highgate Malikânesi bizim olduğuna göre Sack'in asla vazgeçmeyeceğini de anlıyorsundur," dedi Bay Thornfield daha alçak bir tonda. "Ona bu evin bana miras kaldığını söyledim ama bana inanmamış olmalı. Sandığın hâlâ bizde olduğunu, bu evi satın aldığımı düşünmüş olmalı. Bunun başka bir izahı olabilir mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Bay Singh. "Onun buraya gelmiş olması çok büyük bir gizemdi, sana katılıyorum."

Kısa bir an için sadece şömineden yükselen çıtırtıları işittim; hemen sonra Bay Thornfield konuşmaya başladığında sesi çok derinden geliyordu ve neredeyse anlaşılamayacak kadar alçaktı.

"Sardar, eğer Sahjara'nın zihni üzerinde deneyler yapmanın mantıklı olduğu noktasına varmışsam o zaman en iyisi..."

"Hayır," dedi Bay Singh sakince.

"Hayır mı?" Bay Thornfield'in sesi daha çatlak çıkmaya başladı. "Sen daha..."

"Hayır, kendisine dokunmamız halinde tüm skandalın bir düzine avukattan biri vasıtasıyla ortaya çıkacağını bildiren Augustus Sack'i öldürmek gibi çılgınca bir maceraya girişmiyorsun. Bir düzine avukatı da öldürmüyorsun tabii."

"Yani skandal ortaya mı çıkacak? Kim etkilenecek?" Bay Thornfield ayağa kalkmıştı çünkü halıya çarpan botlarının sesini işitebiliyordum. "Bu Şirket'le alakalı bir mesele. Sack gizemli bir şekilde ölür, benim utancım herkesin gözleri önüne serilir, ben de kendimi Yönetici'nin insafına bırakır ve bir tür askeri mahkemeyle yüzleşirim, hapishanede beş-on sene yatarım ve..."

"Ve orada yaptığın ağır işlerden çökmüş ve mahvolmuş bir

BELONGS TO KAATIGS TEAM

bünyeyle geri döner, Sahjara'nın çocukluk dönemini tümüyle kaçırmış olursun."

"Bu sürekli işkence çekmekten daha mı kötü?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü o durumda sen burada olmayacaksın ve onun sana ihtiyacı var." Bay Singh'in ses tonu bitkinliğin de ötesindeydi. "Tanrı aşkına, benim sana ihtiyacım var."

Bay Thornfield oturdu, güçlükle soluk alıp veriyordu.

"Beni iyi dinle," dedi Bay Singh dikkatle. "Geride kalanları kurtarmak adına uzun süre önce her ikimizin de işlemiş olduğu bir suç için hapse girmek istemen hem son derece ahmakça hem de soylu bir düşünce. Ancak sen durumu enine boyuna düşünmüyorsun. O işi yaptığın zaman suç ortağın kimdi?"

"Sendin," dedi Bay Thornfield ters bir şekilde.

"Tamam. Şirket'in gerçekten de seni katran ve tüye bulamak istemediğini mi zannediyorsun? Seni, yani istekleri üzerine buraya geri dönen ve aceleyle Addiscombe'dan geçen, Lahore'da yetişmiş beyaz dahiyi? Sence gerçekten bunu yapmaya çok mu hevesliler?"

"Şey..."

"Evet Charles, bence Yönetici, belgeleri Şirket'in kötü şöhretiyle lekelemek istemezse bir günah keçisi bulur."

Bay Thornfield yerinde kıpırdanarak bunun üzerine düşündü.

"Fatura kime çıkacak merak ediyorum."

Daha uzun süren bir sessizliğin ardından Bay Thornfield, "*Senin* rengin epeyce koyu."

"Ne kadar koyu Charles? Şimdi bana iyice, uzun uzun bak."

"Koyu ama tam da siyah gibi değil."

Onların ne yapmış olduklarını bilmiyordum elbette fakat ikisi de yanında olmadan Sahjara'nın halini düşündüğümde kalbim ürkmüş bir tavşan gibi çarpmaya başladı. Sahjara kendi kendine yeten bir çocuk olsa da tıpkı ayaklı bir sifon misali sevgiyle besleniyordu ve hem Bay Thornfield hem de Bay Singh sessizce, nere-

BELONGS TO KAATIES TEAM

deyse hiç harekete dökmeden ve asla kelimelerle ifade etmeden ona gerek duyduğu sevgiyi şaşırtıcı miktarlarda veriyorlardı.

"Pekâlâ, kendimi tehlikeye atmaktan vazgeçtim," dedi Bay Thornfield hırçın bir şekilde. "Tavsiyen mide bulandırıcı Sardar ve bu beni senden soğutuyor."

"Tavsiyeler genelde öyledir zaten," diye mırıldandı Bay Singh.

"Pekâlâ, bence bu hiç de âdil değil." Bay Thornfield ses tonunu yumuşattı. "İngiltere'de olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı bir anda, cenaze töreninde kazara Sack'in bana rastlamış olması bana bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu düşündürüyor."

"Bu üzücü bir durum tabii ama yine de böylesi büyük bir güven duygusuyla, kasıntı bir halde evimize gelmiş olmasının nedenini tam olarak açıklamıyor. Neyse ki ikimiz de tetikte..."

"Elbette tetikteydik! Ama ok yaydan çıktı bir kere. Ve bana sorarsan buraya geldikten çok kısa bir süre sonra bizi ziyarete geldi."

"Şüphesiz." Şöminenin yanındaki çubukla bir yere vurulduğunu işittim. "Kriketle ilgilenmeye başlamak istiyorum."

Bay Thornfield önce homurdandı, ardından kahkahalarla gülmeye başladı, sonra da ben gülümseyerek duvara yaslanırken ikisi birden hırıltıyla güldüler.

Kahkahalar dinerken, "Ah, ne yapacağımı bilmiyorum," diye iç geçirdi Bay Thornfield.

"Direneceksin," dedi Bay Singh. Bir sandalye gıcırdadı. "Her zaman yaptığımız gibi direneceğiz."

"Düşününce, iyi kalpli Sam Quillfeather bana yazmamış olsaydı John Clements'in öldüğünü hiç öğrenemeyecektik. Minnettar mı olmalı yoksa kin mi duymalı, karar vermek çok zor."

Neyse ki sırtım duvara dayanmış haldeydi, yoksa korku içimi kaplarken yere yığılabilirdim. Sam Quillfeather, Edwin'in ölümünün ardından beni sorgulamış olan polis memuru muydu? Sam Quillfeather, Vesalius Munt'un ölümüne ilişkin kelimelerle dile getirmediği sonuçlar çıkarmış olan dedektif miydi?

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Şans işte," diye hak verdi ona Bay Singh. "Bugünlerde onunla tanışmak istemem için yeterli bir neden bu. Yeni sözleşmeni düşününce onunla yakında tanışacağım kesin."

Bir an görüşüm bulandı; kan rengi aydınlanan ve deli gibi dönen bir koridordaydım.

"Onu seveceksin; işini, şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha özenle yapar. Elinde bir tarafın suçunu kanıtlayacak bir delil olmadığı takdirde araştırmalarını sessizce yürütmeye dikkat eder; kabadayılık yaparak sonuca ulaşan, gördükleri her su pompasına işeyen yontulmamış polisler gibi değildir. Charing Cross'ta tıp okuyan onca delikanlı arasında ben en çok onu severdim çünkü orada hiçbir işi yoktu ve ben de kendimi öyle hissediyordum. Benim terim hâlâ köri kokuyordu ve okulda amaçsızca anatomi dersleri alan, benden yirmi yaş büyük bir *chowkdar** vardı. Böyle harika insanlar karşısında, Sardar, insanın aklı şaşıyor."

"Nazik bir vergi tahsildarı beni daha az şaşırtırdı."

"Adam sadece tibia ve fibula hakkındaki bilgilerini tazelemek yerine zoru başarıp Kraliyet Koleji'ne girmiş olsaydı ne olurdu bir düşün."

"İnanılmaz. Aynı zamanda tıp doktoru olan bir polis olurdu."

"Sırf bunun onu daha iyi bir polis memuru yapacağını düşündüğü için."

İkisi de yine ellerinde olmadan gülüyorlardı ve bu iyi bir şeydi çünkü ben de sesli bir şekilde soluk almaya çalışıyordum. Benim tanıdığım Sam Quillfeather'ın bir hevesle anatomi dersleri almış olması düşüncesi tam da karakterine uygun bir davranıştı; o adam meraklı kelimesinin tanımı gibiydi, ismini duyduğum anda mideme sancılar girmesinin nedeni de buydu.

"O halde bu kesin mi Charles?" Bay Singh'in sesi kasvetli bir tona bürünmüştü. "John Clements'in öldürüldüğünden sorgusuz sualsiz, kesin olarak emin misin?"

Dehşetle kapanan gözlerim bir anda yeniden açıldı.

---

* Polis memuru.

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Çok eminim." Bu, üzüntü ve pişmanlığın katmanlarını içeren, oldukça karmaşık bir ses tonuydu. "Zavallı Johnny, hep bir köpek yavrusunu andıran halleri vardı. Sanki Kleopatra'ymış gibi sürekli sekreterinin etrafında dolandığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Zavallı kadın onu binlerce kez başından savmış olmalı; bu konuda benim yardımımı isteyip istemediğini sormuştum ona ama kadın onun, bir katırdan daha fazla tehlike arz etmediğini söylemişti. Hayatımda ondan daha saf birini tanımadım."

"Johnny'nin kafasının içinde beyin yerine kum olduğu doğru ama yine de çayına katılmış siyanürle ya da Sack bunu her nasıl başardıysa o şekilde ölmeyi hak etmedi."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun."

"Düşün!" diye azarladı onu Bay Thornfield. "Clements ve Sack, yeniden göreve atanmadan önce Şirket zenginleriyle takılmak ve büyükannelerini öpmek için falan Pencap'tan dönüyorlar. Clements gizemli bir şekilde odasında son nefesini verdikten sonra kendisi bir grup zırdeliden daha deli olduğu ama cinayetleri çözüme ulaştırıp sessiz kalmayı başardığı için Quillfeather özel danışman olarak oraya çağrılıyor ve Yönetici de Clements'i neden kaybetmiş olduklarını bilmek istiyor. Sardar, o zavallı adamı hatırlıyor musun? O da tıpkı bizim gibi yanık tenliydi ama asla *kanlı canlı* görünmezdi ama cesedi korkunç bir şekilde kıpkırmızıydı, tabii zavallının hayatının baharında olduğu ve bir kalp krizi hikâyesinin hiç muhtemel görünmediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Siyanür ordunun tercih ettiği zehir çeşididir ve Sack'ten başka kim, onu bir erkek gibi öldürmek yerine viskisine siyanür asidi karıştıracak kadar korkakça davranabilir ki?"

"Evet ama onu bu suçu işlemeye iten sebep nerede? Quillfeather'ın seni, Clements'in üzerlerinde çalıştığını keşfettiği bazı belgeler yüzünden hemen çağırdığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Johnny, David Lavell'in kayıtlarına bakıyordu ve doğal olarak isimlerimiz belirgin bir yazıyla karşısına çıktı; amirlerinden gelen raporlar, yazışmalar, günlükler de vardı orada. Ters

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giden bir şeylerden şüphelenmese Johnny ne sebeple ilk savaş zamanından kalma işe yaramaz bir ölüm olayını araştırsın ki?"

"Belki de bunu neden yaptığımızı merak etmiştir," dedi Sardar usulca. "Bizim suçlu olduğumuzu biliyordu ve bunun nedenini bilmek istedi."

"Ve Sack de onun araştırma yaptığını fark etti."

"Bu pek inanılacak gibi değil Charles. Onun Lavell'in bir hain olduğunu keşfettiğini düşünsek bile, bu neyi değiştirmiş olabilir ki?"

"Bu meseleye yepyeni bir renk katıyor, anlamıyor musun? Bir çift haydutu tedirgin etmek bir şey, eski dostları rahatsız etmek başka bir şeydir. Johnny Clements akıllı bir karıncaydı ama sonuna dek fazlasıyla dürüst davrandı. Lavell'in karakteri hakkında daha çok şey öğrendikçe Sack'in onu bağlı tutması o kadar zorlaşacaktı."

İkisi de sustu. Ben de o vakte kadar daha rahat soluk alıp vermeye başlamıştım ama yine de pek kendimde değildim; bilgi istemiştim fakat bilginin bu çeşidi beni yalnızca daha çok soruya yöneltti ve Bay Thornfield'in Dedektif Quillfeather'la sözleşme yapmış olduğu düşüncesi tam anlamıyla korkunçtu.

"Yemek nasıldı?" diye sordu Bay Singh.

Ayaklarım kapıya daha da yanaştı.

"Hiç de fena değildi. Jas Kaur'un kuzu yemekleri hep iyidir."

"Charles," diye çıkıştı Bay Singh.

"Ah, yani sen *mürebbiye* nasıldı diyorsun, öyle mi?" Bay Thornfield gülümsüyordu, bu kadarını duyabiliyordum. "Fazlaca bir şey sormadan bana anlaşılır bir izahatte bulundu. Zorlu bir yaşam ve sert erkekler onu ihtiyatlı biri haline getirmiş ve aynı koşullar kendisini, daha önce bir İngiliz'den işitmediğim kadar küfürlü konuşabilen biri yapmış."

Bu durumla iftihar etmemem gerekirdi ama yine de kendime engel olamadım.

"Tuhaf bir kadın," diye cevap verdi Bay Singh. "Sen şehir dışındayken onun hakkında bazı fikirler edinmeye çalıştım ve

BELONGS TO KAATIES TEAM

itiraf etmeliyim ki fazla bir şey elde edemedim. Bayan Stone yüzeyde oldukça durgun bir su gibi ama derinlere bakmak başka bir mesele tabii."

"Bu konuda ben de kesin bir şey söyleyemiyorum," dedi Bay Thornfield alçak sesle. "Nalin'den düştüğü zaman onu görmeliydin. Ne kadar yaralanmış olduğunu bile bilmeden sürpriz kutusundan fırlayan bir palyaço gibi ayağa fırladı. Eğer böylesine belirgin bir biçimde İngiliz olmasaydı, yani o solgun teni, ışık saçan gözleri olmasaydı, onun Sutlej'in kuzeyinde yetiştirilmiş olduğunu düşünürdüm. Sadece bir bıçak taşımakla kalmıyor, onu nasıl tutması gerektiğini de biliyor. Eğer ona saygısızca bir hareket yapmış olsaydım eminim hayalarımdan kıyma yapmış olurdu."

"Sana ilgi duyuyor," dedi Bay Singh düşünceli bir halde ve sesinde, o an konuşurken yüzünü görmek için can atmama neden olan farklı bir anlam belirdi.

"Elbette duyar, herhangi birine de duyabilirdi," diye sertçe yanıt verdi Bay Thornfield. "Tabii tüm bu süre boyunca senin arkadaşlığın ve her üç lafından biri *at* olan bir çocuk haricinde beni de meşgul edebilecek hiçbir şey olmadığı gerçeğinden söz etmiyorum bile."

"Ölüler yine senin için konuşmaya başladığında kendini daha iyi hissedeceksin."

Benden söz ederlerken onları öylesine kendimden geçmiş bir halde dinliyordum ki bu şaşırtıcı açıklama beni fena halde tedirgin etti ve dahası, iki adamın da sandalyelerinden kalkmış olduklarını ve birkaç saniye içinde beni kulağımı kapıya dayamış halde bulacaklarını fark ettim.

"Her yer kilitli, değil mi?"

"Bir ilmek gibi sımsıkı," diye cevap verdi Bay Singh ve şöminede şakırdayan demirin sesini işittim.

Merdivenlere doğru döndüm ve elden geldiğince ses çıkarmamaya çalışarak acele ettim. Ayak bileğime sanki bir kazık sokulmuş gibiydi fakat topallayarak da olsa daha hızlı koşmak için kendimi zorladım.

"Yapılacak hiçir şey olmaması fikrine dayanamıyorum," dedi Bay Thornfield'in sesi ve şimdi ikisi de konuk odasının kapı eşiğindeydiler.

"Başka şeyler de düşüneceğiz. Bu arada sen de huzur içinde ol."

"Gözlerimi dört açarak huzur içinde olayım."

"Kuşkusuz."

Geliyorlar, diye düşündüm paniğe kapılarak, bu sırada sadece ilk katın merdivenlerini çıkmıştım ve bileğim ağırlığım altında kendini bırakmak üzereydi; görünüşe göre merdivenlerden yukarı çıkmak, aşağı inmekten daha farklı bir meseleydi. Beni göreceklerdi, her şeyi öğreneceklerdi. Ya bir çöp yığınının arasından hızla kaçan bir fare gibi görünecektim ya da...

Bu berbat bir fikir, dedim kendi kendime.

"Sahjara yarın yeni kısrağına binmeye başlıyor. Atın ismini Harbax koydu."

"Tanrı'nın armağanı," dedi Bay Singh merdivenlerin başlangıcına geldiklerinde. "Harika bir seçim."

"Küçük, zeki yaratık," diye hak verdi Bay Thornfield ona sevecen bir ifadeyle. "Fakat *Charles'ın armağanı* daha uygun bir isim olabilirdi."

"Sen bile, dostum, Tanrı'nın takdiriyle hareket ediyorsun."

Yapılacak bir şey yoktu; geriye dönüş hamlesi yaptım, ayağım fena halde aksadı ve merdivenlerden yarım kat aşağı düştüm.

"Şeytan adına, bu da nedir?" diye bağırdı Bay Thornfield.

Ciğerlerimden boşalan soluğumu tekrar geri alırken ağzımdan anlaşılmaz bir inilti çıktı. Sol tarafım ezilmiş, ellerim ve kollarım bükülmüş ve beynim sarsılmıştı; bunun haricinde neremin incindiğini anlayamıyor ancak yaralanmış olmam gerektiğini biliyordum. Bay Singh ve Bay Thornfield ivedilikle konuşuyorlardı ve omuzlarımın üzerinde sıcacık, dikkatli eller vardı. Daha sonra ellerden biri yer değiştirdi ve içinde kalp çarpıntısını hissettiğim yumuşak, incecik bir eldiven yanağımı avuçlayarak başımı halının üzerinden kaldırdı.

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Bayan Stone! Yüce Tanrım, Sardar, ona ne... kahretsin, Bayan Stone, bana bakın."

"Sabit şekilde soluk alıp veriyor," diye ekledi Bay Singh'in gergin sesi.

"Bayan Stone, beni duyabiliyor musunuz?"

Onu duyabiliyordum; onu hissedebiliyordum, eldivenin altındaki parmaklarının basıncını duyabiliyordum ve çılgınca bir an boyunca, kendimi biraz önce merdivenlerden aşağı atmış olmam haricinde şaşırtıcı bir şekilde mutlu hissettiğimi düşündüm. Gözlerimi açtım.

"Tanrım, kendinizdesiniz." Bay Thornfield, tutmakta olduğu soluğunu bıraktı. "Gerçekten de bizi çok korkuttunuz. Hareket edebiliyor musunuz? Hareket edebilirseniz çok mutlu olurum."

Yerimde hafifçe kıpırdanarak hareket edebildiğimi fark ettim fakat daha önce burkulmamış olan sağlam tarafımdaki dizimin fena halde bükülmüş olduğunu anladığımda çığlığımı bastırdım.

"Yavaş, yavaş olun, işte böyle," diye öğüt verdi bana elini sırtıma doğru kaydırarak.

Bay Thornfield oturmama yardımcı olurken, "Ah Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim soluk soluğa. "Kitabımı oturma odasında bıraktım ve şu koltuk değneyiyle de o kadar büyük bir patırtı çıkarıyordum ki onsuz da yürümeyi başarabileceğimi sandım."

"Kendinizi aptal gibi hissediyorsunuz çünkü aptalsınız," diye gürledi Bay Thornfield. "Ne yaptığınızı sanıyordunuz? Bütün evi kalk borusu çalarak uyandırabilirdiniz çünkü hepimiz..."

"Bay Thornfield," diye araya girdi Bay Singh, yeniden uşak karakterine bürünmüştü, "size Bay Stone'a odasına giderken yardım etmenizi ve onu azarlamayı kesmenizi önerebilir miyim acaba? Bayan Stone, hangi kitabı okuyordunuz?"

"*La Rabouilleuse*," diye yalan söyledim.

"Kitabınızı size bir bardak konyakla birlikte getireceğim." Bay Singh sessizce ortadan kayboldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Bay Thornfield sanki merdivenlerden kasıtlı olarak düşmüşüm gibi bana dik dik bakıyordu ve aslında aynen böyle yapmış olduğumu bilmiyordu. Kaşlarımı kaldırınca o da ağzını açtı fakat tekrar kapattı ve elleriyle yüzünü ovalayarak yüz hatlarını düzeltti.

"Yardım edebilir miyim?"

"Yürüyebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Üzgünüm efendim. Bu durum gittikçe can sıkıcı bir hal alıyor."

"Potansiyel olarak ölümcül yüksekliklerden düşmek size göre can sıkıcı bir şey mi?" diye cevap verdi bana fakat şimdi ses tonu daha az sertti ve eğer bu tonu kendi hayal gücümle resmedebilseydim neredeyse sevecen derdim.

Böylece Bay Thornfield beni hiç zorluk çekmeden merdivenlerden yukarı taşıdı ve kollarım boynuna dolanmış haldeyken burnuma yalnızca Bay Singh'le birlikte içmiş olduğu puronun kokusu değil, aynı zamanda kendisine ait olduğunu düşündüğüm hafif, tertemiz bir sandal ağacı kokusu geldi ve bu koku bana kurak ovalara bakan dimdik tepelerle, musonlar Sutlej nehrinin öte yanına geçtiğinde havada asılı kaldığına inandığım tatlı bir kokuyu düşündürdü.

BELONGS TO KAATIES TEAM

YİRMİ

Zaman zaman patronummuş gibi değil, akrabammış gibi hissediyordum. Buna rağmen arada bir buyurgan oluyordu ama bunu umursamıyordum; tarzı buydu. Yaşamıma yeni giren bu ilgiden dolayı öyle mutlu, öyle hoşnuttum ki akran özlemim sona ermişti. İncecik bir hilâlken dolunaya dönüyordum sanki; hayatımın boşlukları doldurulmuş, sağlığım bile düzelmişti. Toplanmış ve güçlenmiştim.

Araştırmalarım gelişme göstermeye başlamadan önce aradan bir ay geçti sevgili okurum, bunun nedeni kısmen sonraki iki hafta boyunca yürüyememedi.

Eğer daha önce hiç, üzerinizde sabahlığınızla, bileğiniz ve diziniz çığlıklar atarken kendinizi makûl miktarlarda afyon ruhuyla sınırlandırmaya çalışarak gündüzleri yatağınızın ucunda oturan çok zeki ve sürekli gevezelik eden bir kız çocuğuna ders anlatıp geceleri ev sahibinin moralinin neden ölüler konuşmaya başladığında düzeleceğini düşünerek yatakta yatmak zorunda kalmadıysanız sizin adınıza seviniyorum. Kapağı ya da ibrik ucu olmayan, kaynamak üzere bir demlikmişim gibi içim hiçbir yere akıtamayacağım huzursuz bir enerjiyle doluydu ve infilak ettiğim takdirde buna hiç şaşırmazdım.

Bir hafta boyunca Sahjara, Noel olduğundan şüphelendiğim bir günde aralarında inanılmaz bir erik pudingi de olan yemeklerle gelen bir hizmetçi ve Bay Thornfield'den geldiğinden şüphe ettiğim yara lapalarıyla gelen Bayan Garima Kaur haricinde kimse tarafından rahatsız edilmeden acılar çektim. Bu lapalar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adaçayı ve sirke kokuyor, şişkinliğe karşı harikalar yaratıyorlardı. Önceden kâhya kadın için merak konusu olmuşsam bile artık bir baş ağrısıydım çünkü bana, merdivenlerden aşağı düşmenin uygunsuz bir hareket olduğunu belirtircesine soğukkanlı bir şekilde yardım ediyordu. Ev sahibinin ziyarete gelmemiş olması beni fena halde gücendiriyordu fakat saatlerini yatak odamda geçirmenin onun için pek uygun olmayacağını düşündüm ve zaten o da benim yanımdayken İngilizlere uygun olmayan gafları yapmaktan sakınıyormuş gibi görünüyordu.

Bu arada ben de onun bazı gaflar yapmasını çok istiyordum.

Gündüzleri, bana portakal çiçeği kekinden güzel, kırmızı meyvelerden oluşan buketlere kadar ardı arkası kesilmeyen ufak tefek hediyeler getiren Sahjara'ya ders veriyordum; geceleriyse işverenimin, birçok mürebbiyenin evden ardına bakmaksızın kaçmasına neden olabilecek, uygunsuz tekliflerde bulunduğunu hayal ediyordum ve bu hayaller ayrıntılı olarak, çıplak uyluklar, nasırlı parmaklar ve Bay Thornfield'in de öyle olduğundan emin olduğum şekilde, spor yapan erkeklerin leğen kemiklerinde çok güzel duran diyagonal girinti çıkıntılarla doluydu.

Daha sonra bir sabah, perdelerimi bıçak gibi kesip geçen gümüşi güneş ışınları arasında yatak örtülerimin içinde kıpırdanırken sadece Sahjara'nın geldiğini bildiren, koridorda koşuşturan ayak sesleri işittim. İçeri girmeden önce kapıyı çaldı ama "İçeri gel," dememi beklemedi ve bu yüzden sözlerim hızla açılan kapının gürültüsüne karıştı.

"Bayan Stone!" diye bağırdı, koyu renk gözleri ışıl ışıldı. "Bir sandalye var!"

Bu cümlenin asıl anlamını kavramaya çalıştım.

"Charles az önce onu arabayla geri getirdi. Tekerlekli bir sandalye! Sandalyeyi almak için köye indi sanırım ve siz de hazırlandıktan sonra aşağı inebilirsiniz!"

Hızla sade, simsiyah mürebbiye giysilerimi giydim ve saçlarımı izin verdikleri ölçüde topladım; küçük öğrencim dikkatle botlarımı bağladıktan çok kısa bir süre sonra Charles Thornfield

BELONGS TO KAATIES TEAM

açık duran kapıda belirdi. Yaklaşık bir hafta sonra onu yeniden görmek fazlasıyla heyecan vericiydi oysa yirmi dört saatten daha kısa bir süreyi birlikte geçirdiğim bir adamı görmeyi bu kadar da umursamamam gerekirdi. Bay Thornfield kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı, dudaklarında alaycı bir ifade vardı.

"Merhaba Küçük Mucize. Dişi Dâhi'ye dikkat et," dedi. "Kendisi aynı incelikle zavallı çocuklara ders verebilir, bıçak kullanabilir ve tehlikeli yüksekliklerden aşağı düşebilir."

Ağzımı açtım, Sahjara'ya baktım ve konuşmak yerine gözlerimi devirdim.

"Vay canına, bir çocuğun önünde bana küfretmemeye mi çalışıyor acaba?"

Bay Thornfield haklıydı, bu yüzden güldüm. "Bana gerçekten de bir tekerlekli sandalye mi buldunuz efendim?"

Bay Thornfield doğrularak bana doğru yaklaştı. Onun orta boylu olduğunu, Sardar kadar uzun olmadığını yazmıştım fakat sanki o an o geniş odada onun için yeterli yer yokmuş gibi görünüyordu, üzerimdeki etkisi o denli büyüktü.

"Düşündüğümden daha çok araştırma yaptım ama köy doktorunun tavan arasında tamamen örümcek ağlarıyla kaplı bir tane varmış. İnsan bunun bir sandalye olduğunu bile söylemeye korkardı. Tabii Bayan Garima Kaur sandalyenin tozunu aldı."

"Siz de bizimle birlikte aşağıda olacaksınız diye o kadar mutluyum ki!" diye bağırdı Sahjara kollarını omuzlarıma dolayarak.

Kızarmak gibi bir alışkanlığım yoktur fakat bana yöneltilen saf sevgiye pek alışkın değildim. Bay Thornfield, kızı bana sarılır ve daha sonra ne yaptığını bilmez bir halde hızla koşup Sahjara Kaur at sırtında olmadığı zamanlarda her ne yapıyorsa onu yapmaya giderken bu tuhaf sahneyi seyretti ve mutlu mu olmalı yoksa korkmalı mı karar veremedi.

"İçinden geldiği gibi davranıyor," dedim ona. "Bunun herhangi bir anlamı olmadığının farkındayım."

"Hiçbir anlamı yok değil. Onu tanıyan herkes için bir anlamı

BELONGS TO KAATIGS TEAM

var." Bay Thornfield kendisini rahatsız eden düşünce her neyse bundan kurtuldu. "Sandalyeyi yukarı çıkarabilirdim ama o zaman geri dönerken aynı merdivenleri inecektik; bunun yerine biz Muhammed'i dağa taşıyalım mı?"

"Ne zaman isterseniz," dedim ona.

İşverenim tarafından bir kez daha –ne yazık ki saygılı bir biçimde– kucaklanıp kaldırıldım. Bu yolculuk bana çok kısa geldi sevgili okurum fakat alt kata iner inmez tamamen hasırdan yapılmış, yumuşak kıvrımlı ahşap kısmı ağırbaşlı bir siyaha boyanmış, üzerine itinayla yastıklar yerleştirilmiş o büyüleyici aracı gördüm ve üzerine oturtulurken sevinçten kıpkırmızı kesildim.

"Bunun için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam." Başımı kaldırıp tatmin olmuş bir ifadeyle emeğinin sonuçlarını inceleyen Bay Thornfield'e baktım.

"Evet, pekâlâ, çatı katının penceresinden de aşağı uçmak istediğinizi varsayarsak sandalyeyi satın almamın gerekip gerekmeyeceğini bana bildirin."

"Hayır, yani... teşekkür ederim. Daha önce kimse benimle böylesine ilgilenmemişti."

Bir an bu sözüm üzerine durup düşündüm, az önce mahrem bir gerçeği bana neredeyse yabancı olan birine söylemiş olduğumu fark etmiştim. Gözlerimin önünde, benimle ilgilenmiş olanların bir listesi belirdi:

— *Agatha*
— *Ben onunla ilgilenmediğim zamanlarda Clarke*

Bu listeye annemi katmamış olmam ilginç gelebilir fakat annem bir kelebeğin kanadı gibiydi, birilerinin bakımını üstlenemeyecek kadar yüreği kıpır kıpır, narin biriydi ve birbirimizi çok sevmemize karşın... beni bırakıp gitmişti, öyle değil mi?

Bay Thornfield'in sert yüz hatları kuşku dolu bir ifadeyle yumuşadı. "Ne tür bir durumdan bahsediyor olursanız olun böyle bir iş için sıraya girmiş elli kişi olması gerekirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Böylesi bir saçmalığa inanıp inanmadığından emin olmayarak ona bir bakış attım fakat Bay Thornfield arkama geçerek sandalyenin tutma yerlerini kavradı. İtiraf etmem gerekir ki o aracı kendim sürebilirdim fakat Bay Thornfield'in beni itmesi, Bay Thornfield'in bana bir adım daha yakın olması anlamına geldiği için bağımsızlığımı savunmak aptallık olurdu.

"Nereye gidiyoruz Bayan Stone? Bunu şimdiye dek düşünmediğimi itiraf ediyorum, sadece o odada daha fazla kaldığınız takdirde boğulacağınızdan korktum."

"Oturma odasına gidebilir miyiz?"

"Bunu sandalyeniz olarak değil, at arabanız olarak düşünün Bayan Stone," diye açıkladı alaycı bir üslupla ve tıpkı benim yaptığım gibi Bay Thornfield'in de gerçekleri ara sıra şakalarla saklayıp saklamadığını merak etmeden duramadım.

Sahjara'yla birlikte derste olmadığım zamanlarda ev sahibiyle bir düzen oluşturmuştuk; Bay Thornfield sabahları ve akşamları, artık bir aile olduğunu anladığım insanlarla –önceden bahsettiğim insanlarla ve bir de Bay Sardar Singh'le– birlikte yemek yiyebilmem için beni aşağı kata taşıyordu; Sahjara, Bayan Garima Kaur tarafından yatmaya götürüldüğünde ve Bay Singh de bizi içten içe gözlemleyen bir bakış atarak izin isteyip yanımızdan ayrıldıktan sonra ikimiz giderek daha ilerleyen saatlere kadar oturmaya başladık. Bay Thornfield'le geçirilen bu tuhaf saatleri seviyordum çünkü Bay Thornfield de huysuz tavrına rağmen bundan hoşlanıyor gibiydi fakat ağzımdan kaçırıp da ona, *Bay Singh'le birlikte Pencap'ta ne gibi bir suç işlediniz?* ya da *ölüler neden sizinle konuşacakmış?* gibilerinden sorular sormamak için kendimi zor tutuyordum.

Nekahet dönemimin beşinci gününün gecesi, Bay Thornfield akşam yemeğinden sonra beni sandalyemle konuk odasına götürdü, ben iyi İskoç viskisiyle birbirimize yabancı olmadığımızı itiraf ettikten ve ikimiz de kendimizi bu güzel malla donattıktan sonra ona bir soru sorma cesaretini gösterdim. Ben elimde bir

BELONGS TO KAATIES TEAM

bardak viski yerine bir iğne tutuyor olsaydım Bay Thornfield'in solgun saçlarında parıldayan şömine alevleri ve benim minderler arasına yerleşmiş halimle İngilizlere özgü ev hayatının bir resmi gibi olurduk.

"Bay Singh gerçekten uşak mı?"

Bay Thornfield'in başı birden doğruldu. "Tanrım, şu anda beni cidden sorguya mı çekiyor yoksa?"

"Yemeklerde hizmetçilerle birlikte oturmuyor," diye üsteledim. "Evdeki gümüşleri saymıyor, şarap koleksiyonunuzu düzenlemiyor ya da ekibin geri kalan kısmını paylamıyor. Hatta şunu söyleyebilirim ki kendisinin görevleri yalnızca kapıya bakmak ve geceleri pencereleri kilitlemek; bunları da kontrolü sevdiği için yapıyor."

Bay Thornfield kaşlarını çattı. "Siz müfettiş falan mısınız Bayan Stone? Kahvaltıda tuzlanmış ringa balığına kısıtlama getirme ve Sahjara'ya bir yerine iki tane kısrak alacak param olmadığına ilişkin yalanlar söyleme konusunda dikkatli olmalıyım."

"Bu, sorumu cevaplamamanın çok zarif bir yoluydu."

"Ah, ne yararı var ki; sırrımızı ortaya çıkardınız." Bay Thornfield gülümsedi ve bunu son derece kolayca yaptı. "Sardar'la neredeyse birer kardeş gibi büyüdüğümüzü biliyorsunuz. Evdekilerin geri kalanı, elbette Sahjara hariç, onun Lahor'daki kendi hizmetçileriydi. Sardar onları defetmek istemediği, onlar da Sardar'dan kurtulmak istemedikleri için gelirken onları da yanımızda getirdik. Adam sağında, solunda, her yanında ilgi uyandırıyor; buna şahit olmak zor bir durum."

"Öyleyse Bay Singh uşak değil, öyle mi?" diye üsteledim.

"Her şeye burunlarını sokan İngiliz işgüzarları başınızdan savmak söz konusu olduğunda elbette öyle. Fakat hayır, aslında haklısınız... Sardar ortadan kaybolduğunda ya Guru'yu inceliyordur ya sağlıklı kalmak için uzun yürüyüşler yapıyordur ya da Pencap yemeklerinin aynısını yapması için Jas Kaur'la uğraşıyordur."

Bardağımın üzerinden hafifçe kıkırdadım. "Öyleyse burası

BELONGS TO KAATIES TEAM

sizin eviniz olmasına karşın çalışanlar sizin değil de *onun* çalışanları olduğu için evin asıl sahibinin o olduğu da söylenebilir."

"Annemle babamın çalışanlarıyla idare edemezdik; bu, ilişkilerimizi korkunç bir şekilde gerginleştirirdi. Aslında haklı sayılırsınız fakat çalışanların içlerinden biri, Bayan Garima Kaur, Lahor'dayken Sardar'ın özel sekreteriydi."

Bu beni şaşırttı. "Onun çok az İngilizce bildiğini sanıyordum."

"Gerçek bir sömürgeci gibi konuştunuz. Bunun o zamanlar hiçbir önemi yoktu, orada bizden çok az sayıda kişi vardı. Muhtemelen buna tenezzül etmedi, şimdi düşününce, hiçbir zaman beyazlara fazla ısınamamıştı. Kendisi Pencap dilini, Hintçeyi, Arapçayı, Farsçayı, Türkçeyi ve Afgan dilini olağanüstü konuşur ve Sardar'ın ihtiyacı olan şey de bundan ibaretti."

"Ve şimdi de kâhya oldu, öyle mi?"

"Eh, Sardar da uşak olunca fazla keyfi kaçmadı."

Gülümseyerek başımı sandalyemin minder kısmına yasladım. "Bana daha fazla şey anlatın."

"Daha fazla ne anlatayım sizi gidi yaramaz?"

"Herhangi bir şey anlatın. Her şeyi anlatın. Anladığım kadarıyla, hâlâ çalışanlara ihtiyaç duyduklarına göre annenizle babanız savaşlardan sağ çıkmış. Ve siz onları neden bıraktınız, neden tıp okudunuz?"

"Bayan Stone," dedi ağır ağır, "aslını bilmesem ilginizi çektiğimi düşünürdüm."

"İlgimi çekiyorsunuz."

Bunu hiçbir şekilde kurnazlık düşünmeksizin söylemiştim. Böylesi açık bir dışavurum karşısında İngiliz erkekleri utanabilirdi ama Bay Thornfield sadece koltuğuna daha da yerleşti.

"Oldukça müstesna bir kişiliğe sahip olduğunuzu biliyor muydunuz Bayan Stone?"

"Bunu daha önce de söylemişlerdi ancak hiç övgü niteliğinde işitmemiştim."

Bay Thornfield'in çenesi seğirdi. "Size haksızlık edilmiş,

BELONGS TO KAATIG TEAM

bu yüzden sorunuza cevap vereceğim. Annemle babam hâlâ Lahor'da ve yalnızca birkaç sıyrıkla her iki savaştan da sağ çıktılar. Hükümet izniyle korsanlık yapan insanların Şirket'i soyup soğana çevirmesi gurur duyulacak bir davranış olsaydı onlarla gurur duyardım; aslına bakarsanız eninde sonunda hepsinin bana kalacağı ve şimdi artıkları tüketebilecekleri eski vatansever nüfusun on katına sahip oldukları için memnun olmam gerekirdi. Affedersiniz, beni yanlış anlamış olabilirsiniz; annemle babama değer veririm ama onlar hoş bir muhabbet için pek uygun bir konu değiller."

"Biz de değiliz."

Bu kez Bay Thornfield rahatça güldü. "Haklısınız Bayan Stone; uyumsuz insanlar kendi aralarında da sohbet edemezlerse o halde kim edebilir ki? Pekâlâ, annemle babam pişkin birer suçludurlar ve ben tıp okumayı seçtim çünkü insan bedeninin geçiciliği beni her zaman büyülemiştir. Bu sorunuzu yanıtlıyor mu?"

Onun sözlerine devam etmesini bekleyerek başımı iki yana salladım.

"Bir şarlatan ve dolandırıcı olmak bana hiçbir zaman çekici gelmedi," diye itiraf etti Bay Thornfield. "Benim annemle babam kötü niyetli olmaktan çok düzenbazdırlar ama ben onların zevklerini paylaşmıyorum. Tıp benim için bir anlamda fânilik demekti. Sihlerin kutsal kitabında insanın etten olan kısmına dair birçok pasaj bulunur ve benim ailemin dine olan ilgisi ılımlı bir düzeyde olduğundan ben bunları Sardar ve ailesinden öğrendim. 'Bizler insan etinin damarlarıyız... ruh, etin içinde yerini almıştır... kadınlar, erkekler, krallar ve imparatorlar insan etinden ortaya çıkarlar.' Sihler, bunu incelikle nasıl söylesem, insan eti hakkında son derece açık ve nettirler. Onların, ruhun akciğer ve karaciğerden, bu kemik çuvalından ve her gün çevrimini yaptığımız kandan ayrı olduğunu düşünmeleri beni rahatlatmıştı ve tıbbın, kaçınılmaz olanı geçici olarak uzaklaştırma konusundaki çabaları bana romantik gelmişti. Bu, genç ve mermer bir büst gibi kalın kafalı olduğum zamanlardı, anlamışsınızdır," diye ekledi ters bir ifadeyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ölüme dair şeylere bayılırım," diye itiraf ettim. "Eskiden mürebbiye gelirime ek olarak çayhaneler ve bunun gibi yerlerde son itirafları yazıp satardım."

"Yüce Tanrım! Bayan Stone, sizi kapı kapı dolaşıp ucuz darağacı şiirleri satarken düşünmek çok zor."

"Artık düşünmenize gerek yok efendim çünkü yazdıklarım düzyazıydı ve ben her zaman en dokunaklı olan konuları seçerdim, sanki en ağır kelimeleri bir sayfa üzerine taşlar misali yerleştirince kendi yüreğimde o kadar büyük bir ağırlık hissetmeyecekmişim gibi düşünürdüm."

Bay Thornfield parmağını çenesinde gezdirdi. "Eğer yazdıklarınız az evvel söylediklerinizin yarısı kadar iyiyse, Bayan Stone, onları okumayı çok isterim."

"Ah, onlar çoktan yok olup gittiler," diye karşı çıktım ona fakat bu övgü karşısında gözlerim parlamış olmalıydı. "Yazdıklarımın kimseye bir zararı yoktu ve benim ilgimi çekiyorlardı. Bundan daha iyi bir uğraş olabilir mi?"

"Evet, işte siz de söylediniz. Tıp dürüst bir meslekti ve ben de her zaman annemle babamın tanıştıkları yeri görmek istemiştim, bu yüzden de savaş haricinde hiç ilgilenemediğim kariyerime devam edebilmek için çok yanlış bir zamanda Pencap'tan ayrıldım.

"Geri döndüğünüzde şüphesiz birçok kişinin hayatını kurtarmışsınızdır."

Bay Thornfield buna cevap vermedi, yüzü o kadar sabitti ki bir an onu taşa çevirdiğimi hayal ettim.

"Belki birkaç kişinin," dedi en sonunda.

Bu konuda ısrar etmemem gerektiğini biliyordum. "Londra hakkında ne düşündünüz?"

Konuyu değiştirdiğim için rahatlayan Bay Thornfield, hemen sorumu cevapladı. "Pis, ıslak ve heybetli duvarlarının ardında merhametsiz bir ruh saklayan bir şehir. İnsanları ya züppe ya da adi ve ben savaşçı bir kültürden gelmiyor olsaydım Londra'nın gördüğüm en vahşi şehir olduğunu söylerdim. Elbette botlarımı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kirlettiği ilk andan itibaren çok ihtişamlı bir şehir olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de çok sevmiştim."

"Ve eğer kendi benliğine dair bir oluğun içine atmak istediğin kısımlar varsa..."

"Derinizi yüzebilirsiniz."

"Ve kimse bunun farkına bile varmaz."

"Öyle. Londra, kendimi yapayalnız hissettiğim en kalabalık şehirdi," diye ekledim elimdeki bardağa bakarak.

"Mesele bu olmamalı Bayan Stone," dedi alçak sesle. "Hakkınızda pek az şey biliyorum ama kendi başınıza bir enkaz olacağınızın farkındayım. Arkadaşlıktan çok zevk aldığınız gün gibi ortada."

Hafif ayak sesleri işitildi ve mutluluktan ışıldayan yüzüyle Sahjara içeri girdi, geceliğinin üzerine sabahlığını giymişti. Bay Thornfield'in yanına koşarak gömleğinin kolunu çekiştirdi. "Charles, aklıma *harika* bir fikir geldi ve Sardar bunu ancak sen ona katılacağına söz verirsen yapacağını söyledi ve ikiniz kadar iyi olmasam da ben de size katılacağım tabii ama bahse girerim ki bunu at sırtında telafi edebilirim, ayrıca Bayan Stone da onca zaman evin içinde hapsolduktan sonra buna çok memnun olacaktır."

"Neler söylüyor bu böyle?" diye sordu Bay Thornfield sinirli bir şekilde viskisinden bir yudum alarak. "İngilizce konuşuyor, İngilizce konuştuğunu biliyorum, bu dili Pencap'ta benim annemle babamdan öğrendi ve en ince ayrıntılarını henüz beş yaşındayken düzeltti."

"Charles, korkma, bir gösteri düzenleyeceğiz!"

"Ne gösterisi seni küstah, küçük şeytan?"

"Her şeyin!" Sahjara bana döndü, pürüzsüz yanakları heyecandan kıpkırmızı olmuştu. "Mesela benim için ata binme ve belki okçuluk. *Chakkar, tulwar, aara*..."

"Aklını mı kaçırdı bu?" diye bağırdı Bay Thornfield. "Bir İngiliz sayfiyesinin orta yerinde Khalsa tarzı bir dövüş oyunu mu sahnelemek istiyorsun?"

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Evet!" Kararlı bir halde ellerini çırptı. "Evet, Sardar'ın, senin eskiden Lahor şehir kapılarının ötesinde pratik yaptığını söylediği şekilde, tek farkla biz bunu burada, bahçede yapacağız ve Bayan Stone da buna bayılacak!"

"Bizim yerel maskaralıklarımız Bayan Stone'un hiç hoşuna gitmeyecektir ve tepesi atmış bir halde bu evi terk edecektir."

Bu düşüncenin gün gibi ortada olan yanlışlığı üzerine bir kahkaha patlattım.

"Sana at vermedim mi ben?" diye sordu Bay Thornfield şakağını ovuşturarak. "Sana güzel elbiseler ve güzel bir İngiliz malikânesi vermedim mi? Sana bir mürebbiye..."

"Lütfen Charles." Gülümsemesi, istediğini alacağını umduğu anlamına geliyordu. "Sardar olur dedi."

"Sardar seni o kadar fena halde şımartıyor ki kendimi en yakın nehre atmamak için zor tutuyorum."

Ben de sırıtarak, "Lütfen," diye söze girdim. "Bu çok eğitici bir şey olurdu."

Bay Thornfield'in sert bakışları hızla etkisini kaybediyordu; sonunda üzüntülü bir şekilde iç geçirdi, bileğinin hızlı bir hareketiyle viskisini bitirdi ve "Ben sizin gibi sert amirlerin üstesinden gelemem," dedi.

"Yaşasın!" diye sevindi Sahjara, Bay Thornfield'in eldivenli elini alıp minik bir öpücük kondurdu. "Yarın olur mu?"

"Ah, kesinlikle, sanırım kafamın koptuğunu görmek . *Aara* ile senelerdir pratik yapmadım."

Sahjara tutmakta olduğu eli hızla bıraktı. "Haftaya."

"Ölümüm senin elinden olacak. Tamam, olur."

"Bu gerçekten harika bir fikir," dedim Sahjara'ya gülümseyerek.

"Bu çok saçma bir fikir." Bay Thornfield ayağa kalkarak Sahjara'nın alnına düşen bir saç tutamını geriye itti. "Yatağına git tatlım sonra da uyu, böylece beni kızdıracak yeni entrikalar düşünmemiş olursun."

"Sen çekilmez bir yaşlı adamsın," dedi Sahjara sevgiyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen de küstah bir çocuksun."

Sahjara başını hafifçe sallayarak ortadan kayboldu. Bay Thornfield, düşüncelere dalmış bir halde boş bardaklarımızı büfeye geri götürdü. Artık onun sessiz hallerine değer vermeye başlamıştım çünkü dinginliğinin birçok tonu vardı ve bunları benimle paylaşması benim yanımda rahat olduğu anlamına geliyordu; bu tıpkı gözleri gibi derin, hüzünlü bir sessizlikti.

"Düşündüğünüz şey her neyse, üzerinde fazla kafa patlatmak zorunda kalmadığınızı umarım," dedim ona.

"Sizin cömert bir mizacınız var Jane." Bay Thornfield durup bana döndü. "Özür dilerim, bu ağzımdan nasıl kaçtı bilemiyorum, birden aklımdan öyle geçti... Eğer isterseniz bunu yetiştirilme tarzıma bağlayabilirsiniz."

Bir sızı göğsümü dağladı; gerçek ismimi duymak, sanki Bay Thornfield maskemi çıkarmış ve bir an için gerçek yüzümü görmüşçesine bana anlamlı gelmişti.

"Eğer isterseniz bana Jane diyebilirsiniz."

Bay Thornfield tek kaşını kaldırdı. "Bunu fazla samimi bulmaz mısınız?"

"Siz söylediğinizde bulmam."

Bay Thornfield'in yerinde bir başkası olsaydı böylesine cesurca bir açıklama yapmaya korkardım ancak onu gözlerini kırpıştırırken seyrettiğim sırada kalbim, göğüs kafesimin içinde majör tellere vuruyordu.

"Teşekkür ederim. Küçük Mucize'nin örneğinden de anlayacağınız üzere siz de bana istediğiniz şekilde seslenebilirsiniz." Yüzündeki bomboş ifade, dudaklarının kenarının hafifçe yukarı doğru kıvrılmış olduğu gerçeğini gizleyemiyordu. "Jane, görünüşe göre yarın maruz kalacağım bir sürü gereksiz fiziksel egzersiz var. Artık odalarımıza çekilelim mi?"

Soluksuz bir halde onun bu teklifini kabul ettim fakat Bay Thornfield yalnızca beni odama taşıyarak bana nazikçe, *İyi geceler o halde Jane,* dedi ve ben de ona aynı dilekle karşılık verdiğimde kendimi, dilimin üzerinde oluşan tuhaf, güzel tadın pahalı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

viskiden kaynaklandığına inandırdım. Daha sonra gösterdiğim semptomların basit bir şehvet duygusuna eşdeğer olduğuna kendimi inandırdım ve Charles Thornfield'in alakamdan daha ciddi bir şeyi çalmamış olduğunu kendi kendime tekrar ederek uykuya daldım.

Sahjara'nın gösterisinin olduğu gece hava iyice bozdu; yine kar yağmaya başlamıştı ve iki-üç santimlik kar birikintisi yerde parlıyor, solgun ocak güneşi ağaçların sona erdiği yerleri öpmek üzere eğilirken üzerinde performans sergileyecek insanları bekliyordu. Evin yan tarafındaki terasta üzerimde pelerinim ve iki tane de battaniye, kucağımda ve ayaklarımda sıcak su torbalarıyla birlikte tekerlekli sandalyemde oturuyordum; etrafımda Singhler ve Kaurlar vardı, birbirleriyle heyecanla Pencap dilinde konuşuyorlar ve soğuk havada ayaklarını sertçe yere vuruyorlardı, ben de bu sırada performanslarını sergileyecek olanları bekliyordum.

Sahjara'yla Harbax'in, seyislerin yaptıkları ve çimenlik alanın her yanına dağıttıkları engellerden atlarken sergiledikleri maharet anlatmaya çalışmayacağım bile. Küçük kız büyüleyiciydi ve onu seyrederken aynı Sardar Singh gibi Bay Thornfield'in yüzünde de memnuniyetle gerilmiş dudaklarla tuhaf bir şekilde kederle dolu gözlerin karışımından oluşmuş bir ifade vardı. Bay Singh, sol kolu testere dişli metal halkalarla dolu halde işaret parmağıyla havada bir disk döndürüp hızlı bir halde peş peşe on *chakkar* savurarak çok uzakta duran on tane direği iki parçaya ayırdığında evdeki Sih sakinlerinin coşkulu *Khalsa-ji!* çığlıklarını da taklit edemem. Hizmetçileri beğenilerini bağırarak dile getirdiler ve bir an Bayan Garima Kaur'un gözünde, tıpkı yüzündeki yara gibi ay ışığını yansıtan bir damla gördüğümü sandım.

Güneş batarken, çocukluğumu geçirdiğim evin önünde elindeki *aara*'yı ustalıkla kullanan Bay Thornfield'in görüntüsünü aktarmayı en azından deneyebilirim ancak bu anıyı tümüyle bir fiyasko olarak düşünmem gerekecek. Bay Thornfield elinde

yaklaşık bir buçuk metre boyundaki çift uçlu bir metal kırbaç setiyle birlikte çimenlikte Bay Singh'e katıldı, ikisinin üzerinde de yalnızca baldırlarında bağlanmış çok gevşek pamuklu pantolonlar haricinde hiçbir şey yoktu, çıplak omuzlar ıslak kayalıkların uçları gibi parlıyordu ve arkadaşından gelen bir baş işareti üzerine ikisi de ancak dans olarak nitelendirilebilecek hareketler yapmaya başladılar.

Ancak ölümcül silahlarının uçlarını hedeflere vurmadılar çünkü etrafta hedef yoktu; ikisi de bir ayaklarından diğerinin üstüne atlayarak, esnek çelikleri tepelerinde ve bacaklarının altında çevirdiler, bu tehlikeli kılıçlar başlarının ve kollarının birkaç santim uzağından geçip gidiyorlardı. Silahlarıyla yere vurdukça kar patlarcasına havalanıyor, binlerce maytap patlamışcasına çıkan her sesle kar tanecikleri uçuşuyordu ve Sahjara ana dillerinde bağırarak onlara cesaretlendirici sözcükler söylüyordu. Giderek daha hızlı dönmeye başladılar; bazen bedenen geriye doğru düşüp kendilerini yakalıyor, bazen de kendilerini tepeüstü ileri doğru atarken avuç içleri üzerinde dengelerini buluyorlardı ve bu sırada *aara*'lar havayı dövüyor ve ıslıklar çalıyorlardı.

Üstün olan Bay Sardar Singh'ti; ayaklarının hafifliği ve delişmen bir dans gösterisi sergileyen bacaklarının vücuduyla bağlantısız inceliği boy ölçüşülebilecek gibi değildi.

Ancak *aara* söz konusu olduğunda onun neden haksız yere Charles Thornfield'in kendisinden daha iyi olduğunu iddia etmiş olduğunu anladım çünkü Bay Thornfield insanı kendine hayran bırakıyordu; silahıyla buz ve çamurları parçalarken sessizce hırlıyordu, sanki bir iblis onu etkisi altına almış gibi bir sağ bir sol ayağı üzerinde zıplıyordu ve bu öfke hamlesinin hemen ardından birkaç iri kar tanesini incelikle havaya uçuracak şekilde kılıcının ucuyla yere bir fiske atıyordu.

Bay Thornfield'e, *aara* ile gösteri yaparken seyrettiğim sırada âşık olmak gibi ahmakça bir şey yapmadığım konusunda sevgili okurumu temin edebilirim; ona çoktan âşık olmuştum ve yalnızca kendime itiraf etsem de o gece, kış soğuğuna karşın alnımda

hararetli ter damlaları belirdi. Eğer onu gerçekten önemsiyorsam bu kadarını itiraf etme düşüncesi yalnızca kendim hakkında daha fazlasını itiraf etmek anlamına gelirdi ve onun kötü niyetli, önemsiz kimselerle dostluk yapması fikrine dayanamıyordum.

BELONGS TO KAATIG TEAM

YİRMİ BİR

Önceden kişiliğini tüm yönleriyle incelemeye, iyi taraflarını kadar kötü taraflarını da bulmaya ve her ikisini değerlendirip adil bir yargıya varmaya çalışmıştım. Oysa artık kötü yanlarını görmüyordum. Bir zamanlar çekinmeme neden olan alaycı tavrı, beni korkutan sertliği artık sadece nefis bir yemeğe tat katan bir tür çeşniydi benim için. Varlıkları mayhoş bir tat verse de yoklukları aynı oranda lezzetsizleştiriyordu.

Jane Eyre'da yer alan en dokunaklı kısımlar muhtemelen Jane'in Bay Rochester'ı sevdiğini anlamasından sonraki ve Bay Rochester'ın da onu sevdiğini anlamasından önceki kısımlardır. Burada pek az bastırılması güç istek ve daha da az tatlı duygu bulunur; Jane sadece, tıpkı benim Bay Thornfield'i çok sevmem gibi onu sevmektedir ve kederlidir çünkü insan, aşkı gelişmesi için zorladığı kadar kolay bir şekilde yerinden söküp atamaz.

Ben de aynı sorunla mücadele ettim ancak bu süreçte benim taktiklerim Bayan Eyre'ın tüylerini resmen diken diken ederdi.

Bir hafta sonra bileğim sıkıca sarılı, dizim epeyce iyileşmiş, cesaretle aksayarak yürür vaziyette tekerlekli sandalyeden kurtuldum ve hareket kabiliyetimi tekrar kazanınca Bay Thornfield eski bir dosta tekrar kavuştuğunu sanmış olmalıydı. Yürüyüşe çıkmayı isteyip istemediğimi sorduğunda onun dirseğinden tuttum; parmak ucumu bileğindeki gümüş bileziğin üzerinde gezdirdim; aklıma gelen her türlü yöntemle ışık saçtım ve sonunda ona gerçeği söyledim.

BELONGS TO KAATÇS TEAM

Benim durumumda gerçek, mecburen kısmi bir şekilde aktarılmak zorundaydı fakat kendimi her ifşa edişim beni heyecanlandırıyordu.

"Sahjara ilk göç ettiğinde babamın kız kardeşiyle Cornwall'da yaşıyordu, ta ki Sardar ve ben bu senenin başında buraya gelene dek," diye cevap verdi soruma bol körili bir balıktan oluşan akşam yemeğinin ardından.

"Ben yengemden nefret ederdim." Sinirlerim tehlikeli bir biçimde ıslıklar çalıyordu ama ben yine de devam ettim. "Bana korkunç şekillerde seslenirdi ve annemi de sürekli küçümserdi."

Bay Thornfield purosunun ardından kaşlarını çattı. "Eğer böylesine kaba davranışları varsa ondan nefret etmemek hata olurdu Jane."

Bunun gibi başka örnekler de verilebilirdi; mesela Bay Thornfield ve ben genellikle Sahjara'nın hep birlikte at binmeye gitme isteğini yerine getirirdik; bu rüzgârın önüne katıp götürdüğü kıymetli anlarda sert rüzgârdan ve tepelerde dörtnala koşmanın sevincinden yağmur damlaları gözlerime çarpardı ve bu gezintilerden birinde Bay Thornfield'in devasa, pas karası atıyla tanıştım.

Sahjara elini hayvanın burnuma bastırarak, "Ona âdeta tapıyorum. Buna engel olamıyorum," diye mırıldandı.

Gülümseyerek, "İsminin Falstaff* olmasının sebebi komik ve çekici olması sanırım, öyle değil mi?" diye sordum.

Bay Thornfield kuru kuru öksürdü, soluğu soğukta buharlaşıyordu. "İsmi Falstaff çünkü fırsat verilse karnı patlayıncaya ve tüm Hıristiyan âleminin üzerine saçılıncaya dek yulaf ve şeker yer."

Sahjara'yla birlikte güldük ve Bay Thornfield bir kez daha bana tüm gövdeme sıcacık bir sıvının yayılmasına neden olan o tuhaf takdir edici bakışlarından birini attı.

---

* Shakespeare'in Windsor'un Şen Dulları ve IV. Henry adlı eserlerindeki eğlenceli, komik bir karakterin adı. Giuseppe Verdi'nin bestelediği 3 perdelik bir opera eserine de ilham olmuştur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir zamanlar hayatta beni rahatlatan tek şey atlarla konuşmaktı," diye itiraf ettim.

"Sanırım önceleri benim için de aynısı geçerliydi. Tam hatırlayamıyorum. Ah Charles, Nalin'i Bayan Stone'a vereceğini söyle; Bayan Stone, Nalin'e herkesten daha iyi biniyor!" diye yalvardı Sahjara.

Bay Thornfield, dümdüz olana dek Sahjara'nın pelerininin yakasını çekiştirdi. "Küçük Mucize, normalde bana ait olan şeyleri har vurup harman savurduğun ve Bayan Stone'un kendine ait atlara sahip olamayacağı bir pozisyonda olduğunu unuttuğun için suratına beş kardeşin gelmesi gerekirdi." Bay Thornfield bana baktı. "Fakat onu besleme ve bakma şerefine nail olmaya devam ettiğim takdirde Jane, Nalin'i tamamen kendinin sayabilir."

Böylesi içten yanıtlar halinde çiçeklendiklerini görünce sırlarımı tohumlar gibi etrafa saçmakla suçlanabilir miydim? Tam iki haftamı bu yöntem üzerinde harcayarak geçirdikten sonra güzel itiraflar yavaş yavaş tükenmeye başladı ve daha sonra yalancı bir şeytan olduğum için ben de yenilerini uydurdum sevgili okurum.

"Guru Garanth Sahib'i okumak isterdim," diye açıkladım ona. "Karakteriniz hakkında bana çok şey anlatırdı." Ben elimdeki Balzac kitabını okuyormuş gibi yapıp onu seyrederken Bay Thornfield çalışma masasında oturmuş mektup yazıyordu.

"Ne benim karakterim için uygun bir izahat ne de Guru'nun İngiliz dilinde mevcut bir çevirisi vardır." Bay Thornfield başını kaldırmadan kaleminin ucunu mürekkebe batırdı. "Sardar'a başvur, o ezbere çok etkileyici kısımlar okuyabilir."

"Olur. Artık İncil'in söylediklerine güvenemiyorum çünkü çok kötü adamlar İncil'den alıntılarla konuşuyorlar."

Bu doğru değildi; sadece ona yeni ve şok edici bir şey söylemek istemiştim. Gerçi İncil, annemle benim sonsuza dek birbirimizin derilerinin çatırdayışını dinlememizi emrediyordu ve eski okulumun müdürü, Tanrı'nın adını ağzına alırken bile zulmün

BELONGS TO KAATIGS TEAM

vücut bulmuş hali gibiydi fakat ben yine de İncil'in birçok öğretisinin güzel olduğunu düşünürdüm.

Bay Thornfield'in gözleri eğlenceli bir ifadeyle kısıldı. "Ben İncil'i hiç okumadım ama Sardar bana birçok pasaj okumuştur; benim annemle babam daha çok bulabildikleri zamanlarda ucuz romanları okumaktan yanadırlar. Acıklı kuzey hikâyeleri gibi. Yani Genç Kızlar gibi." Cezbedici bir biçimde öksürdü. "Şişkin göğüsler."

Parmaklarımı alnımdaki saç hizamda gezdirerek, "İçinde birçok kanlı bölüm ve duygulara hitap eden kısımlar bile var sanırım," dedim bomboş bir ifadeyle. "Solomon'un Şarkısı iki sevgiliyle ilgili. 'Beni dudaklarıyla öptükçe öpsün!' Oldukça müstehcen bir kitap."

"Ben daha iyilerini duydum. Şimdi lütfen en son dolandırıcılığı için babamı tebrik ederken düşüncelerinizi biraz durdurur musunuz?"

Kendimi durduramadım ve ertesi gün Bay Thornfield'i kitaplarını yeniden düzenlerken bulup (tahmin edildiği üzere) ona yardım teklif ettiğimde yine şansımı denedim.

"Evde hiç Pencap dilinde kitap var mı?" diye merak ettim. Bu sırada Bay Thornfield'e değil de Bay Singh'e ait olduğundan şüphelendiğim birkaç ciltlik Ortaçağ spiritüel şiir kitabını düzenliyordum.

"Ah, kesinlikle." Bay Thornfield başını yukarı doğru uzattı, bir yığın ciltsiz sayfayı eline alırken kaşlarını çattı. "Fakat sürekli kayboluyor, raflarda kocaman boşluklar bırakıyorlardı ve Sardar onları hizmetçilerin kaldığı kanatta kendilerinden hoşnut bir halde elden ele dolaşırken bulunca biz de istendikleri yere bir kitaplık yerleştirdik."

"İyi yapmışsınız."

"Elbette iyi yapmadım. *Chandi di Var*'ı* tekrar okumak arzusu duyarsam oraya gidebilirim, değil mi? Benim bacaklarım var, Sardar'ın da var tabii."

---

* Guru Gobind Singh tarafından, klasik Pencap dili destansı koşuk tarzında yazılmış bir şiir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşim bittiğinde Rönesans dönemi oyunlarını düzenlemeye başladım. "Hizmetçileriniz çok ilginçler. Sanırım önceden Bay Singh için çalıştıklarından ikinizi de oldukça iyi tanıyorlar, değil mi? Mesela özel bir sekretere göre bile, Bayan Garima Kaur ona en çok bağlı olan insanmış gibi görünüyor."

Bay Thornfield çömelmekte olduğu yerden başını kaldırıp baktı, gözlerinde hüzün dolu, içten bir ifade vardı. "Yüzündeki o fazladan desen nasıl oluştu biliyorsun öyleyse?"

"Yara izi mi? Bunu nereden bilebilirim?"

"Bir keresinde Sardar'ın hayatını kurtardı."

"Olamaz!" diye bağırdım onun gibi diz çökerken. "Ah, nasıl oldu, anlatın bana."

"Tatsız bir olaydı," diye itiraf etti kaşlarını çatarak. "Sanırım Sardar yirmi üç yaşındaydı. Bright Gate'ten şehre gelen –neydi o, çivit miydi yoksa fildişi miydi, hatırlıyorsam ne olayım, sanırım fildişi olmalıydı– evet, fildişi teslimatını denetliyordu ve hırsızların saldırısına uğradı. Bunlar öyle ödünç kitap alan tiplerden değildi, dişlerini *tulwar*larla temizleyen tiplerdendi ve Garima da kayıtları tutmak için Sardar'a eşlik ediyordu. Sardar kaplan gibidir ama beşe karşı tek kişi kalmıştı ve etkisiz halde kalmak onun hassas ruhuna kıyım yapmaktan daha çok uyar. Her neyse, Garima kendini arbedenin içine attı ve alnına o kesiği almadan önce yanında taşıdığı bıçakla Sardar'a birkaç kez yardım etti. Sardar'ın yeteneği olmasaydı Garima ölmüş olurdu ve Garima'nın yardımı olmasaydı da Sardar ölmüş olurdu."

Bir an sessizleşerek kitap isimlerini inceledi.

"Ben de birini yeterince önemseseydim öyle dövüşürdüm," diye itiraf ettim gözlerimde sonsuz bir teslimiyet ifadesiyle.

Bay Thornfield tuhaf bir şekilde gülümsedi ve bana kısacık bir nazarını bağışladı. "*Siz* daha sonra da pazar yerinde onların kalplerini yerdiniz. Bana şuradaki çalışma masasının üzerinden büyüteci verir misiniz? Bu yazıları okuyabiliyorsam ne olayım."

Olaylar bu şekilde devam etti; gün geçtikçe bana kaşlarını çatmak yerine tebessümler etmeye başladı ve kendisi viski bar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daklarımızı doldurmak için sandalyemin yanından geçerken ara sıra akşamın karanlığı içinde mükemmel bir açıda başımı kaldırırdım, bu sırada dudaklarım hâlâ öpülmemiş, sorularım da hâlâ yanıt bulmamıştı. Tüm bu engellere karşın en basit arzularımın açlığını bastıramıyordum; onca zamanımı bana gerekli şeyleri araştırarak geçirmiş, kaybetmenin ölmek anlamına geldiği bir arenada dövüşmüş ve geceleri hak etmediğim ilginin hasretini çekerek yatacak kadar boş vakte sahip olmuş biri olarak kendimi özünde bir şeyler israf edecek konumda hissetmiyordum.

Bu durum, Sahjara'nın silah gösterisinin üzerinden iki hafta geçene, kilerdeki çalışma sona erene dek böyle devam etti.

Uzaklardan gelen çekiç sesleri ve moloz taşıyan işçilerin arka kapıdan sürekli içeri girip çıkmaları tam bir işkenceydi. Bunu söylerken evdeki sessizliğin bozulmasından bahsetmiyorum; alt katta neler olduğunu bilmeye can atıyordum. Bir gün kahvaltı için aşağı indiğimde ayaklı duvar saatinin tiktakları haricinde salona hâkim olan derin bir sessizlikle karşılaştım ve anında işçilerin en sonunda işlerini bitirdikleri sonucuna vardım.

"Tebrikler." Bay Singh'in bana uzattığı, içinde tam da benim sevdiğim gibi biraz süt ve bir küp şeker olan çay fincanıyla çay tabağını aldım.

"Hangi konuda tebrik ettiğinizi sorabilir miyim Bayan Stone?"

"Alt katta tamamlanan tadilatlar konusunda."

Bay Thornfield, bakışlarını gazetesine sabitlemiş halde kahvesini karıştırdı; Bay Singh zarif bir şekilde başını salladı, bunlara kayıtsız kalan Sahjara da baharatlı yulaf lapası kâsesi üzerinde esnedi.

"Tehlikeli bir altyapının aciliyet gerektiren risklerinin icabına bakıldı, evet," diye bildirdi Bay Singh, "fakat orayı yasak bölge olarak düşünmeye devam etmek en iyisi hanımlar. Elbette akciğerlerinize değer veriyorsanız çünkü orası hâlâ küf ve rutubetin sığındığı bir liman."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sahjara burnunu kırıştırdı; Bay Thornfield hava durumuyla ilgili bir yorum yaptı.

Endamlı, beyaz kıçıma kadar yasak bölge, diye düşündüm.

O gece yatak odamın dışındaki koridordan gelen ve ne Bay Singh'in heybetli, kayarcasına süzülen adımlarına, ne de Sahjara'nın pervasız hoplayıp zıplamalarına ait olan sesler duydum. Bunlar, sabahın saat dördünde Bay Thornfield'e ait olan enerjik adımlardı.

Kiler artık gün boyu kilitli tutulduğundan cepheden yapılacak bir taarruz en iyi yol gibi görünüyordu ve eğer Bay Thornfield'i gecenin bir yarısı bulaştığı iş her neyse onu yaparken yakalarsam iğrenç Bay Sack tarafından yollanmış olabilecek davetsiz misafirlerden korktuğumu iddia edebilirdim. Her nasılsa sadece sözde efendim olan adamın gazabından korkmuyordum çünkü şimdi bana her türlü nezaketi gösteriyordu ve bunların arasında, artık hoşuma gitmeye başlayan iğneleyici sataşmaları da vardı. İki gün boyunca bekledim; daha sonra upuzun bir sandık Highgate Malikânesi'ne getirildi ve dikkatleri çekmeden çabucak götürülüverdi.

Bu gece, diye karar verdim ve baş ağrımı mazeret gösterdikten sonra üzerim giyinik ve kulaklarımda madeni bir çınlamayla yatağımda uyanık halde yattım, en ufak bir fısıltı sesine bile dikkatle kulak veriyordum. Saat gece yarısını çaldı, ardından biri vurdu; en sonunda, saat ikiyi vurmadan biraz önce bir adamın istikrarlı ayak seslerini işittim. Tıpkı Bay Singh'le yaptığı görüşmeyi gizlice dinlediğim gece yaptığım gibi Bay Thornfield'in tamamen meşgul olduğundan emin olana dek birkaç dakika bekledim ve daha sonra elimde alevi titreyerek yanan bir mumla birlikte sessizce odamdan çıktım.

Kiler merdivenlerine açılan kapıya vardığımda aşağıda yine bir hareketlenme işittim fakat bu benim yararıma oldu ve sürgülenmemiş olduğunu fark ederek kapıyı açtım.

Bir zamanlar yalnızca moloz ve evin temellerinin sütunlarının bulunduğu yerde toprağa saplanmış cilalı ahşapt bir merdi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ven vardı. Duvar lambalarına bir anlık bakmış olsam da lambalar sönüktü ve elimdeki mumun sönmesi ihtimaline karşı soluğum kesiliyordu çünkü bu alan artık meçhul bir bölgeydi.

Artık iyileşmiş olan sakat ayaklarımın hafif yankılarına dikkat ederek adım adım ilerledim, dikkatle karanlığa bakarken gözlerim sulanıyordu. Sesler giderek daha da yükseldi; bu umulmadık anda âşık olduğum adam ne yapıyordu da gecenin bir yarısını bekliyor ve yerin altında saklanıyordu?

En alta ulaşıp durdum, birden korkuya kapılmıştım; fena halde çürüyen elmaları andıran tuhaf, tatlı bir koku boğazımı kapladı. Hafifçe titreyerek kapının kolunu çevirdim.

Birkaç korkunç şey aynı anda oldu.

Bir lamba yakılmıştı çünkü kehribar rengi ışık şeridi eşiği aydınlatıyordu fakat benim kapıyı açmam üzerine oda karanlık içinde kaldı. Kapıyı hızla açtığımda sahte bir özgüven duygusuyla hareket ediyormuş gibi yapmasaydım bu pek de korkutucu olmazdı, kapıyı açmam kendi mumumun ışığını da söndürmüştü... fakat öncesinde gözüm uğursuz bir tabloya ilişmişti. Ben boğuk bir gıcırtı sesi –bir çığlık olabilecek kadar oturaklı bir ses değildi– çıkardığım an yine boğuk çıkan bir erkek sesinin ettiği küfür de siyah perdeyi delip geçti ve elimdeki mumu tamamen yere düşürdüm.

Etrafımı saran tek şey kapkara bir geceydi ve odayı Bay Thornfield ve çıplak bir cesetle paylaşıyordum.

Kendimi doğrultmak için kapının pervazını kavradım. Bunun ardından biraz daha küfür işitildi, sonrasında yavaş, kendine güvenli ayak sesleri geldi, en sonunda bir kol belime dolandı ve ısrarcı bir el omuzumu yakaladı.

"Jane lütfen...Yaralandınız mı yoksa sadece korktunuz mu? Jane... istemeyeceğiniz şeyleri görmemeniz için lambayı kısmak zorunda kaldım ama siz son derece güvendesiniz."

Gözlerimi açtığımda –bilinçsizce yaşadığım şaşkınlık ânında ahmak gibi gözlerimi kapatmıştım– lambada hâlâ bir yaşam belirtisi olduğu için görebildiğimi fark ettim fakat lambanın ha-

BELONGS TO KAATIES TEAM

yalet gibi görünen çevresi artık yalnızca Charles Thornfield'in yüzünü aydınlatıyordu, kaşları arasında o tanıdık gelen endişe çizgisi vardı ve kalın bir kesme tahtası gibi uzanan büyük bir masanın ucunda bir ceset sırt üstü yatıyordu.

"Ben iyiyim," demeyi başardım. "Işık sönünce biraz şaşırdım ve... bir de..."

Gerçek şuydu ki sevgili okurum benim de ardımda bıraktığım dört ceset olmasına karşın hiçbir zaman eserlerimin başında oyalanmamıştım; buradaki ceset eski şaşaalı günlerini çoktan geride bırakmıştı ve odadaki şekerli yumurta kokusu beni boğacak kadar yoğundu.

"Kahretsin Jane, burada işiniz yok!" diye çıkıştı Bay Thornfield. "Son derece açık ve net emirler vermiştim..."

"Sesler duydum. Lütfen sinirlenmeyin, aklıma hırsızlar geldi, ben..."

"Ve evi acımasız *badmash*lerin istila ettiğini düşününce de erkekleri uyandırmak yerine ki size hatırlatmak isterim, bu evdeki erkekler kesici nesneleri kullanma konusunda oldukça becerikli dir, onları kahrolası bir çakıyla duelloya davet edebilmek için buraya koştunuz, öyle mi?"

Zihnime fırtına bulutları doluşmuş gibiydi, hepsi de parazitli ve oradan oraya savrulan düşüncelerdi. "Yarı uyurgezer durumdaydım. Özür dilerim." Kendimi doğrulttum ve Bay Thornfield'in kolunu kavrayarak aşağı baktım.

İşte o zaman durumu fark ettim: Charles Thornfield'in üzerinde redingotu ve ellerinde de eldivenleri yoktu. Belimin üzerindeki parmaklarını incelerken dudaklarım aralandı; artık düşme tehlikesiyle karşı karşıya olmayınca benden uzaklaşmıştı ama öncesinde ellerinin olumlu anlamda şaşırtıcı bir halde olduklarını görebildim.

Ellerinin üzerinde tek bir iz bile yoktu. Birinde gümüş bir bileklik olan yarasız bilekler zarif bir biçimde damarları görünen deriyle kaplıydı ve bu da uzun ve ince parmak kemiklerine ve biçimli parmak eklemlerine ayrılıyordu. Gözlerimi onlardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayıramamam biraz ayıptı; sanki ağaçlık bir alanın içindeki bir gölette ona çıplak rastlamış ve o iç çamaşırlarını alırken arkamı dönmeyi reddetmiş gibiydim.

"Ne oldu Jane?"

"Elleriniz efendim. Yaralı değiller."

"Hiçbir zaman öyle olduklarını söylemedim ki."

Bakışlarımı güçlükle kaldırdım. "Benim başkalarının işine burnunu sokan iğrenç biri olduğumu düşünüyorsunuzdur."

"Sizinle ilgili ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikriniz bile yok."

"Affedin beni." Teşebbüsüm şimdi tiksindirici bir eylem gibi görünüyordu. "Bu konuyu bir daha açmayacağım, sizin ne yaptığınız beni hiç..."

"Evet, ilgilendirir!" diye bağırdı elini çıkık alnında gezdirerek. "Kahretsin, madem özür diliyoruz, o halde ben de sizi kazara uykunuzdan uyandıran kâbuslarla kuşattığım için özür dilerim. Şimdi, yaptığım işin bir kısmını görmek ister misiniz yoksa üst kata kadar size eşlik mi edeyim?"

"Ah, lütfen, eğer beni kabul ederseniz, ben... kalmayı tercih ederim."

Bay Thornfield, dindar insanların Tanrı hakkında çalışma yapmaları gibi beni inceledi; ardından dimdik duran omuzlarını gevşetti.

"Size iki savaş haricinde doktorluk yapmadığımı söylemiştim, değil mi?"

Başımı olumlu anlamda sallayarak omurgamı dikleştirdim.

"İsmi Sam Quillfeather olan bir polis müfettişi arkadaşım olduğunu da söylemiştim, değil mi?"

Bir kez daha başımı eğdim; Bay Thornfield sanki manzaranın ne kadarını görebildiğimi test edermiş gibi geriye çekildi.

"Highgate Malikânesi Morgu'na dikkatle bakın." Sesi bir dere misali çağıldıyordu fakat anlatımında herhangi bir memnuniyet hissi ayırt edemedim. "Burasıyla Londra arasında, doğ-

BELONGS TO KAATIES TEAM

ru düzgün bir cenaze evi yok ve Müfettiş Quillfeather delil toplama konusunda saplantısı olan biri. Buraya geldikten yaklaşık iki hafta sonra onu akşam yemeğinde ağırladım ve kendisine bir meşguliyet bulmam gerektiğini, aksi halde umutsuzluk batağına düşeceğimi söyledim. Onun da aklında burayı, benim adli tabibi olduğum bir morg olarak kullanma düşüncesi varmış ve işçiler de üç ay boyunca yoğun bir şekilde burada çalıştılar."

Daha nazik bir tavırla, "Lambayı yakarsam bayılır mısınız?" diye sordu bana.

"Bayılırsam ne olayım," dedim, sözlerimde ciddiydim.

Bay Thornfield gülümsedi ve lambaya uzandı; aydınlananınca aykırı bir biçimde hoş bir manzarayı gözler önüne serdi. Yerler, oldukça koyu renk, lekeli ahşapla kaplanmıştı, önceden yalnızca taştan olan duvarlara da alçı çekilmişti. İçeriye hâkim olan bir mağara kadar serin hava kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu ve kenarları pürüzlü sütunlar yerlerinde kalmıştı fakat duvarların hizasında dolaplar ve masalar sıralanmıştı ve bir tezgâhın üzerine medikal araç gereçler dizilmişti. Tezgâhın üzerinde kimyasal deney araçları, ürkütücü görünümlü bir demir testeresi ve daha sonradan göğüs kafesini ayırma aracı olduğunu öğrendiğim bir araç gözüme çarpmıştı.

Birkaç adım atarak kadavraya bakmak için kendimi zorladım. Bu, ortalama boyutlarda, ince bir çenesi ve kızıl favorileri olan, kırkının üzerinde bir yabancıydı ve kenarlarına oyuklar açılmış olan kocaman bir ahşap levhanın üzerinde yatıyordu.

"Bu arkadaşa iki gün önce bakmış olmam gerekiyordu fakat ailenin itirazları sebebiyle ertelendi. Adam arpa tarlasında düşüp ölmüş ve Quillfeather kırsal kesimin de tam olarak cinayetlerin yaşanmadığı güvenli yerler olmadığına inanıyor," dedi Bay Thornfield beni dikkatle izleyerek. "İkimiz birlikte okuduk, bu yüzden kendisi benim, otopsilere karşı pek de tekin olmayan bir yeteneğim olduğunu bilir. Sanki kadavralar bana son anlarının hikâyesini anlatmış gibi bir kere bile hatalı çıktığım olmamıştır."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Bay Singh'in ona, *ölüler seninle konuşmaya başladığında kendini daha iyi hissedeceksin*, dediğini hatırladım ve ürpermeme engel olamadım.

"Evet, insan ilk başlarda durumu böyle karşılıyor." Bay Thornfield'in eldivenleri zarif bir keskinin üzerinde duruyordu ve sanki bu manzara kuşkucu gözler için fazlaca mahremmiş gibi eldivenleri hemen cebine attı.

"Eğitiminizi yalnızca savaşta kullandığınızı söylemiştiniz. Neden meraklı bir polis memuruna yardım etmek yerine mesleğinizi yapmıyorsunuz?"

"Çünkü ben sadece ölülere dokunurum, asla canlılara dokunmam."

Bir kerede yeterince fazla sayıda şaşkınlık geçirdiğimden bunu söylediği zaman bir şey belli etmedim.

Ancak sessizlik etrafımıza kanser gibi yayıldı.

"Hayır, her zaman değil, önceden böyle değildi, ben... bu bir fedakârlık," dedi bana. "Günahlarım için."

"Belli bir süre için mi efendim?"

"Geriye kalan günlerim için."

Kapan düştüğünde ve ilmik insanın soluk borusunu sıktığında neler hissedildiğini bilemiyorum fakat kıpırdamadan durup Bay Thornfield'in burnunun üzerinde daha da kalınlaşan kederli kırışıklığa bakarken hissettiklerimin o duyguya benzer olduğunu hayal ettim.

"Size burayı kısaca gezdireceğim, tesisim olabildiğince modern bir yerdir."

Bay Thornfield kendisine eşlik etmemi istiyordu ve ben de onun moralini düzeltmek istiyordum; bu yüzden tek kelime etmeden ders niteliğindeki kısacık konuşmalarını dinledim. Bay Thornfield dalgın bir halde, *bu bir mikroskop*, dedi, sonra yine dalgınca, *bu bir kemik testeresi*, dedi. Morg, detaylara dikkat eden bir bakış açısıyla inşa edilmişti; masaların üzerinde oluklar vardı, sıvı boşaltma sistemi, bol bol leğen vardı ve tek bir beyaz karo kıl payı kadar yerinden kaydırılmamıştı. Açıklamaları bitmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzereyken Bay Thornfield döndü ve gurur ifadesiyle süslenmiş olması gereken yüzünün neredeyse az sonra parçalayacağı ceset kadar solgun olduğunu gördüm.

"Sesiniz çıkmıyor Jane. Buradan çıktığımızda yine arkadaş olacak mıyız?" diye sordu bana.

Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ve tıpkı rüyalar gibi çözülüp gittiler fakat ben ne söylemek istediğimi zaten biliyordum. Ona doğru ilerleyerek bizi yalnızca gömleğinin kumaşının ayırdığı yerde kollarının kıvrımlarını kavradım ve Bay Thornfield'in elleri sanki kendisine ait değilmiş gibi beni taklit edercesine havaya kalktı.

"Bu soruyu ya evin altında bir morga sahip olmanızın beni korkutacağı gibi yanlış bir fikre kapıldığınız için ki hiç de korkmuyorum, ya da geçmiş deneyleriniz konusunda şu an duyduğunuz sıkıntı yüzünden bir açıklama beklediğimi bildiğiniz için soruyorsunuz. Bay Thornfield, ben... ben kendime daha çok eziyet etmektense her şeyi riske ederim daha iyi. Size üç soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsiniz ama bunları cevaplayıp cevaplamayacağım başka bir mesele."

Başımı iki yana sallayarak sıcacık tenimi serin kumaşın üzerine bastırdım. "Hiç âşık oldunuz mu?"

"Evet." Yanıtı, tam da düşündüğüm gibi bir an durup beklemeksizin vermişti.

"Şu an sözlü olduğunuz herhangi biri var mı?"

"Tanrım, hayır."

"Beni münasebetsiz buluyor musunuz efendim?"

Hislerim öylesine yoğunlaşmıştı ki bana herhangi bir şey söyleyip yaptığı şeyden daha çok memnun edebilirdi. Fakat o sıkıca tuttuğu kollarımı bırakarak saygılı bir şekilde kendini geri çekti.

"Jane, eğer herhangi biri sizi münasebetsiz buluyorsa beni bu kişinin evine yönlendirin ki kırbacımı onun o zavallı derisinde test edebileyim. Lütfen sizi münasebetsiz bulmadığıma inanın ve size dostça davrandığım için beni affedin; sohbetlerimizin bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İngiliz kadın üzerinde böylesi bir sonucu olacağını hesap etmem gerekirdi..."

"Kafası karışık bir İngiliz kadını olduğum için böyle konuşmuyorum!" diye bağırdım. "Benim de geçmişte bazı hatalara düştüğümü ve sizin gibi bir şeyleri itiraf ettiğimi biliyorsunuz. Buna rağmen ya da belki de sırf bundan ötürü –hangisi olduğunu biliyorsam ne olayım– sizi anlıyorum ve bu anlayışım da hayranlığa dönüştü. Biz kötüyüz, öyle değil mi? Lütfen yüzünüzü çevirmeyin, henüz sözlerim bitmedi! Lütfen sizi, kendim kadar kusurlu bulduğum için ya da geçmişiniz değişik olaylarla dolu olduğu için çekici bulduğumu düşünmeyin, bu duygularımı çok hafife almak olur. Sizi kısım kısım değil bütünüyle, tüm benliğinizle önemsiyorum, bu yüzden sizden, geçmişiniz konusunda olmasa bile duygularınız konusunda bana karşı dürüst olmanızı istiyorum. Sadece... sadece bana değer verip vermediğinizi söyleyin."

En son cümlemi fısıltı halinde çıkan soluğumla söylemiştim ve bundan sonra gerçekleri söylemek beni daha fazla ileri götüremezdi; kendimi iyice ona açmıştım ve artık sadece onun yanıtını bekleyebilirdim.

"Jane." Bay Thornfield uzanarak parmaklarını omzumda gezdirdi.

"Sizi izlerken orada durup kararınızı vermeyin." Gözlerimde yaşlar oluşuyordu ve yaşlarımı tuttum.

"En sonunda bu denli kırılgan bir ruhu olduğu ortaya çıktı," dedi usulca. "Acı veren bir sakatlık onu korkutmadı ancak benim burada, dudaklarımdan *evet* cevabı dökülmeksizin duruşum onu nasıl da mahvetti. Görünüşünüz bunu yapmama müsaade etmiyor Jane. Ben imtiyazı hak etmiyorum, hatta daha ileri gidip bu dünyada kimsenin hak etmediğini de söyleyebilirim. Tanrı aşkına, yolun üzerinde bulduğum o vahşi yaratık olun, sizi sadece parçalara ayıracak o bağlarınızdan kurtulun."

"Siz yakınımda olursanız beni hiçbir şey parçalara ayıramaz efendim." Sözcükler şiş boğazımdan zorla çıkararak, "Ben sadece daha yakın olmamızı istiyorum. Birlikte olduğunuz kimse

BELONGS TO KAATIES TEAM

yok, bunu siz söylediniz. Beni arzu etmek size ne zarar verebilir ki? Yapmış olduğunuz şey her neyse bu, kendinizi sonsuza dek insan ilişkilerinden mahrum bırakmanıza neden olacak kadar kötü olamaz," diye ekledim.

"İşte o noktada şaşırırdınız."

"Hayır, gerçekten de şaşırmazdım!" diye bağırdım.

Hafifçe omuzlarımdan tuttu, daha önce hiç kimsede şahit olmadığım bir sevgi ve keder ifadesi karışımıyla bakışlarını yere çevirdi.

"Hatalarımın ne kadar büyük şeyler olduğunu, ne kadar *kabahatli* olduğumu bilseydiniz yüzüme tükürmek isterdiniz. Ama bunun konuyla bir ilgisi yok biliyorum ve bu bilinç hiçbir zaman peşimi bırakmayacak," diye tısladı. "Londra'da nasıl pis bir delikte yaşıyorsanız, burada daha mutlu olduğunuzu, arkadaşlığından hoşlanan insanlar arasında sizi besleyip güvende tutabileceğim gerçeği beni biraz avutuyor ama bir yanı eksik bir erkeği, grotesk bir gösteri figürünü ister miydiniz? Eldivenler, ruhsal çirkinliğimin dışa yansıyan bir sembolüdür. Lütfen, hayatım, size şimdiye dek vermiş olduğum zararları görmekten nefret ediyorum. Bu bana acı veriyor, sadece tekrar arkadaş olabileceğimizi söyleyin."

Böyle bir şey söyleyemezdim, zihnim dumanla kaplı gibiydi, kulaklarımda *hayatım* sözü uğulduyordu, o gün hiç almamış olsam da damarlarımda afyon ruhu dolaşıyormuş gibiydi. Bu sırada gözlerini üzerimde gezdirmeyi bırakamıyordu ya da bırakmıyordu; bakışları gözlerime, oradan dudaklarıma, boynuma ve tekrar gözlerime kayıyordu.

Başka bir şey daha söylediğim takdirde çaresiz biri gibi görüneceğime karar verdim ve bu yüzden de sonraki sözlerim üzerinde düşünülmüş şeyler olmadı; derin ve dar bir yarığın ucundan aşağı hızla düşüyormuş gibiydiler.

Ve beni dikkate aldığınız müddetçe umrumda değil.

"Beni inceliyorsunuz Bay Thornfield." Titreyen elimi göğsünün üzerine koydum. "Beni güzel buluyor musunuz?"

Charles Thornfield yavaşça eldivenini cebinden çıkardı ve tekrar ellerine giydi; daha sonra da fena halde azarlanmış biri gibi merdivenleri hızla çıkıp evin içinde gözden kayboldu.

Bay Thornfield'in dışarı çıkışının üzerinden fazla bir zaman geçmeden ben de, hıçkırıklarımı etekliğimin içine gömerek bir deniz kabuğunun kaskatı şekli misali kıvrılıp kaldığım yerden doğruldum; çok geçmeden gururum o mağrur başını tekrar kaldırdı ve içimi yakan itirafları yastığıma dökmek üzere kendimi odama doğru sürükledim.

Bay Thornfield'in beni arzulamaması yıkıcı ama kesin bir sonuçtu; beni arzulamaması aslında lime lime olmuş bir bıçak yarası gibiydi. Daha kötü bir gece geçirebileceğimi düşünmüyordum ve bu yüzden devamının çok daha korkunç geçmesi benim için tatsız bir sürpriz oldu.

BELONGS TO KAATIG TEAM

YİRMİ İKİ

Bu durumda çaresizliğe neden olacak çok şey vardı ama aşkı azaltacak ya da uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Ertesi sabah sanki kapıları kıran bir koçbaşıymışım gibi Charles Thornfield'in duvarını yıkıp geçmeye karar verdim fakat seneler boyunca yavaş yavaş yapacaktım bunu ve bu süre içinde onun ak saçlı başını Sahjara için ayarladığı atın koşum takımının tokası üzerine eğilmiş halde görebilir ve gelişigüzel bir şekilde küfredişini duyabilirdim. Bu plan moralimi büyük ölçüde yükseltmişti ve Sahjara'nın kafasını atlarla alakalı bilgilerle doldurmaya, ayrıldığımız sırada kendimi yine olduğum kişi gibi hissetmeye başlamıştım.

Havada kötü bir şeyler olduğunu sezinlemeliydim çünkü gökyüzü o gün kurşun gibi ağırdı. Ayak bileğimi hâlâ destekleyerek salona, gelen mektupları ayıklamaya gittim ve üzerinde Londra'ya ait posta damgası bulunan, Bayan Jane Stone'a gönderilmiş bir zarf buldum.

İncecik fildişi rengindeki paket ellerimin içinde hışırdadı fakat ben zarfı açmak için hiçbir hamlede bulunmadım; bu mektup yalnızca avukatlarımdan gelmiş olabilirdi ve eğer bana Highgate Malikânesi üzerinde hiçbir hakkım olmadığını bildirmişlerse hayatımda hiçbir şey değişmeyecekti. Fakat eğer mülk bana aitse ben zaten orada yaşıyordum ve Highgate Malikânesi'ni Bay Thornfield olmadan düşünmek bana ancak Londra'yı Clarke'sız düşünmek kadar çekici geliyordu.

"Mektubunuz mu var Bayan Stone?"

Bay Singh bana doğru yaklaştı; fırça gibi kıvrık sakalının ardındaki yüz ifadesi son derece vakurdu.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Görünüşe göre öyle. Kimse bana mektup yazmaz, o yüzden biraz şaşkınım."

"Sabah kahvaltıda yoktunuz."

"Biraz rahatsızdım."

"Öyleyse şimdi sizi sağlıklı gördüğüme sevindim. Bayan Stone..." Bay Singh bir an tereddüt etti, kolundaki bilekliği düzeltti. "Dün gece sizi üzecek bir şey yaşandı mı?"

"Morgu buldum," diye itiraf ettim. "Herhangi bir hoşnutsuzluk yaşamadım."

Sam Quillfeather ziyarete geldiği her seferinde yeterli uyarı aldığım müddetçe.

"Ah, fevkalade... Biz sizi endişelendirmekten korkmuştuk ve lütfen bunu Sahjara'ya söylemeyin, bunu nasıl karşılayacağından emin değiliz. Biraz daha büyüdüğünde..."

"Elbette."

"Peki başka bir şey olmadı mı? Bay Thornfield bugün pek kendinde değil."

"Kendisi iyi mi?" Sarsılmıştım; eğer Bay Thornfield'in morali bozuksa bunun suçlusu bendim. Bir an sonra kendimi mutlu hissettim. Eğer bundan etkilenmişse hâlâ umut var demekti.

"Evet," diye cevap verdi Bay Singh fakat bu sözcük sadece iki hece olmasına karşın fazla uzundu.

"Bana şeyden söz etti. Kefaretten. Eldivenlerden."

"Ah." Asil bir görünümü olan kemerli burnunun altında bir kırışıklık oluştu. "Neden perhiz yaptığının ayrıntılarına girdi mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Guru'da, bazı şeylerden feragat etmekle alakalı pasajlar vardır; oruç, meditasyon, servetten vazgeçme... Fakat benim düşünceme göre, Bayan Stone..." Bay Singh sesini alçalttı. "Tanrı'nın böylesine derin bir fedakârlığa ihtiyacı yoktur. İkimiz seneler önce bizi korkunç durumlara sokan bir hata yaptık fakat Charles... affedersiniz, Bay Thornfield..."

"Sorun yok. Sizin uşak olmadığınızı biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyor musunuz?" diye inledi Bay Singh.

"Sanırım bir kumandan olarak çok daha iyiydiniz," diye takıldım ona.

"Eh." Hafifçe başını eğdi, ardından gözlerinin etrafı bir kez daha endişeyle kırıştı. "Yani Charles kendini öyle kabahatli hissediyor ki kendi kendini cezalandırmak için kendini insanlara temas etmekten mahrum bırakıyor. Ben henüz kendisinin başka herhangi bir avunma yolundan ziyade zamana ihtiyacı olduğunu düşünerek onu doğrudan önlemeye çalışmadım ama Charles'ın kalbi çok geniş ve birçok saklı yara onu için için kanatıyor."

"Kalp meseleleri genelde böyledir."

Bay Singh eliyle sakalını sıvazlayarak esrarengiz bir şekilde yanımdan geçip ön kapıya doğru yöneldi. Evde güvenebileceğim başka biri olmadığı için Bayan Garima Kaur'un önceden bana, Bay Singh'in iyi ve kadirşinas bir insan olduğunu söylediği zamanı hatırladım.

"Ben morgun yapımında çalışan işçilerin fatura işini halletmek için köye gidiyorum. Bayan Stone, Charles'ın gönül işlerini hafife almadığımı bilin lütfen ve eğer size fazla yüklenmişsem de beni affedin."

"Yüklenmediniz. Benim gönlüm onda, biliyorsunuz."

Eli kapının gösterişli pirinç kulpunu kavramış olmasına karşın Bay Sardar Singh bir an durup oyalandı. Yüzü sakalının ardına öylesine gizlenmişti ki aydınlık bir ortamda bile bu yüzün ifadesini okuyamıyordum fakat şimdi bir de ötedeki buz gibi parıltı ifadesini maskeliyordu.

"Evet, bunu yapmış olabileceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti Bay Singh. "Bunu muhafaza etmesi için onu uyaracağım Bayan Stone. Onurum üzerine yemin ederim."

"Sih halkı gerçekten çok onurlu insanlar."

Buz gibi kış rüzgârı bizi kırbaçlamasına karşın Bay Singh yine durdu ve *chakkar*'ı kadar sert, çelik gibi bir bakış yüz hatlarını keskinleştirdi. Garima Kaur'la onun karakterine dair yaptığımız ilk sohbetten beri beni hiçbir zaman korkutmamıştı fakat şimdi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dondurucu hava akımıyla hiçbir ilgisi olmayan bir serinlik tüm omurgamı kaplıyordu.

"İşte orada yanılıyorsunuz. Hangisi daha kötüdür Bayan Stone, kabalığımı mazur görün lütfen... bir tecavüzcü mü yoksa bir pezevenk mi?"

"Ben... ben buna öyle kolay cevap veremem." Gittikçe soğuyan hava evin içinde hızla dönüp duruyordu. "Her ikisi de beni tiksindirir."

"Doğu Hindistan Şirketi'ni tecavüzcüler olarak düşünün Bayan Stone, iktidardaki Sih sınıfını da onların ihtiyaçlarını karşılayan pezevenkler olarak düşünün." Bay Singh yakasını kaldırdı. "Affedin beni... tarih dersi dinlemek gibi bir isteğiniz yok. Kendinize iyi bakın. Charles ve ben yarına dek dönmeyeceğiz; Charles, morg inşaatının bitişini kutlamak için Müfettiş Quillfeather'la birkaç kilometre ötedeki evinde buluştu ve ikimiz geceyi orada geçirmek için anlaştık. Kendiniz konusunda bu kadar samimi olduğunuz için teşekkürler, bana düşünecek çok şey verdiniz."

Kapı kapandı ve kar tanelerinin döşeme tahtaları üzerinde gözyaşı damlalarına dönüştüğünü gördüm. Bu konuşmada bir şeyler beni rahatsız etmişti; pek anlamadığım ama karanlık bir odada, yalnız olmadığınız gibi tuhaf bir kesinlikle uyanmanıza benzer bir histi bu.

Çok geçmeden elimde açılmamış mektupla birlikte üst kata çıktım; mektup sanki ellerimde nefes alıp veren bir yaratık gibiydi ve ben bir şekilde kelimelerin hep bir nebze canlı olduklarını hissetmişimdir çünkü insana önemsiz, tatlı şeyler fısıldayabildikleri gibi, aynı şekilde ejderha alevleri de püskürtebilirler. Önceki gece olanların ardından bu mektubun bana ne söylemesini istediğimi hayal bile edemiyordum ve odamın kapısını kapattığımda mektubu masanın üstüne koyarak zincirlenmiş bir hayvanı dikkatle seyredercesine ağır adımlarla etrafında dolandım. Eğer Highgate Malikânesi'nin gerçek sahibesi olmadığımı öğrenirsem Bay Thornfield'in ahlak kurallarını kabul edip ömrümün geri kalanı boyunca bu evde onun kara sevdaya tutulmuş gölge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si olarak yaşamayı kabul edecek kadar omurgasız mı davranacaktım? Eğer evin meşru varisi olduğumu öğrenirsem gücümü onun isteği dışında bir koz olarak kullanabilecek kadar alçalacak mıydım? Her iki netice de midemi bulandırıyordu; bu neticelerden biri ya da diğeri bu zarfın içinde yer alıyor, kötü niyetli pençe darbeleriyle zarfın içinden kaçmak için eşeleniyor olmalıydı.

Sonunda mektubu öylece yatak odamda sakladım; mektubu okumayı şimdi istemiyordum, zarfa sakin bir şekilde bile bakamıyordum fakat geleceğimi çay fincanıma bakarak da okuyamazdım. Günün geri kalan kısmı olaysız geçti, sonra da giderek odaya yayılan sessizlikte tereddütle kendime doldurduğum bir bardak viskinin ve İrlanda şiirlerinden oluşan bir kitapla yatağımda geçirdiğim bir saatin ardından sonlandı.

Bu sessizlik için minnettar olmam gerekirdi; o gece, saat sabahın birine dek trajik bir olay gerçekleşmeyecekti.

İlk önce hiç ses yoktu, yalnızca bir şey sezinledim; irkilerek uyandım, gözlerim uyku bandıyla örtülüydü ve onu yanımda hissetmiştim.

Bir an sonra alt katta bir şey, duyulur şekilde kırılınca tenim korkuyla karıncalandı.

Bu hızla geçen saniyelerde, Bay Singh'in asla bu denli sakar olamayacağını bildiğim için neredeyse seramikler tamamen kırılıp parçalanmadan uyandım, ayrıca şayet Bay Thornfield sendelemiş ve düşmüşse mutlaka sarhoş olmalıydı ve ona herhangi bir zarar gelip gelmediğine bakmak sorumluluğumdu çünkü ona zarar veren kişi ben olmalıydım ve kendime söylediklerim saçma olsa bile yine de her şekilde ona yakın olmak istiyordum, bu yüzden sabahlığımı üzerime geçirip küçük bıçağımı da cebime atarak hızla giriş katına koştum.

Eğer sakar bir hırsızın bulunduğu yere doğru koşmam kulağa aptalca geliyorsa bunun için yeterince sebebim vardı diyebilirim; Bay Thornfield, ateşli rüyalar ve isteksiz planlarla geçen haftalar boyunca düşündüğüm tek şeydi ve eğer ikimiz de yara

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dokuları ve pişmanlıklardan yapılmış, birbirine kötü bir biçimde iliştirilmiş birer yaratık olsak bile ben sadece onun dünyasında daha kapsamlı bir şekilde yaşamak için bir yol bulmak istiyordum. Bu yüzden düşe kalka antreye indim ve burada, bir vazonun kalıntılarıyla daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir adamla yüz yüze geldim.

Bu adamın hangi ırktan olduğunu anlayamadım çünkü gözleri koyu renkliydi ve teni parlıyordu, favorileri lambanın ışığında parlak bir kızıl rengiydi; pantolonu göze çarpan bir ekoseli kumaştı ve ikinci el paltosu şarap rengi bir kadifeydi. Adam etrafa buruk viski kokuları yayarak sallanıyordu; bu esnada da, Bay Thornfield'in tarif edeceği şekliyle, Kalküta'nın kuzeyindeki en bitli Şirket köpekleri misali hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

Ne yazık ki Bay Thornfield orada değildi.

"Neysin sen?" diye hırladı bu zorba adam halinden memnun bir şekilde.

Bu aksanın ne olduğunu çıkarabilmem neredeyse imkânsızdı fakat ben bunun, zaten müzikal bir tonu olan Hint aksanına uygulanmış kıvrak İskoç tonlamasının bir sonucu olduğunu düşündüm.

"Mürebbiye."

Hayatımda ilk defa çığlık atmayı düşündüm fakat benim kaldığım katta kalan Bay Singh ve Bay Thornfield evde değildiler ve hizmetçiler de binanın başka bir kanadında kalıyorlardı. Benim yatak odamdan üç oda ötede olan ve aşağı inmemesi için dua ettiğim Sahjara haricinde yapayalnızdım.

"Her zaman böyle geç vakte gadar oturur musun?" diye hırladı sapsarı dişlerini göstererek.

"Çık git buradan! Yoksa evin efendisini çağırırım."

Bana kurnaz bir ifadeyle baktı. "Niye halen çağırmadın öyleyse? Bence bağırınca buraya gelemez çünkü burada değil."

Hastalık, aptallıkla aynı şey değildi. Bu yüzden döndüm ve mutfağa yöneldim, beni herhangi bir Singh ya da Kaur'un duyma ihtimaline karşı can havliyle çığlık atma niyetindeydim fakat

BELONGS TO KAITO TEAM

boğazımı mengene gibi sıkan, afyon tadıyla kaplı soluğumun yanaklarıma dek yükseldiğini hissettim.

"O melez kızcağızı sorgulamak istemiştim ama sen biraz daha iyi olabilirsin," dedi bu yabancı savaşlardan kalma kokuşmuş yadigâr kulağıma. "Şindi bana sandığın nerede olduğunu söyle ki kazasız belasız uyuyabilesin."

"Sandık onlarda değil!" dedim boğulurcasına. "Bırak da *gideyim*!"

Evin giriş kısmında ne kadar süre boyunca boğuştuk bilmiyorum fakat tesirsiz birkaç yumruk indirdiğimi biliyorum. Bir kez daha içgüdüleriyle hareket eden bir yaratığa dönüşmüştüm; yalnızca üst katta yatan ve patırtımızdan uyanmadığını umduğum küçük kızı korumak için değil, aynı zamanda alt katta bu patırtıyı çıkaran kadını da korumak için acımasızca mücadele ediyordum.

"Bu, Delhi'den ayrıldığımdan bu yana duyduğum en mide bulandırıcı yalan," dedi adamın tombul dudakları kulağıma.

Özellikle birine seslenmeksizin ulurcasına bağırarak ellerimi ondan kurtarmak için mücadele ettim; adam iki elimi de güçlü kuvvetli, ter kokan kolunun altında kıstırmıştı.

Bıçağıma ulaşabilseydim.

Bıçağıma ulaşabilirim.

Bıçağıma ulaşacağım.

Adam beni konuk odasına sürükleyip genzimi ter, deri ve şehvet kokusuyla doldurarak bir demir testeresinin kulak tırmalayıcı sesine benzer bir şekilde amansız hırıltılar halinde gülerken kanepenin üzerine yüzüstü itti ve ben bu olayla daha önce de yüz yüze gelmiş olduğum için daha sonra neler olduğunu biliyordum. Ellerimi sıkıca tutan kemikleri bileklerimi ezdi, eteğimi kaldıran diğer eli de beceriksiz bir şekilde içeri girmeye çalışıyordu.

"Buralarda böyle inekler gibi bağırır mısın yoksa sadece yer misin onları?" diye sordu, iğrenç dişleri boynumu sıyırıp geçerken.

Birden yaklaşan ağır adımları ve açılan ön kapıyı işittim.

O an bağırdım sevgili okurum ve eğer yeterince yüksek sesle bağırmış olsaydım çığlığım onu delip geçebilirdi.

"Hay senin canın cehenneme," diye homurdandı adam.

Saldırganım beni saç köklerimden kavrayıp daha geniş bir odanın gölgeleri arasına götürürken başımda kavurucu bir acı hissettim; bu arada antreden gelen sesler kesilmişti.

"Kes şu yaygarayı, cehenneme kadar yolun var," diye tısladı cani adam.

Cebinde ısınmış bir metali boğazıma yapıştırdı ve beni kafa derimden tutup sürüklerken onun peşinden gitmekten başka bir seçeneğim kalmadı. Bay Thornfield ve Bay Singh odaya daldıkları sırada ben hâlâ boğazıma dayadığı silahı kör bir bıçak sanıyordum fakat cani adam silahı savurduğu an elindekinin bir tabanca olduğunu gördüm.

Saldırganıma bir an bakınca her iki adamın yüzü de sanki karınlarına bir kılıç darbesi almışlar gibi çarpıldı.

"Sen nasıl hâlâ hayatta olabilirsin?" diye bağırdı Bay Thornfield elindeki bıçağı savurarak.

"He ya, kiranın vadesi dolduğunda hep çok şaşırılır," diye mırıldandı beni rehin almış olan adam. "Hazinenin nerede gömülü olduğunu bilen ufaklığı ya da en iyisi sandığı verin bana, daha fazla tartışmayalım."

"Sandık bizde *değil*," diye karşı çıktı Bay Singh aceleyle. "Ve Bayan Stone senin o iğrenç entrikalarınla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Bırak onu yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yalan söylemiyorlar," dedim kurbağa gibi bir sesle, hâlâ olmayan bir elin boğazımı sıktığını hissediyordum.

"Pencap'ta değil ama." Adam yanağımı okşadı, yaban domuzunun kılları yüzümü geçti. "Eski, güzel Londra'da da değil. Şindi siz de burada olmadığını söylüyorsunuz ama belkim bi' kurşun birilerini canlandırır."

"Hayır!" diye bağırdı Bay Thornfield.

"Ha, peki silahı sana doğrultayım ister misin?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

Badmash silahını boynumdan çekip Charles Thornfield'in bulunduğu tarafa doğru savururken saçlarımdaki yakıcı acı şenlik ateşine dönüştü.

Genelde hareketleri, insanın saatini ona bakarak ayarlayabileceği kadar ölçülü olan Bay Singh, avucunu boş yere dehşetle havaya kaldırdı; evin sahibi son derece şefkatli bir biçimde rahatlamış gibi görünüyordu, sanki silahın kendi alnına nişan alınmasını benimkine dayanmasına tercih edermiş gibiydi. Hemen ardından gelen ayrıntılar hafızama iyice kazındı; batmak üzere olan yarım ay, yataklarından çıkan hizmetçilerin uzaktan gelen itiş kakış sesleri, kendisine doğrultulmuş silahın namlusuna değil, benim gözlerimin içine bakan Bay Thornfield. Bu manzaranın yarattığı korku beni neredeyse öldürecekti.

Ama öldürmedi çünkü o alçak herif bir koluyla Bay Thornfield'e silah doğrultmuş, diğeriyle ise kafa derimi kökünde koparmaya çalışıyordu; bu yüzden bıçağımı çıkardım ve erkeklerin savaşa vakfettikleri hararetle, hiçbir şey görmeden geriye doğru savurmaya başladım.

Sıradan roman okurunun uyluk atardamarı gibi bir anatomik terimden haberdar olup olmadığını bilmiyorum; fazlaca tıbbi dolambaçlara sapmaksızın bir insanı öldürmenin en hızlı yolunun boğazını kesmek olduğunu düşünebilirsiniz ama uyluğuna saplayacağınız iyi bir bıçak darbesi de aynı işi görür.

Amacım asla Bay Thornfield ve Bay Singh'in önünde bayılmak değildi fakat hayatımda ikinci kez bayılmıştım. Korkudan bayılmamıştım; duyduğum acı galip gelmişti. Ancak çok kısa bir süre baygın kalmış olmalıydım çünkü ayıldığımda kanepeye yatırılmıştım, üzerime de bir battaniye örtülmüştü ve Bay Thornfield havlular getirilmesi için bağırıyor, acınası bir halde ağlayıp sızlayan vahşi adamın başında dikiliyordu. Bayan Garima Kaur da oradaydı ve bitkin görünümüyle parmaklarını endişeden şiddetle kıvırıp duruyordu, daha sonra da evin efendisinin emirlerine uymak üzere koşarak oradan uzaklaştı.

BELONGS TO KAATIGE TEAM

Birden duvarlar dönmeye, eşyalar etrafımda süzülmeye başladı ve muhtemelen on dakika sonra Bay Thornfield artık daha fazla bağırmıyor, sadece kasvetli bir memnuniyet ifadesiyle bir cesede ve döşeme tahtalarımızın üzerinde oluşan kızıl göle öylece bakıyordu.

Beşinci cinayetimi işlemiş olduğum gerçeği ilk başta bir kaz tüyünün üzerindeki su damlacığı misali zihnimden akıp gitti fakat ben içgüdüsel olarak kan havuzunun orta yerinde yatan ölü adamla aynı odada kalamayacağımı biliyordum. Kendimi kanepeden güçlükle kaldırarak zarif hareketlerle dışarı çıkma girişiminde bulundum.

"Bekleyin biraz Jane!" diye bağırdı Bay Thornfield.

"Burada kalamam."

"Acıdan ve şoktan başınız dönüyor, bir yerinizi..."

"Dokunmayın bana!"

Öylece birbirimize baktık, ben ona ters cevap vermenin şaşkınlığı içindeydim ve o da beni böylesine ürkütmüş olduğu için üzgündü. İncecik, gri eldivenleri diğer adamın kanıyla kaplanmıştı, her ne olursa olsun mesleği gereği yaralıya yardım etmeye kalkışmış olduğu için gömleği ve yeleği de öyleydi, bense her an çatlayıp kendi iğrençliğimi yansıtacak binlerce ayna kırığına dönüşmeye hazırdım. Bay Singh elinde bir paspas ve sabunlu su dolu bir kovayla yaklaşarak durumu kendi kafasında ölçüp biçti.

"Charles." Temizlik malzemelerini arkadaşına verdi. "Bayan Stone, sizinle birlikte oturma odasına gelmeme izin verir misiniz?"

Tam konuşmak üzereydim ki devam etmek yerine Bay Singh'in dirseğini kavradım.

Bay Singh hafif bir temasla türbanlı başını benim zonklayan kafa derime doğru eğdi; Bay Thornfield yalvarırcasına kollarını iki yana açtı fakat ben, ne yaşanan kazanın lekelenmiş masumiyetine karşı çıkmak ne de hatamdan ötürü af dilemek için konuşabildiğimden onun yanından geçip gittim. Bay Singh bana eşlik etti ve oturma odasına vardığımızda divana geçip oraya öylece yığıldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sardar Singh başımda beklerken benimkinin içine geçmiş olan gölgeyi göremedim fakat hindistancevizi ve ocak ayında at sırtında yapılacak yolculuklarda insana eşlik eden temiz, buz gibi ter karışımından oluşan kokusunu aldım ve bu kokunun verdiği tuhaf rahatlık karşısında ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Bayan Stone, ben doktor değilim ama Charles birazdan burada olacak, bu arada sizin de korkmanızı gerektirecek bir şey yok. Farkında olamadığımız bir yaranız var mı acaba?"

"Hayır."

"Bunun için şükürler olsun öyleyse," dedi ayak sesleri giderek hafiflerken. "Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki eve erken döndük; evi korumasız bırakmaya isteksiz olmasaydık yarın gün içinde dönmüş olacaktık."

Bay Singh geri döndüğünde bir bardak kanyakla birlikte halının üstünde, önümde diz çöktü; içkiyi yudumladım ve hasar görmüş olan boğazım kor gibi yanınca kendime geldim. Tekrar odaklanabildiğimde Bay Singh'in bana, kendi başlatmış olduğu bir savaştan sağ kurtulmuş bir yaralı gibi baktığını gördüm ve bu ifadeye dayanamayacağımı düşündüm.

"Bütün bunlar geçecek," dedim sarsak bir şekilde.

"Böyle düşündüğünüze sevindim."

Ona ayrıntılarıyla anlatmak istedim; önümdeki karanlık gelecekte ben bir adamı daha öldürmemiş olacaktım, Sahjara güçlü kuvvetli atlara binecekti, Bay Thornfield beni sevecekti ve herkes, kötü bir şeyler olacakmış gibi bakmaktan vazgeçecekti.

Bunun yerine, "Doğru olmayan birçok şey hakkında konuşur, hatta bazen bunları söylerim," diye bir itirafta bulundum ve Bay Singh'in dudakları büzüldü.

"Bayan Stone, az evvel olanlar yüzünden duyduğunuz acıyı azaltmak için yapabileceğim bir şey yok. Fakat benim bir zamanlar bir kız kardeşim vardı ve bir şekilde... fazlasıyla *İngilizlere* özgü bir tarzda," diye düzeltti kendini, "bana onu anımsatıyorsunuz. Bana kız kardeşimi anımsatan birinin kendine dair bu

denli melankoli içinde olmaması gerektiğini düşünüyorum ancak çok zor bir durumda olduğunuzu da anlıyorum."

Nasıl bir durumda olduğumu hayal bile edemezsin.

"Onu öldürdüm mü?"

"Evet," dedi Bay Singh.

Dudağımı ısırdım, bu keskin acı göğsümdeki sızıyı hafifletti. "Kız kardeşiniz güzel miydi?"

Bay Singh gülümsedi. Daha önceleri, hem darağacı şiirlerime ilham olması için hem de sapkın bir haz duyduğum için birçok kilise mezarlığı gezmiştim ve mezar taşlarına oyulmuş meleklerin yüzlerindeki gülümseme de aynen bunun gibiydi; huzurlu fakat aşınmış.

"Gerçekten çok güzeldi. İsmi Karman'dı ve biliyor musunuz, sanırım yazgısını önceden belirleyen şey de bu oldu."

"Karman ne anlama geliyor?"

"'Kahramanlık eden kişi.' Charles bunu sana asla söylemez ama ben özümde her zaman bir pasifisttim. Ah, yetenekli bir savaşçıyım, onurumuz ve Tanrı'nın takdiri böyledir. Fakat, 'merhamet mescidiniz olsun,' der Guru ve bugün bir Khalsa *naik*'iyle* merhamet meselesini tartışmaya kalksanız..." Bay Singh omuz silkti.

Kolumu zonklayan başımın altına soktum. "Kız kardeşiniz savaşçı mıydı?"

"Büyük Mihrace Ranjit Singh, kız kardeşimle dövüşse kazanmakta zorlanırdı," diye cevap verdi Bay Singh. "Karman küçüklüğünden beri çok hırslı biriydi. Kız kardeşim Khalsa'yı yeni usulüyle, keskin kılıçları, kocaman mücevherleri ve cüretkâr yiğitlikleriyle seviyordu, bense meditasyon ve teslimiyet yönüyle eski usulüyle seviyordum. 'Hepimizi Tanrı yaratmışken kimi hakir görebilirim?' Karman'a sorsanız, 'İngilizleri ve onlara hizmet eden Bengalli fahişeleri,' derdi. Sonra da gülerek, '*Khalsa-ji!*' diye bağırırdı ve insan bunun keyiften olduğunu düşünürdü ama beş yaşından beri gözlerinde savaş ifadesi vardı ve daha sonraları

* Onbaşı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

erkekler onu bu yüzden taparcasına sevdiler. Ben onları suçlamadım. Sonuçta hepsinden önce onu ben seviyordum."

"Ona iyi ağabeylik etmişsiniz."

"Ah, evet," diyerek dudak büktü Bay Singh. "Meditasyonu öğretmem gerekirken tıpkı Charles'a öğrettiğim gibi ona *tulwar*'la, *chakkar*'la savaşmayı öğrettim."

"Bu denli farklı olmak size acı veriyor muydu?"

"Biraz fakat oldukları kişiyi değiştirmek insanların ellerinde değildir."

"Fakat o kişi oldukları için yaptıkları şeylere katkıda bulunabilirler."

"Sadece sarsıldınız mı yoksa bu kişilikte olmak genelde canınızı sıkar mı?" diye sordu Bay Singh nazikçe.

"İkisi de olabilir." Güldüm. "Hatta belki ikisi birden olabilir. Bilmiyorum."

"'Fâni olduğumu söylememin bana bir faydası yoktur fakat hakikaten fâni olduğumu bilmemin vardır.' Bayan Stone, sorduğum için beni affedin ama... hiç ölümü düşünür müsünüz?"

Sadece ölümlerine sebep olduğum birçok insanınkini, anneminkini ve kendi ölümümü, hem de her gün.

Ben dilimi tutunca Bay Singh bileğime bastırdı. "Görüyorum ki düşünüyorsunuz. O halde Tanrı'ya düşündüğünüzden daha yakınsınız. Şimdi gidip Charles'a yardım etmeliyim."

"Bay Singh," diye seslendim ardından gözlerimde yaşlarla, "bana isminizin ne olduğunu söyler misiniz? Önceden."

Bay Singh bir an tereddüt ettikten sonra, "İsmim Aazaad'dı. Anlamı 'kaygısız'dır," dedi.

"Peki neden değiştirdiniz bu ismi?"

Bu kez duraksamadı.

"Çünkü artık bana uymuyordu Bayan Stone," diye cevap verdi Bay Singh ve çıkarken kapıyı yavaşça kapattı.

O çıkınca yüzüstü döndüm, başımı kollarımın arasına gömerek ağladım. Okuduğum edebi eserlerde karakterlerin, *dünyanın sonu gelmişçesine ağladıklarını* görmüştüm; dünyanın sonunun

BELONGS TO KAATIGS TEAM

gelmesi, diye düşündüm, merhametli insanları kandırmaya devam etmekten ve yalan söylemeyi bırakmak artık onlarla olamamak anlamına geldiği için bütün bir gün yalan söylemekten daha iyi olurdu.

Uyandığımda, başım sanki acıdan çığlıklar atıyormuş gibi gelse de aynı zamanda rahat hissediyordum ve biri yarayı nemli bir bezle iyice temizliyordu.

Sanırım Bay Thornfield, sürekli kıpırdanmak yerine hareketsiz kalınca uyandığımı sezinlemişti. Bir diz sırtımın alt kısmını sıkıştırıyordu ve üstüm, boynumdan parmak uçlarıma kadar yorganla örtülmüştü. Ellerinde hâlâ kanla kaplı eldivenler varken böyle incelikli çalışmasının olanaksız olduğunu hemen fark ettim.

Deniz ortasından ikiye yarıldığında bile o an benim kendimi hissettiğim kadar meydanda hissetmemiştir; Bay Thornfield'in parmak uçlarının kıvrak hareketleri çoktan dağılmış olan saç örgülerimi açıyordu.

"Jane, beni paylamak için bile olsa lütfen bir şey söyleyin. Bu gece benden daha büyük bir cesaret sergilediniz ama bana bir tek bu lütfu bağışlayın lütfen."

Ancak benim aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu.

"Hayatım? Jane, Tanrı aşkına, ağzınıza ne geliyorsa söyleyin bana ve beni mutlu bir adam yapın."

Ciğerlerim birden korkunç bir ses çıkardı ve Bay Thornfield sanki düşmeme engel olmak istercesine tek kolunu diyagonal bir biçimde gövdeme sardı.

"Oturma salonunuzda birini öldürdüğüm için beni affedecek misiniz?" dedim fısıltıyla.

"Ah Jane." Sesi perişan çıkıyordu, içimi titretti ama aslında titrememe neden olan düşünmek istemediğim kadar çok sebep vardı.

Bay Thornfield çıplak elleriyle saçlarıma dokundu fakat asla derime elini sürmedi ve bu sırada ben de keskin sızılar duydum

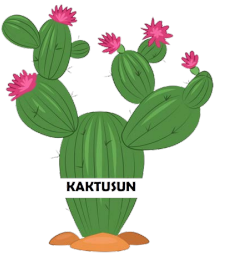
BELONGS TO KAATIES TEAM

ve yabani otla sert içki kokan sırça çekimin hem dudaklarıma hem de kafama dokunuşunu hissettim. Bay Thornfield saç derimdeki yarayı temizledi, yumuşacık bir bezle, porselen bir leğenin içinde saç buklelerime bulaşmış kanları yıkadı ve hatta gün ağarırken kollarında uyuyakaldığımda saçlarımdan bir tutamı alarak sanki yüreği sızlıyormuş gibi öptü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Üçüncü Cilt

BELONGS TO KRATOS TEAM

YİRMİ ÜÇ

Bay Rochester, gerçekten bir gün bunu bana açıkladı.

Saatlerce yataktan kalkmadım fakat uyumadım da; bilincim iyice incelerek bir yarı farkındalık durumuna dönüşmüştü ve yüzümde gezinen güneş ışığının yakıcı etkisini hissettiğimde bir sandalyenin gıcırdadığını işittim.

"Jane?"

"Su var mı?"

"Elbette."

Bay Thornfield odadan hiç çıkmamış gibi görünüyordu. Bardak dudaklarıma dayandıktan sonra susuzluğum dindi ve düşündüğüm kadar hasar görmemiş olduğumu fark ettim. Evet, saygı duyduğum iki arkadaşımın gözleri önünde bir adam öldürmüştüm; evet, sonrasında da iğrenç, iradesi zayıf biri gibi davranmıştım fakat hayır, kafatasım kırılmamış, sadece kafa derim yırtılmıştı ve kendimi, bitkin haldeki Bay Thornfield'e boş gözlerle bakarken bulmuştum.

Olanlardan etkilenmemiş gibi davranmak Bay Thornfield'in saygınlığını sarsardı fakat gerçekte ne kadar üzgün olduğunu yazmaya tereddüt ediyorum; öyle ki, sanki boğulmuş olan kendisiymiş gibi çehresi bembeyazdı.

"Sizi boğazınıza dayanmış o tabancayla gördüğümde düşündüm ki..." Boşa bir hareket yaptı. "Jane, sizinle nasıl konuşacağımı bilemiyorum."

"Mürebbiyelerle nasıl konuşulursa öyle." Dizlerimin yönünü değiştirerek iç geçirdim.

"Hayır, kesinlikle öyle konuşmam. Aşağıdaki morgda kaba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lık ettiğim kadın olarak mı yoksa dün gece postumu kurtaran kadın olarak mı konuşayım sizinle?"

"Lütfen yapmayın efendim. Hiç kabalık etmediniz ve ben de sizi kurtarmadım."

"Beni kurtarışınız, Tanrı'nın İshak'ı kurtarışı kadar kesin."

Anlaşıldığı kadarıyla zihnim önemli olaylara değil sadece önemsiz olanlara takılıp kalıyordu. "O öyküyü nereden biliyorsunuz?"

"Sardar *Binbir İşe Yaramaz Meditasyon* isminde bir kitap yazabilir. Mesele intikam ve bağışlama olduğunda Sardar her şeyi bilir."

"Görünüşe göre her şeyi bilmiyor, aksi halde ikimize de, kendimizden nefret etmemeyi öğretirdi. Öldürdüğüm adam kimdi?"

"Jane, bunu söyleme konusunda kuşkularım..."

"Bunu bilmeyi hak etmiyor muyum? Sahjara da ben de tehlikedeydik ve eğer vaktinde gelmeseydiniz..."

Birden irkilmesi haklı olduğumu gösteriyordu fakat Bay Thornfield hiç acele etmedi; iki bardağa sek viski doldurdu ve birini bana verdi.

"Sizi dikkatle dinliyorum efendim."

Bay Thornfield'in göğsü hafifçe inip kalktı ve daha sonra elini ansızın ağzının üzerinde gezdirip divanda yanıma oturdu.

"Neresinden başlayayım?"

"Başından başlamayı deneyin."

"Başı neresiydi? Sonraki yıllar savaşla geçti," dedi usulca. "Bana inanın ya da inanmayın veya Sardar'a sorun ama iktidardaki Sih sınıfı bunu *cunchunee*'ler* gibi suratlarına doğru sallamaya başlayana dek Pencap'ı fethetmek İngilizlerin akıllarına bile gelmedi. Sizin de anladığınız gibi, fazla iyi takviye edilmişlerdi. Khalsa ordusu dünyanın en iyi ordusuydu ve harekete geçmek, Delhi'ye, Londra'ya girmek *istiyorlardı*. Coğrafya hiçbir zaman iyi oldukları bir konu olmadı ama Pencap'ta kaldıkları müddetçe yenilmezdiler."

* Dansçı kızlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama yine de yenildiler." Bardağımdaki kehribar rengi sıvıdan bir yudum aldım. "Bay Singh, Şirket'i tecavüzcü olmakla, Sih hanedanını da pezevenkleri olmakla itham etti."

Parmak eklemleri dudaklarıyla buluşurken Bay Thornfield başını onaylarcasına salladı. "On üç yaşındayken Khalsa ordusunun *doab** üzerinde yaptığı geçit törenini bugünmüş gibi hatırlıyorum; yüz bin güçlü kuvvetli asker öyle büyük bir uyum içinde yürüyordu ki bir Cenevre cep saati bunu görse harakiri yapabilirdi. Camgöbeği rengi türbanlar; yuvarlak çelik miğferlere takılmış kırmızı tüyler; zümrüt yeşili, kızıl ve çivit rengi ceketler; hafif piyadelerin kum torbalarına batan süngülerinin bir tatarcığı öldürebilecek hassasiyete sahip uçları. Daha önce hiç tamamen kırmızılarla donatılmış düzinelerce savaş fili görmemişseniz insanın midesine neler olabileceğini size anlatmama olanak yok. Atlara gelince... geçit töreni idmanlarında bembeyaz savaş atlarını seyretmişseniz, 'Atını önsezisi, eyerini namusu yaptı' tabirinin neden Guru'da yer aldığını kavrayabilirsiniz."

"Monarşi, kendi imparatorluğunu nasıl bir kenara atmak istemiş olabilir ki?"

"İmparatorluklarını bir kenara atmak istemediler, bu çok *saçma* olurdu," dedi ağır ağır konuşarak. "İmparatorluğun kalmasını istediler; saraylarının, içleri dopdolu hazinelerinin ve kadınlarla, erkeklerle, eşeklerle tüm gece süren ahlaksızlıklarının devam etmesini istediler ve ordularını bir kenara attılar. Böyle güçlü bir muharip gücü kuruyorsun, daha sonra bu adamların kahvaltıdan ve biraz kahvenin ardından ne yapmak isteyeceklerini sanıyorsun?"

"Dövüşmek isteyeceklerdir?" dedim.

Bay Thornfield gömleğinin manşetine bakarak başını salladı. "Asil tabaka, kontrol altına alınamaz bir ordu meydana getirdiklerini görünce altlarına ettiler ve hepsini öldürmesi için John Bull'u ayarladılar."

---

* Pencap'taki beş nehir arasında bulunan kuru alan. Bu sözcüğün Pencap dilindeki çevirisi de tam olarak "beş nehir"dir.

BELONGS TO KAATIGS TEAM

"Gerçekten bunların yaşandığını söylemek istemiyorsunuzdur, değil mi?" diye bağırdım dehşetle.

"Bunu söylüyorum, ben oradaydım. Her neyse. Anlatamayacağım kadar çok sayıda, korkunç ihanet yaşandı ve savaşlar başlamadan seneler önce, Şirket Yöneticisi bu bölgenin ancak bir sallanan at kadar durağan olduğunu anlayınca buraya... özel görevliler göndermeye başladı."

"Casuslar," diye destek verdim ona.

"Ah Jane," dedi Bay Thornfield sevecen bir tavırla ve mızrak gibi hızla geçip giden bir an boyunca geçmişte, çok uzaklarda değil de benim yanımda gibi göründü. "Casuslar, evet. Şirket askerleri devlet görevlilerinden nefret ederler çünkü politikacılar bol yağlı hükümet yemeklerinden tıkınırken askerler delik deşik olurlar ama bunların arasında iyi adamlar vardı."

"John Clements," dedim cenazeyle ilgili bana anlatılan yarım yamalak hikâyeyi hatırlayarak.

"Evet, bir sivrisineğin beynine sahip olduğu gerçeği haricinde. Zaten Lahor beyaz erkeklere biraz ağır gelmeye başlamıştı fakat bir İngiliz olmadığın müddetçe bunu asla anlayamazdın." Gülümseme girişimi beklenenin çok altında kalmıştı. "Gerçi ben bunu fark ettim; annemle babam ise... koyunları soyup soğana çevirdiler. 'Ah, Moti Mescidi'ni gördünüz mü?', 'Eğer size gelen pipolar varsa birini bizimle paylaşmaz mısınız?' derlerdi, kısa süre sonra da insanları kandırmaya başlarlardı. Şirket'in işlerine burnunu sokan bu adamlardan biri de, bildiğiniz gibi, Augustus Sack isminde, dört dörtlük bir sülüktü. Sack'in asistanı John Clements'tı ve bu şen pantomimin üçüncü oyuncusu da..."

"David Lavell'di," diye tamamladım cümlesini. "Sahjara'nın babası."

"Evet." Bay Thornfield öksürdü. "Evet, bir de Sahjara'nın babasıydı. Öyle tabii. David Lavell... Benden beş yaş büyüktü, görünürde sınır müzakerelerini yürütmek üzere Lahor'a gelmişti fakat gerçekte Delhi konusunda gammazlayabildiği bütün dalkavuklar hakkında yargıya varmak üzere oradaydı. Benim ailem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o sıralarda fındık kabuğu gibi esmerleşmişti ve Augustus Sack, Sihlerin kendisine güvenemeyeceği kadar komik bir görünümdeydi ve eğer amir böyle absürt bir durumdaysa neden onu bir köpek gibi izleyen John Clements'i dikkate alsınlardı ki? Fakat David Lavell iri yarı askerlerdendi. Yüzler birer nesne olsaydı o adam bir saray olurdu. Adonis gibi çıkıntılı bir alnı, göz kamaştıran dişleri vardı, size resmettiğim tabloyu görüyorsunuz."

Ona, *asla senin kadar yakışıklı olamaz*, dememek konusunda kendime güvenmediğimden sessizliğimi korudum.

"Ayrıca cazibeli biriydi." Bay Thornfield bu sözcükleri sanki dudaklarını kesiyorlarmış gibi söylemişti. "Öfke nöbetinde olan bir fili sakinleşmesi için ikna edebilirdi ve kafasının içinde kurnaz bir şekilde, beyin vardı. Onu bir an, *kunwar*'ın mücevherlerini göklere çıkarırken görün! Bir an sonra bir imada bulunup bir memurun terfi ihtimalini yerle bir ederken görseniz ağzınız açık kalırdı! İkiyüzlü mü dersiniz? O aşağılık herifin birçok yüzü vardı ve cepleriniz bomboş, anneniz de ihraç edilmiş durumdayken bunu pek önemsemezdiniz."

"Onunla anlaşamıyormuşsunuz."

"Benimle gerçekten kafa mı buluyor bu?" diye iç geçirdi sevgiyle. "Hayır Jane, onunla anlaşamazdık ama kendisi, Thornfield ailesinin Sardar'ın ailesine oldukça yakın olduğunu fark edince ve ganimetler, sokağımızdan bir oluktan akan yağmur suları gibi akmaya başlayınca bizi sık sık davetsiz bir şekilde ziyaret etmeye başladı."

"Yani siz, Bay Singh ve diğer iki İngiliz devlet görevlisi bu şekilde mi tanıştınız?"

"Evet ve Yönetici, Lahor'a ilk olarak iblisin ta kendisini gönderdi." Bay Thornfield'in yüzü, sanki güneş yanığı yüz hatlarının ardındaki ruhsal yaralarını görebiliyormuşum gibi karardı. Daha güçlü durmak istercesine yerinde kıpırdandı, tek dizini kaldırarak kanepede yanıma uzandı. "Sardar size bir kız kardeşi olduğundan hiç söz etti mi?"

Ah, diye düşündüm, yüreğim onlar için yanıyordu.

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Karman Kaur," diye cevap verdim, sesim titremediği için kendimle gurur duymuştum.

Charles Thornfield'in dudakları bir an titredi fakat büzülmedi. "Onu bebekliğinden beri tanırdım, en yakın arkadaşımın kız kardeşiydi ve beni her zaman kılıç dövüşünde yenerdi. Sardar'ın yüzü, kıllanacak kadar büyüdüğü zamandan bu yana sürekli o gür kılların ardında saklanmıştır, bu onların geleneğidir fakat bunu siz de tahmin edebilirsiniz, değil mi? Ve kız kardeşi ona çok benziyordu."

"Soluk kahverengi bir ten, gri gözler, güzel bir kıvrımı olan incecik bir burun, dolgun üst dudak. Evet, onu gözümün önüne getirebiliyorum."

"Buna sevindim Jane," dedi, aynı alçak tonda. "Onun bu kadar dikkat çekici biri olması komikti. Karman, ateş ve mücadele hırsından ibaretti; Jindan Kaur* yerine Mihrace'nin karısı o olsaydı on binlerce Khalsa bugün hayatta olurdu çünkü onu yuhalama cüretinde bulunan bütün orduları ezip geçerdi."

"Bay Singh onun, kendisinden çok daha mücadeleci biri olduğunu ima etti."

"Tam da öyleydi!" Gülümsemesi, Bay Thornfield'in dudaklarına ulaşamadan önce yok olup gitti. "Fakat yumuşak bir tarafı da vardı; çocuklara bakma konusunda çok becerikliydi, atlardan bahsetmeme gerek bile yok. Sahjara'nın bu özelliğini, en azından bir kısmını nereden aldığını görüyorsunuz ve Kandehar'dan duyulabilecek bir kahkahası vardı. Sardar her zaman Guru çalışmaları yapmayı *chakkar*'a tercih ederdi, sadece korkunç bir biçimde yetenekliydi. Fakat Karman... bir keresinde, Ranjit Singh'in bunu başarabildiğini görünce üçümüz cesaret edip Pencap'ın beş nehrini de at sırtında geçtik. İşimiz bittiğinde Sardar artık yarım bir adamdı, ben iki kere boğulma tehlikesi geçirmiştim fakat Karman? Sanırım o deli kız bunu bir kez daha yapmak istemişti."

"Onu çok sevmişsiniz."

---

* Son Mihrace'nin hüküm süren saltanat vekili Duleep Singh'in annesi.

BELONGS TO KAATIGS TEAM

"Onun farkına varabileceği kadar değil," oldu Bay Thornfield'in cevabı. "Ama evet."

Bu sözleri, yanan ateşin fısıltısıyla ve dışarıda güneşin doğmakta, rüzgârın karaağaçlara aryalar söylemekte olduğunun bilinciyle daha da pekişen bir sessizlik izledi. Bay Thornfield'in üzüntüsü dayanılmaz bir boyutta olmalıydı fakat benimki tuhaf bir şekilde tatlı bir üzüntüydü çünkü bana acı vermesine rağmen yaşadığı melankoli onun beni sırdaşı haline getirdiği anlamına geliyordu, bu yüzden bu hisse sıkıca sarıldım.

Hayal dünyamdan geri döndüğümde Bay Thornfield bana bir büyük kadeh dolusu içki daha uzatıyordu. "Sağlığınıza Jane."

"Sizinkine de Bay Thornfield."

"Nerede kalmıştk? Ah, David Lavell. O aşağılık herif Karman'a ilgi duymaya başladı çünkü onun kafasında bile gözleri vardı ve Karman da, en güzel incileri en pis domuzların önüne çeken doğanın o sapkın kuralı nedeniyle Lavell'e ilgi duyuyordu. Siz bir kadın olarak bana bilimin bu tuhaflığını izah edebilir misiniz Jane?"

"Bazı durumlarda bunun nedeni incilerin kendilerini kum taneleri sanmalarıdır fakat bu durumun Karman için de böyle olduğunu sanmıyorum."

Bay Thornfield'in göğsünden acı dolu bir kahkaha çıktı. "Hayır, onun kendisi hakkındaki görüşleri pek de olumlu değildi. Belki de ortak noktaları buydu ve Tanrı biliyor ya, Sihleri pohpohlama meselesi söz konusu olduğunda ki onları Şirket'i alt etme konusunda ikna etmek sadece üç dört süvari ve yarım saatlik bir can sıkıntısı gerektirirdi, Lavell bir ustaydı. İkisi birlikte olmaya başladıkları andan itibaren ben acınacak bir varlık haline gelmiştim, bu da benim hiç umursamadığım bir şeydir."

Clarke beni terk ettikten sonra Londra'da gökyüzünü kaplayan çatlaklarla dolu bulut örtüsünü hatırladım; beynim, kulaklarımdan sızmak istercesine zonkluyordu, her yanım çiylerle kaplıydı, dizlerinden aşağısı olmayan ve tıpkı benim gibi evsiz barksız halde parkta uyuyan, sessiz bir dilenci tarafından gözetleniyordum. "Anlıyorum."

"Bu benim hatam, demenin yaraya işemekten farkı yoktu." Bay Thornfield içkisinden koca bir yudum aldı. "Üçümüz ayrılmaz bir gruptuk; birlikte ders çalışır, atış talimi yapar, atlarımızla Jupindar Kayalıkları'na gidip annemle babamdan çaldığım Fransız kanyağını içer ve karnımız ağrıyana kadar gülerdik. Ona daha o zamanlardan benim gözüyle bakardım. Tam bir ahmaktım; hafifmeşrep *houri*lerle* âlem yapar, sonra Sardar ve Karman'la birlikte *bhang*** tüttürürdüm; onlar ailemdiler ve ben her şeyin aynı kalacağını sanıyordum. Üç ay boyunca hasret çektikten sonra annemle babama tıp okumak istediğimi bildirdim ve Londra'ya gitmek üzere valizlerimi hazırladım."

"Ondan sonra da Pencap'a dönebileceğiniz meşru bir yola ihtiyaç duydunuz ve bu yüzden Addiscombe'daki askeri eğitime yazıldınız. O arada neler oldu?"

"Sardar'ın mektupları gayet samimiydi ama ben yanlış giden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum." Bay Thornfield iç geçirdi. "Bana Karman'la Lavell'in resmen evlendiklerinden bahsetmişti; Karman'ın Sahjara isminde bir bebeği olduğunu da söylemişti fakat ben daha fazla ayrıntı öğrenmek istemeyecek kadar melankoliye kapılmıştım. Charing Cross ve Aldersgate Caddesi Askeri Reviri günleri sona erdikten ve Kraliyet Koleji'ne girmeye hak kazandıktan sonra Addiscombe'da bir sene geçirdim çünkü Pencap'ın bir barut fıçısı gibi patlamak üzere olduğunu biliyordum ve bunun rekor bir zamanda olduğunu söylerken kendimi övmüyorum, Sardar'ın erkenden biten eğitimini övüyorum. Şirket beni doğruca Lahor'a gönderdi ve oraya vardığımda..."

Yüzü kaskatı kesilirken onu izledim.

"Lavell asil bir şekilde gününü gün ediyordu. Orada ilişkiler İngiltere'deki gibi değildir, seçkin sınıf mensubu insanların birkaç tane metresi olur; kadınlar bile kendilerine dost tutarlar. Fakat Karman'ın kocası, bulabildiği bütün arka sokak kadınlarıyla ilişki kurup iliklerine dek batağa batmıştı ve sarhoş olmadığı

---

* Güzel kadınlar.

** Hint keneviri.

zamanlarda ya esrar ya da afyon içerdi. Annemle babam dehşete kapılıp onu evden uzaklaştırmışlardı ama kalitesiz afyon iki misline de çıksa insan alışkanlığını sürdürür. Bu arada Lavell de Karman'ın paralarını tam anlamıyla ateşe veriyordu ve bardağı taşıran son damla Sardar'ın, bu şaşı sokak kadınlarından birini, kız kardeşine ait olan bir kolyeyle birlikte pazar yerine doğru takip etmesi oldu. İncik boncuk konusunda Karman tipik Sih zevkine sahipti, yani korkunç bir mücevher yığını vardı. Çalınan zümrüt bir gerdanlıktı."

"Augustus Sack'in bu olanlarla hiçbir ilgisi yok muydu?"

"Sack onun amiri değildi ve zaten pokerde Lavell'den bir servet kazanıyordu... Karman'ın servetini. Sack'e göre Lavell daha çok alçalamazdı."

"O adamın derisini yüzmek istemişsinizdir."

"Ah, onu tehdit ettim ama önce Karman'a gittik." Bay Thornfield'in dudakları pişmanlık ifadesiyle büzüldü. "O hainin aleyhinde tek bir söz bile duymak istemiyordu. Sardar'la yanına vardığımızda sarhoştu, bu da pek şaşılacak bir durum değildi ve her zamanki gibi bizi gördüğüne çok sevinmişti fakat Khalsa Delhi'ye girdiğinde hepimizin harcayacak bir sürü serveti olacağını, Lavell'in çocuğunun babası ve zevklerinin tadını dilediği yerde almaktan hoşlanan bir adam olduğunu, kendisinin de ondan daha iyi durumda olmadığını ve ikimizin yaşlı birer tavuk olduğunu söyleyerek durumu geçiştirdi.

"Siz ne yaptınız peki?"

Bay Thornfield elini alnına dayadı. "Onun mücevher koleksiyonunu çaldık."

Demek o korkunç suç buydu; belki de viskinin etkisiydi, öyle olması için dua ediyorum ama buna yüksek sesle güldüm. Bir an sonra Bay Thornfield de, insanın ya güleceği ya da ağzına bir tüfek dayayacağı durumlardan birindeymiş gibi kendine engel olamadan kıkırdamaya başladı.

"Biliyorum," diye sızlandı. "Jane, Jane, Jane. Biz onu koruduğumuzu sanıyorduk ve ertesi gün savaş patlak verdi. 1845 sene-

BELONGS TO KAATIG TEAM

sinin Aralık ayıydı ve Khalsa ordusu Firozpur üzerine ilerlemeye başladı. O dönemde Lavell hâlâ Lahor'da görevliydi ve şeker kâsesinin ortadan kaybolduğunu öğrenince kıyameti kopardı."

"Karman bu duruma ne yorum yaptı?"

"Bu anlatmaya değer bir hikâye değil." Kısacık bir an için çenesi sıkıca kapandı. "Sardar mücevherleri, kendi odasının gizli bir bölümünde duran Khalsa ordusuna ait bir sırt çantasına sakladı. Sonra her şey yerle bir oldu. Savaş üç ay sürmesine karşın hepimiz dağıldık. Sardar, Tanrı onu kutsasın, hiçbir zaman Khalsa ordusuna dâhil olmadı ve Lahor'da kalıp ticaret yaptı. Lavell, başkent Amritsar'a gitti ve Yönetici, Firozpur'daki generallerle görüşmeleri için Sack ve Clements'e emir verdi. Şirket, kendi ordusunu resmen hadım eden Sih asilleri sayesinde Ferozeshah Savaşı'nı kazandıktan sonra ben doktor ve Pencapça çevirmeni olarak hizmet vermek üzere Ludhiana'ya çağrıldım. Sözlerimi dikkatlice dinliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim ona oysa aklımdan sadece, *Karman Kaur'un, bahsini bile açamadığın nasıl bir kötü yazgısı olmuştu?* sorusu geçiyordu.

"Sonuç üzerinde belirleyici bir etkisi olan Sobraon Savaşı'nda görev aldım." Sesi cam gibi kırılgandı ve birden Sack'in, Bay Thornfield'in savaşlarda ciddi biçimde yaralandığını ima ettiği sözlerini anımsadım. "Sack ve Clements tam savaşlar sona erdiğinde danışman sıfatıyla geldiler fakat onların hareketleri konusunda bir şey söyleyemem çünkü ben o sırada yaralıydım . Öyle bakmayın tatlı Jane, yaram sadece sırtıma ve omzumun üst kısmına, tam buraya, *tulwar* ile aldığım bir sıyrıktı ama o kahrolası sıyrık iltihaplandı ve bu yüzden, kendimde olmadan cehennem gibi bir-iki hafta geçirdim. Clements her fırsatta yanı başımda oluyordu. Bunu asla unutmam. İnce bir hareketti."

"O halde ona minnettarım," diye fısıldadım.

Bay Thornfield'in gözlerinin kenarı teşekkür edercesine kırıştı. "Ben iyileştikten sonra antlaşma hazırlıklarına son şekilleri verilirken Lahor'a geri döndüm. Arada geçen zaman diliminde

BELONGS TO KAATIGS TEAM

Lavell de Karman da öldürülmüştü. Lavell üçkâğıtlarından birinde fazla ileri gitmiş ve bunun sonucunda Amritsar'da boğazı kesik halde bulunmuştu. Bunun üzerine derin derin düşünme fırsatı bulduğum zamanlarda, Jane, yüreğim neşe ve şen şakrak şarkılarda doluyor."

"Gelecekte benimki de öyle olacak Bay Thornfield."

Bay Thornfield tekrar doğrulup oturdu. "Lahor, bir bölgenin istikrarı bozulmaya başladığında doğal olarak ortaya çıkan boşlukta, tehlikeli tiplerle dolmaya başladı. Korkarım o günlerde Sardar'la birlikte, kız kardeşinin o uğursuz mücevher stoğunu çalmaktan çok daha aptalca bir karar aldık; şehre doluşan hırsızlardan korkarak onları kolay bulunacak bir yere saklamaya karar verdik ve Sahjara'nın oyuncak bebek sandığını kullandık. Sardar'ın annesi ve benim korsanlık eden, utanmaz annemle babam, bez bebeklerin içini elmaslarla doldurarak ve küçük bedenlerini değerli taşlarla süsleyerek keyifli bir öğleden sonra geçirdiler. Sahjara henüz yalnızca beş yaşındaydı fakat Paris dışındaki en güzel Fransız bebek koleksiyonu ondaydı ve işleri sona erdiğinde bunların, dünya üzerinde bulunabilecek bir sandık dolusu gösterişli *chico* oyuncaklarından başka bir şey olabileceklerini fark edemezdin."

Dalgın bir halde, "Bunu kim fark etti peki?" diye sordum.

Bay Thornfield, "Augustus Sack," diye homurdandı. "Sahjara'ya sandığın bir süre için yasak olduğunu söylediğimizde büyük bir hata yapmıştık, önceleri o sandığa neredeyse hiç dokunmuyordu fakat anlayacağın gibi, bunu ona hatırlatmıştık. Sack, o pislik herif Lahor'a geri döndüğünde saygılarını sunmak için Sardar'ın evine gitti ve Sahjara orada üzeri yakutlarla kaplı bir bebekle oynuyordu. Sardar'ı beklemek yerine Sahjara'ya, ona elindeki bebeğin kız kardeşlerini gösterip göstermeyeceğini sordu, Sahjara da sevinerek bunu yaptı. Sack, Karman'ın kayıp hazinesi konusunda Lavell'in histerik hareketlerini anımsadı, düşünerek mantıklı bir sonuca vardı ve bu sonucun şantaj olduğuna karar verdi."

"Bunu nasıl yaptı peki?"

"Ah, işin asıl zekice tarafı da bu, ah o Tanrı'nın cezası aşağılık herif. Clements'e, Sardar ve benim, savaş çıkmadan önce Karman'ın mücevherlerini çaldığımızı söyledi, Lavell'in feryatlarını Clements'e hatırlattı ve hepimizin yakın dostlar olduğu düşünüldüğünde onurlu Şirket görevlileri olarak bu konuda ne yapılabileceğini sordu ona. Daha sonra da Sack, Karman ve Lavell ölmüş olduğu için Yönetici'yi işin içine sokmadan bizimle gizlice yüzleşip sandığa el koyarak, Sahjara reşit oluncaya dek hazineyi kendi himayelerinde saklamayı önerdi. Bu planın nasıl sonuca ulaştığını tahmin edebilirsiniz."

"Nasıl sonuca ulaştı?"

"Tam da istedikleri gibi, tek farkla, sandık ortadan kaybolmuştu!" diye bağırdı elini uyluğuna vurarak. "Biz Sack'in planları olduğunu bilmeden sandığı göz önünde bir yerde saklıyorduk. Sandık gitmişti. Hâlâ da ortada yok. Şanslı bir *burcha* pencereden içeri girdi ve hâlâ Kaşmir'de bir yerlerde dolaşıyor."

"Ondan sonra neler oldu?"

"Sack, Sardar'ın, benim ya da Sahjara'nın, *birimizin* oyun oynadığını ve *birinin* sandığın yerini bildiğini düşündü." Sesi, boğazı taşlarla doluymuş gibi çıkıyordu. "Gözümüzü korkutmaya çalıştı, bizi tehdit etti, *chowkdar*lardan, beni Şirket'ten, Sardar'ı da Lahor'dan sürdürmekten bahsetti."

"Onlara sert yanıtlar verdiniz."

"En iyisinin bu olduğunu düşündük."

"Öyle miydi peki?"

Bay Thornfield, hâlâ masanın üzerinde durmakta olan eldivenlerini inceledi ve inceleme işi bitene dek bir kez olsun gözlerini kaldırıp bakmadı. "Sack bir hafta sonra Sahjara'yı, Jack Ghosh adında, ara sıra kirli işleri için kullandığı yarı *badmash* bir adama kaçırttı. Yaklaşık altı saat önce öldürdüğünüz Jack Ghosh ki bu hareketinizle bence bir madalyayı ve bir de iyi bir aylığı hak ediyorsunuz. Ghosh'un Sahjara'ya biz sandığı gizli bir yere bırakmadan yemek vermeyeceği haberini aldığımızda Sardar'la neredeyse aklımızı kaybettik. Size hatırlatırım, sandık bizde değildi."

BELONGS TO KAATIGS TEAM

Dudaklarım dehşetle aralandı. Sahjara'yı düşündüm... tümüyle samimi hallerini, incecik kol ve bacaklarını, zekice bakan siyah gözlerini ve ürpermeme engel olamadım. Sahjara aşağı inmemişti, bu yüzden önceki gece yaşanan olayların onu etkilememiş olmasını umdum.

"Onu bulmanız ne kadar sürdü?"

"Dört gün," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. Eliyle ağzını kapadı, ardından devam etti. "Clements bu entrikalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu; sandık olayını Sack'ten duyduğunda Ghosh'un tek başına hareket ettiğini düşünmüştü, bu yüzden Sahjara'yı bulma sürecinde bir işe yaramadı ancak tüm çabalarımız sırasında yanımızda oldu. Sack'e gelince, o da bu süre içinde Lahor'dan uzakta kalmaya çalıştı, aksi halde Sahjara'nın nerede olduğunu onun kafasına vura vura öğrenirdim. Onu bulduğumuzda Sahjara gözden ırak bir ahıra kilitlenmişti; ahır derken içinde atlar olan çadırdan söz ediyorum; tek başınaydı, adam kaçmıştı. Ghosh onu, atları beslemesini, kaşağılamasını ve onlara su vermesini sağlayarak sessizce orada saklayabilmişti, işi bitince de yemek yiyebileceğini söylemişti. Sahjara o günlerden sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı."

Gözlerimden yaşlar boşanıyordu. "Ah, Bay Thornfield."

"Sebep olduğum en kötü olay bu değil." Kararsız bir ifadeyle güldü. "Her neyse, bu kadarı yeter. Gidip onu oradan aldık. Elbette tüm bu olanların ardında kimin olduğunu biliyorduk fakat ortada hiç kanıt yoktu; sadece kaçırılma olayı hakkında esip gürleyerek ofisine gittiğimde Sack'in yüzünde gördüğüm şeytani sırıtış söz konusuydu. Şirket o zamanlar gücünün en üst seviyesindeydi, sekreterler ve yazmanlar pire gibi kaynıyordu fakat Ghosh kaçıp gitmişti ve ben, bizim yaptığımız hırsızlığı ortaya çıkarmadan Sack'i suçlayamazdım. Bu yüzden amirlerimin ofislerine giderek Ghosh'un bulunması için onlara yalvardım; amirlerim yüzüme güldüler. Bir imparatorluğun fethi yanında yarım yamalak bir kabadayının ortadan kaybolmasının ne önemi olabilirdi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Size hiç yardım etmediler mi?"

"Yapabilecekleri en iyi şey, Sahjara'yı Cornwall'daki halamın yanına göndermek için ona bir vasi atamaktı çünkü Sahjara Lahor'daki her bir gölgeden ürküyordu ve ben hâlâ Yönetici'nin himayesi altında çalışıyordum. Sardar ona eşlik etmeyi düşündü ama o sıralar annesi hastaydı ve ufukta yeni bir çatışma görünüyordu, biz de Sahjara'yı, ailesinin yanına dönen yaralı bir teğmenin sevecen koruması altında gönderdik. Bu durum Sack'i, ikinci Sih savaşı patlak verene dek uzunca bir süre ondan uzak tuttu ve gerisini zaten biliyorsunuz. Bu ev bana miras kaldıktan sonra görevimi bıraktım ve Sardar'la birlikte arabasıyla çölü aşıp Süveyş'ten Kahire'ye geçtik, ardından da İskenderiye'den buharlı gemiyle buraya geldik."

Acıyı hafifletme arzusuyla saçlarımı çektim. "Sizce Sack beklemekten sıkılıp bu görev için de Ghosh'u mu gönderdi?"

"Kuvvetle muhtemel. O adam aşağıdaki morgda taş gibi kaskatı yattığı için çok mutluyum."

"Sahjara hiç uyandı mı?"

"Evet ama onu Garima Kaur'la yolladık, yani şükürler olsun ki şu an rahatı yerinde. Eğer ona burada bir şey olmuş olsaydı... Jane, hayatımın sonuna dek size borçluyum. Bugüne dek onun için bu kadarını yapmayı başaramadım ben."

"Siz onun için evinizden vazgeçtiniz efendim. Her şeyinizden vazgeçtiniz."

"Saçma. Tanrım, eğer Pencap'ı bir daha göremezsem, bu çok yakında olacak. Sahjara yanımda, Sardar yanımda ve bu eve sahibim, bu benim hak ettiğimden çok daha fazlası."

Uzun zaman öncesine gidip Clarke'ı, Londra'ya kaçışımızı, tek *yuvasının* ben olduğumu söyleyişini anımsadım ve öylesine derin düşüncelere daldım ki neredeyse Bay Thornfield'in, "Ve şimdi sizde gerçek dostluğu buldum Jane," dediğini işitmeyecektim.

Birden midem bulandı ve ürperdim. Kalın taşlarla ve güzel işçilikle örülmüş olan bir duvar insanı birçok kötü durumdan

BELONGS TO KAATIG TEAM

koruyabilir fakat yosun kaplı o yapıya tek bir çatlak açıldığında eskiden sahip olduğunuz kale bir taş yığını halini alır.

Beni bir katil olarak tanırlardı; Clarke'ın, Hugh ve Bertha Grizzlehurst'le ilgili sözleri sanki dudakları kulağıma yapışmışçasına kafamda çınlıyordu.

Bunu aklına getirmeden bir daha asla onun yüzüne bakamayacak, böyle bir işkenceyi hayal edebiliyor musun?

"Jane, nereye gitmişseniz lütfen bana ya da şu an benden geriye kalan şey her neyse ona geri dönün," diye yalvardı pürüzlü bir ses.

Sarsak bir halde kalkarak başımı iki yana salladım. Geceliğimin üzerinde kan izleri, kahverengi bukleleri mum gibi yüzümün her yanına uzanan denizkızı saçlarımla korkunç görünüyor olmalıydım. Bardağımı bir kenara koydum ve kapıya yöneldim.

"Bırakın da..."

"Kendi başıma gidebilirim."

"Kesinlikle gidemezsiniz."

"Yalnız... ben yalnız kalmak istiyorum."

"Gerçekten de istiyorsunuz ve bunu ilk kez istediğinizi gözlemledim. Bu beni gizlice gözlerken gördüğüm o tuhaf gülüşlerin sonu mu demek oluyor? Neticeyi çok kolay bir şekilde hayal edebiliyorum... başınızı cana yakın bir ifadeyle eğmeyeceksiniz, gözlerinizde hiç ışıltı olmayacak. Anlattıklarımın ardından beni alçak biri olarak görüyor musunuz Jane?" diye sordu perişan bir halde. Paltosunun kol kısmı, perdelerin arasından içeriye süzülen yeni doğan parlak günün ışınlarıyla fildişi rengine boyanmıştı.

Kendime engel olamadan, "Sizi bir görgü tanığı olarak görüyorum," dedim soluk soluğa fakat o ne söylemek istediğimi anlayamadı, bunu asla anlayamazdı, bu yüzden koşarak odadan çıktım, merdivenleri tırmandım ve o gün boyunca bir daha dışarı çıkmadım.

YİRMİ DÖRT

Güzel bir manzaradan geçirilerek idam sehpasına götürülen bir adam yolunun üzerinde gülümseyen çiçekleri değil, kütüğü ve keskin baltayı, başının bedeninden kopuşunu ve ağzı açık bekleyen mezarı düşünür. Ben de üzücü kaçışımı ve evsiz barksız dolanıyor olduğumu düşünüyordum. Ah! Bir de geride bıraktığım acıyı.

Dinlenmekten daha çok boğuluyormuşum gibi hissettiğim, fırtınaların beni oradan oraya sürüklediği bir uykunun ardından uyandığımda etrafın karardığını fark ettim. Sessizce kapıya doğru yürüyerek koridora baktım; dışarıda kimse yoktu, yalnızca bir tepsi içinde ekmek, peynir, meyve ve bir şişe şarap bırakılmıştı, ben de bunları çabucak aldım ve kendimi bir kez daha odaya kilitledim.

Karman çorman olmuş saçlarımı bana acı veren bir şekilde örerek, yanıp köze dönmüş alevi canlandırdım. Yiyecek ve içeceklerin yanında bir de not vardı:

Sevgili Jane,

Kapınızın önünde sonsuza dek muhafızınız olmalıydım fakat sizde güven ve emniyet duyguları mı uyandırıyorum yoksa bunları köreltiyor muyum bilemiyorum ve bu yüzden bazı acil düzenlemelerde bulunulması gerek. Rahatsız edilmeyeceksiniz, söz veriyorum ve siz bizden birini rahatsız etmek istediğinizde zili çalar çalmaz hemen isteğinize cevap verilecek. Elimde olmadan beni şahsi olarak çağıracağınızı umut ediyorum fakat şimdiden haddimi daha fazla aşamayacak kadar size borçluyum.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Sahjara evden uzakta, Bayan Garima Kaur'la birlikte kır evinde kalıyor ve seyisler dönüşümlü olarak orada nöbet tutuyorlar. Dün geceki saldırıyı incelerken bunun en iyisi olacağını düşündük; eğer oraya gitmek isterseniz her tür ayarlama ivedilikle yapılır, ayrıca kır evinin içi iyice temizlenip ısıtılmış durumdadır.

Bununla beraber, sizin herhangi bir dileğinizi reddetmek artık bana daha da katlanılmaz geliyor, elimde olmayanlar hariç tabii... Eğer sizin gibi iyi bir kadının asla taşımaması gereken bir yükü hafifletebileceğim bir yol biliyorsanız yalvarırım sadece bana emredin.

Hizmetkârınız,
Charles Thornfield

Bu yanlış anlamanın boyutlarına gülerek kendimi yemek yemeye zorladım; lokmalar dilimin üzerinde kor tanelerine dönüştüler, hepsini yarım şişe şarap ve başıma kızgın bir demirle vurulmuş gibi hissettiğimden Londra'daki günlerimden bu yana aldığım dozdan daha fazla afyon ruhuyla mideme indirdim.

Şu noktayı açıklığa kavuşturmam gerekir ki Jack Ghosh'un artık yaşayan insanlar arasında olmaması beni hiç rahatsız etmiyordu; o adam benim zamanla çok sevdiğim küçük bir kıza zarar vermişti ve zaten kısacık tanışmamız esnasında da bende pek saygı uyandırmamıştı. Hayır, o adam cehennemde çürüse umrumda olmazdı ve zaten öyle de olacaktı fakat içimdeki bendi yerle bir etmişti ve şimdi deniz suları boğazıma dek ulaşmıştı.

Göğsümde düğümlenmiş halde duran korkunun ilmekleri arasından geçerken bütün bir yalanın içinde yaşayabileceğimi anladım; kısmi bir yalanın içinde yaşayamazdım.

Zaten Charles Thornfield'e âşık olmak, hakikatleri ekmek kırıntıları misali onun yoluna bırakmak demekti ve Jack Ghosh'u bıçaklamamı doğru bulmuş olsa bile önceki dört cinayetimi nasıl haklı gösterebilirdim ki? Korkunç bir sayıydı bu. Ne yalan söyleyebilir ne de itiraf edebilirdim; ayrıca ne samimi bir şekilde gerçekleri söylemeden onun duvarlarını yıkabilir ne de içi oyulmuş yüreğimin içindekileri açığa vurabilirdim.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Jane Eyre, Bay Rochester'ın yanından ayrılması gerektiğini, aksi halde karısı değil metresi olacağını anladığında gözleri kupkuruydu ve eski nişanlısı, kalması için ona yalvarmadan önce yüreğinin kan ağladığını zannediyordu. Ben kitabın bu kısmına birçok sebepten ötürü hayranım; sadece güzel olduğu için değil, aynı zamanda benim Highgate Malikânesi'nden ayrılma deneyimimi ve bunu bana yaptıran sebepleri hatırlayarak bile etkilenebildiğim için; onu böylesine seven ve hatası için pişmanlık duyan bir beyefendiyi terk ettiği için diğer Jane'in kahrolası aptal kafasını sarsmak isterdim. Çünkü o gece anlamıştım ki –üstelik gözlerim de yaşlıydı– Sahjara'yı her ne kadar taparcasına sevsem, Bay Singh'e saygı da duysam da ona sahip olamadan, bitip tükenmek bilmez günler boyunca Bay Thornfield'i sevemezdim.

Parmaklarım onun kır saçlarında, alnım köprücük kemiğinin üzerinde, çırılçıplak bedenlerimiz uykuda birbirine sokulmuş halde ya da dudaklarım onun pürüzlü şakaklarında dururken ömrümü geçirebilirdim. Sonuçta ben aşk için parmaklarımı bir erkeğin parmaklarına dolamak ya da onu ensesinden öpmekten daha fena şeyler yapmıştım, öyle değil mi? Fakat tümüyle aç kalma, susuzluktan ölme olasılığı ve masanın üstünde duran suyla aramda hiçbir şeyin olmaması durumu... bunu kimsenin yapabileceğini düşünemiyorum.

Pekâlâ, diye karar verdim gece yarısına doğru, gözlerim kıpkırmızıydı, başım zonkluyordu. *Eskiden yaşadığın gibi yaşayacaksın ve neticede hayat müphem bir şeydir; bu yüzden acı, günün birinde kaçınılmaz bir biçimde geçecektir.*

Ancak hâlâ ortada Highgate Malikânesi meselesi vardı, bu yüzden Londra'dan gelen o korkunç mektubu buldum ve titreyen parmaklarımla zarfı açtım.

SNEEVES, SWANSEA VE TURNER

No. 29C Lisle Caddesi,
Westminster

BELONGS TO KAATIG TEAM

Sevgili Bayan Steele,

Mektubunuzu Bay Swansea'ye göndermiş olmanıza karşın kendisi altı yıl önce vefat etmiş bulunmaktadır, bu durum da benim yurt dışından dönüşümü gerekli kılmıştır; bu cihetle, bilmenizi isterim ki size yazan Bay Cyrus Sneeves'tir. Eğer beni yukarıdaki adreste ziyaret edebilirseniz, durumunuzu size daha açıkça anlatabileceğimi zannediyorum; aslına bakarsanız, temelli olacağını düşündüğüm bir hatayı düzeltmek gibi beklenmedik bir fırsatı bulabildiğim için bunu yapmayı görev sayıyorum.

Ortağımın kaybı beni ziyadesiyle üzdü ancak başvurunuzun beni bulmuş olması da beni sevindirdi. Ketum tavrımı mazur görün fakat bu o kadar hassas bir mesele ki mürekkep ve kâğıda dökmek affedilmez bir suç olur. Hatta şayet sözüme güvenebilirseniz skandallardan nefret eden avukatlar bile vardır ve ben de kendimi bu avukatlar arasında sayarım.

Naçizane,
Av. Bay Cyrus Sneeves

Ağırlıksız bir heyecan içimi kaplarken kanım damarlarımdan çekiliyormuş gibi oldum.

Artık Highgate Malikânesi'ni sevmeye başladığım insanların elinden zorla alabileceğim düşüncesiyle kendimi kandırmıyordum ancak eğer mülkün bana ait olduğu açıkça belli olursa belki de darağacı şiirleri yazmak zorunda kalmaz ya da belki de bunları, Chelsea'de göreceli bir lüksü olan küçük bir apartman dairesinde yazabilirdim. Bay Thornfield'den herhangi bir şekilde çalışan ya da at talebinde bulunmamalıydım; sadece güzelce yaşayabilecek kadar bir maaş isterdim ve diğer giderlerim yazdıklarımdan karşılanırdı. Sonuçta Bay Thornfield, işlerinden çıkmış olan beyaz hizmetçilerin her birine biner sterlin vermişti; elbette Bay Thornfield'in biraz olsun yakınlık duymuş olduğu bir kadın olarak ben, Highgate Malikânesi yasal olarak bana aitken ondan yardım talebinde bulunabilirdim, öyle değil mi?

Ve düşün, senede iki kez... hayır, ayda bir kez, ayda bir kez olması

BELONGS TO KAATIES TEAM

konusunda ısrar edebilirsin... Bay Sneeves'e bir çek ve belki de bu çekle birlikte bir de mektup gönderilebilir! Eğer mektupları sende olursa, aynı Highgate Malikânesi'nde olduğu gibi yanındaymış gibi hissedebilirsin.

Gözlerimi kuruladım. Bu çok ideal bir yaşam olmayacaktı, bir zamanlar kalbimin olduğu yerde küçük bir oyukla yaşayacaktım fakat gayet makul, ölümü beklemeyi daha katlanılır kılan bir yaşam olacaktı.

Bana dokunamadığına göre orada ya da Londra'da olmam onu ne ilgilendirirdi? Bira ve istiridyeden oluşan yemeğimi çıkarabilecek kadar iyi bir yazar olarak görülmüştüm; eğer ona döktüğüm sevgi sözcüklerini, sallanan ağacımdan aygın baygın dökülen çiçekleri dile getirmekten ziyade kaleme alsaydım çok daha iyi olurdu; istediği zaman bunları yeniden okur, dilediği takdirde bir çekmeceye koyabilirdi ve aşkımın da, gecenin bir yarısı fısıldanan sözcüklerin başaramadığı kadar kalıcılığı olurdu.

Bay Thornfield'in ilk notunu, bileğim hakkında yazdığı notu, şans eseri saklamıştım; notu şömine rafının üzerine koymuş ve çöpe atmayı unutuvermiştim. Ayağa kalkarak bu eseri almaya gittim; birkaç saniye boyunca yazısındaki *e* harflerinin kıvrımlarını inceledim, daha sonra da bu notu, en son not gibi dikkatle katlayıp her ikisini de bir mürebbiye için uygun olacağını düşünerek Covent Garden dışındaki ucuz bir mağazadan aldığım gri bir el çantasına koydum.

Daha sonra uğradığım katliamı incelemek üzere aynaya doğru gittim; yüzüm öyle ufaktı ki neredeyse tamamı kızarmış gibi duruyor ve gözlerim ise o kadar büyüktü ki akları birer kan havuzu gibi görünüyordu. Yüzümü soğuk suyla yıkamanın biraz faydası oldu ve kendime tekrar baktığımda Bay Thornfield'den kaçıp Bay Sneeves'i bulmanın yanında Londra'ya gitmek için üçüncü bir sebep olduğunu fark ettim.

Highgate Malikânesi'ne dair bu kasvetli meseleyi yoluna koyabilsem güzel olmaz mıydı?

Ne yapacağıma karar vermiş bir halde Patience Yenge'nin çok güzel, yepyeni aksesuarlarla, mor ve leylak renginin her tonun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da perdelerle, kışın gökyüzünde parlayan ay ışığının o melankolik küf rengiyle kaplı olan eski odasına bakmak için bir an durdum... ve daha sonra da eşyalarımı toplamaya başladım.

Eşyalarımı düzenlemek çok zor olmamıştı ve gecenin geri kalan kısmını afyon ruhunun yumuşacık puslu etkisinde geçirdim, yalnızca ufak dozlar almak için durdum ve sonunda bıraktıktan birkaç saat sonra yatağıma yığıldım. Tüm odayı ışınlarıyla yıkayan güneş beni erkenden uyandırdı çünkü perdeleri çekmeyi unutmuştum fakat böylesi daha iyi olmuştu ve saçımı dikkatle yaptım ama her zamankinden daha gevşek bir şekilde topladım. Bavulumu aldım, alt kata taşıdım ve antrede bıraktım.

İçimdeki korkak, Bay Thornfield'i tamamen görmezden gelmek ve ahırlardaki Singhlerden birine beni şehre bırakmasını söylemek istiyordu. Fakat onun o alaycı ifadeli alnında oluşan derin uçurumları düşündüğümde durumumu izah etmem gerektiğini, aksi halde, *Anlattığım korkunç şeylerden sonra beni alçak biri olarak mı görüyorsun Jane?* sözlerini düşünüp delireceğimi biliyordum. Bu yüzden oturma odasına ve yemek salonuna gittim ve her ikisini de ıssız bir halde buldum, sonra onun çalışma odasına yaklaşarak kapıyı çaldım.

"Gir."

İçeri baktım; Bay Thornfield aceleyle bir mektup kaleme alıyordu fakat ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak yanıma geldi. Ya eldivenleri temizlenmişti ya da kendisinde birkaç çift vardı çünkü eldiveninin kumaşı tertemizdi ve kravatı güzel bir şarap tonundaydı fakat keskin hatları altındaki avurtları çökmüştü ve gözleri açıkça bir selamla mı yoksa bir bedduayla mı karşılaşacağını sorguluyordu.

"Kahramanımız ortaya çıkmış." Bu sözlere eşlik eden gülümsemesi hafifçe parıldayan bir orak şeklindeydi. Bana doğru yaklaştı. "Ah Jane, onca zaman ağladınız mı siz?"

"Biraz."

"Tanrı yardımcımız olsun, yerden göğe kadar haklısınız, sa-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

dece ben bunu görmeye dayanamıyorum. Sanırım ıstırabınızın üzerimde nasıl bir etkisi olduğunun farkında değilsiniz."

"Belki de değilim," diye cevap verdim, gözlerimden bir damla daha kaçıp giderken.

Bay Thornfield gözyaşımı neredeyse saygı dolu bir dokunuşla sildi, ardından bir sandalyeyi işaret etti ve birden çalışma masasının ardına döndü. "Siz nadide bir kuzu, ben de üzerinize titreyen ve kuzusunu kurtlar tarafından parçalanmış bulan bir çoban olsaydım içim ancak bu kadar acırdı fakat Tanrı'ya şükür ki siz bir kuzu değilsiniz, dişi bir aslansınız ve benim yetersiz himayeme de ihtiyaç duymuyorsunuz. Ancak ben yine de bunu bir şekilde telafi edeceğim."

"Acaba..." Sandalyeye oturarak tereddütle konuştum. "Maaşımda ufak bir artış olsa iyi olurdu."

"Elbette." Bay Thornfield çekmeceden çek defterini çıkarmaya girişmişti bile. "Ne kadar?"

"Ne kadar uygun görürseniz Bay Thornfield."

Hızlı bir kalem hışırtısı sesi işitildi. "Yüz sterlin yeterli mi?"

"Bana yüz sterlin borçlu değilsiniz!" diye bağırdım.

"Sabahın bu vaktinde bu kızın saçmalıklarını dinlemek zorunda mıyım ben?" diye mırıldandı kurutma kâğıdını alarak. "İşte... tarih, fen, davranış ve güzel konuşmayla ilgili derslerin atlarla ilgili konulara çevrilip anlatılması da dâhil olmak üzere önceki ödemeleriniz burada, sağlık durumlarıyla ilgili yaşanan talihsizliklerden bahsetmiyorum bile. Daha fazlasını isterseniz söylemeniz yeterli."

Yutkunarak, çeki iki mektupla birlikte çantama koydum. Bunu yaptım sevgili okurum çünkü Jane Eyre'ın ilk etapta o evi terk edişi haricinde yaptığı en aptalca şey, inci kolyesini ve Bay Rochester'ın memnuniyetle kendisine verebileceği servetinin yarısını almadan evden ayrılışı olmuştu. Üzerinde beş kuruş olmaksızın yabani doğanın içine atıldığı sırada kendisini bir ayı yemiş olsaydı bu ayının pençesini sıkıp onu tebrik edebilirdim.

"Hâlâ ne kadar keyifsiz görünüyorsunuz," dedi Bay Thor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nfield, heyecanla bakan gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Hadi benden içinde değerli taşlarla süslü kıyafetler giyen oyuncak bebekler olan yarım milyonluk bir sandık haricinde bir şey daha isteyin ki size evet diyebileyim, o sandık bendeyse ne olayım."

"Sandıkta o kadar var mı?"

"Evet, lanet olası şeyin canı cehenneme."

Boğazımı temizledim. "Bay Thornfield, buraya, size eşyalarımı topladığımı söylemek için geldim."

Bay Thornfield pek şaşırmış gibi görünmedi ve çok geçmeden bunun nedenini anladım. "Önce benimle kahvaltı etmek ister misiniz yoksa kahvaltınızı Sahjara'yla edebilmeniz için eşyalarınızı kır evine mi taşıtayım? Benimle kahvaltı etmeyi hazmedebilirseniz bana eşlik etmenizden mutluluk duyarım ama Sahjara'yı görmek istiyorsunuzdur."

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Bay Thornfield, Highgate Malikânesi'nden ayrılıyorum. Burada kalamam."

Bay Thornfield'in beni, incindiğini görmekten çekindiği bir kuzuya benzettiğini söylemesinin üzerinden sadece birkaç saniye geçmişti; yazdığım sözleri kolumun derisine kazımış olsaydım bile kesikler canımı onun yüz ifadesi kadar acıtmazdı. Charles Thornfield karşı çıkmaktan çok uzak bir tavırda, şaşkınlık içinde donup kaldı, ardından da sanki pek de beklenmedik olmayan bir yumruk yemişçesine hafifçe çöktü.

"Hayır, sebep o değil," diye savundum kendimi. "Sebep anlattığınız hikâye değil, yaşadığım sıkıntı da değil; çektiğiniz bütün acıları dinlemek isterim ve sizin için binlerce kez daha bıçağımı çekerim ama korumanız altındaki çocuğa göz kulak olmamı isteyemezsiniz."

"Neden isteyemeyecekmişim?" diye sordu boğuk sesiyle.

"Çünkü... çünkü benim bir katil olduğumu biliyorsunuz."

"Tanrı aşkına Jane, bu bizi birbirimiz için çok uygun bir çift yapar. Birbirimizi tuzluk ve biberlik gibi tamamlarız ve Sardar pazar günleri bahçede bize vaazlar verebilir."

Bana hızla bu sözleri söyledikten sonra Bay Thornfield'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

omuzları dikleşti fakat bu sadece bir cesaret gösterisiydi çünkü gözlerimin içine, sanki tüm kaçırdığım sapaklar bir harita gibi orada görünüyormuşçasına dikkatle bakıyordu.

"Ben... Yani elbette, siz iki savaş gördünüz," diye kekeledim. "Bu aynı şey değil."

Charles Thornfield kesik kesik nefes aldı fakat konuşmaya başlamak yerine elini dudaklarının üzerinde gezdirerek umutsuzca gözlerini kapattı.

"İşte bu yüzden kalamam," diye bağırdım. Çalışma masasına doğru koşarak ok fırladıktan sonra titreşen yay gibi narince titreyen eldivenli ellerini tuttum. "Bana her şeyi anlatabilir ve bendeki değerinizi asla eksiltmezsiniz ama bu yarı güven durumları, Hz. Süleyman'ın bebeği ikiye bölme emrine benziyor*. Böyle hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bizzat biliyorum çünkü *bildiğiniz* gibi benim geçmişime dair sırlarım var ve böylesi doyumsuz bir karaktere sahipken bu geçmişe dair ufak tefek parçaları paylaşmak asla yeterli olmayacak. Hepsini, her bir sefil günahımı size düşünmeden söylemeli ve sizden de aynı şeyi yapmanızı istemeliyim, beni reddettiğinizde de aşağılık, bencil ve şimdiye dek gördüğünüz en nefret dolu insan olurum."

"Bu şimdiye dek işittiğim en büyük iftira," dedi Bay Thornfield kupkuru bir sesle. Ellerimi kendi ellerinin içinde çeviriyor ve özenle tutulmuş halde durdukları yere bakarak onları inceliyordu. "Sözlerinizi hemen geri alın. Siz asla nefret dolu biri olamazsınız. Ve Sahjara da..." Başını iki yana salladı, hâlâ gözlerini

---

* İncil'de Krallar bölümünde Hz. Süleyman'a dair anlatılan bir kıssa. Kıssaya göre iki kadın Kral Süleyman'ın huzuruna gider ve kadınlardan biri, aynı evde yaşadığı diğer kadının gece yatarken kendi çocuğunu yanlışlıkla ezerek öldürdüğünü ve daha sonra ölü bebeği arkadaşının koynuna koyarak hayattaki bebeği aldığını iddia eder. Diğer kadın bunu yalanlar. Bunun üzerine Süleyman emrindekilerden bir kılıç getirmelerini ister, söylediğine göre bebeği ikiye keserek her iki kadına da birer parça verecektir. Bunu duyan kadınlardan gerçeği söyleyeni, Süleyman'ın bebeği kesmemesi için feryat eder, diğer kadınsa öneriyi kabul eder. Böylece bebeğin gerçek annesinin kim olduğu anlaşılır. *–çn*

BELONGS TO KAATIG TEAM

yerden ayırmıyordu. "Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ya da Sardar'a."

"Onlara her şeyi mahvettiğimi, her zaman her şeyi mahvettiğimi söyleyin."

"Kesin şunu," diye homurdandı. "Bu korkunç hata bana aitti. Siz genç bir kadınsınız; zekisiniz, güzelsiniz, hayat dolusunuz. Neden hayaletlerle dolu bir evde, iki mahvolmuş adamla yaşamak isteyesiniz ki?"

"Ama bu benim hiç umrumda olmadı ki! Sadece sizin, benim cesetlerin nereye gömüldüklerini bilme isteğimden bağımsız bir şekilde bu hayaletleri görmeniz gerekiyor. Ben her zaman çok fazla şey istedim efendim; beni istememeniz sizi hatalı biri yapmaz."

"Ben hiçbir zaman sizi istemediğimi söylemedim."

"Şimdi söyleyebilirsiniz," diye yalvardım ona kalbim deli gibi çarparken.

"Hayır." Bay Thornfield sonunda başını kaldırıp baktı. Onu için için yiyip bitiren şey her neyse kemiklerine işlemiş olmalıydı. "Bunu *söyleyemem* Jane."

"Tanrı yardımcım olsun, bu delilik." Çalışma masası üzerine yarı oturarak öne doğru eğildim, rengi atmış yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydım. "Gerçeğin hepsi, istediğiniz bu mu yani... Sizinki karşılığında benim gerçeklerim, öyle mi? Bu hayatıma mal olabilir, ben... Ghosh bana saldırdığında neler olduğunu biliyorsunuz ve..."

"O nefsi müdafaaydı, sizi..."

"Ama bu umrumda değil, beni sevdiğiniz sürece umrumda olmazdı. Eğer beni sevseydiniz yeryüzündeki en mutlu kadın olurdum. Her kadın olurdu."

"Hayatımdaki en son kadın mutlu olmamıştı."

Aynı anda hem arzu duyarak hem de kendimizi tutmaya çalışarak dudaklarımız aralanmış, gözlerimiz alev alev yanıyorken öylece duruyorduk. Eğer gittikçe yaklaşan ayak sesleri duymasaydık o odada başka şeyler de yaşanabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben geri çekilince Bay Thornfield, "Jane!" diye itiraz etti fakat o ayağa kalkarken ben de arkamı dönüp kendimi toparladım, böylece kendinden emin bir kapı tıklatmasının ardından kapının açıldığını ve Müfettiş Sam Quillfeather'ın odaya girdiğini şöminenin üzerindeki aynadan ilk olarak ben gördüm.

Çığlık atmadım fakat atmama ramak kalmıştı.

"Ah, hayret doğrusu, böyle birden içeri dalarken aklımdan ne geçiyordu acaba?"

Dişlerim bir mengene gibi sıkılmış ve gözlerim aynaya sabitlenmiş vaziyette Bay Quillfeather'ı baştan aşağı süzdüm. Yaşlanmıştı ama ufalmamıştı; sadece eski püskü kürk şapkasını çıkarırken uçuşan gümüşi, dağınık saçları değil, gövdesinin sürekli öne doğru eğilmesi ve burnunun, çenesinin ve kaşlarının abartılı kavisleri de durmaksızın hareket halindeymiş gibi bir izlemin uyandırıyordu.

"Quillfeather." İşverenim çabucak tarafsız yüz ifadesini takındı fakat bu ifade yüzünü sadece fırtına sonrasında mahvolmuş bir sahil şeridine çevirdi.

"Kileri inceledikten sonra geleyim mi?" diye sordu Bay Quillfeather, sesinde hâlâ o eski sorgulayıcı iniş çıkış vardı. "Görüyorum ki vaktinden önce gelmişim... Evet, tam üç dakika! Beni affeder misiniz? Ben şimdi..."

"Hayır, hayır, önemli değil." Bay Thornfield öksürdü. "Müfettiş Sam Quillfeather, sizi Sahjara'nın mürebbiyesi Bayan Jane Stone'la tanıştırabilir miyim?"

Bu durumda yapılacak hiçbir şey yoktu; yumruklarımı zorla açtım ve darağacına bakmak üzere döndüm.

Seni hatırlamayabilir, aradan geçen onca sene ve onca acının ardından hatırlamayabilir, dedim kendi kendime.

Sam Quillfeather, gösterişli bir tavırla eğilerek uzattığım elimin üzerinden beni başıyla nazikçe selamladı. Daha sonra alacalı ela renkli ve her zaman dikkatli olan gözleri benimkilerle buluştu ve bu gözlerde bir alev canlandı; artık yakalanmıştım. Çünkü ortadan kaybolmadan önce Highgate Malikânesi bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aitti, şimdi yine buradaydım ve Quillfeather'ın beni hatırlamaması mümkün değildi.

"Zannedersem Bayan Stone, öyle değil mi?" diye açıklık getirdi meseleye. "Sizi yeniden buralarda görmek çok güzel. Kırsal bir bölgede bu kadar genç yaşta dul kaldınız demek?"

"Doğrusunu istersen hayır, kendisi buraya Londra'dan geldi."

Bay Quillfeather beni inceledi, ardından zaten gergin olan ortama bir de Bay Thornfield'in merak dolu bakışları eklendi ve müfettiş elini havada salladığı sırada ben de tam kendimi şömine ateşinin içine atmanın faydalarını aklımdan geçiriyordum.

"Elbette, elbette, bir an için onu başkasıyla karıştırmış olmalıyım sanırım. Yaşlandıkça her şey ve herkes bana, şey, tamamen başka şeyleri ya da başka kişileri anımsatmaya başlıyor. Tanıştığımıza sevindim Bayan Stone."

"Ben de öyle," diyebilmeyi başardım.

Zemin sanki ayaklarımın altında bir çukur gibi açılıyor, yerçekimi tepetaklak oluyordu.

"Bayan Stone bu korkunç olaylardan etkilendi mi?" diye sordu Bay Quillfeather Bay Thornfield'e nazikçe hitap ederek.

Ceset silsilesi, ah Tanrım, hepsini biliyor olmalı, ilk olarak Edwin'i kesin biliyordur, ardından büyük olasılıkla Vesalius Munt'u ve şimdi de gömülmesi gereken bir başka ceset daha var ve ben burada...

Bay Thornfield bir an bile tereddüt etmedi. "Hepimizi alarma geçiren sesler üzerine aşağıya ilk olarak Bayan Stone indi ve Jack Ghosh onu yaraladı fakat neyse ki Ghosh çoktan kan kaybetmeye başlamıştı. Elbette sana pencereyi ve camı göstereceğim ama her şey son derece açık ve net. Hoşnut tavrımı mazur gör ama kendi ipini kendisi çekti Quillfeather."

"Mazur görecek bir şey yok güzel dostum! Bunun ardında Sack'in olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

"Şüphelenmemek için ahmak olmak gerek."

"Evet, evet, bunu aramızda hallederiz, öyle değil mi? Genç hanım ne şekilde yaralandı?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Kafa derisi yırtılması. Yarası fazlaca kanama yaptı ama o neredeyse hiç ses çıkarmadı. Bana sorarsan o alçak herif sırf bunun için bile ölebilirdi ve ben de ona uğurlar olsun derdim." Gözleri onu yalanlamam için bana meydan okurken bile Bay Thornfield en mağrur ses tonuyla homurdandı.

"Yaranızı görebilir miyim Bayan Stone?" diye sordu Sam Quillfeather nazikçe.

Ne yapabilirdim ki? Başımı eğdim ve Bay Thornfield planlı olmadığını düşündüğüm narin bir dokunuşla ensemi elleri arasına aldı ve Bay Quillfeather olayı ayıpladığını belirten sesler çıkardı. "Yazık Thornfield, çok yazık," dedi ve ensemde hissettiğim hafif bir baskıdan sonra iki adam gerilerken ben de başımı kaldırdım.

"Bunun sadece ufak bir saldırı olması büyük şansmış." Bay Quillfeather bir kez daha onay almak üzere Bay Thornfield'e döndü ve o da kısaca başıyla onayladı. Daha sonra müfettiş tekrar bana baktı.

"Ufak bir yara ve şanslı bir kurtuluş," diye tekrar etti. "Doğrusu bu... bana bir şeyi hatırlatıyor Bayan Stone?"

Yırtılmış bir elbise kolu ve bir hendeğin dibinde ölü vaziyette yatan bir kuzen. Birden ağzım kurudu.

"Jane, neden biraz uzanmıyorsunuz?" diye önerdi Bay Thornfield, kaşları arasındaki çizgi giderek derinleşiyordu. "Zor zamanlar geçirdik ve en büyük zorluğu da siz yaşadınız. Oturma odasına gidin ve dinlenmeye çalışın. Ben de Quillfeather'a bilgi verdikten sonra gelirim, olur mu?"

"Yapmanız gereken şey tam da bu. Tek başınıza gidebilir misiniz Bayan Stone?" diye sordu müfettiş endişeli bir ifadeyle öne doğru eğilerek.

"Evet," dedim. "Lütfen siz rahatsız olmayın."

"Birazdan ayrıntılı bir şekilde konuşuruz," dedi Charles Thornfield, sesi sevgi dolu olduğu kadar gergindi de. "Uyuyabilirseniz uyuyun ama bizim işimiz bir saatten uzun sürmez."

"Acele etmeyin. İzninizle beyler."

Koridora çıktığımda bir anlığına durdum; hazırlamış olduğum valizime attığım tek bir bakış beni, onu geride bırakmaya ikna etti. Bay Thornfield olmadan, o valizin içinde istediğim hiçbir şey olamazdı ve çekle mektup koleksiyonumu el çantamda taşıyordum. Önce yürüdüm, sonra koşmaya başlayarak ahırlara gittim ve Nalin'in eyerlenmesini istedim. Bay Thornfield'in bana vermiş olduğu atı çalarak hızla köye doğru gittim.

BELONGS TO KAATIES TEAM

YİRMİ BEŞ

Bazıları geçmişte yaşanan acı dolu deneyimleri hatırlamanın keyifli olduğunu söyler ama bugün bile üstü kapalı bir biçimde anlattığım o anlar aklıma geldikçe içim sıkılıyor. Bedensel sıkıntıyla birleşen o ruhsal çöküş, öyle üzücü anıları canlandırır ki asla aklıma getirmek istemem.

Güçlü kuvvetli kısrağı handakilerin himayesinde bırakarak onlara, hayvanın Highgate Malikânesi'ne götürülmesine dair kesin talimatlar verdim ve göndereceksi adamın ücretinin ödeneceğini söyledim; bu işi hallettikten sonra, darağacı şiirleri yazarak biriktirdiğim ve henüz eritemediğim stoğumdan çıkardığım bozukluklarla bir sonraki arabada kendime bir yer ayırttım. Daha sonra kendime bir penilik bir dürüm aldım ve hanın önündeki bir banka oturarak yemeye başladım, önümde uzanan kilometrelerin tıpkı Thames nehri gibi yavaş ve kasvetli akıp gideceğini biliyordum.

Aşağı yukarı bir saat avantajlıydım; atla hana gelişim sadece on dakika sürmüştü. Bu arada araba da yarım saat sonra hareket edecekti ve *belki de Bay Quillfeather, Bay Thornfield'e henüz bir çocuğu kayalıktan aşağı ittiğimi ve müdürü boynundan bıçakladığımı söylememişti ve belki de...*

"Bayan Stone?"

Neyse ki dürümün son lokmasını da zorla yutmuştum, aksi halde boğulurdum; Bay Singh, sıcacık giysilerle sarmalanmış, bir kâğıt tomarını kolunun altına almış halde karşımda duruyordu ve ağır ağır akan yaya selinin içinde kafası özenli bir biçimde safir mavisi türbanla sarılmış olan tek kişi oydu (kendisine atılan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düşmanca bakışların sebebi de kuşkusuz buydu). Bay Singh'in yanında küçük bir cep defterine bir şeyler kaydeden Garima Kaur vardı; incecik ve kupkuru yüzü her zamankinden daha karamsar görünüyordu, gözleriyse kafatasının oyukları içinde kaybolmuştu.

"Ah!" diye bağırdım olduğum yerde büzülerek. "Burada ne yapıyorsunuz Bay Singh?"

"Vekilden Charles için boş ölüm sertifikaları alıyoruz. Teçhizatımız tam değil ve bugün Bay Sam Quillfeather'la buluşacağız."

"Evet, kendisi şu an evde."

Söylediklerimin kulağa pek doğru gelmediğini biliyordum ve bundan nefret ediyordum. Bay Singh, Bayan Kaur'a dönerek onunla Pencap dilinde konuştu. Bana merak ve ne olduğunu çıkaramadığım başka bir duygunun karışımıyla öyle tuhaf bir ifadeyle baktı ki gözlerimi ondan kaçırdım; bu yüzden göz ucuyla sessiz bir talebin ardından Bayan Kaur'un tekrar Highgate Malikânesi'ne doğru hızla yürümeye başladığını gördüm sadece.

"Sizinle yalnız kaldık Bayan Stone, siz başka türlüsünü arzu etmiyorsanız tabii," dediğini işittim Bay Singh'in.

Gözlerim öylesine bulandı ki bir an dünyayı bir gölün dibinden görüyormuş gibi hissettim; biraz sonra oturduğum bank gıcırdadı ve bir el dirseğime dokundu.

"Neler oluyor Tanrı aşkına... Bir şey mi oldu Bayan Stone?"

"Söz etmeye değer bir şey yok."

"Bayan Stone, lütfen bana vereceğiniz sırrı ölünceye dek saklayacağımı bilin."

"Mesele size güvenmemem değil."

"O halde lütfen beni iyi olduğunuz konusunda ikna edin," diye üsteledi daha da ısrarcı bir şekilde.

Aradan birkaç saniye geçti.

"Pek iyi değilim," dedim sonunda boğulurcasına. "Bay Thornfield'in yanında kalamam."

Bu küçük köyün dar kafalı, sosis kokan halkının, başını pal-

tosuna gömerek sessizce ağlayan bir mürebbiyenin omzuna kolunu dolamış, İngiliz giyimli bir Sih hakkında ne düşündüğünü tahmin etmek imkânsızdı çünkü herhangi bir şey göremiyordum. Birçok kişinin bakışını üzerimizde toplamış olsak da Bay Singh'in bu hareketi iki farklı işe yarıyordu; yüreğim acıyordu, bu yüzden bu basit hareketin verdiği rahatlıktan hoşlanmıştım ve eğer zalim yazgım ve yitirdiğim aşkım için üzülürsem ona, aynı zamanda idamdan kaçmak için Londra'ya kaçtığımı açıklamak zorunda kalmazdım.

"Evet, işte... bu daha iyi," dedi ben rahatlarken. "Bayan Stone, olayları bu seviyeye neyin getirdiğini sorabilir miyim?"

Ondan uzaklaştığımda gri gözlerinin şefkatle parladığını gördüm. Bana mendilini verip omuzlarımdaki sarsıntı azaldığı esnada sabırla yanımda otururken gerçekten onunla konuşmak istediğimi ve araba yola çıkmadan önce hâlâ on beş dakikam olduğunu fark ettim.

"Böylesi bir olay çıkardığım için beni affedin."

"Olay falan çıkarmadınız."

"Yani sadece... o alçak adamı öldürdüğüm gece Bay Thornfield bana kız kardeşinizden, sandıktan ve Sahjara'nın kaçırılmasından bahsetti, ikinizin böyle bir kâbusun içine sürüklenmiş olmanız korkunç bir şey ve ben sizin onurlu insanlar olduğunuzu biliyorum ama Bay Thornfield bir katil olduğunu söylüyor ama kimi nasıl ve ne zaman öldürdüğünü söylemiyor, beni istemediğini de söylemiyor, önem arz eden hiçbir şeyi söylemiyor, ne bana dokunuyor ne de güveniyor ve ben bu duruma daha fazla *dayanamıyorum*."

"Ah," dedi Bay Singh. "O halde üzüntünüz kısmen benim yüzümden ve ben fena halde kusurluyum."

"Hangi konuda?"

"Charles'ın canlı insanlara dokunmayı reddetmesi konusunda."

Ağzım uzunca bir süre açık kalmış olmalı ki Bay Singh parmak uçlarını sakalında gezdirerek kısa bir müddet düşündükten sonra devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Charles bana öykünür, her zaman bana özenmiştir. Ona engel olmaya çalıştığım zamanlarda bile. Fakat özellikle değinmeye çalıştığım nokta şu ki Bayan Stone," dedi Bay Singh sözlerini kafasında ölçüp biçerek, "ben hem dindar hem de keşiş gibi yaşayan bir insanım ve sanırım Charles bu ikisini karıştırmış olmalı. Ben hiç evlenmedim. Evliliğe ya da evliliğin beraberinde getirdiği zevklere ilgi duymuyorum."

Ona baktım, evet, fakat Bay Singh istifini bozmadı. "Öyleyse hiç âşık olmadınız."

"Söylemek istediğim şeyin bununla ilgisi yok," diye düzeltti beni nazikçe.

"Ah. Siz..."

Elimde olmadan duraladım; Bay Singh hafif bir şok geçirdikten sonra başını iki yana salladı.

"Hayır," diye yanıt verdi kesin bir ifadeyle. "Ah, sizi anlıyorum... Affedersiniz. Evet, elbette Charles'ı seviyorum ama hayır."

Biraz daha düşündüm. "Bir rahip gibi mi yaşıyorsunuz? Kendinizi Tanrı'ya ve okuyup anlamaya mı adadınız?"

"Aynen öyle," diye onayladı sözlerimi ve yüzünü tekrar gölgeler kapladı. "Fakat şunu anlamalısınız ki bedensel isteklerle baştan çıkmamış kimseler için bakir kalmak çok kolaydır ve ben hep böyleydim... Ayın doğuşunu seyretmek, yeni bir baharatı denemek, *chakkar*la pratik yapmak ama onu hiçbir zaman hiçbir şeye zarar vermek için kullanmamak bana yetti. Küçükken bir ağacın altında oturduğumu ve Tanrı'nın beni, ruhumu özünden yakıp kül edecek ilahi bilgilerle donatmasını beklediğimi hayal ederdim. Eğer Tanrı bana sabahları demli kahve içmeyi bırakmamı söylese ben bunun eksikliğini derinden duyarım ve bu yüzden Tanrı benim fedakârlığımı onurlandırır. Fakat ben yapmaktan kaçındığım şeyi arzulamıyorum ki aslında bu bir yoksunluk değil. Bu yüzden ben de, bu sonsuz cehaletim içinde, Charles'ın yapmış olduğu bu büyük hataya katkıda bulunup bulunmadığımı merak ediyorum."

BELONGS TO KAATIGS TEAM

"Söylediklerinizin hiçbirinden fena halde kusurlu olduğunuz anlaşılmıyor."

"Öyleyse size gerektiği gibi yardım edemedim."

"Neden bana yardım edecekmişsiniz?"

"Neden etmeyeyim? Fakat ben Charles'a yardım etmeyi kastetmiştim," diyerek iç geçirdi. "Hayatına, bedenine yardım etmeyi... Size Guru'da bu tür fedakârlıkların olduğunu daha önce de söylemiştim fakat savaş çoktan ardında bir yaralı bırakmışken insanın kalkanını kaldırmasına gerek yoktur."

"Görünüşe göre yine de korkacak çok şeyiniz var," diye anımsattım ona Jack Ghosh'un yumuşacık boğazımı sıkan parmaklarını hissederek.

"Bu yepyeni bir savaş," diye düzeltti sözlerimi kaşlarını çatarak. "Sizin de bahsettiğiniz durumlar haricinde eski savaşlarımızın burada aklımızdan çıkmayacağını hiç düşünmemiştim... Bize ait savaşların. Bana sorarsanız bu çok garip. Bizim olmasa bile Sahjara'nın iyiliği için bu sandık meselesine artık bir nokta konmalı."

Ve ben de bu durum için elimden gelen yardımı yapacağım, diye ant içtim kendi kendime.

Bay Singh'in yüzü bembeyaz kesildi. "Charles nasıl ya da ne zaman cinayet işlemiş olduğunu söylemediyse bile kimi öldürdüğünü söyledi mi?"

Başımı iki yana salladım.

"O halde katil olduğunu söylemesine inanmayın," dedi boğuk bir sesle. "Düşündüğüm kişi haricinde başkalarını da öldürmediği sürece bu konuda onun sözüne güvenilmez."

"Ona hangi konularda güvenilebileceğini bilmiyorum; mesela bana, Pencap'tan sürgün edilme fırsatını asla kaçırmamış olması gerektiğini söyledi."

"Onunla aynı fikirdeyim." Sesi şimdi bir gıcırtı, taşa sürtünüp bilenen bir kılıç gibi çıkıyordu. "Lahor'u seviyordum ama bir imparatorluğun kendi kendini baltalamasını seyretmekten hoşlanıyor muydum? Hepimizin aslanlar gibi olması gerekiyordu

ama bazılarımız tüyleri kırkılmamış köpekler gibi davrandık. Neden bizim savaşçı olduğumuzu düşünüyorsunuz Bayan Stone? Gurularımız insanı yakıp kavuran kumlarla kaplı halde kızgın demir plakalar üzerinde oturtulmuş, daha sonra büzülerek kemiklerini kıran ham derilere iğnelerle dikilmiş, kafalarına kazıklar sokulmuş ve beyinleri hâlâ canlıyken yerlerinden alınmış diye mi? Benim halkım hayvanlar gibi katledildi, şehirlerimiz yağmalandı, çocukların karınları deşildi, kutsal havuzlarımız parçalanmış bedenlerimizle doldu, üstelik ne için? Tüm Asya'daki en zengin diyarı elimizden çıkarırız diye mi?" Elleri kasılarak yumruklara dönüştü. "Kız kardeşimin Maharani* olması gerektiğini söylerken durumu abartmıyordum ama bunun yerine Şirket bizi kurbanlık hayvan gibi doğradı. Pencap topraklarında çok fazla kan akıtıldı Bayan Stone."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sevimli suratlı, yaşlı bir kadının torununun koluna girmiş halde yavaşça ilerleyişini izledik, kilise çanının göklere söylediği selam ilahilerini dinledik, kömür karası birer şüphe ve tiksinti gölgesi şeklinde bize çevrilen delici bakışlara dikkat ettik.

"Bay Thornfield, siz ve Sahjara yanındayken ihtiyaç duyduğu yuva ortamına sahip olduğunu söyledi."

Bir tebessüm dudaklarının köşelerine belli belirsiz bir halde dokunup geçti. "Öyleyse bizi onurlandırmış."

Umutsuz bir ifadeyle başımı sallayarak hanın girişini kontrol ettim. Araba, her tarafına gübre yayılmış avluya girmişti ve arabayı gözlerimle Bay Singh'e göstererek kalktım; Bay Singh dehşete kapılmış bir halde ayağa kalktı.

"Ama... *şimdi* mi? Valiziniz nerede, ev halkına veda etmediniz, neden..."

"Yapamam." Akmak için beni tehdit eden gözyaşlarıma güçlükle hâkim oldum. "Lütfen Sahjara'ya onu sevdiğimi söyleyin ve ondan beni bağışlamasını isteyin. Eğer... yani onu bir daha gördüğümde, buna memnun olurum. Bay Thornfield bana yüz

* Michare'nin eşi. *–çn*

BELONGS TO KAATIES TEAM

sterlin verdi. Bana bir şey olmaz. Hâlâ üzerimde beni *badmash*lerden koruyacak bıçağım var."

Ondan ikinci bir tebessüm alamadım ama dudaklarının kenarları bir nebze daha az telaşlı göründü.

Bay Singh elimi sımsıkı tutarak, "O halde elveda Bayan Stone, bize nerede olduğunuzu hemen yazın lütfen. Ancak eğer Jane Stone ismini Jane Kaur olarak değiştirmek isterseniz bilge ve cesur bir Sih prensesi gibi davranıp derhal yanımıza geri dönmeniz gerekir. Yalvarırım bunu bir düşünün; yeni ismi olmasa bile en azından geri dönme kısmını."

Arabaya doğru ilerlemek sanki kendi derimi yüzmek gibiydi ama Bay Singh efendice geriye çekilerek bana yardımcı oldu.

"Onlara iyi bakın," diye seslendim yüksek basamağa ulaştığımda. "Sizden, Sahjara'dan, Bay Thornfield'den ayrılmak... eh, şairler yalan söylemiş. Bu hiç de tatlı bir acı değil, bir parça ölmek gibi."

Bay Singh, yarı keresteden yapılmış hana ve Bay Thornfield'in, kendisini beklemekte olan arabasına doğru döndü. "Ayrılıklar," dedi hüzünlü bir şekilde, bana hak verircesine, "genelde böyledir."

Londra yolculuğum, tangırtılar içinde, en ufak bir hayat belirtisi dahi olmadan alabildiğince uzanan donuk renkli çiftlik evleri ve yıkık dökük kilise kuleleri arasında, diğer yolcuların hemen hemen hiçbirinin horlama sesini duymadan geçti. Yoldaki sarsıntılardan ve gerginlikten hâlâ titrer vaziyette nihayet şehre vardığımda Drury Yolu üzerindeki ucuz bir pansiyona gidip ekşi ekşi kokan nevresimleri bir bardak rom yardımıyla göz ardı etmek için fazlasıyla hassas olduğumun farkındaydım; bu yüzden birkaç kilometre yürüdüm ve köhne bir tiyatro salonunun kapısında durup hardallı ve jambonlu sandviç yiyerek teneke bir kupa içinde kahve içtim.

Kendimi toparlayınca bir zamanlar en çok kazanan ve en eğitimli edebi hatiplerle birkaç hafta boyunca lüks içinde yaşadığım

BELONGS TO KAITO'S TEAM

Westminster'daki Orchard Caddesi'nde, Weathercock adında bir misafirhane olduğunu hatırladım. Zaten Marylebone'a yaklaşmış olduğum için oraya yaya olarak gitmek göz açıp kapamak kadar kolay olacaktı, bu yüzden sandviç satan adama teşekkür ederek yola koyuldum.

Hatırladığım kadarıyla burası, geniş ön basamaklarının her iki tarafında yanan gaz lambaları ve lobisinde politika konuşup kahkahalarla gülen edebiyatçı takımı olan, beyaz boyalı, güzel bir binaydı. Zili çaldığımda elimde valiz olmadığını gören resepsiyonist şaşkınlığını gizleyemedi fakat gözyaşları içinde ve param hazır bir halde demiryolu hırsızlarına yalvara yakara alışveriş yaparken olduğu gibi çok geçmeden resepsiyonist çocuğun da sempatisini kazandım ve bana banyo eşyaları, afyon ruhu (kalbim gibi başım da korkunç bir şekilde sızlıyordu) ve bir paket diş tozu almaları için çocukları göndereceğine söz verdi.

Weathercock'un, haftada bir dolara kitap ödünç veren bir kütüphanesi vardı ve ücretler pazar günleri ödeniyordu fakat ben, bu ayrıcalık için ödememi peşinen yaparak kendimi bu tesise daha da sevdirdim; kendime destekçileri arasından kaymış, âdeta yenik düşmüşçesine çapraz bir halde duran ciltlerden bir seçki yaptım ve yanıma sıcak kanyakla limon alıp odama çekildim.

İçkimi yavaş yavaş içerek tek başıma biraz zaman geçirdikten sonra (bu esnada gözyaşı dökmedim çünkü gözyaşlarımın geri kalan kısmı Bay Singh'in paltosuna yerleşmişti) bir eylem planı oluşturdum. Bu, üç taraflı ve şu hedefleri amaçlayan bir plandı:

— *Augustus P. Sack'in hayatlarını tehlikeye soktuğu insanların üzerindeki tehditleri ortadan kaldır*
— *Highgate Malikânesi'nin varisi olup olmadığın konusunu kesinleştir*
— *Bay Sam Quillfeather'ın pençelerinden ve darağacından kurtul*

Bu sonuncuyu yazarken ürperdim. Müfettiş Quillfeather her şeyi unutmuş, arkadaşı Charles Thornfield'in isteklerini yerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

getirmiş, alelacele fikir beyan etmeden önce cesedi görmek istemiş bile olabilirdi fakat ben onun beni mutlak şekilde anımsadığı âna tanık olmuş, bana neden Steele değil de Stone şeklinde hitap ettiğine nazik bir biçimde açıklık getirmek için bana dul kalmış olduğumu söylemesini işitmiştim. Sam Quillfeather kibar ve hatta sevecen bir adam olabilirdi ancak aptal değildi ve ölümü benim ellerimden olan bir adamın cesedini daha incelemişti.

Hesaplarım doğrultusunda, artık ortadan kaybolduğuma göre bu meseleleri tam olarak kavramam en fazla iki haftamı, çözmekse en fazla birkaç ayımı alırdı. Elimi sıkı tutmak kaydıyla, yalnızca Bay Thornfield'in bana vermiş olduğu yüz sterlinle iki sene yaşamaya yetecek kadar param vardı ve bu sırada çocuklar da odama yeni çıkmış akşam gazetesiyle birlikte diğer isteklerimi getirmişlerdi ve gazete infaz haberleriyle doluydu. Formülüme bir de sıkı çalışmak eklendiğinde benim için yeterli olurdu; burada vakit geçirebilir ve böylece kimsenin gün ışığında şeffaflaşan ruhu pus ve sırlarla dolu bir hayalet olduğumu görmeyeceği şekilde projelerime gömülebilirdim.

Yapacaklarımı kararlaştırdıktan sonra bir hevesle kütüphaneden seçmiş olduğum buruşuk cildi aldım ve romanı okumaya başladım.

O gün yürüyüş yapmak mümkün değildi...

Bu hiç şüphesiz sevgili okuruma garip gelecektir fakat ertesi sabah sürgün yerimde kendimi çok daha tazelenmiş hissederek uyandım.

Sonuçta önümde birçok amaç vardı; Sam Quillfeather'ın yeniden ortaya çıkmasıyla kendimi içinde bulduğum çılgınca korku burada, dünyanın en büyük lağım çukurunda biraz körelmişti ve Charles Thornfield'i bir müze vitrinindeki sergideymiş gibi görmenin verdiği o gündelik ıstırap da son bulmuştu. Bunların yanı sıra bir de Londra çatırdıyor, uğulduyor; fokurduyor, çürüyor ve parıldıyordu. Farkında bile olmadan bunları kaçırmıştım, kendimi yeni arkadaşlarıma kaptırmıştım fakat şimdi bir metro-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

polün, köle gibi çalışan insanına aşılayabileceği enerjiyi yeniden hissediyordum.

Yapılacak ilk şey yeni –yeniden kastım ikinci el fakat daha gösterişli– giysiler almaktı ki bu da üç planımdan iki tanesinin ilerlemesine yardım edecekti.

Önce kendime bir bardak koyu bira ve güzel bir tabak dolusu bir penilik ekmek ve kızarmış mezgit balığı aldım, sonra da Aldgate'e doğru giden büyük ve kalabalık bir otobüse bindim. Highgate Malikânesi'nden uzaktayken üzerimdeki giysiler, sadece soluk renkli birer elbiseden ziyade evde kalmış kız elbisesi gibi ve kasvetli görünüyordu çünkü ben şehirdeyken asla böyle giyinmezdim; bazen çulsuz kalırdım ve hiçbir zaman zengin olmadım fakat kenarları eski püskü de olsa en pahalı ekose pelerinleri, en zarif düğmeli botları giymem konusunda ısrarcı davranan, Fransız tarafım olmalıydı.

Aldgate tam bir vitrin deniziydi; binlerce samimi göz, gaz alevlerinin şen parıltılarını yansıtıyordu. Ocak ayının sonlarına özgü o gri, pis havaya karşın şehirdeki sayısız mağaza neşe dolu bir görünüm oluşturuyordu fakat benim ana caddede alışveriş yapmak gibi bir niyetim yoktu. Bunun yerine Fenchurch Caddesi'nden St. Paul'e doğru döndüm ve birkaç blok boyunca, tuz serpilmiş kaldırımlar üzerinde yürüyerek aradığım sığınağı sonunda buldum: ağaç kavunu renginde parlayan ve kenarlarında çobanpüskülü dalları olan, üzerinde ÖZEL DEĞİŞİMLER YAPILIR yazısından başka bir ilan bulunmayan, alelade bir pencere. Zili çaldım.

Aldgate'in bu kadar yakınında, ikinci el dükkânlar orta sınıf fahişeler misali ağırbaşlıydılar fakat bu mağaza bunların içinde en güzel olanıydı ve çok geçmeden soluk renkli elbisem hakkında bir şeyler mırıldanıp gıdaklar gibi sesler çıkaran samimi iki tezgâhtarla bir yandan çene çalıp diğer yandan eskiden hoşlandığım tarzda bir şeyler bulmak üzere dükkânda gezinmeye başladık. Onlara, son zamanlarda paranın parmaklarım arasından daha kolayca akıp gittiğini ve önceki kaygısız görünümümden daha farklı, daha bir hanımefendi gibi giyinmem gerektiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylediğimde gelişen arkadaşlığımız iyice perçinlendi Sanırım kızlar, evinde ders verdiğim adamla cilveleştiğimi düşünmüş olmalıydılar ve bu rahatsız edici bir düşünceydi çünkü ben bunu yapmayı tam olarak başaramamıştım. Dükkândan elim kolum dolu vaziyette çıktım ve benim ölçülerime göre ayarlayacakları üç ayrı elbise için geri döneceğime söz verdim.

Bir otobüs yolculuğunun ardından sonraki durağım, al yanaklı zanaatkâr kadınların Soho Meydanı'nın kuzey batısındaki sıra evlerin içinde tezgâhlar kiraladıkları Soho Pazarı'ydı. Bu periler ülkesinden yeni eldivenler, bir şal ve birkaç şapkayla çıktığımda Weathercock'a dönerken faytona binecek kadar yorgun düşmüştüm, misafirhaneye vardığımda yeni arkadaşım olan resepsiyonist çocuk beni, bir çocuk gibi rengârenk giyinmiş ve elim kolum yağmaladığım eşyalarla dolu halde gördüğünde sinsi ama neşe dolu bir bakışla baktı.

Sicimlerle süslenmiş paketlerimi ve kurdelelerle sarılmış şapka kutularımı yatağın üzerine istif ettikten sonra odam, yeni eklenecek şeyler için çok daha boş göründü. Bay Thornfield gerçek tabiatımı bilmiyor olabilirdi ama benim, arıların bal araması gibi kendime yeni arkadaşlıklar aradığımı söylediğinde çok haklıydı.

Bir an durup ara vermeden eldivenlerimi çıkardım, yeni aldığım toz mavisi kukuletalı pelerinimi astım ve öğleden sonrası için giydiğim elbiseyi boy aynasında inceledim.

Bu, hayatımda sahip olduğum en güzel elbiseydi: hafif ipekli kumaştan, gözlerimin tıpkı bir maun gibi parlamasını sağlayan, yeşil olduğu kadar kahverengi tonunda, üzerinde asimetrik bir biçimde boyanmış zarif, parlak kırmızı renkte asma güller olan bir elbiseydi; göğüs kısmı, bedeni sımsıkı saran beli ve tamamı drape kolları boyunca zümrüt yeşili çizgiler vardı. Art arda sıralanmış tek sıra halindeki minik düğmeler boyundan bele kadar uzanıyordu ve dudaklarımdaki muzip kıvrımı gördüğümde hayatım boyunca hiç böylesine güzel görünmediğimi düşündüm.

Bu durumun bana aptalca bir keyif vermediği gibi yalan bir ifadeye başvurma girişiminde bulunmayacak kadar mağrur bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riyimdir fakat sonunda gözlerim yaşarmaya başladı çünkü etrafımda beni görebilecek, önem arz eden kimse yoktu ve ben de aceleyle arkamı dönüp yeni aldığım şeyleri toplamaya giriştim.

Bu görevi de tamamladıktan sonra birkaç tane mektup yazmak üzere oturdum. İlki sadece, Bay Cyrus Sneeves'e büyük bir hevesle Londra'da olduğumu bildirerek kendisinden alınacak bir randevu talebi olduğu için onu buraya aktarma gereği görmüyorum; ikinci mektupsa daha hayal gücüne dayalı bir tasarı gerektiriyordu.

26 Numaralı Oda,
Weathercock,
Orchard Caddesi,
Westminster

Sevgili Bay Augustus Sack,

Umarım, iki ay öncesinde Highgate Malikânesi'ne yapmış olduğunuz ve dramatik bir biçimde sonlanan ziyaretiniz esnasında tanıştığınız Bayan Jane Stone adındaki mürebbiyeyi anımsarsınız. Ziyaretiniz sırasında kısa kesmiş olduğunuz konuşmanızdan ve her zaman ketum ve kötü niyetli davranan bayların imalarından anladığım kadarıyla mektubum, tabiatı gereği gizli bilgiler içermektedir. Charles Thornfield ve Sardar Singh, bu zatların dostlukları Bay John Clements'in cenazesinde yenilendi, bu da eski sorunları yeniden alevlendirdi.

Burada size itiraf etmem gerekir ki bu beylerin silahlarıyla yaptıkları gösterilerden o kadar korktum ki kendi özel araştırmamı başlattım. Bir mürebbiye olarak, alçak biri bile olsa hiçbir işverenin yanından ayrılabilecek maddi durumda değildim; kendi güvenliğim yararına öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye azmettiğimi size söylediğimde lütfen empati yeteneğinizi kullanın Bay Sack.

Bir an durup kendime, istemiş olduğum kırmızı şaraptan bir kadeh daha doldurdum ve satırlarımı baştan bir kez daha oku-

BELONGS TO KAATIES TEAM

dum. Fazla pohpohlayan bir yazı olmamalıydı fakat Sack usta bir suçludan ziyade tehlikeli bir zorbaya benziyordu. Kalemimi bir kez daha mürekkebe batırdım.

Girişti̇ği̇m bu amatörce macera benim için hayli yararlı oldu; aslına bakarsanız, uzun zamandır kayıp olan bir nesnenin nerede olduğunu öğrenmiş olabilirim.

Mektuplarınız yukarıdaki adrese, Bayan Jane Smith adına postalanabilir çünkü Highgate Malikânesi'nden ayrılmamı hızlandıran birtakım kanlı eylemler gerçekleşti. Lütfen kimseye Bayan Stone'dan söz etmeyin; ismi Bay Jack Ghosh olan ya da bana öyle söylenen ve gece yarısından sonra eve zorla girip bir kaza sonucu ölen birinin cesedi teşhis edildi. Singh ve Thornfield polise, bu adamın eve girerken uyluğunu pencere camının kırılan bir parçasıyla kesmiş olduğu yönünde ifade verdi ancak ben bu ifadeye inanmıyorum ve evden ayrılışıma neden olan şeyi keşfettikten sonra şeytanın kendisi bile gelse beni oradan daha hızlı kaçıramazdı.

Sizinle konuşmak istediğim şey de bu mali meseleler. Kaldığım pansiyona gelmek gibi bir düşünceye kapılmayın çünkü söz konusu nesne şu an elimde değil; ancak bana randevu verebilirsiniz, böylece birbirimize yardımcı olabiliriz.

Yanıtınızı bekliyorum,
Bayan Jane S——

Mektubu, özellikle gösterişli bir yer olan Leadenhall Caddesi'ndeki Doğu Hindistan Hükümet Meclisi'nde bulunan Şirket'in genel merkezindeki müsteşar vasıtasıyla Bay Sack'e gönderdim. Buranın önünden daha önce de geçtiğim için binanın, Şirket'le ilgili bildiklerime uygun olduğunu fark ettim: gösterişli, güçlü ve mermer kadar soğuk.

Çok geçmeden binanın betondan kursağından içeri, ufak tefek genç bir kadın görünümünde bir avcı olarak girebileceğimi düşününce mermer kadar soğuk bir gülümseme dudaklarıma temas etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ ALTI

Gerçek şu ki ben bile kendimi tanıyamıyordum.
Fransızların deyişiyle, "Kendimin dışında bir davranış sergiliyordum."

Bu olanların ardından yaklaşık bir haftalık bir hazırlık dönemi başladı sevgili okurum, bu da beni hem kararlı hem de çaresizlik dolu tuhaf bir şaşkınlığa sevketti. O âna dek Bay Thornfield olmadan gerçek anlamda tükeneceğimi, kalbim yüzlerce Khalsa süvarisinin mızrağıyla deliniyormuş gibi bir sızı duyacağımı düşünmüştüm; bu zamanların haricindeyse hâlâ ona hizmet ettiğimin bilincinde olarak kendimi daha iyi hissediyordum. Kütüphaneden ödünç aldığım romanı tam iki kez okudum, ardından ilginç bir kitap sergisinden bir kopyasını aldım; bununla beraber, henüz *Jane Eyre* okuma alışkanlığımdan da *kurtulamamıştım* ve zaman öldürdüm, planlar yaptım, mektuplarıma yanıtlar bekledim.

Bay Sneeves'in yanıtını almak için sadece bir gün bekledim; Bay Sneeves şehir dışındaydı, mesaj iletilmişti ve bu yüzden de onunla buluşmak için iki gün daha beklemem gerekecekti. Sekreteri vasıtasıyla bu öneriyi aceleyle kabul ederek başparmağımı ısırdım ve Bay Augustus Sack'ten bir mektup gelmesini umdum.

Tam avukatımla buluşacağım sabah ondan bir mektup aldım. Mektupta şunlar yazıyordu:

Doğu Hindistan Hükümet Meclisi, Leadenhall Caddesi

Sevgili Bayan Smith,

Elbette arkadaşlığınızın verdiği hazzı anımsıyorum; sizin varlığınız, diğer türlü son derece üzüntü verici olan yolculuğumu da-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanılır kılmış bir lütuftu. İtiraf ediyorum ki bahsettiğiniz meseleye dair bazı ipuçları almış olsam da bundan yazılı olarak ne kadar az bahsedersek o kadar iyidir çünkü bu ziyadesiyle Şirket'i ilgilendiren bir meseledir ve bu nedenle size, beni ofisimde ziyaret etmenizi teklif ediyorum. Sabah sekizle akşam yedi arası çalışıyorum fakat tarafınızdan yapılmış bir talep üzerine her an orada bulunabilirim.

En içten dileklerimle,
Bay Augustus P. Sack

Dudaklarım, tebessümü andıran bir şekilde kıvrıldı fakat beni dışarıdan gözlemleyen sıradan birinin içini neşeden çok korkuyla dolduracak bir tebessümdü bu.

Daha sonra kendimi Bay Sneeves'e doğru düzgün takdim etmek için yeni elbiselerimden bir diğerini giydim. Bu, tamamı aynı desensiz kumaştan yapılmış, parlak sarımsı kahverengi bir elbiseydi fakat detayları çok zarifti; etek kısmında on tane derin pili, bel kısmında aynı kumaştan sade bir şerit vardı ve bundan sonra elbise, modern bir kadının çekici ve güzel bir Rönesans kadını hayali gibi kat kat açılıyordu.

Eksantrik görünümüm, elbisenin işçilik kısmının hakkını tam olarak vermiyordu fakat daha sonra giysime uygun bir son dokunuşta bulundum; mütevazı görünümlü ama mücevher satıcısının bana, taşlarının Pencap'tan geldiğinin garantisini verdiği hakiki bir kolye ve küpe seti taktım. Bay Thornfield'in verdiği avanstan geriye altmış sterlin kalmıştı ve diğer miktarın bundan daha iyi harcanamayacağı konusunda kendimi ikna ettim.

Bay Sneeves'in ofisine girdiğim anda duyduğum ilk şey o koku oldu; enfiyenin o kötü kokusu beni, ziyaret ettiğim adamın kendisinden çok önce karşıladı fakat hareketleri ihtimamlı bir şekilde seriydi. Bay Sneeves kendini bana tiz sesiyle tanıttı, beni aceleyle görüşme odasına aldı ve kapıyı kapattı.

Yalnız kaldığımız anda tik ağacından yapılmış enfiye kutusunu aldı. "Rahatsız olmazsınız umarım?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Olmam."

Bay Sneeves fazlasıyla dikkatimi çektiğinden, öncelikle vakit kaybetmeden odayı tarif etmeliyim; burası büyük defterlerin oluşturduğu her zamanki karmaşa, dağınık kitap rafları ve bunun gibi şeylerle dolu bir odaydı.Bay Sneeves, tepesi açılan ve sanki omuzlarında mantar bitmişçesine çillerle kaplı, koca bir kafası olan ufak tefek bir adamdı. Siyah paltosu, kaliteli olmasına karşın gösterişli değildi ve o anda, insanın neredeyse başını döndüren enfiye kokusu haricinde bir de Bay Sneeves'in, müşterilerinin kendisinin vereceği hizmete gereksinim duyduklarını unutmasını tercih eden bir adam olduğunu fark ettim.

"Çok uyumlusunuz. Teşekkür ederim." Bay Sneeves enfiye kutusunu masanın üzerine koydu ve dimdik kaşlarının altındaki açık renk gözleriyle bana bakmaya başladı.

Aradan çok uzun bir süre geçti, bu sırada terler alnımdan sabah çiyi gibi süzülmeye başlamıştı.

Bay Sneeves arkasına yaslanarak, "Affedersiniz Bayan Steele ama bende eski anıları uyandırıyorsunuz," dedi sonunda. "Biliyor musunuz ten renginiz haricinde annenize benziyorsunuz; o tamamen baba tarafından. Ne içmek isterdiniz?"

Orada öylece, sesim çıkmadan oturdum; hiç hatırlamadığım babamı andırdığım gerçeği haricinde taparcasına sevdiğim anneme benzemek beni yeterince şaşırtmış, kıpkırmızı olmama neden olmuştu. Bu sırada Bay Sneeves, ayaklarını sürüyerek büfeye doğru yürüdü. Bugün Jane Steele rolünü oynamam gerektiğini kendime hatırlattım; kısmen ilgili fakat hali vakti yerinde, genelde kapıya gelmiş bir dilenciye verilmeyen tüm cevapları alabilecek bir kadın.

"Teşekkür ederim ama ben..."

"Canlandıracak bir şeyler istiyor olmalısınız Bayan Steele çünkü korkarım ki ben sizi şaşırtabilirim. Siz de göreceksiniz ki müvekkillerinin birtakım hassasiyetleri olduğunun farkında olan bazı avukatlar vardır. Şeri?"

"Lütfen," dedim yavaşça, "ama..."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Öyleyse kanyak," diye önerdi kısaca. "Geçmişiniz göz önünde bulundurulduğunda bu sizin için ara sıra canlandırıcı bir ilaç yerine geçmiş olmalı ve kanyağı bir kere içince kimse geriye dönmemelidir."

Bu adam, en sokulgan mantar türüne olan benzerliğine karşın merak uyandırıcı biriydi. Bay Sneeves önüme bir bardak içki koyarken ben de üzerimden sıyırıp bir kenara koymayı unuttuğum yumuşak, mavi pelerinimi çıkardım ve yakınıma koydum; benimkinin yarısı kadar bir kadehi de kendi önüne koydu ve masasının ardındaki yerine geri döndü.

Çok geçmeden odaya hüküm süren sessizlikten, girişi benim yapmamı beklediğini anladım.

"Bay Sneeves, benimle görüştüğünüz için teşekkürler... Mektubumun içeriği sizi şaşırtmış olmalı."

"Tanrım, hayır." Bay Sneeves enfiyesinden büyükçe bir tutam daha alarak benim gözlerimi sulandırdı. "Hayır Bayan Steele, ben sadece size benden kimin söz etmiş olduğunu merak ettim."

Bir an duraksayarak eldivenlerimi çıkardım. "Annem ardında birkaç mektup bırakmıştı..."

"Onları görebilir miyim?"

Annemin mektuplarını bir yabancıya vermek tuhaf bir biçimde mahrem bir hareket gibi geldi bana çünkü avukatım zaten bildiği şeylerden farklı bir şey öğrenmeyecekti; annemden geriye o kadar az şey kalmıştı ki tüm emanetlerim sihirliydi, birer yadigârdan çok birer tılsım gibiydiler. En sonunda her şey bittiğinde Bay Sneeves elini benekli kafasında gezdirdi.

"Bayan Steele," dedi, "yasal durumunuz hakkında az evvel okuduklarımın dışında bir şeyler biliyor musunuz?"

Başımı iki yana salladığımda Bay Sneeves bir yarışı başlatıyormuş gibi masasına vurdu. "İlk olarak Paris'te babanıza tavsiye edilmiştim, Paris'te İngilizler genelde denizin her iki tarafında faaliyet gösteren firmalarla iş yapmayı tercih ederler. Babanızın endişeleri mülk sahibi olma durumuyla alakalıydı. Highgate Malikânesi iyi durumdaydı fakat babanız ufak çaplı ipotekler

BELONGS TO KAATOS TEAM

yaptırmak ve genel anlamda malikâneyi elde tutmanın akla yatkın olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Size memnuniyetle şunu söyleyebilirim ki babanızın durumu Paris'te oldukça iyiydi, Londra'daki ortaklarından kötü durumda değildi ve benim tavsiyem de mülk onu mutlu ettiği takdirde evi elinde tutması yönünde oldu. Ancak bana danıştığı meseleler yalnızca mülküyle ilgili değildi."

Kalbim savaş davulları gibi gümbürderken Bay Sneeves bir an durup bekledi.

"Peki neymiş bu diğer meseleler?"

"Annenizle ilgili meseleler." Sesi yumuşadı ve kulaklarının arkasındaki başıboş, gri saç tutamlarını düzeltti. "Bayan Anne-Laure Steele hayatta iki kez tanışamayacağınız insanlardandı Bayan Steele... güzel, çekici ve sanatçı ruhlu. Ne yazık ki ilk doğum gününüzün üzerinden uzun bir süre geçmeden babanızın akciğerleri iltihaplandı ve annenizle babanız, en kötü ihtimalin yaşanması durumunda İngiltere'deki yasal durumunuzun kesinliği hakkında bilgi almak istediler. Benim görevim, sizin ve Bayan Steele'in haklarınızın korunmasını sağlamak için belirli sınırlar koymaktı. Yengeniz Bayan Patience Barbary'yi hatırlıyor musunuz?"

"Elbette."

Bay Sneeves benekli kafasını sallayarak çabucak birkaç evrakı toparladı. "Yengeniz, annenizle sizin Highgate Malikânesi'nde yaşamanıza şiddetle karşı çıkıyordu ve babanız da hastalanmıştı, veremin son derece ileri ve öldürücü bir safhasındaydı, bu yüzden anne ve babanız aceleyle hareket etmek zorunda kaldı. Anne-Laure Fortier ve Jonathan David Steele'in evlilik cüzdanı işte burada; burada da onların hazırladıkları ve eşinden yüklü miktar miras almış bir kadın olarak yengeniz tarafından imzalanmış, Highgate Malikânesi'nin sizin ebedi sığınağınız olacağını açıklayan özel bir sözleşme var."

Belgeleri inceledim. Ancak bunlar, kafamdaki sisi temizlemek yerine onu daha da yoğunlaştırdı; evin *ebedi sığınağım* olma-

sı, onu *miras* aldığım anlamına gelmiyordu. Annemin ifadelerini, yetişkin bir kadın olarak ve ona hak vererek ilk kez okudum. Evli olmayan kadınlar nadiren miras alırlardı, özellikle de vasiyetin tartışmalı olduğu durumlarda; annem bana defalarca konumumu hatırlatırdı ama hiçbir zaman nedenini ya da niçinini söylememişti.

Madem ev bana aitti, o halde neden annemle ben tüm bu süre içinde kır evinde yaşadık, neden Patience Yenge ve Edwin...

"Bayan Steele, bu resimdeki adamı tanıyor musunuz?"

Birden kendimi, *Palais de la Bourse*'da arsızca gerçekleştirilmiş bir dizi alım satım işini açıklayan bir Fransız gazetesindeki kabataslak çizimi elimde tutarken buldum.

"Elbette tanıyorum; bu benim amcam," diye yanıt verdim kolaylıkla. "Richard Barbary."

"Bu sizin babanız," dedi Bay Cyrus Sneeves, "kendisi bir süre çalışmayıp sefa süren zengin bir beyefendi kılığında annenizle flört ederken Jonathan Steele ismini kullanmıştı."

"Hayır, hayır." Bu sözler, henüz onları düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. "Bu imkânsız."

Bay Sneeves yanıt vermedi; bense ciğerlerim soluksuz kalmış vaziyette gazetedeki taslağı yapmış olan ressamın yorumuna baktım.

Richard Barbary'nin portreleri, Bay Thornfield oraya yerleşmeden önce evin birçok özel köşesini süslüyordu ve şimdi kendisi kabaca çizilmiş bir küçük bir resim karşımdaydı: fesat bir havası olan, işini bilen bir işadamı. Hiç çaba göstermeksizin, evdeki o portrelerin kahverengi gözleriyle, alaycı yarım yamalak gülümsemeleriyle ve düzenbazca gizemleriyle nasıl beni çağırdıklarını hatırladım.

Birden kemiklerimin bedenimin içinde kıvrıldıklarını hissettim.

"Bu olamaz," diye fısıldadım her şeyin doğru olduğunu bilerek.

Bay Sneeves canlandırıcı bir enfiye tutamı daha aldı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Bay Richard Barbary en iyi müşterilerimizdendi Bayan Steele ve bize... durumundan söz ettiğinde uzlaşma sağlamak için her yolu denemeye çalıştık. Kendisi ilk başta, sokakta yaptığı portrelerden ve Monmartre'da bir kabare dansçısı olarak çalıştığı işinden ki sanırım babanızla bu iş sayesinde tanışmışlardı, kazandığı para haricinde muhtaç durumda olan annenizle bir gönül ilişkisi yaşamak istemişti. Fakat Anne-Laure Fortier ve Richard Barbary altı aydan uzun bir süre boyunca birlikte yaşadıktan ve anneniz ona hamileliğinden söz ettikten sonra babanız aceleyle annenizin evlilik taleplerinin karşılanmasına karar verdi ve her şeyin ortaya çıkıp annenizin saygınlığını kaybetmesinden korkarak sahte bir isimle onunla evlendi. Bu hiç de kolay bir görev değildi fakat babanız zengin bir adamdı ve bu yüzden gerekli belgelerin icabına baktı; elbette İngiltere'de, ardında bir kadın ve çocuk bıraktığı gerçeğinden söz etmekten kaçınmıştı.

Baş dönmesiyle mücadele etmeye çalışarak Bay Sneeves'e dikkatle baktım; sözcükler, pencereye vuran yağmur damlalarının sesi gibi kulağıma hafifçe çarpıyordu.

Üvey kardeşim. Bana tecavüz etmeye çalışan Edwin, kuzenim değildi, benim üvey...

"Buyurun Bayan Steele," dedi yumuşak bir ses monoton bir şekilde.

Bay Sneeves'in burnunum altına doğru uzattığı kanyağı bir dikişte bitirdim ve bir kadeh daha doldurup kolayca ulaşabileceğim bir yere koyarken onu seyrettim. Anılarımın düğümü eğilip bükülerek gözlerimin önünde çözüldü; Patience Yenge'nin oğluyla olan arkadaşlığıma *aile hissi* demesi, annemin Edwin'den açıkça nefret etmesi, yengemin bana duyduğu hissedilir tiksinti. Midem bulanarak içkimden bir kadeh daha içtim.

"Anlatın bana," dedim kupkuru sesimle. "Her şeyi anlatın. Lütfen."

Bay Sneeves nazikçe burnunu çekti. "Ben de tamamen bunu amaçlıyorum zaten. Bayan Steele, babanız ilk hasta düştüğünde kendisinin huzurunu tehdit eden bir başka olay daha vardı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ah, Fransız aile hayatı; anneniz, Patience Barbary'den gelen ve bir kadının uzakta çalışan, çok sevdiği kocasına yazmış olduğu mektupları buldu. Bunun üzerine çılgınca bir kavgaya tutuştular fakat babanız çok geçmeden gayrimeşru ikinci eşiyle bir anlaşmaya vardı: Kendisinin, ölüm söz konusu olduğunda bile sizi terk etmek gibi bir niyeti yoktu çünkü zengin adamların söylediği türden yalanlarla başlamış bir birliktelik, karşılıklı duyulan içten bir bağlılığa dönüşmüştü. Şunu söylemem gerekir ki hayat Bayan Barbary'ye pek iyi davranmadı; onların evlilikleri, babanızın babası tarafından para ve aile şeceresi düşünülerek ayarlanmış bir evlilikti ve babanız kendisini hiç sevmemiş olsa da onun babanızı sevdiğine inanıyorum ya da Anne-Laure Steele böyle bir kanıya varmamı sağladı."

Yengemin anneme, Jonathan Steele'den bahsetmemesi için yalvarışını, annemin şirkete yazdığı mektuplarda gönülsüzce, *kendimi onun yerine koyduğumda bir türlü onu suçlayamıyorum* deyişini hatırladıkça kendi dünyamın infilak ettiğini ve şarapnel parçalarını kanayan parmaklarımla yakalamaya çalıştığımı hissediyordum.

"Neden babam böylesine sefil bir kördüğüm yarattı?"

"Görünümünüz itibarıyla her ne kadar annenizi anımsatsanız da Bayan Steele, babanızın müstakim tavrını almışsınız ve karşımda siz varken geçmişe duyduğum özlemle mücadele etmem gerektiğini fark ediyorum."

"Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum bile," dedim tiz sesimle. "Lütfen devam edin."

"Pekâlâ öyleyse. Bay Barbary, bir zamanlar elde edilmesi imkânsız olan bir mülkün varisiydi; Bay Barbary, ablası Chastity âşığıyla kaçtıktan sonra kendisine hatırı sayılır araziler kalmış olan Patience Goodwill'le evlendirilmek istendi. Daha sonra burada, Capel Court'ta uzman bir tüccar olarak kendini ispat edince ve serveti fazlaca artınca zaten son derece kırılgan olan evliliği, Edwin isminde bir oğlu olmasına karşın iyice bozuldu."

"Fransa'ya kaçmasının nedeni bu muydu?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Öyle olduğuna inanıyorum ancak anlatılan hikâye, bu geçici taşınma durumunun profesyonel anlamdaki yararlarına vurgu yapıyordu. Zaten Bay Barbary Fransa'ya, kendisine *la Bourse*'nin resmî ruhsatlı *agents de change* bürosuyla bir ortaklık teklif edilmesi üzerine gitti ve burada kendini annenize, sefa içinde yaşayan Jonathan Steele isminde bir beyefendi olarak takdim etti. Anneniz size hamile kaldı, annenizle babanız evlendi, babanız hastalandı, anneniz onun gerçek medeni durumunu öğrendi ve annenizle babanız Patience Barbary'yi, işbirliği yapmayı reddetmesi halinde tüm bu olanları ortaya çıkarmakla tehdit ettiler; babanız karısına kötü muamele ederek şantaj yaptı, ikinci evliliğinin yasa dışı olduğunu biliyordu."

Bu duyduklarım, bildiğim her şeyle uyuşuyordu ve bu yüzden de canımı acıtıyordu; tepeden tırnağa değişmiştim.

Olduğumu düşündüğüm kişi değilim.

Edwin de değildi... O benim sevgili, itici, şımarık kuzenim değil; sevgili, itici, şımarık kardeşimdi. Hayatımda başka ne tür garip hatalar yapmıştım ki kendimi bir ofiste oturup babamın ismi bana söylenirken buluvermiştim?

Bu arada bir de annem... ah, *annem* vardı. Onlarınki bir aşk birikteliğiydi; bunu Bay Sneeves'in bana söylemesine gerek yoktu. Annem babamın kederinden deliye dönmüştü ve şimdi Patience Yenge'nin de benzer biçimde müteessir olduğunu anlıyordum; birbirinden farklı isimlerdeki aynı adama âşık iki kadın, gözlerinin önündeki iğrenç hakaretlerle yaşamaya zorlanmışlardı. Beni tüm bunlardan habersiz bıraktığı, çapkın bir erkek olarak babamdan ve bir şantajcı olarak annemden nefret ettiği için Patience Yenge'den nefret etmek mantıklı bir davranış olurdu; ahlaken temelden çürük olduğu anlaşılan biri olarak tek yapabileceğim şey hepsine acımaktı.

Üvey kardeşime gelince, diye düşündüm, bir buz saçağı omurgamı sıyırıp geçiyormuş gibi hissederek, *Edwin'i ne kadar az düşünürsem o kadar iyi.* Kendi soyuma ilişkin bildiğim her şey benden alınmıştı; çırılçıplak bırakılmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ismim Jane Steele mi?"

"Eğer isterseniz öyle; elimizde bu ismin haricinde başka bir ismi gösterir bir belge yok, bu yüzden eğer sizin için uygunsa..."

"Uygun," diyerek iç geçirdim ikinci kadeh kanyağı bir dikişte içerek. "Bay Sneeves, Richard Barbary'nin gayrimeşru kızı olarak Highgate Malikânesi'yle alakalı elimden hiçbir şey gelmediğini düşünürsek, düzeltmeyi amaçladığınız hata nedir?"

Bay Sneeves şaşkın bir halde hırıltıyla soludu. "Bunun açıkça anlaşıldığını sanmıştım."

"Anlaşılmadı," dedim biraz sert bir ifadeyle.

"Bayan Steele, bugün öğrendiğiniz şeyler için üzgünüm," diye cevap verdi Bay Sneeves parmaklarını birbirine kenetleyerek. "Fakat düzeltmek istediğim hata, *kim olduğunuzu bilmenizle* alakalıydı çünkü bunları kimsenin size söyleme zahmetinde bulunmadığına dair ciddi kuşkularım vardı. Mirastan mahrum değilsiniz."

"Ya." Tek söyleyebildiğim şey bu oldu.

"Senelik üç yüz sterlin harçlık alacaksınız." Cyrus Sneeves, sanki bu tüm meseleleri kökünden hallediyormuş gibi kendi kendine bir not yazdı. "Highgate Malikânesi size ait değil fakat bağımsızlığınız sağlama alınmış, Bay Richard Barbary tarafından garanti edilmiş vaziyette. Sanırım en son mektubunuzdaki adresiniz bende var, öyle değil mi? Çok güzel. Hiç vakit kaybetmeden size kullanabileceğiniz bir hesap açacağım ve yıllık hisselerinizi oraya aktaracağım ki bu da onca senenin ardından bir emeklilik birikimi kadar bir tutara denk gelir. Yaşadığınız yeri bilmiyor ama hâlâ hayatta olduğunuzu umut ediyordum, bu yüzden paranızı kendi himayem altında sakladım. Şimdi, sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Serseme dönmüş bir halde babamın gazetede çıkmış olan karakalem çizimine yeniden baktım. Çocukken onun portrelerini hayali birer arkadaş gibi görürdüm; ancak şimdi içimde daha derin bir hissiyatı çağırmaya çalışırken bu iş gözüme imkânsız gibi görünüyordu. Bu resim, belli belirsiz şekilde beni andıran kalem vuruşlarından oluşuyordu. Sonunda onu tanımış olduğum için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

minnettar hissetmem gerekirdi ancak ben bunun yerine parası için minnettar hissediyordum.

"Evet," dedim alçak sesle. "Benim maaşımla ilgili olan belgeler haricinde babamın hatalarına ilişkin bütün kanıtları yakarak ortadan kaldırın, bunlara size annemden getirmiş olduğum mektuplar da dâhil. Hepsini yakın ve sonra da bana ücretinizi söyleyin."

Avukatımın ofisinden ayrıldığım sırada, artık ne annemin kendi kendini kilitlemiş olduğu kafesten kaçma girişimleri ne de babamın gelecekte kendi hataları yüzünden ortaya çıkabilecek facialarını düşünme konusundaki yeteneksizliği üzerine kafa yoruyordum.

Hayır sevgili okurum, o sırada ben, kendi dünyamın tümüyle ölüp gitmiş olmasının yasını tutuyordum. Kendi ismimi bile bilmiyordum.

Ah, kim *olduğumu* biliyordum tabii... Kendi postundaki kara şeritlerin ağır yükünü sonsuza dek yüklenmiş, al dişli bir dişi kaplandım ben. Görünüşe göre bir de ikiyüzlü bir borsa simsarının (sanki başka türlüsü olabilirmiş gibi) gayrimeşru kızıydım.

Bir şey sizden alınana dek o şeyin yokluğunda ardında bırakabileceği koca delikleri hesap edebilmek zordur. Clarke'ın gidişinin ne kadar büyük bir boşluk bırakmış olduğu ortadayken Charles Thornfield'in kaybının da aynı şekilde öngörülebilir bir boşluk bırakacağını tahmin edebilirdim fakat umarım sevgili okurum, isminiz gibi tamamıyla sorgusuz sualsiz kabul etmiş olduğunuz bir şeyi asla kaybetmezsiniz.

Orchard Caddesi'ndeki Weathercock'a geri dönüşüm, puslu bir şekilde hatırladığım cereyanlı otobüs yolculukları ve virajlı yollardan, üzerime çöken korkunç bir uyuşukluktan ibaretti. Tek istediğim şey sıcak bir banyoya girip Bay Thornfield'in mektuplarını tekrar okumaktı. Yorgun adımlarla pansiyondan içeri girip elimi bomboş bir ifadeyle, inatla da olsa artık beni sevmeye başlamış olan resepsiyoniste doğru salladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbir şekilde ziyaretçi istemiyorum, lütfen!"

"Bekleyin Bayan Smith!" diye seslendi ardımdan fakat bana acı veren tuhaf bir *bu da benim ismim değil* düşüncesinin ardından ona aldırış etmeden yoluma devam ettim.

Sahte ismim ardımda iki kez daha ısrarla yankılandı fakat benim gözlerim dolmuştu ve koşarak ilerledim; merdivenlerden yukarı çıktım, yeni, güzel elbisemin içinde, yarı yarıya sendeleyerek ilerliyor, sığınacak bir yer bulmak için can atıyordum. Odama ulaştığımda, el çantamın içinden anahtarımı aldım ve kapının kilidinin çoktan açılmış olduğunu görünce şaşırdım. Bir an tereddüt ederek tek elimle etekliğimin içindeki bıçağı kavradım ve diğer elimle de tokmağı çevirdim.

"Merhaba Bayan Steele," dedi Müfettiş Sam Quillfeather onu kendi odamda oturur vaziyette bulduğumda.

BELONGS TO KAATIG TEAM

YİRMİ YEDİ

Önümde açılan bu hayattan keyif alma beklentisi içinde değilim.

Beni darağacında görmek isteyecek adamı, elinde şapkasıyla gülümser vaziyette çizgili sedirimin üzerinde sakin bir şekilde otururken bulmak mutlu bir ruh halinde olsaydım benim için dayanılmaz bir durum olurdu. Rüşvetçi ve zampara bir adamın gayrimeşru çocuğu olduğumu kısa süre önce öğrenmemiş olsaydım eminim bu şoke edici duruma asla dayanamazdım, bu durum bana mutlak bir esneklik kazandırmıştı.

"Bay Quillfeather," diye fısıldadım.

"Beni gördüğünüze şaşırdınız mı?" Bay Quillfeather ayağa kalktı ve beni başıyla selamladı, upuzun bacakları içe doğru kıvrıldı. "Fakat... hayır, biraz korkmuş olduğunuzu görüyorum? Bağışlayın beni, ancak sizinle bir konuşma yapmak için sabırsızlanıyordum, son derece samimi bir konuşma yapmak için ama siz Highgate Malikânesi'nden aceleyle çıktınız. Buna benim sebep olduğum açıkça ortada Bayan Steele ve ben de yerinizi tayin edene dek bir türlü durup dinlenmek bilmedim."

"Nasıl..." Kapıyı kapatırken hafifçe sallanıp ona yaslanarak takatsizliğimi kapıya gizledim.

"Son derece dikkatle araştırarak Bayan Steele! Bay Sardar Singh'le ki kendisi ilginç, tanıdığıma sevindiğim bir adam, konuştuktan sonra arabaya binip Londra'ya geldiğinizi biliyordum ama ondan sonra izinizi bulmak biraz zor oldu. Fakat sizin de anlayacağınız üzere azim mucizeler yaratır ve ben de özgür mizaçlı bekâr kadınların kalabilecekleri bütün saygın misafirhaneleri araştırarak sizin tanımınıza uyan herhangi bir kadının yakın

BELONGS TO KAATIES TEAM

zamanda bir oda kiralayıp kiralamadığını sordum. Jane Smith adında genç bir kadının tam olarak ayrılış tarihinize uyan bir süre boyunca burada yaşadığını öğrendiğimde bu kadının siz olmanız ihtimalini göz ardı mı etmeliydim?"

Umudumu her türlü yitirmiş bir halde kapının önünde başım önüme eğik vaziyette durduğum yerde arkamı döndüm.

"Bayan Steele!" diye bağırdı Bay Quillfeather. Elini uzatarak aceleyle bana doğru geldi. "Sizi daha şimdiden bu kadar üzdüm mü?"

Zemin sanki kabarıp yükselmiş gibiydi. Kısacık bir an için bu adamın kalbine bıçağı saplayıp ara sokaklardan ve çit merdivenlerinden geçerek gerçek bir kanun kaçağının huzursuz edici yaşayış biçimine uygun bir şekilde, başka tür bir özgürlüğe ulaşıncaya dek kaçmayı düşündüm fakat bir polis müfettişi olmak Sam Quillfeather'ın suçu değildi, ancak bir katil olmak tamamen benim suçumdu.

Bu yüzden kendime engel oldum ve bunun yerine onun eline uzandım.

"Kafanızdan geçenleri biliyorum Bayan Steele," dedi Sam Quillfeather alçak sesle. "Ben de sizinle benimkileri paylaşacağım ve yıllarca içinizde tuttuğunuz zehir saçan sırların ardından sizinle bir uzlaşmaya varacağız, bu sizin için münasip midir?"

İçimi öyle bunaltıcı bir korku kaplamıştı ki bir an tüm duyularımın paramparça olduğunu düşündüm. Ağzımı açtım ve tam kendimi aptal yerine koyacak bir şeyler söylemek üzereyken Bay Quillfeather bana, "Ah, lütfen Bayan Steele, kendinize bir zarar vermeden oturmaz mıydınız?" diye ısrar etti.

İtaatkâr bir şekilde onun az evvel boşalttığı sedire oturdum, boynum dehşetle karıncalanıyordu.

"Şimdi Bayan Steele," dedi Bay Quillfeather karşımdaki sandalyeye yerleşip o endamlı haliyle öne doğru eğilerek. "Size dile getirmesi zor birtakım şeyler söyleyeceğim ve bilmenizi isterim ki bunları söylemeyi hiç istemezdim. Fakat söylemek zorundayım ve dürüst olmam gerekirse bunları size, henüz küçük bir

BELONGS TO KAATIES TEAM

kızken söylememiş olduğum için pişmanlık duyuyorum. Arkadaşım Thornfield'e isminiz konusunda neden yalan söylediğinizi, valizinizi bile almadan neden kaçtığınızı biliyorum. Bilmeniz gerekir ki... ona hiçbir şey söylemedim. Kendisi hâlâ sizin Jane Stone olduğunuza inanıyor. Fakat ben sizin yaşam öykünüzü ve en gizli korkularınızı tümüyle biliyorum.

"Öyleyse bu Edwin hakkında." Sesim bir parşömen kâğıdı kadar inceydi.

"Başka biri hakkında olabilir miydi?" diye sordu bana usulca.

Evet, diye düşündüm ve sanki kurşun yutuyormuş gibi hissettim.

"Gerçek şu ki, ben... her şeyi biliyorum Bayan Steele, mutlak surette her şeyi, olayları kuzeninizin talihsiz vefatına dek götüren her şeyi biliyorum."

Birden gözlerim kapandı; demek tek bir gün içinde ismimi, Highgate Malikânesi üzerindeki haklarımı ve özgürlüğümü kaybedecektim. Bunun bir şekilde, hak ettiğimden daha nazikçe, daha güzel bir yolla olduğunu düşündüm.

"O zamanlar çok küçük, çok... savunmasızdınız. Hayatım boyunca hiç o kadar hassas bir kız çocuğu görmemiştim. Fakat şimdi sizi buldum ve görüyorum ki öylesine hoş bir genç kadın olmuşsunuz ki çekingenliğim *bugün bile hâlâ* daha açıkça konuşmama mâni oluyor."

Sanki o an güçlü, tuhaf bir biçimde sessiz bir rüzgâr esmiş gibiydi ve ben, bu rüzgârda sürüklenen bir yaprak gibiydim.

"Ah Bayan Steele, lütfen bu kadar telaşlanmayın!" Şaşkın bir halde gözlerimi açtığımda Sam Quillfeather'ın sivri burnunu benimkinden birkaç santim ötemde buldum; kupkuru, nasırlı elleri benimkileri sıkıca kavramıştı. "Dinleyin beni kızım, becerebilirseniz birkaç kez derin derin nefes alın, olur mu? *Çok* güzel. Şimdi söyleyeceklerimi söylemeliyim ve siz de bunları cesurca dinleyebilirsiniz, öyle değil mi?"

Bu noktada tek yapabildiğim şey hafifçe başımı sallamak oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kuzeniniz Edwin'in size saldırdığını ve bu saldırının ne tür bir saldırı olduğunu biliyorum."

Bekledim; beklemeye devam ettim. Sam Quillfeather başka bir şey söylemeyince sanki boğuluyormuş gibi derin bir nefes aldım. Müfettiş Quillfeather başını onaylarcasına sallayarak gevşek halde duran parmaklarımı sıktı. Cinayet hakkında hiçbir şey söylememeye devam etti ve ben de tamamen dilim tutulmuş bir halde, şaşkınca ona bakmaya devam ettim.

"Tamam, bunun zor olacağını biliyordum. Devam edeyim mi?"

Başımı şaşkınlıkla iki yana sallayarak, "Devam edin," demeyi başardım, bu çelişkili hareket karşısında Sam Quillfeather babacan bir tavırla gülümsedi.

"Size... haksızlık yapmış olduğum düşüncesinden bir türlü kurtulamıyorum. Ortada kanıtlar vardı, *onca* kanıt vardı ama hangi vicdan, yapayalnız bir çocuğa onca sıkıntı yaşatabilirdi ki? Tüm bunları yeni baştan yapmış olsaydım sanırım farklı bir şekilde hareket etmem gerekirdi. Ben yalnızca yakışık almayan edepsizlik gibi bir iddiada bulunabilirim ancak umarım siz bu seçenekten daha hafif bir durum yaşamışsınızdır, gerçekten bunu ümit ediyorum."

"Kanıt," diye tekrar ettim.

"Ah, hem de *fazlasıyla* kanıt!" diye bağırdı. "Kuzeninizin giysisinden kopmuş olan düğme, sizin de ortaya koyduğunuz şekilde, sadece oyun oynadığınız fikriyle açıklanabilirdi. Mamafih! Dünyanın en iyi polis memuru olduğumu iddia etmememe karşın, sizi temin ederim ki öyle olmak için *can atıyorum* ve yırtılmış olan elbise kolunuz, yırtığın altındaki yarayla birleşince. Görebildiğim pek küçük bir kısmıyla bile bir el izi şeklinde olan o iz." Müfettiş Quillfeather'ın daha şimdiden birer uçurumu andıran kaşları, daha cüretkâr çıkıntılara dönüştü. "Bayan Steele, oyun oynarken *bu şekilde* yaralanmış olamazdınız, bu suratımın ortasında duran burnum kadar açık ve net bir şekilde ortadaydı!"

"Öyleyse gerçekten de son derece açık ve net ortadaymış," dedim kazara yüksek sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ha!" diye haykırdı polis memuru. "Tarafınıza yapılmış böylesi ağza alınmaz saygısızlıkların ardından bile mizah duygunuzu koruyor oluşunuzun beni ne kadar memnun ettiğini ifade edebilir miyim?"

Sam Quillfeather ellerimi son bir kez sıkarak serbest bıraktı ve tekrar arkasına yaslandı fakat bu durum, saçlarıyla kaşları, burnuyla çenesi arasında belirmeye devam eden, onu sanki bana doğru hızla gelen bir trenmiş gibi hissettiren o ifadeden hiçbir şey eksiltmedi. "Bu olayı düşünerek kaç gecemi uykusuz geçirdim, biliyor musunuz? Hayır, cevap vermeyin, bence bunu bilmek istemezsiniz. Fakat o günkü tavrınız Bayan Steele; dimdik duruşunuz, yüzünüzde *gün gibi ortada olan* o dehşet ifadesi, doğru renkte olan ama yanlış yerde olan bir yapboz parçasına benzeyen o açıklanamaz sıkıntılı haliniz ölmüş kuzeniniz için duyduğunuz kederle bir türlü örtüşmüyordu... hakikat açıkça ortadaydı. Kendime sık sık ne yapabileceğimi sordum. Anlatılması güç şiddet olaylarını, özellikle gençlere karşı işlenen bu tür olayları kovuşturmak imkânsızdır."

"Anlıyorum." Hâlâ titremekte olan ellerimi eteğime bastırdım.

"Sizi temin ederim ki, sizinki için yasal soruşturmada bulunulabilirdi. Ve ayrıca olayın ikinci tanığı olan saldırının failinin trajik bir kaza sonucu *ölmesi*? Bunu bir düşünün! Dokuz yaşında bir kız çocuğu mahkemelerde sürükleniyor, kendisine suçlamalar yükleniyor, sorgulanıyor, mahcup ediliyor, itibarı sonsuza dek iki paralık ediliyor, kalbi kırılıyor, düşünceleri yalnızca bir tek küçük düşürücü davranışla değil daha fazlasıyla karşı karşıya getiriliyor. *Hayır*, dedim ben... suçlu taraf fâni bir mahkemede cezalandırılmadığı sürece bu olamaz."

"Ben bağırmadım," dedim düşüncesizce.

"Ne dediniz Bayan Steele?"

"Ben bağırmadım." Bir anda gözyaşları iğrenç bir şelale gibi sıcacık ve çağlayarak gözlerimden akmaya başladı ve *bunca zaman sonra birileri bilmek zorunda*, diye düşündüm, bunu *birilerine*

BELONGS TO KAATIES TEAM

söylemek zorundaydım. "O... Edwin bir hata yaptı, biliyorsunuz çünkü ben o kadar şaşkındım ki sesim çıkmadı ve bu halim de onu yanılttı, bu yüzden olanlar tamamen benim suçum, anlıyor musunuz, onun... onun... çünkü ben bağırmadım."

Eğer aynı anda hem son derece zarif bir biçimde yumuşak hem de küplere binmiş halde görünebilen biri varsa o da Sam Quillfeather'dı. Bay Quillfeather dudaklarını büzdü ve bana doğru eğildi.

"Beni dinleyin Bayan Steele, beni *iyice* dinleyin," dedi sinirden gıcırdayan sesiyle. "Böyle bir kötülük karşısında bir hanımefendinin şaşkınlığına yenik düşmesi ona karşı bir kara leke olarak kullanılamaz; bu düşünceyi *hemen* aklınızdan çıkarın, beni duydunuz mu?"

Tam ağzımı açmışken keskin bir hareketle havaya kalkan bir el bana engel oldu.

"Beni iyi dinleyin şimdi!" diye emretti Müfettiş Quillfeather. "Karşı cinsi korumak, bir beyefendinin en büyük imtiyazıdır ve bu beyefendi bu imtiyazı terk ettiğinde, *şehvet düşkünlüğü* yüzünden bir kenara attığında artık bir beyefendi değildir ve bu yüzden de söz konusu hanımefendi ona *hiçbir şey* borçlu değildir çünkü bu adam bir korkaktır, rezil bir kimsedir ve bir hanımefendinin böylesi bir korkak ve rezil adam karşısında kendi davranışından şüphe etmesi de *deliliktir*, bakın, ister mutlak bir sessizlikle sonuçlansın ister çılgınca haykırmalarla. Çünkü bu hanımefendi, karşısındaki kendi onurunu göz ardı ettiği andan itibaren ona *hiçbir şekilde bir etkileşim* borçlu değildir, ben buna inanmam. Bana bir söz verir misiniz?"

"Şey," dedim. Bay Quillfeather'ın bana kendi cebindeki mendili uzattığını fark ettim ve ben de bu mendili aldım ancak onun bu hararetli konuşmasından sonra gözyaşlarım kurumuştu. "Eğer yapabileceğim bir şeyse."

"Söz verin bana," diye ısrar etti gözleri parlayarak, "bu yarıda kesilmiş çığlığı zihninizden sonsuza dek silip atacaksınız?"

"Ben... şey..."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Saldırganınıza *hiçbir şey borçlu değilsiniz* Bayan Steele. Bu, az evvel de ortaya koyduğum üzere, mantıksal bir olanaksızlık çünkü. Bunu *deneyeceğinize* söz verir misiniz?"

"Evet," diye fısıldadım. Birkaç saat içinde ikinci kez kendimi parçalarıma ayrılıp tekrar bir araya getirilmiş gibi hissettim. "Deneyeceğime söz veriyorum."

"Sizden bundan fazlasını isteyemem." Sam Quillfeather bir korkuluk gibi uzun haliyle ayağa kalktı, zorlu bir görevin icabına baktığı için tatmin olmuş gibi bir ifadeyle ellerini cılız beline dayadı. "Pekâlâ, sanırım ikimiz de sizi yeterince yormuş olduğum konusunda hemfikiriz, öyle değil mi Bayan Steele? Sizi istemeyerek de olsa incitmişsem lütfen beni affedin. Şimdi işime geri dönmek zorundayım çünkü ilgilenmem gereken birkaç ivedi mesele var ve ben bunları, sizi bulabilmek için ihmal ettim. İçimi rahatlattınız Bayan Steele."

"Buyurun mendilinizi," dedim mendili ona uzatarak.

"Mendiller, ihtiyaç duyuldukları yerlerde kalmalıdırlar, sizce de öyle değil mi?"

Bu söz üzerine takatsizce güldüm ve Müfettiş Quillfeather masanın üzerinden şapkasıyla eldivenlerini alırken bana neşeyle gülümsedi.

"Umarım sırrınızı asla Thornfield'e açık etmeyeceğim konusunda samimiyetime tümüyle güvenirsiniz." diye ısrar etti bana doğru eğilerek. "Ancak şunu da belirtmeliyim ki, şayet gerçek isminizi arkadaşıma söylemeye karar verirseniz size onurlu bir şekilde muamele edecektir."

Gerçek bir ismim yok benim, diye düşündüm umutsuzca, *ve zaten bana fazlasıyla onurlu davranıyor.*

"Bağışlayın beni... Sözlerim size acı veriyor. Herhangi bir sebeple, önemli ya da önemsiz, benimle iletişime geçmek isterseniz işte kartım. İyi görünüyorsunuz, oldukça iyi görünüyorsunuz Bayan Steele ve giyiminizden anladığım kadarıyla mürebbiye işine de ihtiyacınız yok. Fakat her halükarda sakın Highgate Malikânesi'nden benim yüzümden uzak durmayın." diye ekledi nazikçe.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Durmam." Bay Thornfield'in sureti, masmavi gözleri ve bembeyaz saçlarıyla hayalimde canlandı ve bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım. "Söz veriyorum."

Sam Quillfeather gitmek üzere döndü. Fakat işimiz sona ermiş olamazdı... Hiçbir şey bu kadar basit olamazdı. Konuyu kasıtlı olarak açma düşüncesiyle karnıma sancılar girmesine rağmen güvenliğimin mucizesini gerçek anlamda saptamadan çıkıp gitmesine müsaade edemezdim.

"Bay Quillfeather, Bay Vesalius Munt öldürüldüğü sırada..." Kendimi zorlayarak ona baktım, "benim Lowan Bridge Okulu'nda okumakta olduğumu biliyor muydunuz?"

Sam Quillfeather sarkık kaşlarını kaldırdı ve alnındaki muntazam çizgiler ortaya çıktı. "Bayan Steele, isminiz kaybolan otuz öğrenci arasında olduğu için korkarım ki bunu biliyorum. Biliyor musunuz, her zaman güvende olmanızı diledim ve sizi bir müddet aradım."

Kalbim göğüs kafesimde, sanki firar etme teşebbüsündeymiş gibi hızla çarpıyordu. "Hiç özellikle şüphelendiğiniz biri oldu mu?"

"Ah, bu bilgiyi sizinle paylaşamam, öyle değil mi?" dedi düşünceli bir halde. "Fakat aramızda kalsın, evet, belirgin bir şüpheli vardı."

"Ciddi olamazsınız!"

"Sizi temin ederim ki ciddiyim."

"Öyleyse sırf yüreğim huzur bulsun diye yalvarırım bana zanlının kim olduğunu söyleyin."

"Gerçeği duymak sizi üzmeyecek mi?"

"Ondan önceki... gerçeği duyduktan sonra hayır," diye cevap verdim hafif bir ses tonuyla ve Sam Quillfeather bana gülümsedi.

"Öyle olmalı. Bayan Amy Lilyvale'i anımsıyor musunuz?"

"Gayet net bir şekilde."

"Evet, kendisi o uğursuz günde istisnasız bütün kızların dua odasında olduğu yönünde tanıklık etti, bu da durumu iyice çözümlemiş oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi oldu?" diye sordum kendimi bir kez daha hasta hissederek.

"Ah, bence kesinlikle öyle oldu." Sıska ve soluk parmaklarıyla insanları saymaya başladı. "Bayan Rebecca Clarke orada değildi; sanırım sebebi kötü muameleydi; siz de yoktunuz, şüphesiz ki arkadaşınızı teselli ediyordunuz ve Julia Eversleigh da kötü bir krup hastalığına tutulmuş, yatak döşek yatıyordu. Demek ki Bayan Lilyvale gerçekte öğrencileri kontrol etmek için dua odasında değildi ve hiçbir öğrenciyi yanlışlıkla zan altında bırakmak istemedi. Diğer öğretmenler onun orada olduğunu söylediler ancak yoklama kâğıdındaki farklılık beni, öğretmen arkadaşlarının onu korumak için yalan söylemiş olduklarına inandırdı." Bay Quillfeather kaşlarını çatarak elini başının üzerinden geçirdi; bu, tüyleri kabarmış yırtıcı bir kuşa benzemesine neden olan bilindik bir hareketiydi. "Müdürünüz, Bayan Steele, bir aziz değildi. Bir günlük tutuyordu. Ah, evet, onun günlüğünü buldum! Bu günlüğe en çirkin lisanı kullanarak Bayan Lilyvale üzerinde uygulamayı planladığı, aklına gelebilecek en iğrenç sapkınlıkları kaydetmiş. Ayrıca bu pislikleri senelerdir onunla paylaştığını yazmış, o hain adam... Kimse ölüme sevinmez elbette ama bazılarının ölümü insana diğerlerinden daha az dokunur, öyle değil mi?"

"Şüphesiz."

"Katil Bayan Lilyvale'di, bu kesin fakat benim açıklığa kavuşturulamayacak davaların izini sürmeme gibi bir alışkanlığım vardır, anlıyor musunuz? Bunda bir fayda göremiyorum. Ve bu kanıt da *son derece* tesadüfiydi! Yapılacak hiçbir şey yoktu."

"Günlüğün bir faydası olmuştur tabii, öyle değil mi?"

"Ah, *günlük*." Beni onayladığını belirten belli belirsiz bir baş işareti yaptı. "Evet, günlüğün büyük bir faydası dokunurdu ama ne yazık ki kayboldu."

"Bu nasıl oldu peki?" dedim şaşkın bir ifadeyle.

"Korkarım ki onu *ben* kaybettim Bayan Steele," diye açıkladı Sam Quillfeather gözleri parlayarak. "Bir şöminenin içinde. Ne

kadar da sakarım, biliyorum... Düşünebiliyor musunuz? Bir de bana istikrarlı bir polis memuru derler!"

Sam Quillfeather bunları söyleyerek şapkasını taktı, şapkaya hafifçe dokunarak beni selamladı ve kapıdan doğruca çıkıp gitti.

Avukatımla olan görüşmemden nasıl bir sonuç çıkarsa çıksın o akşam Augustus Sack'e uğramayı planlamıştım fakat kimliğimin birden çok şekilde ortaya çıkmasıyla Doğu Hindistan Şirketi'ne sahte ismimle giremeyeceğim için sinirlerimin harap vaziyette olduğunu söylersem sanırım sevgili okurum beni anlayacaktır. Çocuklarla birlikte gönderdiğim bir notla ona, kendisini ziyaret etme planımı ertesi güne ertelemiş olduğumu bildirdim. Sanki rüyadaymış gibi hareket ederek güzel takılarımı çıkardım, elbisemi fırçayla temizleyip astım, yumuşak geceliğimi giydim, bir şarap kadehi dolusu viski ve kolumun uzanacağı bir mesafede duran *Jane Eyre* romanımla birlikte yatağa girdim.

Artık, Bay Thornfield'in yardımı olmaksızın zengin bir kadındım. Zaman, viski ve sıcaklığın etkisiyle çarpılmış bir halde ağır ağır akıp geçiyordu. Benle ilgili olan her şey değişmişti fakat ben yine de her zamanki gibi görünen, bembeyaz kolumun bitimindeki bileğimin incecik kıvrımını, sol elimin başparmağıyla işaret parmağım arasındaki minicik beni görebiliyordum ve bunlar beni hâlâ aynı kişi olduğuma inandırıyordu.

Fakat ben artık ben değildim. Hayali bir soy ismi olan, artık anlaşıldığı kadarıyla bağıramadığı için suçlanamayacak bir Jane'dim. Bunlar bir anda ya da bir saatte kavranamayacak kadar çılgınca şeylerdi, bu yüzden kendimi yatak örtülerinin arasına iyice gömerek olup bitenler üzerine kafa patlattım. Bir zamanlar hayatımın tek amacı son derece basit bir şeydi: içimde ufacık bir insan sevgisi meydana getirmek, hiçbir maddi varlığı kendime ait kılmamak. Buna karşın kendi karakterimi hiç de beğenmezdim ancak Bay Sneeves ve Bay Quillfeather o gün, Jane Steele konusunda çok büyük hatalar yapılmış olunabileceğini kanıtlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hantalca yüzükoyun döndüm, uzanıp yeni kitabımın yeni kopyasından bir pasaj açtım:

Oyuncak bebeğimi de her zaman yanıma alırdım. Her insanın birilerini, bir şeyleri sevmeye ihtiyacı vardır. Ben de sevilmeye daha layık bir şeylerin eksikliğiyle rengi solmuş, cansız, yırtık pırtık, küçük bir oyuncak bebeği bağrıma basarak avunuyordum. Şimdi, o küçük oyuncağa ne denli saçma bir bağlılıkla düşkün olduğumu, sanki yarı canlıymış ve duyguları varmış gibi davrandığımı hatırlayınca kendime şaşırıyorum. Onu geceliğimin kıvrımları arasına sarıp sarmalamadıkça beni uyku tutmazdı; orada güvenli ve sıcakken mutlu olduğunu düşünüp ben de mutlu olurdum.

Bu kısmı ilk okuduğumda, yetişkin Jane Eyre'ın bu alışkanlığını şaşırtıcı ya da saçma bulması tuhafıma gitmişti; sonraki okumalarımda, hatta şimdi bile, onun bu alaycı haline daha çok hayret ederim. Ben oyuncak bebeklere ilgi duymazdım ancak bir zamanlar, benim zavallı, tatlı Sahjara'mdan pek de farklı olmayan bir şekilde, atları şımartarak bir nebze mutlu olabilmiştim. Bu bana ne sahte bir idole tapınmak ne de çocuksu bir aklın tuhaflığı gibi gelmişti; bir ata iyi muamele etmemin kimseye bir zararı yoktu ve benim günlerimin daha az bedbaht geçmesini sağlıyordu.

Yaptığım şeyler için bu ıstırabı hak ediyor muydum?

Evet, elbette ediyordum. İntihara meyilli bir annenin ve yalancı bir babanın kusurlu bir piçi olmanın haricinde beş kişinin de katiliydim.

Ancak teslim olmayı bile beceremeyen biri olarak, bir an için bu yeni doğmuş Jane'i, yani meşru bir anne babası olmayan, bir soy ismi olmayan Jane'i, güzellikle davranılmaya değer bir yaratık olarak düşünmemin dünyaya bir zararı olur muydu?

Neticede bu görev için gönüllü olan başka kimse de yoktu.

• • •

BELONGS TO KAATIES TEAM

Yatak odamın dışından gelen çevik ayak sesleri beni ertesi sabah saat on birde uyandırdı; kimden geldiği belirsiz bu hareketlenme beni tuhaf bir şekilde tatlı bir uykudan çekip aldı. Fakat güneş tam tepedeydi, kahvaltı da çoktan sona ermişti ve viskinin avuntusu beni bomboş bir mideyle öylece bırakmıştı, bu yüzden yataktan güçlükle kalktım ve elimi yüzümü yıkadım. Daha sonra son moda giysilerimden birini giydim; elbise, capcanlı bir şal yakası olan çiçek desenli bir ipektendi, dantelli beyaz kolları haricinde gri, gümüşi ve bana Bay Thornfield'in gözlerini anımsatan mavi tonlarındaydı.

Bugün sizin için, diye düşündüm, *her neredeyseniz, başınızdan neler geçiyorsa* ve içim öyle bir özlemle doldu ki bir an soluğum kesildi.

Giysimi, gösterişsiz Pencap işi mücevherlerimle tamamladım ve önceki geceden kalma viskiyi çabucak yudumlayarak Weathercock'tan çıkarken kendimi güçlendirdim.

Tabanlarım kaldırım taşlarına değdiği an öğle vakti çanları çalmaya başladı. Önceki gün ziyaretim için Bay Sack'e özel bir saat veremeyecek kadar kafam karışıktı, bu yüzden acele etmeye gerek duymadım. Gündemdeki ilk maddem hafif bir öğle yemeğiydi ve Clarke'la birlikte ara sıra uğradığımız, Doğu Hindistan Hükümet Meclisi'nden sadece birkaç blok ötede olan güzel bir çayevi biliyordum. Burayı, süzülerek ilerleyen garsonlarını ve parlatılmış pirinçten yapılma trabzanlarını tekrar görmek için içimde dayanılmaz bir özlem duydum, bu yüzden bir fayton çağırdım ve sürücüyü şehir merkezine yönlendirdim.

Araba, kapısının önünde durduğunda Cox'un Çayevi'nin tam hatırladığım halde olduğunu fark ettim ve şoföre parasını verirken hem rüzgâr hem de midem bana keskin bir acı verdi. Özel üniformalı bir adam beni bir masaya götürdü ve çok geçmeden önüme Darjeeling çayı ve koca bir sandviç geldi. Ancak birkaç yudum ve lokmanın ardından yanımda bir gazeteyle birlikte çok daha rahat olacağımı düşündüm; gazetelerin durduğu rafa gittim ve sabahın geç saatlerinde çıkmış bir baskıyı alıp ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sama geri dönerken manşetlere şöyle bir göz attım. Neredeyse bir garsonla çarpışıyordum, bir özür cümlesi mırıldanarak başımı kaldırdım.

Şaşkınlık içinde öylece bakarak aniden durdum.

Rebecca Clarke, pencerenin yanındaki bir masada oturuyor, tokayla tutturulmuş saçlarının altın bukleleri arasında parlak ışıklar dans ediyordu.

BELONGS TO KAATIES TEAM

YİRMİ SEKİZ

Yine de sizi bağışlamam gerek çünkü ne yaptığınızın farkında değildiniz; benim kötü alışkanlıklarımı söküp atmaya çalıştığınızı düşünüyordunuz sadece.

Son zamanlarda fena halde yüklendiğim kalbim göğsümde koca bir gong misali çınlıyordu; sesinin dışarıdan duyulabileceğini düşündüm; okul arkadaşımı, yoldaşımı, hayır *kız kardeşimi* onca zaman sonra bir kez daha görmek beni bu kadar mutlu etmişti.

İlk şokun etkisi geçince şaşkınlığımı üzerimden attım ve mutluluğun göğsümde bir virüs gibi yayılmasına izin verdim. Bir zamanlar aynı zevkleri paylaştığımız Clarke'la çifte yıldızlar gibi ikiz yörüngelerde hareket ederdik. Bu yüzden de bu labirent gibi şehirde yitirmiş olduğum en yakın arkadaşıma rastlamam çok şaşılacak bir şey olmamıştı, özellikle de bu mekânı bana onu hatırlattığı için arayıp bulmuş olduğum düşünülürse.

Clarke yirmi bir yaşındaydı ve bir zamanlar zayıf ve solgun bir kız olmasına karşın şimdi çok güzeldi; eskisi gibi çilliydi, porselen bir bebeğinki gibi minicik bir ağzı vardı. Onu o kadar çok kez açlıktan kıvranırken hayal etmiştim ki şimdi karşımda sağlıklı bir halde görmek beni çok mutlu etmişti, özellikle de böylesi beklenmedik bir anda görmenin sevinci umduğumdan daha çok içime işlemişti. Clarke'ın giysileri güzel ama alışılmadık türdendi: upuzun, patlıcan moru bir etek, üzerine oturan, fildişi renginde bir yelek, kuyruğu ve klapası olan koyu mor bir ceket ve altın sarısı bir kravat. Bu şık ama tuhaf bir şekilde erkeksi duran döpiyes, silindir bir şapkayla tamamlanmıştı ve bir çift yarımay biçimli gözlüğün ardından önündeki *Times* gazetesini dikkatle inceliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu keşif esnasında ayaklarım beni farkına varamadığım kadar uzağa taşımıştı ve birden kendimi onun önünde buldum, sabırsız gölgem eteğinin kıvrımlarına hafifçe dokunuyordu.

"Benim hesabıma yazıver, eğer... *ah!*" diye bağırdı Clarke, başını kaldırıp bakarken fincanı tabağına çarparak takırdadı.

Bir şeyler söyle, diye düşündüm.

Ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Seni çok özledim ve adam öldürmeye meyilli bir manyak olduğumu öğrendiğin için de derin bir pişmanlık duyuyorum.

Bir an tereddüt ettim.

Bu olmaz.

"Seni görmek..." Yutkundum çünkü Clarke'ın yüzü, kahvesi için getirilen süt gibi bembeyaz kesilmişti. "Yani... konuşmamıza gerek yok, ben sadece seni gördüm ve..." Kendimi aşırı medeni biri gibi gösterebilmek için kendimi onun kucağına atıp hıçkırıklara boğulma isteğimle mücadele etmeye çalışıyordum. "Çok iyi görünüyorsun, buna çok sevindim."

O anda Clarke'ın ağzından çıkacak bir sesi, herhangi bir sesi, bir ihsan olarak algılayacağımı düşündüm. Fakat Clarke bunun yerine kocaman yeşil gözleriyle bana baktı, elleri sinekkuşunun kanatları gibi hızla titriyordu.

"Keyfini kaçırdım." Bu itiraf canımı acıttı. "Seni bir daha görmek benim için neler ifade etti anlatamam. Ben sadece..."

"Hayır." Clarke bileğimi çelik bir kelepçe gibi kuvvetlice sıktı. "Otur." Gözlerini sertçe kırpıştırdı. "Yani, oturmaz mıydın?"

Yavaşça elimi serbest bıraktı.

Oturdum.

Clarke önündeki gazeteyi dikkatle katladı; ardından uzun bir soluk aldı ve arkasına yaslanarak gümüş kahve demliğine baktı. "Bir fincan kahve ister misin?"

"Lütfen."

Bir garson fazladan bir servisle geldi ve fincana kahve doldurdu; bu ikimizin de her ne konuşacaksak onun için bir araya gelmiş iki arkadaştan çok, yaz planlarını konuşmak üzere kah-

BELONGS TO KAITO TEAM

ve içmek için buluşmuş iki arkadaş gibi davranmamıza olanak tanıyan medeni bir tören gibi olmuştu. Benim çay demliğimle sandviçlerim de geldi ve Clarke'a sandviçlerden alması için işaret ettim; Clarke başını iki yana salladı, gözleri solgun kirpiklerinin altında iri iri açılmıştı, bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Sen de iyi görünüyorsun," dedi bana.

"Hımm?" Kahvemi, bu içeceğin daha önce herhangi birinde uyandırmamış olduğu bir ilgiyle inceliyordum.

Clarke gülümsedi; kendi zihnimin ıssız bölgelerinde fazla uzaklara gitmiş olduğumu belirten, anlayış dolu bir gülümsemeydi bu. "Çok şık görünüyorsun. Buna çok sevindim, iyi kazandığın açıkça belli oluyor. Sık sık merak ettim..."

"Ben de, hem de her gün," diye kaçırdım ağzımdan.

Clarke kızarınca eski haline daha çok benzedi çünkü az önceki solgun hali beni telaşlandırmıştı. Clarke'ın yüzü önceden sık sık ve geçerli bir sebep olmaksızın kızarmazdı, bu nedenle onun bu ifadesi beni şaşırttı.

"Pekâlâ." Clarke gözlüklerinin camlarını siler gibi yaparken ben de kahveme şeker koyuyormuş gibi yaptım. "Ben önceleri senden haber aldığım için muhtemelen senin kadar meraklanmamışımdır."

"Yani sen beni alt ettin, öyle mi?" dedim hayret ederek. "Nasıl oldu bu?"

Clarke'ın başı, bir şey üzerinde her zamankinden daha derin düşünürken aldığı o çok sevdiğim açıyı buldu; sanki bir şeyi hatırlıyormuşçasına konuşmaya başladı. "'Zamanın ipliğini sağlam bir şekilde kavramamış olduğumu her zaman biliyordum ve ne kadar sıkıca kavrarsam o kadar çabuk kopardı. Bu yüzden, benim için gözyaşı dökme benim müşfik, tatlı sevgilim... Hepimiz, ruhla nefes arasındaki o bağın en son kopuşuna boyun eğmeliyiz ve bu senin zarafet ve güzelliğine layık olmayan bir hediye olsa da ruhumu sana bağışladığımı bilmelisin. '"

Ağzım bir karış açık vaziyette güldüm. Clarke da bana hafifçe tebessüm etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu ben yazmıştım!" diye bağırdım. "John Jacob Holdworth, 1847 senesinde Newgate'te idam edildi."

"Aynen öyle. Yazdığın darağacı itirafları gazete satan yerlerde ve çayevlerinde satılmaya başlandığında ben de ara sıra bunlardan alıyordum fakat hiçbir zaman yazılarını getirdiğini ya da kazancını almaya geldiğini görmüyordum."

"Fakat elbette onların üzerinde benim ismim yazmıyordu, yalnızca infaz edileceklerin isimleri yazıyordu; onları yazanın ben olduğumu nasıl bildin?"

"Bu çok da zor olmadı," dedi Clarke sessizce. Yüzünde mutlu bir ifade belirdi ve havalanan bir tutam saçını yatıştırma girişiminde bulundu. "Peki şimdi neler yapıyorsun? Yüce Tanrım, şu elbisen ve mücevherlerin... Son itirafların sana böyle giysiler alabilecek kadar para kazandırabileceğini hiç düşünmezdim."

Eğilip elbiseme baktım ve kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü Clarke haklıydı.

"Söylemesem daha iyi," diye itiraf ettim usulca. "Karmaşık bir durum."

Clarke omuz silktikten sonra omuzları o hassas halleriyle kaldılar. "Sen her zaman kartlarını kapalı oynarsın ve bugünlerde her şey çok karmaşık."

Hiçbiri ona yönlendirilemediği sürece Clarke'ın en büyük yalanlarını bile her zaman hoş görmesi ne kadar da olağanüstü bir çelişki, diye düşündüm

"Bu diğer tarafa ihanet etmek anlamına gelmeseydi sana anlatırdım."

Arkadaşım kendinden geçmiş bir halde dışarıdaki trafikle ilgilenmeye başladı. "Bana göre hepsi bir."

"Argoyu nerede öğrendin sen?" diye takıldım ona gözlerindeki ışıltının geri dönmesini isteyerek. "Her zaman çok düzgün konuşurdun, Rotherhithe'deyken bile."

"O zamanlar genelde birbirimizle konuşuyorduk, bu yüzden dilimi saf haliyle korumak kolaydı." Bay Thornfield'in yanında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onca zaman geçirdikten sonra onun ses tonundaki yavanlığı elbette anlayabildim.

"Ah, neler yaptığını bana *söylemeyecek misin*?" diye yalvardım ona. "Beni Londra'ya getiren sebep yalnızca beni ilgilendirmiyor, anlıyor musun? Barış yapalım lütfen. Öğrenmek için can atıyorum; sen de üzerindeki onca donanımı sokak şarkıcılığından kazandıklarınla almamışsındır, benim sözcüklerim de utanç verici şeyler, gerçekten bana acımalısın. Buraya geldiğimizde o kadar kısa sürede başımızı sokacak bir yer bulabildiğimiz için çok şanslıydık ve daha sonrasında seni düşündüğümde..." Cümlemi yarıda keserek boğazımı temizledim. "Sana bir şey olmuşsa bu benim suçumdur."

Clarke'ın sert bakışları bir nebze olsun yumuşadı.

"Hayır," diye iç geçirdi. "Sonuçta seni terk edip giden bendim."

"Ama sonra neler oldu?"

"Şarkı söylemeye devam ettim ama kalacak bir yer bulmak tahmin ettiğimden daha zordu çünkü onca sene okulda benimle sen ilgilenmiştin; okuldayken yeterince zeki bir öğrenciydim ama sokaklarda kalınca tam bir ahmak oldum. Bazen hayat kadınlarıyla birlikte düşkünler evinde kaldım ve bu... o şekilde kaşlarını çatma Jane. Pis ve kaba saba olmalarına rağmen birçoğu nazik insanlardı. Doğruca annemle babamın yanına geri dönebilirdim. İki haftalığına döndüm de, beni gördüklerine pek de sevinmediklerini fark ettim ve onlardan birkaç sterlin isteyip tekrar evden çıktım gittim," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak. "Annemler, yaptığım şeyin 'hayranlık uyanırıdıcı şekilde Bohem bir hayat tarzı' olduğunu iddia ettiler."

Clarke bu son cümleyi öyle üzgün bir ifadeyle söyledi ki ona aceleyle, "Talihin nasıl değişti peki?" diye sordum.

Clarke'ın gözleri arzu dolu bir ifadeyle parladı. "Tam Elephant ve Castle Caddeleri'nin yakınında şarkı söylüyordum ki bir kadın, ismi Bayan Priscilla Pellanora, benimle konuşmak üzere durdu. Bana daha önce bir kumpanyada, harmoniyle şarkı söy-

BELONGS TO KAATIES TEAM

leyip söylemediğimi sordu ve elbette Lowan Bridge'de söylemiştim, böylece kadın bana kendi sahneleyeceği bir eserde koroda bir yer teklif etti."

"Ama bu tam anlamıyla harika bir şey!" Gülerek Clarke'ı ahşap duvarlı bir tiyatroda hayal ettim, yüzündeki çiller zayıf sahne ışıklarıyla bulanık görünüyordu ve içeride ağır bir fıstık ve bira kokusu vardı. "Tabii sen de orada büyük bir başarı gösterdin, bu kadar şık olmanın nedeni bu."

Clarke tek omuzunu kaldırdı fakat halinden memnun görünüyordu; kendi yetenekleri konusunda her zaman tuhaf bir şekilde kayıtsız davranırdı, tıpkı diğer herkesin nitelikleri ve noksanlarını yıldızlara damgalanmışcasına kaçınılmaz görmesi gibi. "Bayan Pellanora harika bir öğretmendir."

"Ah! Gelip seni izleyebilir miyim? Lütfen evet de. Olympic'te misin yoksa Delphi'de mi?"

Clarke dudağını ısırarak başını iki yana salladı.

"O halde Lyceum! Ne düşündüğünü biliyorum..." Akmak üzere olan yaşlar gözlerimi sızlatırken durdum. "Yani hakkımda ne düşünürsün bilmem ama ben seni yeniden şarkı söylerken dinlemeyi çok isterdim."

"Lyceum'da değilim," dedi tuhaf bir biçimde boğuk sesiyle.

"Paralı konserlerde mi söylüyorsun öyleyse? Seni izlemek için Surrey tarafına geleceğim, sen sadece bana neresi olduğunu söyle. Victoria mı? Salon Bower mı?"

"Jane, ben Bayan Pellanora'nın özel klübünde söylüyorum," dedi öfkeyle.

Bu sözleri takip eden, çatal bıçakların şangırtısını ve yabancı seslerin fısıltısını boğan sessizlikte kulaklarım uğuldadı. *Özel klüp* sözcükleri kafatasımın içinde yankılanırken Yorkshire aksanlı bir adam da pudinginin nerede kaldığını soruyordu.

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandı Clarke ve ardından birden sesini alçalttı. "Elbette bu, senin geçmişteki bazı ifşaların kadar şaşırtıcı olamaz. O ifadeyi sil yüzünden istersen. Orada kimse bana elini sürmüyor, sahnenin sınırları ihtişamlı bir biçimde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

belirlenmiş vaziyette, bir odam var ve bir grup harika kızla birlikte kalıyorum, tüm şehirde el üstünde tutuluyorum, şerefime kadehler kaldırılıyor ve kostümler de zihninde canlandırdığın gibi değiller. Dahası, şu an giydiklerimden çok da farklı değiller, sadece daha... teatraller ve etek yerine pantolon var, bir de üzerlerinde sahne makyajı izi kalabiliyor."

"Özür dilerim," diye itiraz ettim yine hazırlıksız yakalanarak. "Ben herhangi bir şey düşünmüyordum, sadece sen her zaman çok titiz biriydin ama sanırım şimdi her şey dürüstçe yapılıyor."

"Hayır, hiç de öyle değil," diye tısladı Clarke.

"Anlamıyorum."

"Programda ölçüsüz bir müstehcenlik var."

"Ya," diyebildim sadece.

"Kötü bir kabarede çalışıyor olmam seni memnun etmiş olmalı."

"Hayır! Yani sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum."

"Hiç de mutlu *görünmüyorsun* Jane."

"Senin adına çok sevindim, sadece... sanırım biraz şaşkınım. Sen her zaman çok onurlu biriydin."

"Eh, onurun bana bir faydası olmadı," diye iç geçirdi Clarke. Garson masanın üzerine gümüş bir tepsi bıraktı ve Clarke gösterişli bir tavırla faturayı imzaladı. "Ama Bayan Pellanora'nın müessesesi oluyor."

"Senin hakkında olumsuz bir şey düşünmedim," dedim hiddetle, onu bir kez daha bu kadar çabuk kaybedeceğimi düşünerek paniklemiştim; sanki bir an yanımdaydı, bir an sonra kaybolup gidecekti. "Senin hakkında *asla* olumsuz bir şey düşünemem."

Clarke yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. O erkeksi giysilerinin içinde, boynunun kıvrımı ve yarımay şeklindeki gözlüklerinin ardında gözlerinin pırıltısıyla son derece etkileyici görünüyordu; eteği ve saç bukleleri olmasa gerçekten de Regent Caddesi'nde, cep saati ve bastonuyla kızlarla cilveleşen genç bir zamparaya benziyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Yarım saate kadar piyanistimizle pratik yapmam gerekiyor." Dantel eldivenlerini ellerine geçirdi. "Şunu bil ki seni gördüğüm için pişman değilim Jane ve artık sana karşı... her neyse, söyleyeceğim hiçbir şeyin kimseye faydası olmaz. Seni düşündüğüm zaman tamamen sevgi dolu şeyler düşünüyorum."

"Clarke, lütfen..."

"En azından ismimi söyler misin?" Clarke yine kızardı ve gözlüğünü düzeltti. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum, ben bunu asla yapmıyorum. Benim ismim Rebecca, annemler bana Becky der, kumpanyadaki diğer dört kız da Becca. Seçimini yap. Neden bize Lowan Bridge'i hatırlatıyorsun?"

Çünkü o uçsuz bucaksız karanlıktaki tek gün ışığı seninle tanışmış olmaktı.

"Rebecca." Bu isim dilimde tuhaf bir tat bıraktı, sanki şeker tatmayı beklerken tuz tatmak gibiydi. "Seninle iletişim kurmama izin ver lütfen. Adresin var mı?"

"Bu pek akıllıca olmaz."

Umutsuzca faturasını aldım ve gümüş tepsinin üzerindeki kalemi alarak Weathercock'taki numaramı ve adresimi karaladım. Faturayı ona doğru ittim.

Clarke gergin bir halde, birkaç saniye boyunca burnundan soluk alıp vererek onu aldı; ceket yakasının altındaki cebe koydu ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Seni her zaman kardeş gibi sevdim." Elim onunkine o kadar yakındı ki bu eli alıp tutmak hiç düşünmeden yaptığım bir hareketti, tek doğru hareketti.

Eski dostum başını kaldırıp birleşen parmaklarımıza bakarak dikkatle düşündü; Clarke kendi kendini yetiştirmiş bir kadındı, kuşku uyandıran bir kökenden gelen bir şarkıcıydı, bunun dışında altı yaşından bu yana biraz olsun değişmemişti ve ben gerçeği söylüyordum: Onu her zaman sevmiştim.

"Ben seni hiçbir zaman öyle sevmedim," dedi.

Gözlüklerinin ardından iki damla yaş ses çıkarmadan yere düşerken Clarke onu sıkıca kavrayan parmaklarım arasından

BELONGS TO KAATIES TEAM

elini kurtardı. Beni tıpkı katledilmiş bir geyik gibi sımsıkı bir kazığa bağlamış olsaydı bunu onun başını derde soktuğum yalanların bir karşılığı olarak görebilirdim fakat bu, zalimliğin bile sınırlarını aşan bir şeydi. İç çekmeye başladığımda Clarke oradan ayrılmak üzere ayağa kalktı.

"Bana verdiğin kitabı hatırlıyor musun... babamın yayımladığı kitabı? *Yasak Hazların Bahçesi*'ni?"

Ağzım çalışmış olmalıydı ama gömütler ses çıkaramazlar ve ben, yerine getirilmemiş dileklerin ve öylece çürümeye bırakılmış şefkatin anıtıydım.

Parmak uçlarının fısıltısı yanağıma dokundu ve ardından Clarke beni öptü.

Bu sadece hafif bir dokunuştu fakat ne kupkuru ne basit ne de bir şeylerin arayışında olan bir dokunuştu. Bu, aynı öpücüğün başka şekillerini uzun zamandır düşünmüş olan bir insana ait olan bir öpücüktü, hepsi tutkulu ve hepsi umutsuz olan yüzlerce öpücük gibiydi. Bir an irkildim ve o an ona karşılık bile verecek kadar minnettardım, neden yapmamam gerektiğini dahi düşünmeden bunu yaptım ve o öpücükte senelerin tadını aldım. Seneler boyu sürmüş olan ölüp gitmiş umutları, özlemin tatlı sızısını, kahveyi ve Clarke'ın ta kendisini tattım, daha sonra Clarke benden uzaklaşarak başparmağını aralanmış dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Ben seni böyle sevdim işte," dedi bana.

Kadınlar sıklıkla kucaklaşırlar, kız kardeşler sıklıkla birbirlerini öperler ve Clarke beni başıyla selamlayıp bir an için gözlerini kapattıktan sonra arkasını dönüp çayevinden dışarı çıkarken kimse dönüp bize dikkatle bakmadı.

Sanki rüyadaymış gibi pencereye dönerek sokakta hızla ilerleyen Clarke'ı takip ettim. Clarke dönüp arkasına bakmadı, başını tecrübeli bir şekilde yana doğru yatırarak trafiği hesap etti; bunun üzerine onu, eli yeleğinin ön kısmından ayrılıp adresimin yazılı olduğu kâğıdı kaldırım taşlarının üzerine atarken gördüğümde, kâğıt parçasının tatlı bir şekilde havada kanat çırpıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha sonra toz toprağın arasına düştüğünü fark ettiğimde tuzla buz olan kişi de ben oldum, Rebecca Clarke değil.

Önümde kilometreler misali uzayıp giden dakikalar boyunca o pencerenin önünde durdum, Clarke'ın incecik sırtının ve parlak saçlarının görüntüsünü hâlâ görebiliyordum, derken bir an sonra onu ikinci kez kaybettim. O kâğıdın üzerinden arabalar ve otobüsler geçti, artık yolun üzerinde görünmüyordu bile fakat bu en iyisiydi; hayatım boyunca Clarke'a zarar vermeyi istememiştim ve madem beni görmek ona acı veriyordu, o zaman ben de yeminimi onu bir daha asla aramamak üzere yenilerdim.

Etrafımı beklenmedik bir huzur kapladı.

Bazı trajediler bizi, tıpkı yalanlar gibi sarıp sarmalar; bunlar acı ve öfkeyle örülmüş iplerdir ve bağlar gevşeyene dek ne kadar sıkıca sarılmış olduğunuzu asla tamamen anlayamazsınız.

Diğer trajediler bizi özgür kılar, tıpkı Clarke'ın itirafının beni özgür kılması gibi.

Kendini seneler boyunca değersizliğin yüzünden hor görülmüş biri olarak düşünmek ne demektir bilemezsin sevgili okurum; kendi varlığını zehirli addetmek ve arkadaşının seni bu yüzden terk etmiş olduğunu düşünmek... ve daha sonra da öyle az değil, enikonu sevilmiş olduğunu öğrenmek ne demektir bilemezsin.

Doğu Hindistan Hükümet Meclisi bir kaleydi; bina tıpkı bir fatih gibi tepemde yükseliyordu, aşağıdaki iki kat tuhaf bir biçimde yüksek tavanlıydı ve giriş, tam anlamıyla devasa altı tane Dorik üslupta yapılmış sütunla korunuyordu. Hafif bir rüzgâr kulaklarımda uğulduyor, kudrete övgü niteliğinde kaotik bir koreografiyle etrafta dans eden elleri kolları evrakla dolu adamların fraklarını çekiştiriyordu. Daha önce hiç, bu denli baskın bir şekilde güç ve para kokan bir yer görmemiştim ve inindeki aslanı kışkırtmaktan korkarak bir an tereddüt ettim.

Highgate Malikânesi sakinlerinden daha iyi, diye düşündüm. *Daha önce Jane Stone oldun, Jane Smith oldun, bugün de Jane Steele olacaksın... Bu iş için uygun olan tek kadın.*

Mesafeli bir tavır takındım ve antreye girdim.

Eğer Hindistan Hükümet Meclisi'nin dış görünüşü hissedarları Şirket'in amansız hakimiyeti konusunda ikna edebiliyorsa iç görünüşü bunu kesinlikle pekiştiriyordu; baktığım her yerde mermerler, kristaller, oymalar ve uzak diyarları resmeden tablolar vardı. Augustus P. Sack'in ofisini bulmak gözümü korkutabilirdi ama briyantinli, gri bıyıklı, aynı anda etrafına her nasılsa hem kibir hem de hürmet havası yayan bir memur bana eşlik etti. Kapı çalınınca ardından anında, "Girin!" diye bir cevap geldi ve yabancı beni Sack'e takdim ederek aceleci bir şekilde dışarı çıktı.

"Vay vay vay, Bayan Stone," diye mırıldandı Augustus Sack, çalışma masasının ardından çıkarak ileri doğru uzattığım elime bir öpücük kondurdu. "Mektubunuz ziyadesiyle ilgimi çekti."

"Evet, öyle olduğunuzu tahmin etmiştim."

"Lütfen oturun. Çay mı alırdınız yoksa ufak bir kadeh şarap mı?"

"İkincisinden alayım lütfen, bana eşlik edecekseniz tabii."

"Bayan Stone, güzel hanımların bu soruyu sormalarına pek gerek yoktur ayrıca şu anki kostümünüzün soluğumu kestiğini de belirtebilir miyim?"

Bay Sack'in kurnaz gözlerinin giysilerimi incelediği, kıvılcım saçan şehvet dolu bakışlarının Pencap işi mücevherlerime yöneldiği dikkatimden kaçmamıştı.

"Mürebbiyelerin son derece tekdüze kimseler olmaları beklenir," diyerek iç geçirdim. "İnsan işvereninin korkusuyla yaşamadığı zamanlarda bile hayat zaten korkunç bir angaryadır Bay Sack."

"O alçak adamlar sizi korkuttular, öyle değil mi?" dedi Bay Sack bana acıyarak. "Neyse ki şimdi John Şirketi'nin kanatları altında güvendesiniz Bayan Stone."

Bay Sack, oymalı maun rengi bir büfeden kadehlere kırmızı şarap doldurdu; pelte gibi hali ve pespembe suratı, parlak yanakları ve tombul parmaklarıyla tam onu hatırladığım gibiydi. Şimdi de gösterişli giysilerinin –bu kez bordo bir ceket ve sarı, ipek

bir kravat takmıştı– ofisiyle uyum sağladığını fark ettim çünkü baktığım her yerde, gereksiz masrafların belirtilerini görüyordum. Fildişi puro kutusundan gümüş işlemeli gazoz makinesine kadar her şey, Şirket yöneticilerinin tüylerini açan tavus kuşları misali zenginliklerini gözler önüne serdiklerini belli ediyordu.

Bay Sack bana bir sandalyeyi işaret etti, ikimizin önüne de şaraplarımızı koydu ve çalışma masasının ön kısmına yarım yamalak oturdu. "Öncelikle, Bayan Stone, bana söyleyeceklerinizin tamamen sır olarak saklanacağı konusunda size şerefim üzerine yemin ederim. Anlıyorum ki Highgate Malikânesi'nden büyük bir huzursuzlukla ayrılmışsınız ve itiraf etmeliyim ki Thornfield ve onun gölgesi durumundaki Singh'in karanlık geçmişleri düşünüldüğünde bu beni hiç de şaşırtmadı. Eğer sizinle arkadaş olacaksak birbirimize güvenmemiz gerekir."

Demek ben, sandığı çaldığım için dokunulmazlığı çoktan kazandım, diye düşündüm hoşnut bir halde.

"Beni istediğiniz gibi yönlendirebilirsiniz Bay Sack, son zamanlarda yaşadıklarım bana o denli acılar çektirdi ki."

Bay Sack'in cana yakın bir ifadeyle çattığı kaşları iğrenç görünüyordu, gözleri son derece keskin bir şekilde kolyemden yüzüme, sonra yeniden kolyeme çevrildi. "Burada gözü dönmüş adamlardan bahsediyoruz Bayan Stone. Lütfen bana her şeyi anlatın."

Ona her şeyi anlatmadım ve söylediğim birkaç şey de su katılmamış yalanlardan ibaretti.

Bay Sack'e ürkekçe, kendisini kahvaltı esnasında evden uzaklaştıran bıçakların ardından orada kendi hayatım için endişe ettiğimi söyledim. Ancak Londra'ya dönmemin başka yolu olmadığı için en azından ilk üç aylık maaşımı alana dek beklemeye kararlıydım. Bu arada evde yaşayan sakinleri gizlice sorgulamaya başlamış ve konuşulanlara gizlice kulak kabartarak Bay Sack'in Highgate Malikânesi ziyareti sırasında ne yapmaya çalıştığını öğrenmiştim (bu da pek yanlış sayılmazdı); sandık ve içindekilerin hikâyesini bu şekilde öğrenmiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu hikâye bana oldukça mantıksız gelmişti ama öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için araştırmalarıma devam ettim," dedim ona ihtiyatla. "Onların pençelerinden kurtulmak istiyorsam başka bir seçeneğim yok gibi görünüyordu."

"Yoktur, *hayatta* böyle bir seçeneğiniz yoktur Bayan Stone... En iyisini yapmışsınız," diye yatıştırdı beni Şirket'in dışişleri görevlisi. "Lütfen devam edin."

Hikâyenin, Sack'i kötü gösteren bölümlerini çıkarmak işin en kolay kısmıydı. İşverenlerimin, David Lavell ve eşi Karman Kaur'u soymuş olduklarını biliyordum ancak ona Sahjara'nın kaçırılma olayıyla ilgili hiçbir şey söylemedim. Hem John Clements'in hem de Jack Ghosh'un ölmüş olduğunu biliyordum ama bunun için suçlanması gereken kişilerin Bay Thornfield ya da Bay Singh olduğunu ima ettim. Bakışları bir kurşunun asaletiyle beni delip geçerken Şirket görevlisinin al yanakları cana yakın bir ifadeyle kırıştı.

"Bu Jack Ghosh denen adamın ölümü bardağı taşıran som damla oldu," diye sızlandım. "Ah, Bay Sack, çok korkunçtu; ikisi de bunun bir *kaza* olduğunu iddia ettiler, yerler kanlarla kaplıydı. Sandığı arama çabalarımı iki misline çıkardım ve..." Bir an yanaklarımı kızarttım.

"Cesur bir kadın olarak sandığı buldunuz ve bu arkadaşların ellerinden kurtulmak için de onu aldınız," dedi usulca.

Cilveli bir suçluluk duygusuna bürünmüş gibi yaparak hiçbir şey söylemedim.

"Öyle zannederim ki sandık, Bay Sardar Singh'in eşyaları arasında saklıydı, değil mi?"

Şaşkına dönmüş bir halde gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Neden böyle söylediniz Bay Sack?"

"Çünkü İngiltere'ye geri döndüğümde bana sandık konusunda iğneleyici laflar eden o kasıntı kâfirdi. Elbette bu, John Clements'in ölümünden önceydi... Bay Clements'e yazık oldu ve ne yazık ki şu Müfettiş Quillfeather denen adam bu meselenin aslını çözebilecek mi bilemiyorum. Önce suçlunun Thornfield ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunu düşündüm ve Yönetici'ye de bunu söyledim ama şimdi başka bir sonuca ulaştım."

Bu iddialar bana anlamsız geliyordu; Bay Thornfield ya da Bay Singh'in, birini zehirleyecek kadar alçalabileceklerini düşünmek (tıpkı benim de bir zamanlar yaptığım gibi) saçmaydı ve Sardar Singh'in Augustus P. Sack'le herhangi bir şekilde iletişime geçmiş olduğu düşüncesi de inandırıcılıktan yoksundu.

"Anlamıyorum... Bay Singh sizi son derece küçük görüyormuş gibiydi," dedim bocalayarak. "Yani siz onun, sizinle mektuplaştığını mı iddia ediyorsunuz?"

"O kasıntı barbar benden nefret ediyordu ve suçlarının cezasız kaldığını görerek yaşamamı istiyordu. Bunu kendiniz görebilirsiniz."

Bay Sack çalışma masasının ardına gitti ve çekmeceden katlanmış bir mektup çıkardı. Mektubu bana verdi ve mektubu açarken korkuyla irkilmemek için elimden geleni yaptım. Bay Singh'i birçok kez bir şeyler yazarken görmüştüm ve birçok kez onun mektuplarını postaya vermiştim; bu, aşağıya doğru tuhaf inişlerden uçları garip bir biçimde sivri büyük harflere kadar, her şeyiyle onun el yazısıydı. Mektupta şunlar yazıyordu:

Sevgili Bay Sack,

Yüzünüzü her ne kadar bir daha görmeyi arzu etmesem de tamamen hezimete uğramış olduğunuzu fark ettiğinizi sıklıkla zihnimde canlandırdığımı söylemeden edemeyeceğim. Bu noktada, başvurduğunuz bütün hileler nafile; sandık gerçekten de bizde ve bir daha onu ele geçirmeye çalıştığınız takdirde sizi tümüyle ortadan kaldırma konusunda hiç tereddüt etmeyeceğimi bilmeniz gerekir.

Şirket'iniz benim bütün kültürümün sistematik bir şekilde ırzına geçti; benim sahip olduğum şey bende kalacak ve bunu alma girişiminiz de kanlı ölümünüzle sonuçlanacaktır. Highgate Malikânesi bir kaledir ve ben de bu kalenin koruyucusuyum. Küstahça gururunuz için acı çekmenizi sağlayacak başka bir yolum olmadığı için size bu mektubu gönderiyorum; mektubun içeriği üzerinde sık sık kafa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorun Bay Sack çünkü ardına düştüğünüz hazine asla, büyük İmparatorluğumuzun yaptığı gibi, sizin elinize geçmeyecektir.

Charles bu konuda hiçbir şey bilmiyor ve ona söyleseniz bile sizin yalancı sözlerinize inanmaz; doğrusu size biraz da onun hatırına yazıyorum çünkü siz iyi bir adamı ruhsal bir çöküntünün eşiğine getirdiniz. Safkan birinin aşağılık bir İngiliz köpeğinden bir kemik kapabilmiş olduğunu bilerek en azından bir kez olsun rahatınız kaçsın Bay Sack.

Düşmanınız ve sizden üstün olan,
Bay Sardar Singh

Başım döndü; çünkü mektubun üslubu onunkine benziyordu. Her zamanki tatlı sesli Bay Singh olarak değil de o gün holde, karların yerleri süpürdüğü antrede durup Şirket'i tecavüzcü, Sih asillerini de onların pezevenkleri olarak adlandırdığı o gün sesi kulaklarımı tırmalayan savaşçı haliyle belirmişti zihnimde.

Bu arada benim planım da tümüyle altüst olmuştu. Sandığın orada olduğunu kanıtlayarak ve ona bunu kendim sunarak olası bir yangını Highgate Malikânesi'nden uzaklaştırmak istemiştim. Buna karşın Sack'in dikkatini dağıtması gereken bu güzel haberin, onu öldürebilmem için mükemmel bir yol düşünürken bana vakit kazandırmış olması da beklenmedik bir gelişme değildi.

Beklenmedik bir gelişme değildi çünkü anlaşıldığı kadarıyla Bay Singh bize yalan söylemişti.

"Kendi üzüntüleri için nasıl beni suçladıklarını görüyorsunuz," diyerek iç geçirdi Bay Sack. "Ben sadece, sandığın geri alınmasıyla adaletin yerini bulmasını istemiştim, beni anlıyorsunuzdur. David Lavell güvenilir bir Şirket adamıydı. Bay Singh benden sadece suçlu tarafın adaletten nefret etmesi gibi nefret ediyor olsa da bu aptalca mutabakatı riske atacak kadar kızmış olamaz fakat sizin de anladığınız üzere, Charles Thornfield'in sonradan ortaya çıkan ruhsal sorunu kafasında her şeyin birbirine girmesine neden oldu ve bu iki adam birbirine pek düşkün-

BELONGS TO KAATIES TEAM

dür. Singh için tümüyle beni suçlamak, hatanın doğrudan onlarda olduğunu düşünmekten daha kolay."

"Ruhsal sorun mu?" diye tekrar ettim sarsılmış bir halde. Hemen sözlerimi düzelttim. "Yani benim bir... delinin otoritesi altında yaşadığımı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Ah, o halde Sobraon Savaşı'nda Charles Thornfield'e neler olduğunu bilmiyorsunuz," diye mırıldandı Bay Sack. "Clements biliyordu, ben de biliyorum. Biz oradaydık."

BELONGS TO KAATIES TEAM

YİRMİ DOKUZ

Bu, kaçamak bir cevaptı. Daha net bir şeyler duymak isterdim ama Bayan Fairfax, ya yapamadığından ya da gerçekten bilmediğinden, Bay Rochester'ın sıkıntılarının kaynağı ve nedeni hakkında bana daha fazla bilgi vermeyecekti. Bu konunun kendisi için de bir muamma olduğunu, söylediklerinin sadece tahmine dayalı olduğunu belirtti. Bu da konuyu kapatma isteğinin gösterge[illegible] Ben de öyle yaptım.

Sevgili okurum, ben konuyu kapatmadım ve itiraf etmem gerekir ki Bay Singh'den gelen mektup beni ne kadar rahatsız etmiş olsa da ona dair tüm düşüncelerim, Charles Thornfield'in kanlı yaşam öyküsünün sonunda ortaya çıkabileceği ihtimaliyle bir kenara atıldı.

Gerginmiş gibi görünmeme pek de gerek yoktu. "Bunu bana da anlatır mısınız? Böylece size gelmekle doğru bir şey yaptığım konusunda vicdanımı rahatlatmış olurum."

"O konuda hiçbir şüpheniz olmasın Bayan Stone!" diye bağırdı Bay Sack. "David Lavell benim dostumdu ve onun mallarının sefil insanların ellerinde olması... korkunç, son derece korkunç."

Aynı durum hakkında Bay Thornfield'in anlattığı hikâyeyi hatırladım ve dişlerimi sıkarak ağzımı, cesaret verici olduğunu umduğum bir gülümseme biçimine soktum.

Sack onun amiri değildi ve zaten pokerde Lavell'den bir servet kazanıyordu... Karman'ın servetini. Sack'e göre Lavell daha çok alçalamazdı.

"Ah, her şeyi açıklığa kavuşturun, yalvarırım. Bay Thornfield

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinirlerimi bozdu ama onu hiçbir zaman bir deli olarak düşünmemiştim."

Bay Sack kırmızı yanaklarını şişirdi; bir an bunu düşünüyormuş gibi yaptı, altın kaplama cep saatini kontrol etti, bu sırada ben de gerçek kaygılarımı soluksuz bir beklenti hissine yönlendirdim. Neyse ki onu elimde tuttuğumu biliyordum çünkü kendisi, nazik görünümlü kadınlara müstehcen bilgiler vermekten zevk alan bir palavracıydı.

"Benden dürüstçe bir ricada bulunan genç ve güzel bir hanımefendinin asla canını sıkmam," diye bir sonuca vardı ani bir nezaket havasıyla.

"İçimi bir tek siz rahatlatabilirsiniz Bay Sack."

"Bu onur verici düşüncenizde haklısınız Bayan Stone," diyerek sırıttı ve bir an onda, rütbe sahibi yabancılara ve eşlerine karşı takındığı o yarı mütevazı, yarı yaltaklanan ifadeyi görebildim. "Ancak bildiklerimin bir kısmının ikinci elden geldiğini itiraf etmeliyim; eski iş arkadaşım John Clements, Charles Thornfield'in bakımına yardımcı olmuştu ve bu yüzden de en şiddetli çılgınlık anlarına şahit olabilmişti. Bendeniz o kadar yufka yürekli bir insanımdır ki kimsenin acı çektiğini görmeye dayanamam ama yine de... bazen Tanrı'nın ölüleri olduğu kadar dirileri de cezalandırdığını düşünürüm ve Charles Thornfield, yaşadığı o talihsiz olaylar konusunda fazlasıyla suçluydu."

En azından kısmen de olsa bu doğruydu çünkü Bay Thornfield, omzunun arka kısmında, iltihaplanmış bir yara izi olduğunu ve Clements'in yanında uzun bir nekahat dönemi geçirdiğini bana kendisi söylemişti.

"En yakın arkadaşının kız kardeşinin mallarını çalan bir adamın vermesi gereken birçok yanıt vardır," dedim ona hak vererek.

"Evet, meselenin özü de bu zaten!" Bay Sack'in, hareketsizken bile kasım kasım kasılabilmesi, abartılabilecek bir şey değildi. "Aramızda kalsın Bayan Stone, Charles Thornfield, Sardar Singh'in kardeşi Karman Kaur'a umutsuzca âşıktı. Görüyorum ki sizi şaşırttım... bağışlayın beni. Kocası David Lavell'e karşı

BELONGS TO KAATIES TEAM

duyduğu kıskançlık, en sert önlemleri almasına neden oldu ve bunlar da genelde bu gibi durumlarda olduğu gibi trajik sonuçlara sebebiyet verdi."

Resmi bir şekilde ellerimi kavuşturdum. "Anladığım kadarıyla Bay Thornfield ve Bay Singh, diledikleri gibi yaşamalarına izin vermek yerine sevdikleri bir insanın mallarını çalmışlar."

"Aynen öyle Bayan Stone." Bay Sack düşünceli bir ifadeyle tombul parmağını şarap kadehinin ağız kısmında gezdirdi. "Lavell iş arkadaşım olduğu kadar iyi de bir dostumdu... Maceracı bir ruhun şehvetine sahip yakışıklı bir şeytandı ve karısı ona âdeta tapıyordu. Pencap'ta birkaç yabani yulaf tohumu ektik ama biliyorsunuz ki bir beyefendi yerli elit tabakaya ayak uyduramayınca ülke dışında da itibarı paramparça oluyor! Yönetici de bunun doğru olduğunu biliyor. Yerlilerle içki âlemlerinden kaçınmak acilen ve sertçe eleştirilmelerine neden olurken birkaç iskambil oyunu, birkaç zararsız kaçamak nedir ki?"

Onu başımla onaylayarak, nazik bir şekilde kaşlarımı çatıp dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Thornfield, orada doğup büyümüş olmasına karşın bunu hazmedemedi," dedi Bay Sack öfkeyle. "O onu deliler gibi severken Karman Kaur'un ona ilgi duymaması gerçekten çok yazık. O bir tanrıçaydı Bayan Stone, savaşçı bir kraliçeydi ve o vicdansızlar ondan, kocasıyla dilediği gibi paylaşacağı mücevherlerini alınca kızılca kıyamet koptu. Ne yani, kocasının kumarda kaybettiklerini ödemesine izin vermeyecek miydi? Hangi onurlu kadın böyle bir şeyi düşünebilir ki?"

"Khalsa'ya bu denli sadık olan bir kadının İngiliz bir adamla evlenmesi tuhaf."

"Katiyen! Karman Kaur, Thornfield ailesiyle büyümüştü ve Lavell de Sihlerden övgüyle söz ederdi; kendisi yüksek dereceli bir siyasetçiydi ve Doğu Hindistan Şirketi'nin kendi topraklarında Khalsa'ya karşı hiçbir şansı olmadığını söyleyen ilk adamdı. Bu piç kuruları İngiliz tasarımlarına uygun olarak kendi ağır silahlarını kendileri yapıyorlardı, anlıyorsunuz ya ve kendi dö-

kümhaneniz varsa kendi kendinizin efendisisinizdir. Ordunuz karşısındakinden yüz bin kat daha güçlüyse daha da iyi! Hatırladığım kadarıyla Lavell'in bir zamanlar aklındaki taktik şuydu: Khalsa, John Şirketi'ni bozguna uğrattığında, dünyanın en büyük orduları güçlerini birleştirecek ve Kalküta'dan St. Petersburg'a kadar olan bölgelere hükmedecekti. Kendisi Lahor'da çok popüler biriydi ve sadece Karman Kaur'layken değil."

Bu sözler, bana arkadaşlarımın söyledikleri her şeyi doğruladığı için hissettiğim zehir gibi tiksinti duygusunu içime attım. Şirket casusları imparatorluklarının içine sızarken Sihlerin gururlarını okşuyorlardı; liderleri onlara ihanet ederken Sihler de Şirket'e kafa tutuyorlardı.

Sardar Singh'in intikam için can atmasına şaşmamak gerekirdi.

"Her neyse, Karman, Lavell'in siyasi işlerini hiç umursamıyordu. Onlarınki, nasıl ifade etmeliyim bilmem, bir aşk evliliğiydi Bayan Stone," diye ekledi Bay Sack sinir bozucu tenor sesiyle. "Çığlık çığlığa kavgalar, sevecen uzlaşmalar... böylece kendilerini paralıyorlardı."

"Hırsızlık ortaya çıktığında Karman Kaur ne dedi?"

"Bakın, dikkat edin, Karman Kaur'un değerli eşyalarını kimin çaldığını asla öğrenemedik, ta ki ben Sahjara'nın sandığını bulana dek," diye böbürlendi Bay Sack elini göğsüne koyarak. "Fakat hepimiz hazine kaybolduktan sonra neler olduğunu biliyorduk; Karman Kaur, üzerine uyması için düzenlenmiş bir Khalsa süvari üniforması sipariş etti, *tulwar*ını biledi, en iyi atına semer vurdu ve hem kendisi hem de Lavell için yeni bir servet bulmak üzere orduya katıldı."

Sıktığım yumruklarımı gevşetmek için kendimi zorladım.

"Anladığım kadarıyla bu adımı atarken kimseye danışmamış."

"O öyle biri değildi!" dedi kahkaha atarak. "O muhteşem bir kadındı Bayan Stone, birinci sınıf bir afetti. Ufak bir meblağ kaybetmişti. Khalsa, Guru adına John Şirketi'ni feshetmeye hazırken neden sızlansın ki? Lavell, müzakerede bulunmak üzere

BELONGS TO KAATIGS TEAM

Amritsar'a çağrıldı ve Karman da yeğenine bakması için kardeşine haber gönderdikten sonra yıldırım hızıyla Firozpur'a gitti. Sardar Singh ve Charles Thornfield onun planını keşfettiği sırada Karman orada tanıştığı tüm erkekleri mutlu eden bir şekilde çoktan Sih ordugâhına katılmıştı. Firozpur'da olduğu gibi Aliwal ve Sobraon'da da kendini gösterdi."

"Khalsa Sobraon Savaşı'nı kazanmadı."

"Hayır, kazanmadılar, katledildiler," diye cevap verdi Bay Sack mutlu bir şekilde.

Bay Sack kadehlerimizi yeniden doldurmak üzere kalktı; kadehi bana verdiği anda omurgam dehşetle ürperdi. Yine de Karman Kaur'un Khalsa saflarına katılmış olmasının bir önemi yoktu; Bay Singh'in, Bay Thornfield'in katil olduğunu düşünmemesinin bir önemi yoktu. Bay Thornfield, onun hükmüne giden her bir adımı darağacına giden adımlar gibi görmüştü, hazinesini kaybetmiş olmanın onu korkunç bir savaşa sevk ettiği o hayati öneme sahip ânı görmüştü ve bunlardan bütünüyle kendini sorumlu tutmuştu. Benim, onun tarafından sevilecek herhangi bir kadının şanslı olacağını biliyor olmamın bir önemi yoktu; daha önce de belirtmiş olduğum gibi, bu kadın dünya üzerindeki en mutlu kadın olurdu.

Sonuncusu öyle olmadı, demişti bana, onun ölümünü kendisi tetiklemişti.

Bay Sack neredeyse neşe dolu bir ifadeyle, "Sobraon Savaşı en ilkel haliyle bir katliamdı," diye devam etti sözlerine. "Günlerdir yağmur yağıyordu ve Sutlej Nehri bir pagan prensi gibi kabarmıştı. Bombardımana karşılık verilmesi emri geldiğinde Khalsa, Bombay askeri birliklerimizi ağır silahlarla saatlerdir vuruyordu. Bu başarısız olunca da Bengalli birlikler, Kral'ın Hafif Süvari Birlikleri'yle birlikte karşı saldırıda bulundular, Khalsa da onları gerçek birer barbar gibi geri püskürttü... Yaralıları yıkıp geçtiler, ölmek üzere olan insanların işlerini, mezbahadaki büyükbaş hayvanlar gibi bitirdiler. Onlarla batıda, güneyde ve doğuda yüz yüze geldikten sonra Sih hatları çökmeye başladı, işte gerçek kıyım tam bu sırada yaşandı."

BELONGS TO KAATIGS TEAM

"Anlattıklarınız kulağa şimdiden kıyamet senaryosu gibi geliyor Bay Sack"

Bay Sack beni içten içe gözlemliyormuş gibi baktı. "Onca yağmur, Bayan Stone... Sutlej'in sularının kabarması, durumlarının hassasiyeti. Khalsa'yı Pencap'a dubalı bir köprü bağlıyordu. Düşünün bir... sığ geçitler sel sularıyla dolduğunda mümkün olan tek kaçış arka arkaya sıralanmış tekneler sadece. Şirket'in bu köprünün değerini anlayan... arkadaşları, bunlara Sihlerin tarafında olan arkadaşlar diyelim, olabilir. Ya da belki olmayabilir ve gemi hattını karaya bağlayan bağlantı noktalarını Tanrı zayıflatmıştır... Kim kesin olarak bilebilir ki?"

Birden midem altüst oldu.

"*Siz* bilebilir misiniz Bay Sack?"

"Sadece bir diplomat olan ben mi? Bana ziyadesiyle iltifat ediyorsunuz Bayan Stone."

"Devam edin," diye ısrar ettim.

"Teknelerin oluşturduğu köprü sulara gömüldü ve Khalsa'yı da beraberinde götürdü," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Bu asla bir geri çekilme değildi çünkü her bir saniye deliler gibi savaştılar... fakat bir hesaplaşmaydı. Onlar bizim yaralılarımızı öldürdüler ve generaller bir örneğin ortaya konmasının en iyisi olacağını düşündüler."

"Ne tür bir örneğin?"

Augustus Sack şarap kadehini kaldırdı, yüzüne nazik bir gülümseme yayılırken içindeki sıvıyı döndürmeye başladı. "Khalsa ele geçirilene dek ben oraya gitmedim ama bozgunun ardından gördüğümde Sutlej'in rengi işte buydu. Elimizdeki tüm silahlarla o nehre ateş ettik. O gün on bin Khalsa ve bir kadın öldü; ya nehirde boğuldular ya da boğulurken vuruldular."

"Bu korkunç bir şey," dedim fısıltıyla çünkü kendime engel olamamıştım.

"Thornfield için daha da korkunçtu." Bay Sack kaliteli şarabını yudumladı, şarabın rengi karşısında belli ki hiç istifi bozulmamıştı. "Sözünü ettiğim o tek kadın Karman Kaur'du. Thornfield

tüm bu olayların tam ortasındaydı ve daha sonraki sayıklama anlarında, arkadaşım Clements onun, nehrin suları arasındaki katliamda Karman'ı kurtarmaya çalıştığını açıkça anladı. O ahmak, çektiği onca zahmetin karşılığında sırtına derin bir yara aldı. Cesetlerle kaplı nehir kenarında Karman'a ulaşmadan önce neredeyse kanların ve kan pıhtılarının arasında boğuluyordu fakat Karman'ın vücudu öylesine delik deşik olmuştu ki geriye yalnızca etleri kalmıştı. Kafası yarı yarıya kopmuştu, vücudu şarapnellerle delik deşik edilmişti. Yazık. Fevkalade bir kadındı. Thornfield o kıyımın orta yerinde, kan kaybından kıpırdayamaz bir halde, o kumsalda Karman'dan geriye kalanlarla yirmi saatten uzun bir süre geçirdi. Ah. Arzu etmeyeceğiniz kadar betimleyici bir anlatım mı oldu yoksa Bayan Stone. Affedin beni."

Doğruyu söylemek gerekirse kendimi bayılacak gibi hissediyordum; öfkeden, üzüntüden bayılacak gibiydim. "Kan beni her zaman fena yapmıştır ve bir de düşününce..."

"Buyrun, biraz daha şarap size iyi gelecektir."

Kıpkırmızı sıvı gözlerimin önünde şırıldayarak döküldü. "O olayın ardından Bay Thornfield hezeyanlar içindeydi diyorsunuz, öyle mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla bir kan banyosu yaptıktan sonra pansuman edilmemiş koca bir yarayla tam bir gün boyunca bekledi, bu yüzden bu durum pek de şaşırtıcı bir şey değil." Augustus Sack'in üzüntümden gerçek anlamda keyif aldığını fark edince gözlerimi ona çevirdim. "Thornfield tam iki hafta boyunca ölümün eşiğindeydi. Ben, Yönetici'yle birlikte antlaşmanın koşullarını hazırlamakla meşguldüm fakat Clements bu süre boyunca çoğunlukla onunlaydı. Hastalığı korkunç bir şeydi Bayan Stone. Ateşten kaynaklı hayaller, karabasanlar... çığlıkları sıklıkla duyulabiliyordu fakat daha sonra Clements onu sakinleştirmeyi başardı."

Eğer bu hikâyeyi bana anlatan kişi Bay Thornfield olsaydı buna dayanamayabilirdim; yüzünü, kaşlarını küçümseyici bir tavırda kaldırmaya çalışması, göğsünde bir oyuk misali duran

suçluluk hissi, o doğal metanetini görmek... hepsi üst üste gelip beni paramparça ederdi. Ancak bunları su katılmamış bir caniden, bir çocuğun kaçırılması ve açlıktan neredeyse öldürülmesi için emir vermiş olduğunu bildiğim birinden öğrenmek basit bir tahammül gücünü yeterli kılıyordu. Bay Sack tüm öğleden sonra boyunca bilmiş bir ifadeyle öylece sırıtabilir, Bay Thornfield'in başına gelmiş iğrenç trajedileri anlatabilirdi ve ben de büyük bir mutlulukla bıçağımın onun bağırsaklarına saplanmış olduğunu hayal ederek öylece oturabilirdim.

"Hiç kuşkusuz son derece trajik ama yine de o adam sinirlerimi böylesine bozarken ona yakınlık duyamıyorum," dedim şarabın yarısını içerek. "Teşekkürler. Bay Sack, kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Onu şaşırtmıştım çünkü gözleri iki acımasız yarığa dönüşürken beni tasvip edercesine neşeyle gülümsedi. "Affedin beni... Sizin gibi son derece çekici bir hanımefendiyi bile bile üzmemeliydim. Nerede kalmıştım?"

"Bay Thornfield hastaydı, ama... ben onun deli olduğunu belli edecek hiçbir şey işitmedim."

"Ah, evet!" İri yarı diplomat tekrar sandalyesine yerleşti. "Charles Thornfield'i ilk olarak güçlü kuvvetli, saçları neredeyse gözleri kadar mavi bir tona çalacak şekilde simsiyah olan genç bir doktor olarak tanıdım. Savaştan sonra nihayet Bengalli bir şirket tarafından kampımıza getirildi ve zavallı adamın üstü başı kurumuş kanlarla o kadar kaplanmıştı ki emir erlerinden biri onun saçlarını tıraş etti. Üç hafta sonra tekrar yürüyebilmeye ve tek tük konuşmaya başladığında yeni çıkan saçları kaz tüyü gibi bembeyazdı. Kamptaki herkes bu manzara karşısında tedirgin olmuştu; hepsi de onun bir iblisin etkisi altında olduğunu düşündüler. Belki bunda aşkını bulmuş olduğu koşulların da etkisi vardır ama o günlerden sonra insanlarla temas etmeye karşı fevkalade bir tiksinti geliştirdi. Bir gün Clements, Thornfield tıraş olurken onun omzuna dokundu ve neredeyse usturayı gözünün ortasına yiyordu. Çok geçmeden Thornfield eldiven giymeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladı, hatta Yönetici ikinci Sih ihtilafı sırasında onun hizmetini talep ettiği zaman bile onları çıkarmadı. Daha önce ellerinde eldivenlerle bir hastanın rahatsızlığını saptayan birini görmemişsinizdir, değil mi Bayan Stone? Adam bir mart ayı dolunayından daha çılgındı ve o zamandan bu zamana asla tam olarak iyileşmedi."

"İyileşmediği açıkça anlaşılıyor," dedim yarım yamalak gülümseyerek. "Onca zamandır en yakın arkadaşının sandığının burnunun dibinde sakladığını fark etmeyi başaramamışsa iyileşememiş demektir."

"Bizi asıl konumuza son derece etkili bir biçimde döndürdünüz Bayan Stone." Bay Sack, ellerinin on parmağını birden birbirine vurdu. "İtiraf ediyorum ki sizi sınıyordum... Orada olduğum zaman henüz sizin Highgate Malikânesi'ndeki ilk günlerinizdi ama yine de Charles Thornfield'le aranızda bir bağın oluşup oluşmadığını merak etmekten kendimi alamamıştım. Ağzımı aramak üzere yollanmış suç ortaklarından birini sırdaşım yapmam ne kadar da ahmakça bir şey olurdu. Ama şimdi görüyorum ki siz de tıpkı onun gibi, sadece bir hırsızsınız."

Başlangıçta samimi olan bu sözler, daha sonra mide bulandırıcı bir tatlılıkla dolu bir homurtuya dönüştü.

Önce saate, ardından da dağınık halde kül rengi ölümlerine doğru süzülen kar taneciklerinin göründüğü pencereye baktım. Orada olduğumu, Sack ve beni içeri getiren gri bıyıklı memurdan başka kimsenin bilmediğini fark ettim; bir anda içeride başka birinin, herhangi birinin daha olmasını istedim.

Şarabımı içip bitirerek omuz silktim. "Bir şeylerle itham edilmeye alışkın değilim Bay Sack ama elbisemi ve kolyemi kendiniz de görebiliyorsunuz, bu yüzden size pek karşı çıkamam. Her neyse, ben söyleyeceklerimin hepsini söyledim. Benden ne istiyorsunuz?"

"Bence bu açıkça ortada Bayan Stone." Bay Sack'in dudakları inceldi, domuza benzeyen çehresinde yırtıcı hayvanlara özgü bir ifade vardı. "Sandığı istiyorum. Siz ne istiyorsunuz?"

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Sandığı size vereceğim için tatmin edici bir mükâfat. Ayrıca rahatımı tehdit etmeye devam edecek baskılar olup olmayacağını anlamam için Clements ve Jack Ghosh'un ölümleriyle ilgili yaptıklarınızı bilmek istiyorum. Kendiniz oradan uzaklaştırıldıktan sonra Highgate Malikânesi'ne Ghosh'u mu gönderdiniz? Duyduğuma göre Bay Thornfield bundan şüphelenmiş."

Augustus Sack aşağılayıcı bir ifadeyle güldü. "Jack Ghosh işime yarayan bir adamdı ama ben onu asla *tek başına* o eve göndermezdim Bayan Stone. Böyle bir şeyi denemek için aptal olmam gerekir. Öte yandan ev sakinleri kilerde kilitli tutulurken araştırma yapmaları için oraya silahlı Şirket görevlilerini göndermek mi? İşte ben böyle bir operasyon organize ediyordum."

Öyleyse tam vaktinde gelmişim buraya.

"Ghosh kendi kendine mi hareket etti yani?"

Bay Sack sorum üzerine düşünerek başını öne arkaya eğdi. "Kendisi birçok vesileyle bu ofise gelmiştir ve Bay Singh'in mektuplarını kolaylıkla bulmuş olabilir, bu yüzden olayın en muhtemel izahı bu. O kaba saba ve meraklı biriydi ve dünya ondan kurtulmuş haliyle daha iyi bir yer."

Bu sözler o kadar umarsızca zikredilmişti ki neredeyse bütünüyle doğru geliyordu. Daldığım sular düşündüğümden daha bulanıktı.

"Peki ya John Clements? Artık Bay Thornfield'i onu öldürdüğünden şüphelenmediğinizi söylediniz, neden?"

"Zehir, sevgili Charles'ımızın tarzı bir araç gibi görünmüyor, öyle değil mi?" dedi diplomat iç çekerek. "Clements, David Lavell'in Amritsar'daki talihsiz cinayetini çevreleyen durumları inceliyordu fakat merhum iş arkadaşımın, Tanrı'nın koyunlara bahşettiği kadar bile aklı yoktu. Planında yol katedemediği için oldukça yavaş ilerliyordu. Daha sonra bir anlığına eski aşklarından birini gördü ve gitgide daha çok melankoliye kapıldı. Dürüst olmak gerekirse Bayan Stone, ben onun kendi kendini öldürdüğüne inanıyorum. Şimdi bana sandığın nerede olduğunu söyleyeceksiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kritik an için daha kötü bir zamanlama olamazdı.

"Size henüz sandığı nereye sakladığımı söyleyemem Bay Sack," diye karşı çıktım kati olarak, "size güvenmeden bunu yapamam ancak bana aracılık ücreti olarak ne vermeyi planladığınızı da bilmek istiyorum."

Bay Sack, küstahlığım karşısında sinirlenmek yerine sırıttı. Ayağa kalkarak oturduğum yere yaklaştı, Dickens romanlarındaki iyiliksever bir amca gibi ellerini birbirine sürttü. Eli havaya kalkıp neredeyse parmak uçlarıyla saçlarımı okşayacakmış gibi dururken gözlerinde de aynı şekilde babacan bir ifade belirdi.

Bay Sack kolyemi boynumdan çekerek kopardı.

Kısa bir çığlık attım fakat çok geçmeden kendime hâkim oldum. Daha çok para harcayıp daha sağlam bir zincir almış olsaydım boynum kopabilirdi... Bu durumda metal, kemiklerimden daha önce koptu ve ben yerde titreyen bir yığın olarak öylece kaldım; omzumdan krem rengi halının üzerine süzülen ilk kan damlasını gördüğümde hıçkırarak ağlamaya başlamamak için kendimle mücadele ediyordum.

Bay Sack çömeldi, başımı kaldırmak üzere elini uzattı. Duruşum değiştiğinde ateş gibi yakan acı şoke ediciydi ve birden soluksuz kaldım.

"Bayan Stone, size bunun bir *Şirket* meselesi olduğunu söylediğim vakit birbirimizi pek anlayabildiğimizi sanmıyorum," diye tısladı. "Teklifim şu: Sandığın yakınlarda bir yerde olduğunu farz ediyorum. Eğer sandığı bana yarın gece yarısına kadar getirirseniz ve içinde aradığım şey olduğunu görürsem size bir mükâfat veririm. Eğer *getirmezseniz*, Londra'daki tüm çalıntı mal satan satıcıları ve tefecileri tanıdığım konusunda sizi uyarırım, gizemli bir kadın yolcu taşıyarak uzaklaşacak her bir geminin kaptanını tanıdığımı söylememe zaten gerek yok. Bu şehir Şirket'in elindedir Bayan Stone ve siz bizden bir şey çaldınız... Bu yüzden, şimdi *siz* benim elimdesiniz. Odanız gözetlenecek, takip edileceksiniz ve bana aradığım şeyi verdiğinizde size vereceğim mükâfat, kulaklarınızdaki o küpeleri koparıp almamak olacak."

Augustus P. Sack öne doğru eğildi; ısıracak, öpecek kadar yakındı bana, ben sürünerek ondan kaçarken gülüyordu. Üzeri kanlı kolyeyi havaya atıp tuttu ve pantolon cebine koydu. Birbirimizin yüzüne bakarak öylece durduk, mücevher parlaklığındaki sıvı elbisemin üst kısmına gitgide daha çok sızarken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Pelerininizi giyin ve kukuletanızı takın, böylece kimsenin kan izlerini görmesine gerek kalmaz, hatta sizin o sevimli gözlerinizin bile," diye bir öneride bulundu Bay Sack, ardından dışarı çıkarıldığımı görmek için bir zili çaldı. "Uğradığınız için teşekkürler! Ve sizi temin ederim ki bir dahaki görüşmemizi *büyük* bir zevkle bekliyor olacağım."

Kukuletalı pelerinim tam Bay Sack'in tahmin ettiği gibi amacına düzgünce hizmet etti ve bana çevrilmiş hiçbir kaygılı bakışla karşılaşmadan Weathercock'a vardım. Elbette bu, giderken beni izlemeyen gözler olmadığı, Doğu Hindistan Hükümet Binası'ndan çıkarken gölgeler arasına gizlenmiş insanların beni takip etmediği anlamına gelmiyordu çünkü pencere camlarındaki yansımaları görüyordum; pansiyonuma ulaştığımda perdelerin arasından dışarı baktım ve şapkalarını gözlerinin üzerine indirmiş bir halde tuğla duvara yaslanmış gazete okuyan adamlar gördüm.

Bu ufak tefek engeller yalnızca beni rahatsız etmek içindi.

Odama birkaç parça bez ve sıcak su istedim. Anahtarı sertçe çevirerek kapımı kilitledim ve yumruğumu kapıya indirdim; hem kendime hem de bana bu şekilde muamele etme cesaretini bulmuş olan o *badmash*e inanılmaz derecede kızgındım.

Aradan bir saat geçmeden istediğim malzemeler geldi ve kendimi tekrar odaya kapatıp tamamen soyunarak banyoya girdim. Dikkatli bir biçimde avucumu suyla doldurarak Bay Sack'in tenimin üzerinde yırtarak açtığı ve çoktan etkisi güçlenerek kafa derimdeki yırtığın benzeri olacak şekilde şiddetle zonkalamaya başlayan yarayı ıslattım. Daha sonra her tarafımı yıkamak üzere küvetin içinde arkama yaslandım.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Sırılsıklam bir halde kendimi bırakarak Bay Sack'in yeni vermiş olduğu bilgileri zihnimin süzgecinden geçirdim. Bu bilgilerden bazıları Charles Thornfield'e âşık olmam bakımından her yönüyle değerliydi, diğerleriyse onun güvende olmasını istemembakımından değerliydi. Sack'in söyledikleri doğru olmayabilir, dedim kendi kendime fakat hiçbiri, daha önceden karşılaştığım türden yalan ifadelere benzemiyordu... Bu yüzden de doğru olsalar bile ne anlama gelirlerdi?

İyi bir anlama gelmezler, diye düşündüm ilk önce. Sardar Singh'in bir yalancı olmasına karşı duyduğum hislerin etkileri artan sırayla şu şekildeydi: utanç, acı ve korku. Sana tereddüt ederek şunu söylerim ki sevgili okurum, yalanlar oldukça kolay öğrenilen becerilerdir; bu yüzden onun, kimselere güvenmeksizin okyanusları aşıp o değerli sandığı ele geçirip geçirmemiş olabileceği konusunda bir an bile şaşkınlık duymadım.

Yine de Bay Singh hakkında bildiklerimi ne yazılmış o küstah mektupla, ne Bay Sack'in Highgate Malikânesi ziyaretinden dolayı hissettiği açıkça belli olan rahatsızlığını kaleme alış şekliyle, ne Sahjara Kaur'a duyduğu sevgiyle ne de Bay Thornfield'in Sahjara'yı şeytanca baskılara maruz bırakmış olabileceği konusunda duyduğu öfkeyle bağdaştırabiliyordum.

Bay Thornfield'in savaş alanında görmek zorunda kaldığı şeyleri, çocukluk aşkının âdeta bir gemi enkazı gibi parçalanıp kıyıya sürüklendiğini düşününce ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ağlamak yok, diye düşündüm kızgın bir şekilde. *Düşünmek ağlamaktan daha faydalıdır.*

Zihnimin daha uzaklara sürüklenmesine izin verdim; neticede tüm bu karmaşa bir zamanlar Pencap'ta başlamıştı.

Bütün bunların çözümünün Pencap'ta bulunamayacağı ne malum?

Aranızda kazara beni dikkatlice mantığını kullanan biri olarak düşünenler olabilir diye söylüyorum, ben sadece, kendiminki pek kusurlu olduğu için insan tabiatını dikkatlice gözlemleyen biriyim. Ancak bu durumda oldukça geçerli bir düşünce

BELONGS TO KAATIES TEAM

üzerinde takılıp kaldım. Her yana su sıçratarak küvetten aceleyle çıktım, üstümü başımı apar topar kurulayarak omuzlarıma bir bornoz geçirdim. Banyo uykumu getirmişti ve benim, beynimin arka taraflarında zihnimi kurcalayan ipuçlarını zorlayarak ön tarafa geçirmem gerekiyordu.

Bir saat boyunca yatak örtülerimin üzerinde aklı karışmış bir halde uzandıktan sonra bir yerlere varabildiğimi düşündüm. Vakit henüz akşamüzeriydi fakat güneş ışınları tamamen etkisini kaybetmişti, kışın o kasvetli parıltısı perdelerim arasından güçlükle görülebiliyordu.

Büyük bir hevesle Müfettiş Sam Quillfeather'a bir mektup yazmaya giriştim.

Jack Ghosh cinayetini çözümlemek yersizdi çünkü onu ben öldürmüştüm; John Clements cinayetini çözümlemekse şimdilik imkânsızdı. Fakat kıtalar arasında oluşmuş korkunç kan yolu, Karman Kaur'un muazzam servetiyle ilişkilendirilmiş insanlar tarafından geride bırakılmıştı ve diğer tüm yollar kapalı olduğu için ben de önceden, hem de çok önceden, işlenmiş bir günahın artıklarını toplayabilirim diye düşündüm.

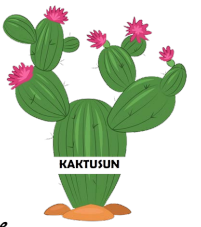
Aradan onca sene geçmişken, David Lavell'in Amritsar'da işlenmiş olan cinayetini çözmek zorundaydım.

Bay Clements'in üzerinde çalıştığı, Bay Lavell'le alakalı belgeleri görmem azami önem arz etmektedir...

Müfettiş Quillfeather'a bunları yazdım ve ardından şu cümleyi ekledim:

Şayet vardığım sonuçlar doğruysa, size korkunç bir suç işlemiş olduğumu ve adaletin karşısına çıkarılmam gerektiğini itiraf etmek zorundayım.

BELONGS TO KAATIES TEAM

OTUZ

Kollarımı masaya dayayıp başımı yasladım. Ve düşünmeye başladım. O âna dek sadece duymuş, görmüş, hareket etmiş ve nereye çekildiysem ya da sürüklendiysem oraya gitmiş, başından itibaren birbirleri ardına ortaya çıkan olaylara seyirci kalmıştım. Şimdi ise düşünüyordum.

"Size kartımı bırakmış olmam bir şanstı, değil mi Bayan Steele?"

Güneş çoktan batmış, günün on birinci saati efkârlı bir şekilde çalmıştı ve bana siyah, yıpranmış bir evrak çantasından birbiri ardına kâğıtlar çıkarıp verirken Bay Quillfeather'ın parlak ela gözleri bitkinlikten kırışmıştı. Belgelerin bazılarında Pencapça yazılar vardı ve bunları ayrı bir tarafa koyuyordum. Ancak diğerleri Lavell'in amirlerinden gelen raporlardı, bazıları benim ana dilimde yazılmış mektuplardı ve birkaçı da Lavell tarafından tutulmuş günlüklerdi ki bunları büyük bir şevkle almıştım.

"Siz bana karşı samimi davrandınız Bay Quillfeather ve görünüşe göre Bay Thornfield'in de gerçek bir dostusunuz, bu yüzden sizin yanınızdayken rahat olmayı öğrenmeliyim. Bunları bu kadar çabuk getirdiğiniz için teşekkürler... Sonuçta bana güvenmeniz için ortada hiçbir neden yoktu."

"Kendi kendime güvenmem için de hiçbir nedenim yok Bayan Steele ve sizi her zaman son derece dürüst bir genç hanım olarak görmüşümdür."

Bu şoke edici iltifata gülümsedikten sonra kısa süre önce girişmiş olduğum mücadeleden aldığım yarayı saklamak için giydiğim mercan rengi yüksek yakalı elbisenin boğaz kısmındaki siyah düğmelere dokundum. Her zaman Müfettiş Quillfeather'ın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir polis memuruna göre dikkat çekecek ölçüde dost canlısı bir adam olduğunu düşünmüştüm ve onunla konuşmanın bana, eski bir dostla sohbet etmek gibi geldiğinin farkına varmak beni şaşırtıyordu.

"Bu düşüncenize, sizi sırdaşım yaparak teşekkür edeceğim çünkü size ihtiyacım var Bay Quillfeather, hem size hem de cezaevi arabanıza."

"Evet, bir suç işlemiş olmaktan söz etmiştiniz." Müfettiş Quillfeather'ın belirgin kaşları şaşkınlık ifadesiyle kıpırdandı. "Elbette benim buna inanmamı..."

"İzin verin de size hikâyeyi en başından anlatayım. İlk başta Charles Thornfield'den, John Clements'in cesedini incelemesini istediniz çünkü Clements'in Lavell'i araştırdığını ve bütün bu adamların Pencap'ta tanışmış olduklarını biliyordunuz, değil mi?" Müfettiş Quillfeather bunu başını sallayarak onayladı. "Bay Thornfield'in bana bu konuda sırlarını dökmüş olduğunu duymak sizi şaşırtır mıydı?"

"Kesinlikle *hayır*," dedi Bay Quillfeather burun kıvırarak. "Açık yürekliliğimi mazur görün Bayan Steele fakat size Thornfield'in varlığınızdan oldukça, şey, *farkında* olduğunu, aslına bakarsanız ziyadesiyle farkında olduğunu söyleyebilir miyim acaba?"

Bu sözler üzerine bir an kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu fakat kendimi olaya odaklanmaya zorladım. "Ve sizin elinizde hâlâ Clements'in zehirlenmesi olayıyla alakalı bir şüpheli yok mu yani?"

"Yok, ancak bir araştırmanın ortasında olan bir adamın intihar etmesinin pek mümkün görünmediğinden eminim."

"Öyleyse size kayıp sandık hikâyesini bilip bilmediğinizi sorabilir miyim?"

"Bunda oldukça romantik bir hava var, değil mi? Korkarım ki bilmiyorum."

Bay Quillfeather'ın, Vesalius Munt'un günlüğünü şömineye atıp ortadan yok edişini düşündüm, kendimi hazırladım ve derin bir soluk aldım.

"Size Bay Thornfield ve Bay Singh'in uzun zaman önce Pencap'ta yapmış oldukları bir hatadan söz edersem bunu onlara karşı kullanır mısınız? Eğer sevdikleri birini korumak için yaptıkları şey tam olarak... yasal değilse?"

Gür kaşları şimdi leş yiyici kuşlar misali burnuna doğru inmişti. "Charles Thornfield son derece *iyi* bir adamdır ve onun herhangi bir arkadaşı olan biri de, özellikle bu kadar uzun zamandır arkadaşı olduğuna göre, ziyadesiyle iyi seçilmiş biridir. Lütfen devam edin."

Sandığın hikâyesini anlatmak gece yarısına dek oturmamıza neden oldu. İlgi içinde sürekli kıpırdanan Bay Quillfeather, ben yerimde oturmuş ona kanlı tarihin kızıl bir resmini çizerken odada aşağı yukarı yürüdü. Uzak arkadaşlarımı koruma çabasıyla Doğu Hindistan Hükümet Binası'nda vermiş olduğum yalan ifadeleri tümüyle itiraf ettikten sonra hikâyemi bitirmek üzereyken elbisemin düğmelerini çözmeye başladım ve Bay Quillfeather şaşkınlıkla donakaldı.

"Kendisine gelecek olanlardan bir parça dahi gördüğü an Augustus Sack işte bunu yaptı," dedim boynumdaki korkunç şeridi göstererek.

"Canavar adam!" diye bağırdı Bay Quillfeather.

"Öfkelenmek için vaktimiz yok," diye karşı çıktım ona elbisemi çabucak düzelterek. "Sizin yardımınız olmadan ben yitip giderim Müfettiş ve artık üzerinden uzun zaman geçmiş olsa da bu kanlı yolun Amritsar'a ve David Lavell'in ölümüne bağlandığına dair içimde bir his var. Şimdi yarın gece yarısından önceye kadar olayı çözmeniz için size neden yardım etmem gerektiğini anlıyor musunuz? Önümde sadece bir gün var ve parçalar yerine oturmuyor. Lütfen bana yardım edeceğinizi söyleyin."

Bay Quillfeather avucu yukarıyı görecek biçimde upuzun kolunu uzattı. "Bayan Steele, bir erkek, bir kadının önsezilerini dikkate almamak gibi büyük bir hata yapabilir mi? Ortak dostumuz ağıza alınmayacak şekilde haksızlığa uğradı, siz yaralandınız ve bir çocuk utanç verici biçimde istismara uğradı. Her şeyimle sizinim!"

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Yalnızca yirmi dört saatimiz var," dedim soluk alarak, "ve eğer Bay Sack'i düşman edinirseniz..."

"Uyku güçsüzler içindir ve deneyimli bir polis memurunun yanında bir Doğu Hindistan Şirketi bürokratı nedir ki?" Bay Quillfeather karşımdaki sandalyeye oturdu, her nasılsa hâlâ hareket halindeymiş gibi bir intiba uyandırıyordu. "*Derhal* işe koyulacağız, size tüm bu belgeleri anlatacağım ve sonra da neler yapabileceğimize bakarız."

Bir şişe kırmızı şarap açtım, Bay Quillfeather evrak çantasını boşaltma işini bitirdi ve zaman merhametsizce ilerledi.

Böylece, bir zamanlar darağacından korkar gibi korktuğum adamla saatlerce sürecek bir görüş alışverişine başladım. Müfettiş Quillfeather, yetkililerin raporlarının neler içerdiği hakkında bilgi vererek, Pencap dilindeki belgelerin içeriklerinin ana hatlarını belirleyerek ve eski günlükleri özetleyerek bana vakit kazandırdı. Görünüşe göre David Lavell her şeyiyle dostu Augustus Sack gibi aşağılık bir adamdı. Amirleri onun, dilediği cemiyete bir yolunu bulup girebilme konusundaki amansız yeteneğini takdir ediyor, bir taraftan da bu övgülerinde bile onun dürüstlükten tamamen uzak hallerine karşı duydukları tiksintiyi ortaya koyuyorlardı. Şirket adamları onun bu üstü kapalı yöntemlerine olduğu kadar Karman Kaur'un ailesiyle olan bağlarına da güveniyorlardı; savaş çıktığında Sutlej'in kuzeyinde bulunan az sayıda ve dağınık haldeki politikacılar, onlarla Thornfieldler sayesinde Fransız şarabı ve yıllanmış İskoç viskisiyle uyutulmaktaydı. Lavell'in boğazı kendi odasında kesilmişti, bu da Şirket'e, Lavell'in oynaştığı kadınlardan birinin Karman'ı kıskandığını ya da Sih dostlarından birinin kumar masalarında fazlaca yolunmuş olduğunu düşündürmüştü.

"Odanın iç ortamı, Lavell'in bir yabancı tarafından öldürülmüş olmasını ziyadesiyle mümkünatsız kılıyor." Bay Quillfeather çıkık çenesini kendisine katılıp katılmadığımı sorgularcasına öne doğru uzattı.

Ona katıldığımı belirttim ve devam ettik. Lavell hızla kan

BELONGS TO KAATIES TEAM

kaybetti ve ortada herhangi bir tanık da yoktu; Sobraon Savaşı'ndan bir hafta önce yatağında buz gibi olmuş vaziyette bulundu.

"Elbette miras Sahjara Kaur'a kaldı," dedim derin derin düşünerek.

"Haklısınız ancak varis küçük bir kız olmuş olmasaydı bile miras olayı onları harekete geçiren şey olamazdı. Annesinin mal varlığına karşın babası geride kayda değer miktarda bir kumar borcu bırakmıştı."

"Kimseden şüphelenilmedi mi?"

Bay Quillfeather uzun, ince parmaklarıyla masaya vurdu. "Sanmıyorum. Kâhya kadın sorguya çekildi ve Lavell'in o gece, Amritsar elit kesiminin saygınlığını kazanmak için gelen ithal ürünleri ve kaçak malları aldıktan sonra eve her zamankinden erken dönmüş olduğunu söyledi."

Akreple yelkovan fazlasıyla hızlı dönüyor, beni sersemletiyordu. Sabahın üçünde, ikinci şişe kırmızı şarabı açmamız gerekti ve saat altıda, odaya kızarmış ekmekle tütsülenmiş ringa balığı istedik. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım hiçbir ipucu bulamıyorduk ve şayet Lavell, kimliği belirsiz bir *badmash*in ellerinde ölmüşse ve Amritsar'daki cinayetin hiçbir anlamı yoksa bir mucizeden başka hiçbir şey ertesi gün Bay Sack'in pençeleri arasına düşmeme engel olamazdı.

"Yanlış yolda ilerliyoruz," dedim saat dokuzda iç geçirerek, pencereden içeri dolan gün ışığına gözlerimi kısıp uğursuz bir ifadeyle bakarak. "Lavell'in ölümünü kimin *istemiş olduğu* konusunu düşünmeliyiz."

"Korkarım ki seçeneklerimizi azaltamayacak kadar fazla sayıda durumla karşı karşıyayız."

"Bir sürü insan ondan nefret ederdi ama eğer sandıkla bir alakaları yoksa bize bir faydaları olmaz, böylece onları listemizin dışında bırakabiliriz," diye cevap verdim kâğıtları karıştırarak. "Bay Clements'in bu durumla bir ilgisi olamaz çünkü o da tıpkı bizim gibi cinayeti çözümlemeye çalışırken öldü. Bay Sack, Lavell'in Karman Kaur'un parasını yemeye devam etmesini isti-

BELONGS TO KAATIES TEAM

yorduysa ona canlı ihtiyacı vardı. Bay Thornfield'in bir gerekçesi vardı ama o da o zamanlar savaştaydı. Bay Singh..."

Yüksek sesle derin bir soluk alırken gözlerim tekrar açıldı.

"Bayan Steele?"

Hayır, bu olamaz. Midem dehşet hissiyle, hasta olacakmışım gibi çalkalandı.

Evet, olabilir.

"Lavell'in o gün rüşvet vermek üzere bir sevkiyat almış olduğunu söylediniz. Yetkililerin raporlarından herhangi birinde kimin gözüne girmeye çalıştığı ya da kiminle iş yaptığı yazıyor muydu?"

"Doğal olarak karısının ailesiyle iş yapıyordu," dedi Bay Quillfeather renk incecik yüzünü terk ederken. "Fakat söylentilere göre Birinci Sih Savaşı boyunca Bay Singh Lahor'daymış?"

Sardar Singh'i düşündüm... Yaşam hikâyesini, asil duruşunu, birkaç arkadaşının varlığında seçmiş olduğu keşişlerinkine benzer münferit yaşam tarzını, basit konforunu ve sessizce yaptığı çalışmaları, neredeyse kayıtsız kaldığı bekârlık halini düşündüm. Kendine özgü el yazısını, Bay Sack'in gözüme soktuğu ve üzerinde, *Şirket'iniz benim bütün kültürümün sistematik bir şekilde ırzına geçti; benim sahip olduğum şey bende kalacak ve bunu alma girişiminiz de kanlı ölümünüzle sonuçlanacaktır*, yazan kâğıdı düşündüm ve melankolimi içime gömdüm.

"Sanırım anladım," diye fısıldadım.

"Neymiş anladığınız Bayan Steele?" diye üsteledi Bay Quillfeather.

Ona boğuk bir sesle ama etkili bir şekilde anladığım şeyin ne olduğunu açık olarak söyledim. Polis memurunun çukur göğsü, sandalyesinden düşmek üzere olduğunu düşünmeme neden olana dek bana doğru eğildi ve dehşete kapılmış bir şaşkınlık içinde eliyle saçlarını karıştırdı.

"Bunca zamandır mı?" dedi şaşkınlıkla sözlerim bittiğinde.

"Bunca zamandır." Elimi göğsüme bastırdım çünkü göğsüm dayanılmaz bir sızıyla sızlıyordu. "Ah Bay Quillfeather, geriye yapılacak tek bir şey kalıyor."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Nedir o Bayan Steele?"

Ona bileklerimi uzattım. "Ben pişkin bir suçluyum; en yakındaki polis merkezine bir not gönderin de buraya hemen bir polis aracı göndersinler. Yanınızda bir çift kelepçe vardır sanırım."

Polis aracının arka kısmında bolca saman vardı ve bunlar, araç eski sokaklarda zikzaklar çizerek ilerlerken tangırdıyorlardı. Bir de battaniyeler vardı; küf kokmalarına karşın içlerinden birini kelepçeli ellerimle beceriksizce etrafıma dolamayı başardım çünkü güzel mavi pelerinim beni, demir parmaklıklı pencerelerden içeri süzülen buz gibi havaya karşı koruyamıyordu. Battaniyeye iyice sarındıktan sonra kendimi samanların üzerine bıraktım ve başımı yere koydum, bir keman yayı kadar gergin olsam da gözlerim kapanıyordu.

O kadar yorgun ve o kadar şaşkındım ki göz kapaklarımın ardında teselli edici bir karanlık bulamadım; aksine renkler bir kaleydoskop misali dönüp duruyordu. Başım ağrıyor, boynum zonkluyordu fakat bu somut rahatsızlıklar hiçbir şeydi. Ne yapılması gerektiğini biliyordum ama bunu yapmaya isteksizdim; ne söylenmesi gerektiğini biliyordum ama boğazımdaki buz saçakları gibi soğuk olan sözcükler içimi delip geçiyordu.

Ah Bay Thornfield, size yapılanların ne kadar azını hak etmişsiniz.

Ancak tabiat kendi bildiğini okuyacaktır ve ben de zincirlerle bağlı ve sinirlerim gergin bir halde olmama rağmen bir saat kadar uyudum. Kaba saba yün battaniyenin tenimi kaşındırması ve samanların fısıltısı bana yavan bir ninni gibi geldi fakat yine de benim için teselliydiler çünkü beni başarısızlığın ve neredeyse bununla eş bir biçimde hissettiğim başarının korkusundan koruyorlardı.

"Bayan Steele?"

İsmimin söylendiğini duymak beni neredeyse kendime getirmişti ama tamamen ayılmamı sağlayan şey, polis aracının kilitli kapısına giren anahtarın gıcırtısı oldu; bir erkek eli demir parmaklıkları kavrayarak içine hapsedildiğim kutuyu açarken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ürpererek oturdum. Gözlerimin önüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırırken battaniyem omuzlarımdan kaydı, her ne kadar alışılmış biçimde zaptedilemez görünseler de saçlarımın an itibarıyla tamamen korkunç göründüğünün farkındaydım.

"Yeterince ısınabildiniz mi?" diye sordu Müfettiş Quillfeather.

"Neredeyse." Ellerimi en yakınımdaki banka dayayarak ayağa kalkmayı başarabildim; bacaklarım karıncalanıyordu, ayaklarımsa yeni doğan bir tayınki gibi güçsüzdü. "Neredeyiz?"

"Londra'nın epeyce dışında bir yerdeyiz; Waltham Manastırı'ndan pek uzakta değiliz?"

Kapıya giderken sendelemiş olmalıydım çünkü Bay Quillfeather, üzerinde gülünç bir biçimde uzun görünen elleriyle belimi kavradı ve beni yere indirdi. Küçük bir hanın önündeki güvenli bir avludaydık ve beni tutsak eden adam ellerimdeki pas kokulu kelepçeleri çıkarırken onun dik dik bakışlarına gözlerimi kırpıştırarak karşılık verdim.

"Sanırım plan işe yaradı."

"İşe yarayacağından hiç şüphe duymamıştım fakat ilk başta bir parça endişelenmiş olduğumu itiraf edebilir miyim Bayan Steele?" Bay Quillfeather kelepçeleri çantasına attı ve kapıyı sertçe kapattı. "Neyse ki korkularım yersizmiş. Weathercock'tan ayrılırken *son derece* ikna edici bir şekilde kendinizi kaybetmiştiniz ve o sırada tıpkı sizin söylemiş olduğunuz gibi pansiyonu gözetleyen iki adam gördüm. Çabucak aralarında bir müzakere yaptılar ve siz polis aracına kapatıldıktan sonra oradan aceleyle ayrıldılar.

Adamlar, tutuklanma haberimle doğruca Sack'e gidecekler, diye düşündüm korkutucu bir tatmin duygusuyla. *O da Londra'daki bütün cezaevlerini arayacak ve Londra'da ona ihtiyaç duyduklarında Müfettiş Quillfeather'la bağlantıya geçen birime geldiğinde çavuş tutuklanmamı doğrulayacak.*

Ancak yanıma hiçbir ziyaretçi alınmayacaktı; kendisine, iyice sorgulanmadan önce Bayan Jane Steele'i hiçbir koşul altında gö-

remeyeceğini söyleyen uysal polis memurunun karşısında Şirket diplomatının inme inmiş gibi görünen yüzünü gözlerimin önünde canlandırdım ve elimde olmadan gülümsedim.

"Biraz vakit kazanabildik," dedim, "ama ne kadar vakit kazandık?"

Bay Quillfeather polis memuruna arabayla gitmesini söyledi; çok daha hızlı giden tek atlı bir arabayı işaret etti ve müttefikim bu arabaya binmeme yardım etti.

"Yeterince Bayan Steele." diye cevap verdi bana ciddi bir ifadeyle. "Yeterli olduğu müddetçe tam olarak ne kadar vaktimiz kaldığının bir önemi yok."

Başımı onaylarcasına sallayarak gelirekenki hızımızın iki misli hızla küçük handan çıkarken gözlerimin önünden buğulu bir şekilde geçip giden çitleri seyrettim. Kucaklarımızı, neredeyse parmağım kalınlığında yün katmanlarıyla kapladık; sessizce, sanki yıllardır yakın arkadaşmışız gibi, Bay Quillfeather'ın çantasındaki ekmekle peyniri paylaştık. Bir kere at değiştirmek için durmak kaydıyla, hızla ilerlediğimiz takdirde şafağa dek Highgate Malikânesi'nde olurduk.

Geriye yalnızca orada karşılaşacağım o lanetli hazineden mi yoksa sahibinden mi daha çok korktuğuma karar vermek kalıyordu.

Aslında sıkıntımız, malikâne sınırlarına girmeden önce başlayacaktı.

Bay Quillfeather önce arabayı benim kullanma önerime karşı çıkmıştı fakat ona, on saniyede bir esneyen bir adamın köy yollarında pek dikkatli gidemeyeceğini söylediğimde bana teşekkür etti, kendi kendine yüksek sesle İngiltere'de daha harika bir kadının olup olmadığını sorguladı, şapkasının ucunu gözlerine doğru indirdi ve horlamaya başladı. Atımız pek dikkat etmeye ihtiyaç duymayan güçlü kuvvetli bir damızlık attı, bu yüzden düşüncelerimin serbestçe akıp gitmesine izin verdim; uzaklarda bir yerde bir kurt kederle uludu ve kukumav kuşlarının hafif

BELONGS TO KAATIES TEAM

cıvıltılarını işittim fakat bu gece refakatçileri, benim gözümde, arkadaşımla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Charles Thornfield'i yeniden görmek üzeresin.

Ayrı geçirdiğimiz bu haftaların ardından nasıl görünüyor olacaktı? *Öncekinin tıpatıp aynısı gibi*, diye düşündüm fakat daha sonra bu varsayımımı sorguladım. Jane Eyre, kendi yolunu bulmak üzere nişanlısını terk ettiğinde şunları yazmıştı:

> *Kaçtığımın henüz fark edilmediğinden emindim. Geri dönebilir ve onun tesellisi olabilirdim. Mutsuzluktan, hatta belki de mahvolmaktan çekip çıkarabilirdim onu. Ah! Onun kendini perişan edeceği korkusu nasıl da huzursuz ediyor beni. Kendi perişanlığımdan bile çok. Göğsüme saplanmış dikenli bir ok var sanki. Ben çıkarmaya çalıştıkça içimi parçalıyor. Anılar onu daha derine batırdıkça acısı dayanılmaz oluyor.*

Charles Thornfield'le yalnızca yüzeyi dalgalanan bir sevgi bağının üzerinden sıyırıp geçmiştik ki bu benim için Atlantik Okyanusu kadar derindi fakat o inkâr etse de gidişim onu hiç etkilememiş gibi davranamazdım. Bay Singh dönmem için bana yalvarmıştı, hatta Bay Quillfeather da eski işverenimde bana karşı bir "farkındalık" sezinlemişti. Buna, ben de kendi deneyimimi katabilirdim. Bay Thornfield, Highgate Malikânesi'den ayrılmayı planladığımı öğrendiğinde ne ağlamış ne de küstahça konuşmuştu; bu imkânsız derecede geniş varlık çökmüş, sanki mutluluğu ve sevgiyi, sadakati ve aşkı başka yerlerde arama kararımda haklı olduğumu kabul edercesine kendi içine dönmüştü.

Bay Thornfield yanılıyordu fakat bu kadarını biliyor muydu? Akşam yemeği masasında benim yüzümü görememesi, tabağını bir kenara itmesine neden oluyor muydu? Kendini harap etmiş, daha da merak ettiğim kadarıyla beni *özlemiş* miydi?

Hüzünlü, güzel Clarke'ımı yeniden görmüş olmanın bende Bay Thornfield'i geri kazanabilme umudu aşılamış olması sevgili okuruma pek mantıklı gelmeyecektir fakat Clarke beni,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yalnızca deli bir kadın tarafından sevilen değil, deli bir kadın ve değerli bir arkadaş tarafından sevilen bir yaratığa dönüştürmüştü. Onun için acı çekiyordum, ıstıraplarına üzülüyordum ama yine de bunlar beni açıklanamaz bir şekilde cesaretlendiriyordu. Kaçıp gitmeden önce onun bana düşkünlüğünden hiç şüphe duymamıştım fakat işin tabiatı düşünüldüğünde, şayet Clarke elimin ona dokunuşunun özlemini duyuyorsa zamanla Bay Thornfield de bunu öğrenemez miydi?

Derin düşüncelere dalmak, zamanın mümkün olandan daha hızlı geçmesini sağlamıştı ve Sam Quillfeather'ın uykusu bir horultuyla bölündüğü sırada kuşlar, köyün dışındaki porsuk ağaçlarının üzerinde cıvıldaşıyordu. Ufuk, alev kırmızısı bir tonla parıldarken, bize son derece iyi hizmet etmiş olan ikinci atımız yorgun bir halde burnundan soluyordu.

"Sanırım geldik sayılır."

"Çok yaklaştık Bay Quillfeather."

"Çok yakında bu meselenin aslını öğreneceğiz, değil mi?"

Yirmi dakika sonra köye girdik ve işte o hâlâ uykuda olan, yarı ahşap han, postane, beyaz kuleli kilise ve Highgate Malikânesi'ne giden yol karşımızdaydı.

Ancak bir an sonra bakışlarım yabancı, kesinlikle buraya ait *olmayan* bir şeyi yakaladı.

"Eğilin, oturağın altına eğilin," diye tısladı Bay Quillfeather. "Çabuk olun!"

Kendimi yere attım. Gösterişli üniformalarıyla yarım düzine kadar adam at sırtında hana yaklaştılar, muhtemelen yumurta ve sosis arıyorlardı; daha önce hiç Doğu Hindistan Şirketi askerlerini kanlı canlı görmemiştim ama yine de bu askerleri nerede görsem tanırdım. Bu askerlerin beyaz kamaları ve altın rengi düğmeli beyaz yelekleri; muhteşem kan kırmızısı ceketleriyle uyum sağlayan kızıl kenarlı siyah boyunlukları vardı.

"Bay Sack işleri kendi istediği gibi halledemediği takdirde sandığı almak için Highgate Malikânesi'ne saldırmayı planlıyordu," diye fısıldadım duyulur bir tonda. "Sizce..."

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum ama risk almayacağız!" Bay Quillfeather şahin gagası burunlu yüzünü hızla bana çevirdi. "Askerler içeri girer girmez elinizden geldiğince hızlı bir şekilde Highgate Malikânesi'ne süreceksiniz. Alarm durumuna geçmeden sandığın yerini tespit edebilirseniz hikâyeniz somut delillerle güçlenecek demektir. Korkarım ki diğer türlü size inanmayabilirler ya da suçlu taraf kaçıp gidebilir. Ben bu adamların ne planladıklarını öğreneceğim. Cesur olun!"

Kendimi nefes almaya zorlayarak başımı salladım. Müfettiş arabayı avluya götürdü ve elleri belinde, leylek bacaklarıyla yere atladı, seyis yamaklarının atı tımarlayıp ona su verme tekliflerini eliyle geçiştirerek yeğeninin arabaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bay Quillfeather hana girip gözden kaybolunca benim başım sürpriz bir kutudan fırlayan bir palyaço misali yukarı fırladığı an genç askerler şaşkınlıkla bana baktılar fakat ben onlarla konuşmak için durmadım, dizginleri kaptım ve bitkin haldeki at ne kadar hızlı koşabilirse o kadar hızla oradan ayrıldım.

Bay Sack'in sözleri kafamda yankılandı, sözlerinin nazik tavrı okul bahçesinde kabadayılık eden çocukların tiz ve alaycı sesiyle süslenmişti.

Bu şehir Şirket'in elindedir Bayan Stone ve siz bizden bir şey çaldınız... Bu yüzden, korkarım ki şimdi siz *benim elimdesiniz.*

Eğer Londra Şirket'in elindeyse, muazzam gücü tıpkı sonsuza dek kendi kuyruğunu yutan ölümcül bir yılan misali kendinden besleniyorsa bu güç nerelere kadar uzanıyordu? Elbette Hindistan'a; kesinlikle Çin'e; şüphesiz Pencap'a... peki ya metropolden bir günlük yorucu bir yolculuğun ardından ulaşılabilecek sakin bir köye?

Sack bu sözleriyle, Highgate Malikânesi'nin savaşçılarına karşı gerçek anlamda bir savaş mı açmak istemişti? Eğer öyleyse Bay Sack keskin zekâlı biri miydi yoksa sadece takıntılı mıydı?

Kapının önünde durup atı işlemeli demire bağlarken eklemlerim bitkinlikten ağrıyordu. Zavallı hayvana daha iyi davranmak istiyordum ama oraya yaklaştığımın duyulmasını da iste-

BELONGS TO KAATIES TEAM

miyordum, bu yüzden atın kulağını okşadım ve ona daha sonra ilgi göstereceğimden emin olmasını sağladım.

Evin ana binasının etrafından ağaç sınırından dolaşarak geçmek kolay bir işti, uzun adımlarla arka taraftan dolanırken çiyler botlarımı ıslatıyordu. Güneş artık tam tepedeydi ve hislerim umut ve kaygıyla öylesine uyumsuz bir biçimde şarkılar mırıldanıyordu ki sadece bundan iki saat ya da on saat sonra bu meselenin öyle ya da böyle, bir şekilde hallolmasını istiyordum.

Asla böyle aptalca bir şey istememeliydim, bu yüzden o sabah olanlardan kısmen kendimi sorumlu tutuyorum.

Mutfak kapısının kilitli olmayacağını biliyordum çünkü Bayan Jas Kaur her sabah gün doğarken uyanır, bütün baharatları öğütür ve yeni kesilmiş kuşbaşı koyun etlerini yoğurtla ovalardı. Sislerin arasından bir hayal gibi belirdiğim sırada Bayan Jas Kaur oradaydı, bir tavuğun tüylerini yoluyordu ve bana bakıp gülümsemeden önce Pencap dilinde bir şeyler fısıldadı.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim; korkarım ki dönüşümün bir sürpriz havasında olmasını istemiştim."

Neredeyse hiç İngilizce konuşamayan Jas Kaur kıkırdayarak omuz silkti ve kuş tüyüyle kaplı elini kapıya doğru sallayarak işime bakmamı işaret etti.

Ben de öyle yaptım ve hizmetçilerin kaldığı kanatta bulunan geniş salona girdim.

Burada hava, mutfaktakine göre daha serindi, ortam sessiz ve sakindi; yirmi metre kadar yürümüştüm ki Highgate Malikânesi'nden ayrılmadan önceki geceyi, Jack Ghosh'un korkunç saldırısını ve ardından olanları hatırladım ve yanlış yöne doğru gitmekte olduğumu anladım.

Hazine, ona sahip olan kişinin yakınında olmalıydı ve hazineye sahip olan kişi de yakın zamanda yerinden taşınmıştı.

Arkamı dönerek geldiğim yönden geri döndüm ve kapıdan çıkarak Jas Kaur'u bir kez daha hafifçe korkuttum.

Sahjara atla sabah gezintisini yapıyor olacak, diye düşündüm, *diğer herkes çoktan ayakta ve işinin başındadır; sadece bekçi seni engel-*

lemeye kalkışır. Bahçeler boyunca koştum, akciğerlerim buz gibi havada yanıyor, pelerinim gülkurusu eteğimin etrafında uçuşuyordu. *Hazineyi bulacağım, onu Bay Thornfield'e vereceğim ve fena halde canımı yaksa da her şey güzel olacak.*

Hedefime vardığımda beni bekleyen sakallı ve türbanlı herhangi bir Singh olmadığını görünce şaşırdım. Elimi kolumu sallayarak yoluma devam etmeyi planlamış olsam da isimlerini asla öğrenemediğim bütün hizmetçiler tarafından tanındığımdan bir an tereddüt ettim. Asıl göz kulak olunması gereken kişinin Sahjara olduğu aklıma geldiğinde bekçinin kesinlikle onunla birlikte ata biniyor olduğuna kanaat getirdim. Kır evinin kapısını kavradım ve kilitli olduğunu fark ettim.

Bu pek şaşırtıcı olmasa da can sıkıcı bir durumdu ancak biraz sonra merhum annemin anahtarları kaybetmememiz için bulduğu muazzam kolaylığı hatırladım ve Agatha'nın, girişin birkaç metre ötesinde bulunan gevşek bir döşeme taşının altında yedek bir anahtar sakladığı aklıma geldi. Doğru taşı hatırlamam biraz zamanımı aldı fakat aradan bir dakika bile geçmeden kirli tırnaklarım ve aşınmaya başlamış bir anahtarla birlikte büyük bir zafer ifadesiyle orada dikiliyordum.

Anahtar kilide girdi ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Aramaya yatak odalarından başladım fakat çok geçmeden fikrimi değiştirdim ve tavan arasına koştum; yukarı, daha da yukarı, uzun süre önce annemin mektuplarını okumuş olduğum yere çıktım. Buraya ulaştığımda dimdik çatılı odayı, tenkitçi birer muhafız gibi duran kumaş kaplı mobilyalarını inceledim.

Yuvarlak pencerenin alt tarafında daha önce orada olmayan, büyük, ahşap bir sandık duruyordu.

Sandığın kapağı kolayca açıldı ve içinden bazı belgeler çıktı; üzerlerinde yazılanlar Pencap dilindeydi fakat düzgün çizgiler halindeki sütunlar bunların bir çeşit kayıt olduklarını işaret ediyordu. Kâğıtları yere serdim, sebep olduğum dağınıklık umrumda değildi. Henüz sadece birkaçını bir kenara ayırmıştım ki incecik bir tahta parçası buldum ve bu gizli bölmeyi sandıktan çekip çıkardım.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Sevgili okurum, bu parçanın altında oyuncak bebek falan yoktu.

Fakat mücevherler vardı; set halinde ve tek tek mücevherler, kadifeye sarılı safirler ve birer birer yuvarlanıp yere düşen sarı yakutlar, bilekten dirseğe dek uzanan zümrüt bir bilezik ve Saba Kraliçesi'nin kendinden geçmesine neden olabilecek yakut bir taç. Sıra sıra inciler, altın zincirler vardı ve tüm bu servetin etkisi neredeyse gülünçtü; bu yüzden ben de en uygunsuz zamanlarda yaptığım şeyi yaptım ve kahkahayla güldüm.

"Ben olsam böyle erkenden sevinmezdim Bayan Stone."

Korkudan telaşa kapılmış bir halde arkamı döndüm; Garima Kaur karşımda dikiliyordu, bir zamanlar güzel olan yüzü taş gibiydi, elindeyse ucu kıvrık ve upuzun bir bıçak vardı.

BELONGS TO KAATIG TEAM

OTUZ BİR

Kapıyı kapatıp oturmasını rica ettim ondan. Soracak sorularım olduğunu söyledim. Ama adam dediğimi yapınca nasıl başlayacağımı bilemedim. Duyma ihtimalim olan şeylerden öylesine korkuyordum ki.

Sözcükler ağzından akıcı bir şekilde dökülüyordu, konuşmasıysa Bay Singh'in konuşmasındaki hafif iniş çıkış haricinde neredeyse aksansızdı, bu da bir an içimi titretti.

"İngilizceyi iyi konuşamadığınızı sanıyordum."

Bu sözlerim kâhya kadını eğlendirdi fakat dudaklarının kıpırtısı gözlerine biraz olsun yansımamıştı. Bay Quillfeather kolları, bacakları ve kemerli burnuyla dost canlısı bir kadavra gibi görünüyordu ancak Garima Kaur, sanki etleri ona dar gelecek kadar büzülmüş gibi görünüyordu; soluk siyah kâhya elbisesinin kolları, solgun kahverengi bileklerinden sarkıyordu. Göze oldukça nahoş görünen yara izi haricinde, insan bu kadına bakınca onun, insan suretinde yanılsama yaratan bir gölge olup olmadığını merak ediyordu.

"Senden daha akıllı kimseleri de kandırmış biri olarak, böyle düşündüğün için seni suçlayamam. Merak etme, merak etme," diye papağan gibi tekrarladı, ardından dişleri üzerinde gerilen dudaklarıyla bir kahkaha attı. "Altı dilde daha konuşabilirim ve on beş yaşımızdan bu yana Sardar'la çalışırız; Sardar ve Charles yarı yarıya Pencap dilinde, diğer zamanlarda da İngilizce konuşurdu; o iğrenç lisanınızı öğrenmekten ancak kulaklarıma pamuk tıkayarak kaçınabilirdim."

Onun hakkında yavaş yavaş derlediğim bazı şeyler vardı sevgili okurum, bir de yeni yeni anlamaya başladığım şeyler vardı

BELONGS TO KAATIGS TEAM

ancak onun böylesine evrensel bir düzeyde var olmak için birtakım hilelere başvuracak kapasitede biri olabileceğini hiç ummamıştım ve elimde olmadan onu takdir ettim.

"Ve bir kez olsun bu dili akıcı bir şekilde konuştuğunuzu açık etmediniz mi?"

"Sardar'ın alışveriş ettiği bütün kaba saba *ferengi*lerle* neden ilgilenmek isteyeyim ki?" dedi tükürürcesine. "Onlar da senin şu an yaptığın gibi bizi sadece soymak istediler; Charles daha iyi bir şekilde yetiştirilmişti ama sizin de söylediğiniz üzere, istisnalar kaideyi bozmaz. Etekliğinin altından bıçağını çıkar ve her şeyin üzerini yeniden örterek sandığın içine bırak."

Elbette bıçaktan haberi var, çünkü o koridorlarda süzülürken biz İngilizce konuşuyorduk ve ben bu meseleyi hiç etraflıca düşünmemiştim. Ucu insafsızca kıvrık duran bıçağına bakınca kendi küçük silahımı ayağımın hemen dibinde duran mücevher yığınının içine bıraktım; bir Sih savaşçısı karşısında bunun bir tatlı kaşığından farkı yoktu.

Ancak kendimi koruyabilecek sembolik bir araçtan dahi yoksun kaldığımdan kafamdaki tüm saçlar diken diken oldu. Gizli bölmeyi ve belgeleri sandığa geri koydum, kapağı kapattım, ardından Garima Kaur'a döndüm.

"Lütfen." Ellerimi yalvarırcasına kaldırdım. "Sana..."

"Bana zarar vermek istemediğini söylemeyeceksin elbette," diye araya girdi Garima Kaur ve dudaklarının hafif kıpırtısı yine içleri bomboş gözlerinin ifadesini etkilemedi. "Yani gerçekten de bu serveti tavan arasında bırakıp Highgate Malikânesi'nden uzaklaşacağını mı söylemek istiyorsun?"

Kasıtlı bir şekilde iç geçirdim. "Köyde Bay Sack tarafından gönderilmiş yarım düzine kadar Doğu Hindistan Şirketi askeri var, her an malikâneye baskın yapmaya hazır haldeler; bu işin artık bir son bulmasının vakti geldi."

Buna karşılık Garima Kaur'un gözleri, sanki bir gaz lambasını yakmışım gibi alevlenerek canlanmıştı.

---

* Hindistan'da Batılı yabancılar için kullanılan aşağılayıcı bir sözcük.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Gerçekten mi?" dedi usulca.

"Evet, bu yüzden görüyorsun ki..."

"O halde haklısın Bayan Stone. Bu işin son bulmasının vakti geldi."

Garima Kaur'un sesi âdeta bir neşter gibiydi ve ussal dünyada sanki küçük bir yara açılmıştı; o sabah ona pek çok sıfat yüklemiştim... zeki, kindar, acımasız ve bunların hepsi de onda belirgin bir biçimde görülüyordu.

Bir kez olsun onun deli olduğundan şüphe etmedim.

"Onlarla savaşma niyetinde olamazsın," dedim yalvarırcasına. "Önemsediğin insanların canı yanacak, belki de öldürülecekler ve savaşlar sona erdiğinde savaş alanını İngiltere'ye getiremez ve.."

Garima Kaur, "Neden buradasın?" diye araya girdi, elindeki upuzun bıçağı işaret ve orta parmağı çevresinde tembelce ve mahir bir şekilde döndürdü, sonra yeniden avucuna aldı.

"Bence David Lavell'i sen öldürdün."

Garima Kaur güldü. "Olağanüstü. Başka ne düşünüyorsun peki?"

"Bence John Clements sana âşıktı ve iş arkadaşı Bay Sack, Sardar Singh'den iğneleyici bir mektup alınca, sanırım... bunun ardında senin olduğundan şüphelendi. Onca sene boyunca sana güvenmişti, onu bunun için istediğinin farkına bile varmadan sana bilgiler vermişti. Çalıntı sandığın sende olduğu sonucuna varınca ve Lavell'in işini bitirince de sanırım seninle yüzleşti ve sen de onu Londra'da, odasında zehirledin."

Garima Kaur'un dudakları yine kıpırdandı ama bu kez acı, o alaycı ifadesini çarpıttı ve konuşmaya başlamadan önce bir an durdu. Bu iyi bildiğim bir ifadeydi ve annemin deliliği bana da bulaşmış olmasına rağmen Garima Kaur gibi, hayatınızın yörüngesini saptıran *tek bir büyük hatayı* düzeltmeye karşı duyulan o saplantılı isteğin etkisinde yaşadığımı sanmıyordum. Diğer türlü onunla abla kardeş gibi olurduk çünkü eğilimlerimiz aynıydı; onunla arkadaş olabilirdik.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Garima Kaur'un sessizce yaşadığı şok şüphelerimi doğrulamıştı; gereksiz yere de olsa, haklı olduğumdan emin olmak için yalnızca ölü adama bağlanan o tek hattı anımsamam gerekiyordu.

Bay Sack, ilgimi ilk olarak John Clements hakkında, *Planında yol kat edemediği için oldukça yavaş ilerliyordu. Daha sonra bir anlığına eski aşklarından birini gördü ve gitgide daha çok melankoliye kapıldı. Dürüst olmak gerekirse Bayan Stone, ben onun kendini öldürdüğüne inanıyorum,* dediği zaman çekmişti.

Yarım bir ipucu, hiç ipucu olmaması kadar faydasızdır fakat daha sonra karanlık bir manzarayı aydınlatan bir tartışmayı anımsadım.

Zavallı Johnny, hep bir köpek yavrusunu andıran halleri vardı, demişti Bay Thornfield, konuşmalarına kulak misafiri olduğum gece Bay Singh'e. *Sanki Kleopatra'ymış gibi sürekli sekreterinin etrafında dolandığı zamanı hatırlıyor musun?*

Elbette o sekreter Garima Kaur'du... Kullandığı ve hor gördüğü bir İngiliz diplomat tarafından sevilmiş bir kadın; işvereninin el yazısını kopyalayıp sesini taklit edebilen, *Şirket'iniz benim bütün kültürümün sistematik bir şekilde ırzına geçti,* yazabilen bir kadın. Bay Singh, Birinci Sih Savaşı boyunca Lahor'da kalıp Sahjara'yı korumuştu, bundan emindim çünkü bu onun hakkında bildiğim her şeyle uyuşuyordu fakat sekreteri, başarılı bıçak darbeleri indiren bir ele sahip sadık prenses, en azından David Lavell'e Amritsar'da bir teslimat yapmıştı ve onu boynunda derin bir kesikle bırakmıştı.

"Bence Jack Ghosh'a da tüyo vermiş olabilirsin," dedim düşünceli bir halde, "fakat bundan tam anlamıyla emin değilim. Verdin mi?"

"Evet." Garima Kaur, çukur gözbebekleri cam gibi olmasına karşın yine de soğukkanlılığını korudu. "Onunla Clements vasıtasıyla iletişim kurdum; o zamanlar köyde kalıyordu. Sardar ve Charles'ın olmayacağı bir zamanı bekledim ve daha sonra ona, ikisinin evden uzakta oldukları haberini yolladım."

"Neden?" diye sordum.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Ondan kurtulmak için. Ve *senden* kurtulmak için."

"Ben..." diyerek duraladım. "Yüce Tanrım. Neden bunu..."

"Mücevherleri Sardar ve Charles'ın himayesinden aldım, evet, bunları almış olmalarını yürekten desteklediğim halde." Sesi nehrin içindeki bir taş gibi pürüzsüzdü ve iki misli soğuktu. "Onlar mücevherleri bir *çocuğun sandığı* içinde, *muhafazasız* saklıyorlardı. Tam Sardar'la buluşmak üzere yola çıkmıştım ki Sack'in mest olmuş bir halde evden ayrılmakta olduğunu gördüm. Sahjara ona bebeklerini gösterdiğini doğruladı; çabuk hareket etmek zorundaydım. Sandığı, Thornfieldlerin Sardar'la paylaştıkları deponun derinliklerine gömdüm, onu kırık yeşim taşlarının ve iplikleri yanlış boyanmış ipeklerin arasına, kimsenin asla bakmayacağı bir yere koydum. Ghosh Sahjara'yı götürdüğünde..." Garima Kaur anlayamadığım bir dilde, eğimli tavana doğru gırtlaktan gelen bir seri küfür savurdu. "Köpek yavruları gibi kaçıp gittiler, sorunun ne olduğunu bana söylemediler, yoksa ben onlara sandığı verirdim. Sahjara'nın akıl sağlığı hayatının sonuna dek altüst olmuştu ve ben o kızı kendi kızımmış gibi severim. Jack Ghosh'u öldürmeye nasıl ant içmeyecektim ki? Senelerce doğru fırsatı yakalamak için bekledim. Bu işi kendi bıçağımla yapmak istemiştim; o senin işini bitirdikten sonra elbette fakat işler planlandığı gibi gitmedi."

"Evet ama benim açımdan..."

"*O kızı kendi kızım gibi sevdiğimi* söyledim!" diye bağırdı.

Birden aramızdaki atmosfer gerildi, boğazımıza sanki bir yanardağ infilak etmiş gibi yoğun ve sıcak bir hava doldu."

"Ah," diye fısıldadım söylediği şeyin bilincine vararak.

Garima Kaur mutsuz bir şekilde güldü, alnındaki yara izi şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı. "İngiliz tarzında oldukça zeki bir insansın Bayan Stone ama İngiliz tarzında aynı zamanda epeyce aptalsın da. Sahjara gönderildiği zaman kalbim parçalandı; o çocuk, arkadaşım Karman'dan bana kalan tek şeydi ve ah, Karman Tanrı'nın yeryüzüne vuran ışığı gibiydi. Lavell tükürüğüyle onun botlarını temizleyebilecek bir adam bile değildi ve

BELONGS TO KAATIES TEAM

Karman'ın ölümünü haber aldığım an onu Amritsar'da katlettim ve orada kimse Lavell'in öldüğünü haber alamadan Lahor'a döndüm. Lavell o güzel kızı, Sahjara'yı bazen görmezden gelir, bazen de ona zulmederdi."

"Babası ona kötü davranırdı. Ama Sardar Singh davranmazdı," diye mırıldandım söylediklerini yine anlamaya çalışarak.

"Sardar yapmazdı; o iyi bir adamdır. Sardar İngiltere'ye gönderildiğinde bana sabırlı olmamı, çok yakında tekrar hep beraber olacağımızı söylerdi. Bir süreliğine Bayan Stone, Tanrı'ya buradaki yeni evim Highgate Malikânesi için şükrettim. Sahjara'ya Türkçe, Afganca dillerini, kılıcın nasıl bileneceğini ve hesapların nasıl dengeleneceğini öğretiyordum. Daha sonra Charles Sardar'la birlikte tamamıyla yanlış bir karar aldı; bu kararı İngilizce aldılar tabii ancak benim onları gözetlediğimi bilmiyorlardı."

"İngiliz bir mürebbiye istedi. Çok üzgünüm."

"Hayır, değilsin," diye gürledi bıçağının ucuyla işaret ederek. "Sen o ikisini çok sevdin, onlar da seni sevdi, onlar... onlar seni *anlayabiliyorlardı*."

Garima Kaur'un dudakları arasından bir hıçkırık kaçtı ve bir an nefes nefese kaldı, bıçağının kabzasını o kadar sıkıca kavramıştı ki parmaklarının kırılacağını sandım.

"Sardar'la artık çalışmıyor olmak yeterince kötüydü... Eskiden onunla uzun yolculuklar yapar, kayıtların üstünden geçer, kız kardeşiyle yemekler yerdik," dedi öfkeyle. "Sardar'ın özel sekreteri olarak onun yerine görüşmeler yapardım, insanlara dalkavukluk ederdim, tüm zorlukları önceden görüp gerçekleşmelerini önlerdim. Ama burada *hizmetçilerin tarafına* gönderildim, Sahjara'ya verdiğim emeklerin hiçbiri rasgele birkaç övgüden fazlasını almadı, Sardar arkadaşlığıma duyduğu tüm ilgiyi kaybetti, dikkatimi dağıtabileceğim hiçbir anlamlı iş yoktu ve sonra bir de üstüne, beyaz bir mürebbiye için ilan verdiler. Ertesi gün Bay Sack'e mektup yazdım."

"Sahjara'yı gerçekten sevdiysen nasıl böyle bir şey yapabildin?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Onlara *gerçekte kim olduğumuzu* hatırlatmak için yaptım." Garima Kaur'un bir ölününkine benzeyen yüzü meydan okurcasına yukarı kalktı. "Kendi kendimi tüketiyordum, keder beni yiyip bitiriyordu ama onlar bunu *fark etmiyorlardı* bile. Onların, uğruna mücadele edecek bir şeye ihtiyaçları vardı Bayan Stone. Hepimizin vardı... Bu bizim kanımızda var. İlk Khalsa süvari üniformasına sahip olduğunda arkadaşım Karman on sekiz yaşındaydı... Bizler savaşmak için doğduk, Tanrı kaderimize bunu yazmış ve Karman onları böylesine zayıf bir halde görseydi kahrolurdu."

Karman'ın üniformasının hikâyesi zihnimde çan gibi çalmaya başladı fakat bu detayın neden önemli olduğunu anlayamadan emirlerim verilmeye başlandı.

"Şimdi, yavaşça buraya gel ve merdivenlerden aşağı in, yavaşça. Eğer söylediklerimi tam olarak yerine getirmezsen bu bıçağı böbreğine yersin."

Söylediklerinin *yavaşça* kısmını kolayca yerine getirdim çünkü onun yanında olmaktan korkuyordum. Bacaklarım, sanki Sahjara'nın çoktan kaybolmuş bebeklerine aitmiş gibi doğal olmayan bir şekilde hareket ediyordu fakat hislerim dikkatle merdivenlerin o bilindik gıcırtı sesine, eski trabzanın kadifemsi ahşabına uyum sağlıyordu. Yapmam gereken tek şey onu konuşturmaya devam etmekti fakat doğmuş olmamı bile istemeyen bir kadına neler söyleyebileceğimi hayal edemiyordum.

"Sahjara kurtarıldıktan sonra onlara neden Karman'ın servetinden söz etmedin?" diye sordum.

"*Başka* bir savaşın başlangıcı sırasında mı?" dedi alayla arkamdan.

"Peki neden savaştan sonra söylemedin?"

"Ev ahalisinin tümünü bir başka kıtaya taşırken mi?"

Ellerim gözle görülür biçimde iki yanımda sarkmış halde durdum ve döndüm.

"Bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordun," dedim. "Sardar'ın ne düşüneceğini öğrenmek istemedin."

BELONGS TO KAATIGS TEAM

"Mücevherleri ilk önce o çaldı seni aptal," dedi Garima Kaur öfkeyle fakat dudağı hafifçe titredi. "Hadi, arka kapıdan çık ve ormana doğru yönel."

"Bana ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim. Fakat merak ediyorum, gördüğün ve ortaya çıkardığın onca şeyin ardından nasıl bana zarar vermeyi amaçlamadığını düşünebildin."

Dışarı çıktım. Temiz hava yüzüme tokat gibi çarptı; çok şanslı olmadığım müddetçe öleceğim konusunda beni uyardı. Karar vermiştim, dizlerimin üstüne çöküp giyotinin inmesine izin vermeyecektim. Şayet sonum bu olacaksa ormanlık alanın en ucunda dişlerimle ve tırnaklarımla mücadele edecektim fakat tüm bunlar olmadan önce ikna yolunu denemeye karar verdim.

"Bir hikâye uydurabiliriz," dedim ve bu yalan da değildi, bir *olasılıktı*. "Benim neden silahlı gezmeye başladığımı öğrenmek ister misin?"

"Hayır." Bıçağının ucu pelerinimin kenarını okşadı. "Konuşulanları yemek salonunun dışından dinliyordum. Acele et şimdi, şu koruluğa doğru."

Orman, Edwin'le birlikte hızla aralarından geçtiğimiz çalılar, hendeğin yakınındaki yaprakları tamamen dökülmüş kayın ağaçları ve ürkütücü çam ağaçları karşımda belirmişti ve Edwin'in öldüğü yerde ölmek istemiyordum; hareketsiz gözlerinin yüzüme dikildiğini hissedince teninim karıncalanmasına engel olamamıştım.

"O halde ne tür zorluklarla karşı karşıya kaldığımı biliyorsun," diye üsteledim. "Sana daha fazlasını, kasıtlı olarak kimseye söylemediğim şeyleri söyleyeceğim; utanç konusunda seninle eşitim. Ben de cinayet işledim... Birden fazla kez. Senin için yalan söyleyebilirim, sadece bana sebeplerini söyle."

"Yalan bir itiraf seni kurtaracak mı sanıyorsun?"

Onca darbe arasında bu, kesinlikle Tanrı'nın kasten benimle alay etmek için ayarladığı bir darbeydi.

"Yalan değ..."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Her neyse. Sana sebeplerimin neler olduğunu söyleyeceğim," dedi Garima Kaur ve çığ giderek hız kazanırken bir araya gelip büyüyen ve hendeğe doğru son sürat gelen kartopunu hissedebiliyordum. "David Lavell'i öldürdüm çünkü o olmasaydı hepimiz huzurlu olurduk. John Clements'le ilişki kurdum çünkü böylece Augustus Sack ve Jack Ghosh'un faaliyetlerinin izini sürebilecektim. John Clements'i öldürdüm çünkü kendisi her ne kadar bir embesil olsa da o mektubu yazdığımda hareketlerimden şüphe duyacak kadar iyi tanıyordu beni. Ve o mektubu yazdım çünkü..."

"Garima! Ve oradaki de Bayan Stone olabilir mi acaba?"

Bu sesi işitir işitmez yere yığılabilirdim... Gerçekten de bir an sendeledim ve Garima Kaur'un da soluğu kesildi.

İkimiz birlikte tek bir hayvan gibi dönüp baktık ve Sardar Singh'i gördük. Bay Singh beni görünce şaşırdı ama sevindi ve onun seslendiğini işittiği an elindeki uzun bıçağı eteğinin kıvrımlarına saklamış olduğu anlaşılan Garima Kaur'a Pencap dilinde bir şeyler söyledi.

Garima Kaur yeterince çabuk yanıt verdi fakat çok daha yakınında olan ben, onun ellerinin titrediğini görebiliyordum ve biraz önce tehlike arz eden bu durumun artık kati surette ölümcül bir durum olduğunu biliyordum.

"Bayan Stone!" diye bağırdı Bay Singh. "Uzun bir kış yürüyüşü yapmak için ne güzel bir an seçmişim. Buradan gittiğinizden bu yana Charles'la samimi saatler geçirdik ama bize herhangi bir adres göndermediğiniz için geri döneceğinizi pek ummuyordum. Yuvaya hoş geldiniz ya da umarım geri gelmeyi düşünürsünüz."

Gözleri yaşlarla dolarken Garima Kaur ona yüzü boyalı bir kuklanın tebessümüyle gülümsedi. Annemin ölümünden kısa bir süre sonra çok iyi anımsadığım Taylor'ın Hesaplaşma saatinde beni işaret etmesine sebep olacak çığlıklar attığım bir kâbus görmüştüm. Kır evimizin kapısına bir yaratık gelmişti ve genelde rüyalarda olduğu gibi onu görmeden bunun bir tavşan

BELONGS TO KAATIES TEAM

olduğunu anlamıştım ve tüylerini okşamak üzere küçük hayvanı elime almıştım. Tavşanı yerden alır almaz derisinin bir avcı tarafından yüzülmüş olduğunu ve hayvanın da doğranmaya başlandığını fark etmiştim; derin bıçak izleri hayvanın omurgası boyunca görülebiliyordu ve sanki derisi tabaklanmak istendiği için beyni çıkarılmış gibi kafasının yalnızca yarısı kalmıştı. Tavşan canlıymış gibi hareket edip burnunu göğsüme sürtmesine karşın çok derin acılar içinde olduğunu biliyordum ve kâbustan, bir şeyleri öldürme gereksinimiyle, çığlıklar atarak uyanmıştım çünkü rüyamda yanımda uygun bir silah yoktu.

Bu kâbusu yıllardır düşünmemiştim fakat Garima Kaur'un ifadesi hemen aklıma bunu getirdi.

"Bay Singh," dedim Garima'dan iki adım uzaklaşarak.

Singh, "Sorun nedir?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Konuşmanızı mı böldüm?" Bu soruların ardından Pencap dilindeki karşılıkları olduğunu düşündüğüm sorular geldi.

Garima Kaur benim ne söyleyeceğimi görmek için bekledi, dikkati seri bir şekilde ikimiz arasında gidip geliyordu.

Hayatımda ilk kez gerçeğin daha uygun olduğuna karar verdim.

"İngilizce konuşabiliyor," diye açıkladım. "Hem de çok iyi konuşuyor ve sandık da onda... Kır evinin tavan arasına bakın, içinde kayıtların olduğu sandığın gizli bölmesinin altına."

Bay Singh'in yüzünde birçok ifade birbirine üstün gelmek için mücadele etti ve kazanan şaşkınlık oldu. "Bayan Stone, bunu tahayyül edemem..."

"Tahayyül etmenize gerek yok; bu çıkarımı siz de yapabilirsiniz. O, kız kardeşinizin servetini korumak istedi fakat şu anda köyde Şirket askerleri var, Bay Quillfeather onlara pusu kurmuş bekliyor ve David Lavell'i de yıllar önce Amritsar'da öldürdü. Onun yasını tutmadığınızı biliyorum fakat Sack'in buraya gelmiş olmasının nedeni o... Bay Sack'e sizin adınızla bir mektup gönderdi."

Garima Kaur'un etsiz yüzü, onun sırlarını açık ederken bana

BELONGS TO KAATIGS TEAM

hiçbir tepki göstermedi fakat bedeni olduğu yerde hafifçe sallandı. Ben bildiklerimin yalnızca küçük bir kısmını ve Bay Singh'le Bay Thornfield'in affedebilecekleri kadarını anlatmıştım. Göz ucuyla ona bakarak beni anlamasını diledim.

Onlara asla John Clements'i öldürdüğünü ya da Jack Ghosh'u eve gönderttiğini söylemeyeceğim... İkimiz de bu durumdan kurtulabilirsek söylemem.

Sardar Singh hareketsiz bir halde durdu, gözleri iri iri açılmış sözlerimi anlamaya çalışıyordu; onun bana inandığı saniyeyi tam olarak gördüm çünkü bir anda irkildi. Daha sonra da Bay Singh'in, belanın onu mıknatıs gibi çekmesini bekleyen Bay Thornfield'den farklı olarak ikilemin ana kaynağının her şeyden önce Bay Sack'in Highgate Malikânesi'ne gelişi olduğunu her zaman bildiğini hatırladım.

Onun burada olmasının büyük bir gizem olduğunu kabul etmeliydim.

"Garima, Bayan Stone'un söyledikleri doğru mu?"

"Evet." Gözyaşları, kemikli yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ama bunların hepsi senin içindi, *bizim* içindi. Neden sana İngilizce konuştuğumu söyleyecektim ki? Sen Charles'a sorunlarından söz ediyordun ve ben de bunları, sen bana hiç sormadan çözümlüyordum; senin küçük *cinindim*, dileklerini yerine getiren cindim. Eskiden bana ihtiyacın vardı. Artık bana ihtiyacın olmadığını nasıl düşünebilirsin?"

"Hepimizin birbirine ihtiyacı var," dedi Bay Singh usulca fakat Garima Kaur alabora olmak üzere olan dümensiz bir gemi gibiydi.

"O gelene dek Sahjara'yla ben iyi durumdaydık; *hepimiz* iyi durumdaydık!" Garima Kaur o an bıçağını da sağa sola sallıyor olabilirdi çünkü sözcükleri aramızdaki boşluğu delip geçiyordu. "Sen de beni daha fazla arayıp sormadın, hizmetçilerin bölümüne yolladın ve beni ziyaret etmek hiç aklına gelmedi ama güzel kızımız yanımda olsaydı, ona dersler veriyor olsaydım bunların hiçbirinin önemi olmazdı. Ama sen böylesine küçük bir şeyi bile

alıp ona verdin ve gözlerinin önünde solup gittiğimi asla fark etmedin."

Bay Singh ellerini kaldırdı, söylenenler karşısında dehşete kapılmış olduğu kadar suçluluk da duymuş görünüyordu. "Her şeyi düzene koyacağız. Beni duyuyor musun Garima? Lütfen... Bütün suç bende, haklısın ama bir de Augustus Sack'in buraya gelmesi var... Sack, Karman'ın hazinesinin Pencap'ta kaybolduğunu düşünürken öyle bir belayı nasıl başımıza sarmayı düşünebildin?"

"Çünkü beni sevdiğin tek an yanında savaştığım andı!" diye bağırdı Garima.

Ortama bir ölüm sessizliği çöktü. Korkunç yara izine dikkatle baktım, duruşu sanki demir bir kapana yakalanmış bir av gibiydi. Dinî inançları uğruna bekârlığı seçtiği için Bay Singh'i suçlamıyordum, aptal olduğu için de onu suçlamıyordum çünkü anlaşılan Clarke konusunda ben de önemli ölçüde ahmaklık etmiştim. Fakat Garima Kaur'un tüm hayatı boyunca, sevdiği adamın yanında ama asla yakınında olamadan yürüdüğü o uçsuz bucaksız çölü düşününce onun adına üzüldüm. Ben Charles Thornfield'i terk etmeyi seçmiştim, o ise kendini, penceresinden cennetin göründüğü bir zindana kilitlemişti.

Bu sırada Bay Singh, bizim dilimiz ya da herhangi bir dil konusundaki maharetini unutmuş gibi görünüyor, daha önce onu hiç görmemiş gibi Garima Kaur'a bakıyordu.

Garima, kesik kesik konuşarak, "Beş kişiydiler, kana ve ganimete susamış halde bize saldırdılar ve sende onların sefil canlarını alacak yürek yoktu fakat ben oradaydım, bu sayede hayatımız kurtuldu," dedi. "*Kurtulduk* Sardar ve korkunç, muhteşem iki dakika boyunca görünmez değildim. Ve her şey sona erdikten sonra, onlar, beni damgaladıktan ve başka herhangi biriyle evlilik yapma şansım ortadan kaybolduktan sonra ben de tıpkı umutlarım gibi yeniden yok olup gittim. O kadar seviyeli, o kadar mesafeliydin ki... Tıraş olurken kullandığın aynan da olabilirdim."

Garima Kaur bıçağını eteğinin altından çıkarıp Sardar'ın kar-

BELONGS TO KAITOS TEAM

nını deşmiş bile olsaydı Bay Singh'in yüz ifadesinin değişeceğini sanmıyorum.

Daha sonra tamamen zekâdan yoksun bir şey yaptım ve böylece korkunç bir olaylar dizisini harekete geçirdim. Yapmam gereken şey, Garima'nın dikkati duygusal meselelerine yönelmişken oradan sıvışıp gitmekti; hızla ana binaya koşup Charles Thornfield'e seslenmem gerekirdi, böylece bu olayın birçok korkunç sonucu önlenmiş olurdu.

Ne yazık ki, çığlık atmam gerektiği zamanlarda nadiren çığlık atarım.

"Bence yapmamız gereken..."

Tam kimsenin duymak istemediği fikrimi beyan etmek üzere ağzımı açmışken Garima Kaur öfkeyle kükredi ve bıçağını boğazıma doğru savurdu.

Yeterince vakit yoktu.

Eğer yeterince vakit olsaydı ondan kaçabilirdim; yeterince vakit olsaydı Bay Singh silahını çekebilirdi. Yeterince vakit olsaydı, Garima Kaur beni cehenneme yollama kararında neredeyse serbest bir halde harekete geçemezdi.

Neredeyse serbest bir halde diyorum.

Sardar Singh'in ağzından kelimelere dökemediği bir itiraz sesi çıktı ve diğer siperlerinden yoksun olduğundan üzerinde kalmış olan en son çareye başvurdu ve bıçağı kolundaki metal bileklikle önledi. Bıçak korkunç bir gıcırtıyla kını boyunca kayıp gitti ve daha sonra hiç ses çıkarmadan sağ elini kesip attı.

Garima Kaur umutsuz bir çığlık attı, silahını yere düşürdü ve kaçıp gitti.

Bay Singh acıyla kükredi ve dizleri üzerine çöktü; ben de pelerinimi hemen üzerimden çıkardım, tortop ettim ve kan fışkıran kesik kola sardım. Kesik el, kopmuş tendonlarıyla ve aradan parıldayan bembeyaz kemiğiyle birlikte sol tarafımda yerde duruyor, onu kesip atan kasabın kaçtığı yönü işaret ediyordu.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm, ben... Hayatımı kurtardınız."

Bay Singh dudaklarını o kadar sıkıca birbirine bastırmıştı ki

BELONGS TO KAATIES TEAM

ağzının çevresinde sakallarından başka bir şey kalmamıştı; henüz bayılacak kadar kan kaybetmemişti fakat yine de yaşadığı şok etkisi bilinciyle mücadele ediyordu.

"Lütfen, iyi olacaksınız. İyi olmak zorundasınız. Lütfen."

Sanırım işe yaramazlığım onu bir an kendine getirdi ki bana, "Ayağa kalkmama yardım edin," diye emretti.

İkimiz birlikte ayağa kalkmayı başardık fakat ben neredeyse Bay Singh'in ağırlığı altında yere yığılıyordum; Bay Singh ayağa kalkar kalkmaz ana binaya doğru hızla ilerlemeye başladı, onun sağlam kolu benim omzumda, benim tortop haldeki pelerinim de onun kesik elinin üzerindeydi.

"Oraya gidebilecek misiniz?"

"Bilmiyorum ama gitmeme de gerek yok," dedi soluk soluğa. "Yığıldığım yere Charles'ı getirebildiğin sürece buna gerek yok."

Yolculuk eminim ki üç dakikadan daha az sürmüştü; şayet üç yaşama yetecek kadar korkuyla dolu üç dakika varsa, o da buydu. Kapıdan içeri yağmacılar gibi girdik, çalışma odasından antreye gelip masanın üzerine postalanacak birkaç mektubu bırakırken Charles Thornfield'in yolunu kestik.

"Şeytan adına, neler oldu böyle..." diye başladı söze, daha sonra yüzü bembeyaz kesildi. "Jane'imiz mi dönmüş yoksa? Ah Tanrım... Sardar, neler..."

"Bunu daha sonra konuşuruz Charles," dedi Bay Singh derin derin soluk alıp vererek. "Bu arada kan kaybından ölmeme engel olabilirsen..."

Bay Singh'in kesilmiş bir ağaç gibi yere yığılmak üzere olduğunun benim için tek işareti Bay Thornfield'in dehşet çığlığı oldu; vücudunun ağırlığıyla ben de biraz sürüklendim fakat Bay Thornfield onu belinden yakaladı ve birlikte küçük salona gittik. Bay Singh kanepeye oturdu ve arkasına yaslandı, elleri ve ayakları titriyordu.

"Jane, burada ne işiniz var böyle?" diye sordu hayatımın aşkı. "Onu incitmeye kim cesaret..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Thornfield pelerinimden yaptığım eğreti bandajı yırttı ve neler olduğunu gördü.

"Hayır." Bay Thornfield gözlerini kapattı ve sanki bu sahne gözlerinin önünden silinebilecekmiş gibi başını iki yana salladı. "Tanrı adına, hayır. Sardar..."

"Hayır!" diye bağırdım pencereye doğru sendeleyerek.

Bay Singh gövdesini kaldırmayı başardı ve hep birlikte pencereden bakıp Nalin'in üzerine binmiş ve Sahjara'yı dizlerinin arasına almış olan Garima Kaur'un hâlâ arabaya bağlı duran atımın olduğu kapıdan çıkışını izledik.

BELONGS TO KAATIES TEAM

OTUZ İKİ

"Bağlılığımı hak eden her dostum için bunu göze alırım.
Sizin de alacağınızdan eminim."

"Tüm bu olanların anlamı nedir böyle?" diye bağırdı Bay Thornfield ceketini aceleyle üzerinden çıkarıp kollarını yukarı kıvırarak dizlerinin üstüne çökerken. "Garima Sahjara'yla birlikte nereye gitti?"

"Gidin," dedi Bay Singh soluk soluğa, gözleri üzerimdeydi. "Lütfen geri getirin onu. Bunu sizden istemem âdil değil biliyorum ama..."

Ben koşmaya başlamıştım bile; küçük salonun kapısından uçarcasına çıkmadan önce gözüme takılan en son görüntü, elsiz bir kol karşısında Bay Thornfield'in şiddetle küfredip eldivenlerini çıkarışı oldu.

Ayaklarım ve akciğerlerim beni ahırlara doğru yönlendirirken ve kulaklarım soğukta ateş gibi yanarken bunun ne anlama geldiğini düşünecek vakit yoktu. Çocukluğumun sığınağına doğru koşarken bana evi anımsatan deri ve gübre kokusu üzerime hücum etti, soluklarım atmosferde kindar hayaletler misali asılı vaziyetteydi.

Sih seyisler bana şaşkınlıkla baktılar. Bir binek hayvanı bulmakta sıkıntı çekebilirdim fakat o sırada Sahjara gezintiden henüz dönmüş olduğu için yeni kısrağı hâlâ eyerliydi, bu yüzden ben de Harbax'ın üzerine atladım ve hızla topuklarımı vurarak sanki şeytan peşimdeymiş gibi yıldırım hızıyla ahırdan çıktım. Takibimin ilk beş dakikası sırasında, köye varmadan onlara yetişme konusunda tüm umutlarımı kaybetmiştim çünkü Nalin, Bay Thornfield'in ahırlarındaki en hızlı attı ve genç Harbax en tecrübesiz olanıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tanrı'nın armağanı... Bu ismi sana Sahjara koydu ve Bay Singh de bunu önemli bir şey olarak gördü fakat Bay Thornfield anlamıyla dalga geçti. Lütfen, lütfen Tanrı'nın bir armağanı olduğunu kanıtla.

Bir an için gözüme iliştiler; bu görüntü bir siluet, ileride toplanmakta olan şeffaf sis bulutunun içinde seçilen anahatlardan ibaretti. Birden umutla Nalin'in şimdiye dek karşılaştığım en uysal olmayan at olduğunu hatırlayarak daha uysal bir hayvan olan Harbax'i ilerlemesi için zorladım, sıkıntımı sezen kısrağın öne doğru atıldığını hissettim.

Garima Kaur peşinden birinin geldiğini işitmişti ve başını hızla arkaya çevirerek baktı, zayıf bedeni o güçlü kuvvetli hayvanın üzerinde tehlikeli bir biçimde kırılgan görünüyordu. Ritmik olarak sallanan ayakları haricinde Sahjara'nın hiçbir yeri görülemiyordu fakat sevgili okurum, birçok durumda, hatta benim durumumda da olduğu gibi çürüyüp gitmiş umutların ve saçma sapan koşulların kurbanı olduğu için onu seviyordum ve Garima Kaur'un üzerinde artık bıçağı yoktu, ben de Sahjara'yı alıp onu sessizce, itinayla seven insanlara geri götürecektim, bu sağ elimi kaybetmeme –ya da daha kötüsüne– mal olsa bile.

Garima Kaur'un Nalin'i dizginlediği ve kısrağın vahşi, ürkek bir ses çıkardığı an her şeyin kırık boyunlarla sonuçlanacağından korktum; Garima Kaur atı güçlükle döndürdü ve işte o an Sahjara'nın güzel yüzünü, olanlara anlam veremeyen ve paniğe kapılmış ifadesini gördüm.

"Bayan Stone!" dedi soluk soluğa. "Charles nerede? Bayan Kaur Londra'dan kaçacağımızı, Highgate Malikânesi'ne doğru gelen Şirket askerleri olduğunu söylüyor."

"Bayan Kaur," diye bağırdım sisin arasından, "halinizi benden başka anlayan kimse yok. Yalvarırım size, her ne kadar..."

"Daha çok insanın hayatını mahvedeceksin ama benimkini tamamen mahvedemeyeceksin," diye homurdandı Garima Kaur. Nalin'in burun delikleri şişti, toynakları tedirgin bir şekilde yeri dövüyordu.

"Kimsenin hayatını mahvetme niyetinde değilim, sana istedi-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ğin tüm kutsal kitaplar üzerine yemin edebilirim." Buna karşılık Harbax, bir zamanlar terk edilmiş bir ada misali son derece sessizdi. "Sadece Sahjara'yı eve götürmeme izin ver."

"Sahjara *benimdir*!" diye bağırdı paramparça olmuş bir kadının çatlayan sesiyle.

Bazen felaketler, onları en az beklediğimiz anlarda başımıza gelir ve diğer zamanlarda ise aşınmakta olan halatı görür ve tehlikenin gelip çatmak üzere olduğunu anlarız. Ne tür bir felaket yaşanacağını bilmiyordum ama o an Garima Kaur'un Highgate Malikânesi'ne geri dönmeyeceğini biliyordum, hem de her bir hücremle biliyordum.

Kaçınılmaz duruma engel olmayı çok isterdim ama yapabileceğim herhangi bir şey yoktu.

Nalin zafer ifadesiyle, öfkeli ve korkmuş bir halde şaha kalktı. İnsan bir atın neler düşündüğünü asla tam olarak bilemez fakat ben atların, insanların ne düşündüklerini sezebildiklerini düşünmeyi isterim.

Garima Kaur, inatçı atın üzerinden bir un çuvalı gibi yere düşerken attığım hummalı çığlık, Sahjara'yı onu kaçıran kadının arkasından kayarken gördüğüm an deli gibi çarpan kalbimin sesinden daha yüksek değildi. Onu yakalamak üzere atımdan inmem imkânsızdı ve atımla onun yanına gitmek ise Nalin'in ufukta gözden kaybolduncaya dek dörtnala koşup gitmesine neden olurdu.

Çaresizce kolumu savurdum.

Sahjara da düşerken aynı şeyi yaptı.

Fakat o tam olarak benim yaptığım gibi yapmadı; kollarını Nalin'in boynuna doladı, bir bacağını sallandırdı ve bir saatin sallanan sarkaçı misali neredeyse zarafetle yere yuvarlandı. Sahjara kısrağın boynundan sarkıp birkaç saniye sonra yere düştüğünde o kadar rahatladım ki ağlayabilirdim; Sahjara yalnızca içgüdüleri sayesinde hemen Nalin'in dizginlerinden tutmuştu. Küçük kız daha sonra Garima Kaur'un trajik bir biçimde bükülmüş bedenini gördü ve ağlamaya başladı.

BELONGS TO KAATIGS TEAM

Harbax'tan indikten sonra yol üzerinde ona ne kadar sarıldım bilemiyorum fakat Garima Kaur'un ölmesinin ne kadar sürdüğünü biliyorum çünkü ben Sahjara'nın yanına vardığımda o kıpırtısız bir halde yatıyordu. Sardar'ın eski dostlarından birini kemikleri kırılmış ve bir kenara fırlatılmış vaziyette bırakmak istemediğimden Sahjara'ya her iki ata da göz kulak olmasını ve cesedi bir çobanpüskülü ağacının altına saklarken bana bakmamasını söyledim.

Tekrar yola çıktığımda berbat bir haldeydim ve Sahjara da benim gibi harap olmuş durumdaydı. Her birimiz bir diğerine destek vererek uzunca bir süre kucaklaştık, sonunda donmak üzere olduğumu fark ettim.

"Eve geri dönek zorundayız," dedim gıcırtı gibi çıkan sesimle. "Sen Harbax'ı sür, ben de Nalin'i alırım."

"Bayan Stone," dedi Sahjara hıçkırıklarla. "Bayan Kaur'u bu halde bırakamayız. Ya ona..."

"Artık onun için yapılabilecek bir şey yok hayatım," dedim, Bay Thornfield'in en sevdiği sevgi sözcüğünün onu sakinleştirmesini umarak. "O şimdi huzur içinde uyuyor ve artık ona kimse zarar veremez. Benimle birlikte eve geri dön; evdekiler seni deliler gibi merak ettiler."

"Şirket askerleri yüzünden mi?" diye sordu Sahjara saçlarına taktığı bıçağa dokunarak.

"Evet," diye yalan söyledim. "Şimdi elden geldiğince hızlı bir şekilde eve gidiyoruz."

"Bayan Stone?" Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırdı. "Charles'a atın boynunda asılı kalmayı öğrendiğimi söylemeyeceksiniz, değil mi? Eğer bunu duyarsa..."

"Ah, Sahjara," diye iç geçirdim onu tekrar kendime doğru çekerek. "Asla söylemem. Sen hayattasın ve bir sırrın var... Kabul. Yaşayabildiğin kadar uzun yaşa ve mümkün olduğunca az sırrın olsun. Bay Thornfield sensiz bir gün bile dayanamaz.. Lütfen hepimizin hatırı için bunu aklına getir."

• • •

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Highgate Malikânesi'ne varınca Sahjara'yı odasına götürdükten sonraki ilk işim, Sam Quillfeather'ın orada unutulmuş atını ve arabasını ahırlara götürmek oldu. Seyisler orada değildi, muhtemelen Sardar Singh'e ne olduğu konusunda yorumlarda bulunuyorlardı; bu yüzden ben de atı kaşağıladım ve daha sonra alnım atın kaburgalarına dayalı bir halde durup sessizce ağladım.

Charles Thornfield'in başına kötü bir şeyin geldiğini öğrenmeyi hiç istemiyordum çünkü o da aynı şekilde, yanında Sardar Singh olmasa mahvolurdu ve ben de benzer biçimde onun yokluğundan etkilenebileceğimden şüphelenmeye başlamıştım.

Zayıf iradem için kendime kızarak aceleyle ana binaya gittim ve sanki orada olmaya hakkım varmış gibi kapıları tıklatıp tüm odalara baktım. Sonuçta bu insanlar bana, orada olmaya hakkım varmış gibi hissettirmişlerdi... Bir evim varmış gibi hissettirmişlerdi.

Sonunda Charles Thornfield'i mutfakta, eldivensiz ellerini yıkarken telaş içinde Jas Kaur'la konuşur vaziyette buldum; elleri temizlenmişti fakat gömleğinin koyu renge bulanmış kolları insana korkunç bir hikâye anlatıyordu ve bembeyaz saçlarında bolca kan lekesi vardı.

"Durumu nasıl?" diye sordum ona. "Size şey dedi mi... size..."

"Jane!" Bay Thornfield bir elbezi kapıp ellerini kuruladı; onları yeniden eldivensiz görmek tuhaftı, sanki başımı çevirip onu mahremiyetiyle başbaşa bırakmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. "Yalvarırım bana Sahjara'yı bulduğunuzu söyleyin. Eğer ona..."

"Ben buradayım," dedi ince bir ses ve içerideki kargaşanın Sahjara'yı saklandığı yerden çıkarmış olduğunu fark ettim; mutfağın hemen dışındaki salonda duruyordu, gözleri şişmiş ve ağlamaktan gerilmişti.

Yaptıklarımın birçoğundan gurur duymam; birçoğunu bencilce sebeplerden ötürü yapmışımdır ve Sahjara'yı geri getirmek de bu sebepler arasında sayılabilirdi çünkü onu kaybetme düşüncesine dayanamazdım. Fakat döşeme taşlarının üzerinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıçrayarak Sahjara'yı kollarına alırken ve aralarında hiçbir engel olmaksızın titreyen çocuğun yüzünü omuzları arasında saklarken Bay Thornfield'in yüzünde beliren ifadenin kutlama yapmak için bir sebep olabileceğini düşündüm.

"Bay Singh?" diye sordum tekrar. "Başından neler geçtiğini ve size neler söylediğini öğrenmek zorundayım. Lütfen..."

"Bana kısaca her şeyi anlattı. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki yaşayacak. Ben de burada Jas'la birlikte, enfeksiyonu önlemek için şarabı sıvıyağ, biberiye ve güveyotuyla demlemeye çalışıyordum. Bu işe yaramazsa çam çırasına başvuracağım ama Sardar uyumlu bir adamdır, bu yüzden elinden gelirse beni sıkıntıya sokacağını hiç sanmam. Zavallı dostumu afyon ruhuyla bayılttım, bu yüzden şimdi sadece dikkatli olmamız gerekiyor. Tamam, hayatım, sakin ol," dedi Bay Thornfield Sahjara'nın başının üzerinden. "Seni deliler gibi merak ettim ama dayının hayatını kurtarmakla meşguldüm."

"Dayım mı?" diye tekrar etti Sahjara şaşkın bir halde.

"Evet, hatırlamadığını biliyorum," diye cevap verdi Bay Thornfield nazikçe "O hep senin Sardar dayındı ve hep de öyle kalacak. Ben bu konuyu nasıl açacağımı pek bilemiyordum. Beni affettin mi?"

"Elbette," diye mırıldandı Sahjara. "Ne oldu ona?"

"Yaralandı." Bay Thornfield onu yere bırakacakmış gibi kıpırdandı fakat Sahjara ona yapıştı. "Pekâlâ, pekâlâ Küçük Mucize... Sardar iyi olacak. Şu an her şey yolunda."

Sahjara Bay Thornfield'in yakasına yapışarak, "Yolunda değil," dedi soluksuz bir halde. "Garima, Nalin'in sırtından aşağı düştü. Bayan Stone onu yolun ortasından kenara doğru sürükledi ama o..."

Charles Thornfield hayatı boyunca öyle çok vahşet sahnesine dayanmak durumunda kalmıştı ki bu durumda sadece bana baktı ve yanıtı bende gördükten sonra başını sallayarak gözlerini kapattı. Evet, çenesi acıyla gerilmişti fakat bunun haricinde hiçbir şey belli etmedi. Onun metin olmaya çalıştığını sanmıyorum

BELONGS TO KAATIES TEAM

ancak o âna dek çok fazla acı çekmişti ve bir saat içinde o kadar fazla şey kazanmıştı ki –Sardar'ın yaşamını, Sahjara'nın güvenliğini, Karman'ın servetini– Garima'nın ölümü onun kırılmasına değil, bükülmesine neden olmuştu.

Fakat Bay Thornfield, Jas Kaur'a dönüp haberleri Pencap dilinde ona verdiğinde kadının çalışma tezgâhına oturup paramparça oluşunu, çaresiz bir kederle avuçlarını yukarı bakacak şekilde kaldırıp can çekişiyormuş gibi soluk alarak hıçkırıklara boğuluşunu asla unutamam.

Ev ahalisinden en azından birinin Garima Kaur'un varlığına kayıtsız kalmamış olması bir dersti ve memnuniyetle karşıladığım bir dersti; bu herkesin ardından –hatta benim için bile öyle olacağını umma cesaretini gösteriyordum– bir yol arkadaşı tarafından yas tutulacağına dair bir dersti.

Bay Thornfield ellerini samimi bir ifadeyle onun omuzlarına bastırdı ve Sahjara'yı mutfaktan çıkardı. Ben de Jas Kaur'u acısının tazeliğiyle baş başa bırakarak mutfaktan çıkıp, "Bay Thornfield, izin verirseniz size anlatabileceğim daha çok şey var," diye seslendim.

"İzin verirsem mi?" Olup biten her şeye rağmen, gözlerinde acı bir mizah duygusu parıltısı belirdi. "Jane, sanırım bu konuda ısrar ettiğimi söylesek daha iyi olur."

Bay Thornfield tam Sahjara'yı yukarı çıkaracakken biri kapıya şiddetle vurdu; Bay Thornfield de Sahjara'yı hafifçe yere bıraktı ve onu mutfak kapısının arkasına doğru götürüp "Jas'la kal hayatım," diyerek kapıyı sıkıca kapattı.

Bay Thornfield fildişi oymalı bir kabzası olan kısa bir kılıcı duvardaki yerinden çekip aldığında gözümü bile kırpmamış olmam bu evin ahalisine ne denli alıştığımın bir göstergesidir. Fakat ben koridorun ilerisinde duran bir hançeri kaptığımda öfkeyle, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Dışarıda yarım düzine Şirket askeri olabilir," dedi.

"Yani ne demek istiyorsunuz Bay Thornfield?"

"Kahretsin Jane, ben..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Singh şu anda aciz durumda ve eğer o *badmash*lerle yalnız başınıza yüzleşmenize izin vereceğimi düşünüyorsanız aklınızı kaybetmişsiniz demektir. Efendim."

Bay Thornfield bıkkın halde birkaç küfür savurarak, "Güzelce saklanın, anladınız mı?" diye bağırdı ve hızlı adımlarla, eve gelen ziyaretçinin öncekinden daha çok patırtı çıkardığı girişe doğru ilerledi.

Fakat Bay Thornfield kapıyı hızla geriye doğru açtığında birden hissettiğim rahatlamayla elimdeki hançeri masada duran mektupların üzerine düşürdüm; Sam Quillfeather basamakların tepesinde duruyor, kemerli burnu ivedilikle evin içine girmek istiyordu. Sam Quillfeather kaygılı bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak bana döndüğünde bile Bay Thornfield onun elini yakaladı.

"Müfettiş, seninle Şirket adamları arasında neler yaşandığını sormaya korkuyorum fakat seni en son gördüğümde bu peri kızı birkaç saniye sonra ortadan kaybolmuştu ve bu bile canımı sıkmaya yetiyordu. Konuşacak çok fazla şeyimiz var."

"Evet, tam şu anda başına bir şey gelmesinden korkuyorum!" diye cevap verdi Bay Quillfeather. "Ve eğer hatalıysam Bayan Stone beni düzeltecektir ama ikimiz dostça bir anlaşmaya vardık sanırım? Tanrı aşkına, Thornfield, kimin kanı bu?"

Bay Thornfield boynuna dokunup bitkin bir halde ovaladı. "Ne yazık ki Sardar'ın. Neyse ki yaşayacak fakat ağır bir yarası var. Anlatılacak şeyler var."

Bay Quillfeather'ın parmakları silindir şapkasını kavradı. İçeri girerek botlarını kilime sürttü.

"O halde kendimize birer kadeh konyak doldurup ateşin karşısında konuşalım mı?" diye bir öneride bulundu. "Belki de yeterince akıllıca davranabilirsek tüm bunlardan mutlu bir sonuç çıkarabiliriz."

"Tüm olup bitenlerin ardından herhangi birinin beni biraz olsun akıl sahibi olmakla itham edebileceğini sanmıyorum ama kesinlikle konyak kısmına katılabilirim," diyerek iç geçirdi Bay Thornfield kapının önünde müfettişin yerini alarak. "Şimdi sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dece Garima'nın cesedini almaya adam göndermek için çabucak ahırlara gitmeme izin verin, sonrasında salonda size katılırım."

"Cesedi mi?" diye sordu Bay Quillfeather Bay Thornfield ortadan kaybolduktan sonra. "Ah Bayan Steele, bugün nelere tanık oldunuz siz?"

"Yeterince şeye," diye itiraf ettim gözlerimi silerek. "Ama birçoğundan azına."

O öğleden sonra uzun uzun konuştuk ve ona, Bay Thornfield'in gecikmiş ama yüksek sesle belirttiği şaşkınlığına karşın, Bay Sack'i kurnazlıkla alt etmeyi planladığımı anlattığımda Müfettiş Quillfeather'la olan daha geniş çaplı geçmişimden söz etmedim ve Bay Quillfeather da konuyu açmam için üstelemedi. Bu yüzden de en zor an, artık kaçınılmaz olan şeyi daha fazla erteleyemeyeceğimizi anlayarak anlaşmaya vardığımız ve sönmeye yüz tutan alevin solgun kehribar rengi ışığında birbirimize baktığımız an oldu.

"Bayan Kaur'un cesedine bakıp sana her ne kadar acı verse de ölüm raporunu dolduracağım Thornfield," dedi Müfettiş Quillfeather. "Duyduklarım doğruysa otopsiye gerek yok sanırım."

"Buna hiç gücenmem," diye temin ettim onları.

"Gerek yok." Bay Thornfield yumruğunu hafifçe alnına vurdu, geniş omuzlarının kıvrımı kederle çöktü. "Az önce Garima'nın Sardar'a yaptığı şeye dikiş attım... Nalin'i idare edebilecek durumda değildi. Orada olduğunuz için Tanrı'ya şükrediyorum Jane."

Bay Quillfeather ayağa kalktı. "Ben de Bay Sack'e bir mesaj göndereceğim ve sabahleyin köy doktorunun burada olmasını sağlayacağım. Bu olayın sona ermesinin zamanı gelmişti, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Tam zamanı," dedi Bay Thornfield üçümüz salondan çıktığımız sırada şapkasını ve paltosunu giyerken.

Bay Quillfeather yeraltı morguna yöneldi, Bay Thornfield ve ben dışarı çıktık. Giderek kararan safir rengi gökyüzüdeki cam kırıkları misali dağılmış durgun yıldızlar göz alıcı güzellikteydi;

BELONGS TO KAATIES TEAM

yıldızların Pencap'ta da aynı görünüp görünmediklerini, böylece Garima Kaur'un da en azından bakıp dilek tutacak aynı yıldızlarla dolu gökyüzüne sahip olup olmadığını merak ettim; yoksa yıldızlar İngiltere'de başka bir açıda mı asılı duruyorlardı ve evin kâhyası bu yüzden yapayalnız mı kalmıştı? Beni ilk defa görmüş gibi duran Bay Thornfield başını kızgınlıkla iki yana salladı.

"Paltonuz olmadan şifayı kapıp öleceksiniz sizi çılgın şey." Kendi paltosunu omuzlarıma attı ve mahcup bir ifadeyle öksürdü. "Bu arada pelerininiz de geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvoldu."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Zaten onu geri istemediniz sanırım."

"Hayır Bay Thornfield."

"Yeni elbiseniz size mürebbiye giysisinden daha çok yakışmış ama siz o giysinin de hakkını birçoğundan daha iyi veriyordunuz."

"Teşekkür ederim efendim."

"Maaş avansını bu yüzden mi istediniz... Sack'i hırsız olduğunuza ikna etmek için mi?"

"Hayır... yani, evet ama bir de bana miras kaldı. Bu olayları atlattığımızda size ondan da söz edeceğim."

"Sack'in karşısına bu kadar cesur bir halde çıkmak... Sizin kendinize has bu olağanüstü çabalarınıza ne anlam verebileceğimi bilmiyorum." Bay Thornfield, sanki bir tek gökkubbe benim gibi gizemliymiş gibi başını kaldırıp yukarı baktı. "Fark ettiğiniz üzere sadakatiniz için ordudan terhis edilmiş, evi üzerinde lanetler dolanan bir zorbadan daha iyi bir alıcı bulabilirdiniz."

"Size katılmıyorum," dedim ve tüm yüreğimle bu sözleri destekledim.

"Jane, her şey paramparça oldu, bunu yapıp yapamayacağımı bilemiyorum."

"En azından yalnız başınıza yapmak zorunda değilsiniz," dedim fısıltıyla, istediğim tek şey uzanıp kollarımı ona dolamaktı.

Charles Thornfield çimenliğin üzerinde arkasını döndü, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve kır evine doğru ilerledi.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Ben de hızla ardından gittim. Zikzaklar çizerek uyumlu bir biçimde arazide ilerledik, kır evinin oturma odasında bir fener yaktık, hızla merdivenlerden yukarı çıkarken bunu yanımızda götürdük. Tavan arasının kapısı açık kalmıştı ve Bay Thornfield hiç duraksamadan sandığa doğru gitti, kapağı yana doğru kaydırdı, sandığın gizli bölmesine ulaşıncaya dek kâğıtları karıştırdı ve bölmeye ulaşınca bunu söküp açtı.

Hazine, zehirli engerek yılanlarının ve kurbağaların kopkoyu rengiyle ışıldıyordu... bu mücevherlerin tonları, Doğanın insanı uzak durması için uyaran, gökkuşağının tehlike spektrumuna ait bir tondu.

"Evet, bunlar Karman'ın," dedi Bay Thornfield ve sesinin çatladığını duymak kalbimi parçaladı. "Ah Jane, o kadar acı çekildi ve hepsi bu incik boncuk yığını için miydi? Kendimden ne kadar tiksindiğimi bilemezsiniz küçük dostum ve geriye sadece Sardar'ın neden benden aynı şekilde nefret etmediği bilmecesini çözmek kalıyor."

Bu sözlerin ardından Garima Kaur'un son itiraflarından birini ve görünürde önemsiz olan bu ayrıntının neden önemli olduğunu anımsadım.

"Garima Kaur, Karman'ın ilk Khalsa süvari üniformasının on sekizindeyken hazırlandığını söyledi."

"Ne?" Bay Thornfield'in sağlam yapılı yüzü şaşkınlıkla çarpıldı.

"Karman, mücevherleri kaybolmadan çok önce savaşmak istiyormuş." Tüm bedenim, gerginlik ve çaresizce bir umut hissiyle gerilmişti. "Bunu bana Garima söyledi. Böylece artık bu durumun sizinle bir alakası olmadığını öğrenmiş oldunuz; ordunun şerefi için zaten her şeyi riske atardı, anlamıyor musunuz? Onun gidişiyle ilgili olarak kendinizi paralamanızın hiçbir anlamı yok. Savaş onun iliklerine ve kemiklerine işlemişti ve Bay Singh isminin *kahramanlık eden kişi* anlamına geldiğini söyledi, belki Pencap'tan kendi üzüntünüzden kaçmak için ayrılıp sonrasında hatalar yaptınız ama belki de geri kalanı –ölüm, *kayıp* hissi– sadece bizler doğduktan hemen sonra olan şeylerdir, bir ceza değildir."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Onun savaşta öldüğünü nereden biliyorsunuz?"

"Bay Sack söyledi."

"Gözü kör olasıca." Bay Thornfield titrek bir soluk aldı. "Jane..."

"Ben Londra'da, kendimden başka hiçbir konuda daha çok yanılmadığımı öğrendim efendim." Parmak ucumu, hâlâ kanlı olan gömleğinin kolunda gezdirdim ve yaşlı gözlerinin benimkilerle buluştuğunu gördüm. "Ancak sizi yakından inceledim ve yemin ederim ki mutluluğu sizden daha çok hak eden bir erkek daha olmadığını düşünüyorum ve eğer mutluluğu size getirebileceğimi bilseydim tüm dünyayı dolaşırdım."

"Peki ya siz tüm dünyayı dolaşırken benim burada kalmam memnuniyetimi artıracağı yerde azaltırsa?" diye sordu bana uzun bir sessizliğin ardından.

"O durumda... ben de burada kalırdım," diye fısıldadım. "Sizinle birlikte."

Bay Thornfield parmaklarını gözlerinin üzerinden geçirdi. "Bir miras meselesinden söz etmiştiniz."

"Efendim?"

"Bir bağış, bir miras, bir *vasiyet*, inatçı kız."

"Evet, hayli cömert bir miktar."

"Öyleyse artık gelir getiren bir işe ihtiyacınız yok, öyle mi? Siz artık belirli bir serveti olan, dünyada yolunu bulması için hiçbir yardıma ihtiyaç duymayan özgür bir kadınsınız. Güzel porselenler içinde servis edilen ördekler, en kötü peçetenizi süsleyen Belçika işi danteller, sedir olarak kullanılan hizmetkârlar... tüm bunlara sahip olacaksınız, üstelik angarya işler olmadan. Ekmeğini kazanmak için her gün altı saat boyunca atlardan bahsetmenize gerek kalmayacak."

O an onu neyin tedirgin ettiğini anladım ve ona şaka yollu takılmayı düşündüm fakat bunun yerine güldüm ve ona bir adım daha yaklaştım.

"Ben atları severim," dedim, ciğerlerim yoğun hislerle gerilmişti. "Her zaman sevdim."

"Fena halde esintili İngiliz sayfiye evlerini sever misiniz peki?"

"Her zaman değil ama onlara da alıştım."

"Peki ya köri?"

"Köriyi herkes sever efendim."

"Kilerinde bir morg olan eski bir Şirket doktorunu sevebilir misiniz peki?" Bu sözlerin ardından öyle nazik bir hüzün ifadesiyle gülümsedi ki neredeyse dizlerimin bağı kesiliyordu.

"Ben onu sevmiyorum, ona âşığım. Eldivenlerinizi takmamışsınız."

"Öyle görünüyor. Jane," dedi ve sonrasında ikimiz de konuşmadık çünkü dudakları çok tatlı, saygılı bir şekilde benimkilerin üzerine kapandı, elleriyle ensemi ve yanaklarımı kavradı ve dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ağzıma, onun onca zamandır içine gömmüş olduğu muhabbetin tadı geldi, hiçbir sözcüğün bu öpücük kadar etkili olamayacağını biliyordum.

"Bunun bana neler yaptığını bilemezsiniz." Benden kısmen uzaklaşarak sağ eliyle eteğimin bir kıvrımını yakaladı. "En azından önceleri sizi üst kattan duyabiliyordum, at binmeye gittiğinizi biliyordum ya da çalışma odamın önünden geçerken kahkahanızı işitebiliyordum. İnsan her zaman doğrudan dolunaya bakmaz Jane ama ortadan kaybolduğunda okyanusların dengesi bozulur. Siz beni bulduğunuzda benim dengem çoktan bozulmuştu, sonra gelgitiniz çekildi ve onca zamandır yoktunuz. Sadece birkaç hafta boyunca ama yine de... beni yine ne zaman bırakıp gideceksiniz?"

Onu bir kez daha öpmek en uygun yanıt gibi duruyordu fakat bunu yapmayı yalnızca bir an için başarabildim. Diğerlerinin ihtiyaçlarının bizimkilerden daha acil olduğunun farkına vararak doğup büyüdüğüm kır evinden aceleyle çıktık ve ana binaya geri döndük; gökyüzü artık neredeyse unutulmaya yüz tutmuş bir morluk gibi solgun bir eflatun rengindeydi.

• • •

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi gün, Charles Thornfield'le birlikte Londra'ya gitmemiz için gereken hazırlıklar mümkün olduğunca ivedi bir biçimde yapıldı; Bay Quillfeather durumumuzu bize açıkça izah etti, bu sırada Sardar Singh'le ilgilenmesi için köy doktoru getirildi. Kahvaltımı Sahjara ve Bay Thornfield'le birlikte yaptım, kazandığımız zaferlere karşın üçümüzde de karamsar bir hava vardı. Tabağımı bir kenara itip başımı kaldırdığımda sanki bir tür mucizeymişim gibi beni inceleyen masmavi gözleri gördüm ve tüm yüzüme engellenemez bir gülümseme yayıldı.

Öpüştükten sonra Bay Thornfield'le ayrılmıştık ve onun gecenin büyük bir kısmını Bay Singh'le geçirdiğini biliyordum. Yine de o an aramızda elektrik yüklü, heyecan ve arzu dolu bir hava vardı.

"Bay Singh'i yalnız görebilir miyim?" diye sordum ona. "Sanırım hâlâ hayatta olduğum için ona teşekkür etmeden buradan ayrılamam."

"Elbette. Dolaylı olarak ben de ona borçluyum çünkü sizin yokluğunuza asla dayanamazdım."

Sahjara başını kaldırıp dudaklarını kıvırarak merakla baktı. "Kalıyor musunuz öyleyse Bayan Stone?"

"Kendisiyle önemli bir konuşma yaptıktan sonra Bay Thornfield beni isterse kalırım."

"Elbette sizi isterim, hepimiz burada kalmanızı çok isteriz... Engellerin faydalarını hesaba kattık," dedi somurtarak. "Hangi konuda konuşacakmışız?"

"İsmim konusunda efendim. Ama önce Bay Singh'i görmeliyim, sonra da yola çıkmalıyız ve Bay Sack'le her şey yoluna koyulduğunda size bir hikâye anlatmalıyım."

Charles Thornfield kaşlarını çatarak omuz silkti ve onunla oyun oynamak istememin sorun olmayacağını, fikrini değiştiremeyeceğini söyledi ve ardından arabamızın hazırlanıp hazırlanmadığını görmek üzere hızla dışarı çıktı. Sahjara'yı kapkara saçlarının tepesinden öptükten sonra hızla yukarı, Sardar Singh'in istirahat etmekte olduğu yatak odasına çıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıyı çalarak içeri girdim; yaralı adam karanlık yatak odasında yastıklarla desteklenmişti; kolu, uç kısmında bir sürü bandajla birlikte boynuna asılmıştı. Yara lapasından yükselen şifalı bitkilerin ve şarabın, odanın köşesinde duran küçük bir metal tutacağın içinde yanan tütsünün kokusunu alabiliyordum. Buradaki –rahmetli amcamın odası olduğunu düşündüğüm bu odanın aslında babamın eski yatak odası olduğunu fark ettim– duvarların neredeyse tamamı, içlerinde yüzlerce kitap bulunan raflara dönüştürülmüştü, kitaplardan bazıları çok eski çağlardan kalma taş tabletler misali çatlamaya başlamıştı.

"Öyle bakmanıza gerek yok Bayan Stone." Bay Singh'in sesi çatlak ama kendinden emin çıkıyordu. "Charles yaramı dikti ve bana başka kimsenin bu kadar iyi bakabileceğini tahmin edemezdim."

"Hem de eldivensiz."

"Talihsizlikten doğan bir zafer, evet. Savaş alanında çok daha ilkel durumlarda bunu başarmıştı, bir yaralıdan diğerine göz açıp kapayıncaya dek geçerdi."

Yatağın kenarına iliştim. Bay Singh'in çehresi henüz ateşli olmasa da gergindi ve başı açıktı; upuzun saçları hafifçe parlıyordu fakat neredeyse tamamen kuru görünüyordu ve benim suskunluğum karşısında gülümsedi.

"İçinde kan vardı," dedi çatallı sesiyle. "Çok alçaltıcı bir durum, neredeyse kolumdan daha kötü. Hizmetçilerden biri biraz sonra onu yeniden bağlamak için getirecek çünkü bu..." Elini, yaralı koluna doğru salladı.

"Ah, ne kadar üzgün olduğumu size anlatamam. Lütfen affedin beni," diye yalvardım ona.

"Elimi kaybettiğim için mi?" Bay Singh başını iki yana salladı. "Affedilecek bir şey yok... Gerçek anlamda hayatı tehlikede olan sizdiniz sonuçta. Sonunda gerçek bir fedakârlık yapabildim: adaletin mihrabında şekli bozulan bir uzuv. Ya da ben kendime bunu söylüyorum. Bu keşişler misali yaşam tarzı benim alışkanlığım haline geldi ama elime gelince...ona oldukça bağlıydım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İnsanlar ellerine karşı genelde böyledir," diye hak verdim ona ve biraz sonra aşırı heyecanlı çocuklar gibi gülmeye başladık, sinirlerimiz bozulmuştu ve sözlerime, "Elinizi kaybettiğiniz için de üzgünüm," diye eklediğim sırada gözlerimden yaşlar geliyordu.

"Evet, Charles bana söyledi." Bay Singh iç geçirdi, bitkin bir ifade güçlü yüz hatlarını gölgeliyordu. "Bu benim hatam, sizin değil."

"Siz de kendinizi, Charles'ın kız kardeşinizin ölümü için suçladığından daha fazla suçlamamalısınız."

"Ben de kendime bilgeliği tıpkı onun yaptığı gibi yavaşça öğreteceğim Bayan Stone."

Ona, Garima Kaur'un kendisini sevdiğinden şüphelenip şüphelenmediğini sormak istiyordum fakat bu sorunun biraz zalimce olabileceğini düşündüm.

"Garima ne demek?" diye sordum bunun yerine.

"İngilizcede tam bir karşılığı yok." Bay Singh hafifçe kıpırdanarak yastıklardan oluşan yuvasına daha da yaslandı. "Haysiyet ve gurur arasında bir anlamı olabilir belki."

"İnsanların isimleri her zaman kaderlerini mühürler mi yoksa bu sadece Sih kültüründe mi böyledir?"

Bay Singh tekrar güldü fakat bu, alnına dağlanmış keder çizgilerini silemedi. "Söylediklerimden batıl inançlı biriymişim gibi bir anlam çıkıyor, değil mi? Benim düşünceme göre Tanrı bir anneye ya da babaya içgörü yeteneği vermişse çocuğun ismi onların ruhlarını yansıtır. Mesela Jane Stone'u ele alalım... bu size uyuyor, öyle değil mi?"

"Bu, bir çocuğa verilebilecek en basit isimlerden biri ve bir de takma bir soy isimden oluşuyor," diye itiraf ettim.

"Ya. Gerçekten öyle mi? Yine de ben yanıldığınızı düşünüyorum. Kendimize o kadar kilitlenmişizdir ki bu konularda genelde bakış açısından yoksunuzdur. Tehlikelerle dolu bir denizin ortasındaki bir kayalıktan, bir adadan söz ediyorum yani ve Jane de İbranicedir, biliyorsunuz."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Bilmiyordum. "Anlamı nedir?"

Bay Singh'in gözlerinin içi kıpkırmızı örümcek ağlarıyla süslü olsa da yine de dalgın bir ifadeyle parıldadı. "Merhametli bir Tanrı'nın ihsanı. Affınıza sığınarak, ben bu ismin size yakıştığını düşünüyorum."

Bu sözleri gözyaşlarımı kesmek yerine daha çok akıttı. "Bana karşı çok naziksiniz."

"Birilerine karşı nazik olabilme imkânını bulmak büyük bir imtiyazdır. Sormamda bir sakınca yoksa gerçek soy isminiz nedir?"

"Kesin olarak bir soy ismim yok ama eskiden Steele'di. Sack meselesi halledildikten sonra Charles'a tüm hikâyeyi anlatma niyetindeyim; size de o zaman her şeyi anlatacağım, söz veriyorum. İyice dinlenin."

"Steele," diye düşündü, ben yatağının başından ayrılırken. "Çok daha güzel... güç, dayanıklılık, mücadeleci bir ruh."

"Yalnızca Doğu Hindistan Hükümet Meclisi'ne tekrar girmem gerekecek," dedim ona kapının eşiğinden, "Bay Sack bir canavar ve Bay Thornfield orada olsa bile onu tekrar görmeye dayanamam."

"Demek tüm bu koşuşturmanın anlamı buydu." Sardar Singh'in gözleri birer bıçak ucu gibi inceldi. "Londra'ya gidiyorsunuz. Orada ne yapacaksınız?"

"Hazineden vazgeçeceğiz," dedim usulca kapıyı kapatarak.

BELONGS TO KAATIES TEAM

OTUZ ÜÇ

"Hayır... Hayır, Jane. Gitmeyin. Yapmayın. Size dokundum, sizi duydum, varlığınızın huzurunu tattım, tesellinizin tadını aldım. Bu mutluluktan vazgeçemem."

"Deli misiniz siz?" Augustus P. Sack, kendi masasının etrafında çakal gibi dolaşıyordu.

Mağlup olmuş durumdaydı; Charles Thornfield, Sam Quillfeather ve Cyrus Sneeves'le birlikte habersiz bir şekilde başına üşüşmüştük. Son derece rahat bir şekilde itiraf ediyorum ki aradığı hazineyi ona götürdük ve son derece rahat bir şekilde bunu ona verdik... Her an başka bir konuğun daha gelmesini bekliyorduk.

Bay Sack, tek bir ödülü onca sene aramış biri olarak, bu ödülü karşısında gördüğüne pek memnun olmamış gibiydi. Çok geçmeden bunun sebebinin, onun Bay Thornfield ve Bay Singh'e, o kolyeyi boynumdan çekip alırken hissettiği aynı ahlaksızca hazla eziyet etmekten hoşlanması olduğunu anladım; bununla birlikte bir de ona sunduğumuz cömertçe teklifte yanlış olan bir şeyler olduğundan şüphelenmişti.

Bunda son derece de haklıydı.

"Taleplerimiz tamamen mantıklı efendim," dedi avukatım monoton bir sesle. Bay Sneeves'in muazzam itimadı sayesinde Doğu Hindistan Şirketi'yle yüzleşmek sıradan bir perşembe günü yapılabilecek en monoton iş gibi gelmişti bana. "Nereden geldiğini ortaya çıkarmadığınız müddetçe bu kutuyu alabilirsiniz. Pencap bahsi kabul edilebilir ama buradaki beyefendinin bu kıymetli taşlara sahip olmakla ilgili tüm sorumluluklardan muaf tutulması gerekmektedir. Bu hususta yapmanız gereken tek şey,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charles Thornfield'i kanuna aykırı herhangi bir uygulamadan muaf tutacak şu belgeleri imzalamanız ve siz imzaladıktan sonra ben de bunun kopyasını alıp sizinle çalışan avukatlara gönderirim."

"Bu şarta kuşkusuz uyacaksınız, değil mi Bay Sack?" diye üsteledi Bay Quillfeather. "Artık elimde John Clements'in faili meçhul cinayetiyle ilgili eksiksiz bir rapor var ve bu suçu işleyen katil diğer tüm ölümlülerden daha farklı cezalandırılacak. Tüm bunların yanında bir de kurtarılmış bir servet var ortada... Bundan daha mutluluk verici bir durum olabilir mi?"

Bu sırada Charles Thornfield suskunluğunu korudu. Müfettiş Quillfeather'dan Şirket askerlerinin gerçek niyetlerini öğrendiğimizde rahatladığını ifade etmişti ancak Augustus Sack'i görmek tahmin edileceği gibi onun içini dışına çıkarmıştı. Diplomatın karşısında tek parmağını şakağına dayayarak ifadesiz bir halde oturdu ve gözbebekleriyle düşmanının vücudunda delikler açtı.

"Eldivenlerini takmayı unutmuşsun Thornfield," diye tısladı Bay Sack.

"Şanslısın, yoksa sana eldivenlerimle bir düello teklif ederdim," dedi Bay Thornfield ağır ağır. "Küçük bir kızın malını çalmaya hazır mısın Auggie yoksa uzun uzun konuşmaya devam mı edelim? Kutu karşında duruyor. Sen kazandın. Bu benden ve Sardar'dan alacağın son parça."

"Peki bu kadın nasıl bu olayların içinde yer aldı öyleyse?" Bay Sack'in dolgun dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. "Bayan Jane Stone, sizden sandığı çaldığını iddia eden, daha sonra da bir polis aracının arkasına bindirilerek götürülen şu mürebbiye. Tüm bunlardan ne sonuç çıkarmam gerekiyor?"

"Ben kâr edersiniz diye düşünmüştüm," dedim ona. Dışarıdaki koridordan ayak sesleri geldi. Bir Bay Quillfeather'a, bir Bay Thornfield'e baktım ve yüzümde beliren ufacık gülümsemeye engel olamadım.

Kapı tıklatılmadı. Hiçbir ihtar olmadı. Sadece yaklaşan ayak seslerinin gümbürtüsü işitildi, ardından kapı şiddetle açıldı ve

BELONGS TO KAATIES TEAM

içeri yarım düzine Şirket askeriyle hepsinin Yönetici olarak bahsettikleri adam girdi.

"Ah, şükürler olsun," diye iç geçirdi Bay Thornfield bacak bacak üstüne atarak. "Ben de tam fiziksel şiddete başvurmak üzereydim."

"Efendim," dedi Bay Sack dili dolaşarak. "Ben... yani hoş geldiniz, şeref verdiniz. Bu onuru... şey, yani zevki... neye borçluyum, ziyaretinizin yani?"

Beyaz ve kırmızı ceketleri içinde muhteşem görünen önceki gün gördüğüm askerler, liderlerinin ardında muntazam bir sıra oluşturdular. Yönetici uzun boylu bir adamdı, üzerinde kusursuz görünümlü, gümüş işlemeli sade, siyah bir giysi vardı; elinde bir baston vardı ancak bunu kullanmaya pek ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu ve ince, etkileyici suratı asil bir tazıyı anımsatıyordu. Bastonuyla iki kez halının üzerine vurdu.

"Müfettiş Quillfeather, size tebriklerimi sunuyorum." Yönetici'nin sesi yüksek ama sert çıkıyordu. "Charles Thornfield, uzun, gerçekten çok uzun zaman oldu. Sizi daha sağlıklı görmek büyük zevk."

Bay Sack sönmüş bir balon gibi çalışma masasının sandalyesine yaslandı.

"Tanrı'ya şükür siz de çok iyi durumdasınız efendim." Bay Thornfield elini Şirket'in başındaki adama uzattı. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler."

"Emeğinizin karşılığını almışsınız." Yönetici soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Bay Quillfeather bana sizin... bunu nasıl söylemeli... ekibimden bazı kimselerin işine karıştığınızı söyledi. Ben de derhal kendi dâhili soruşturmamı başlattım ve sağlam kaynaklardan aldığım bilgilere göre bir haksızlığa uğramışsınız. Doğal olarak, söz konusu nesnenin memnuniyet verici bir şekilde geri alınmış olması ziyadesiyle ilgimi çekti ve gerçekleri öğrendikten sonra hiç vakit kaybetmeden yaşadığınız yere küçük çaplı bir birlik gönderdim. Neyse ki bana, sizin ve Bay Singh'in koruma altına alınmanız gerekmediği söylendi. Kraliyet'e hiz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

metleriniz ve ailenizin ithalat konusunda ettiği yardımları unutulmayacak ve değer verilmeye devam edilecek."

"Hafızanız için size ziyadesiyle minnettarım efendim," diye cevap verdi Bay Thornfield.

"Bu savaş ganimetlerini Şirket'e teslim etme kararınız hâlâ sürüyor mu?" Yönetici bastonunun ucuyla hafifçe sandığa vurdu, gözleri para hırsıyla parlıyordu.

"Onları bir daha görmesem umduğumdan çok daha mesut bir halde bu dünyaya gözlerimi kapardım."

"Biz de tam geriye kalan formaliteleri tartışıyor ve Bay Sack'in imzasını bekliyorduk," dedi Bay Cyrus Sneeves monoton sesiyle, büyükçe bir tutam enfiye alarak.

Augustus P. Sack'in kırmızı yüz hatları bu konuşmalar sırasında mümkün olamayacağını düşündüğüm bir tonun ötesine geçti; Yönetici ona, bir yılana bakan firavunfaresinin müşfik hissiyatıyla bakarken o da ağzı balık gibi açılmış halde bön bön bakıyordu. Odanın arka tarafındaki askerler, gözleri ileride, rahatta duruyorlardı.

"Tabii, tabii." Bay Sack sanki bunlar ona ilk kez söylenmiş gibi birden çalışma masasının üzerindeki belgelere bir şeyler karalamaya başladı. "Belgeleri imzalamaktan mutluluk duyarım."

"Görüyorum ki öylesiniz." Yönetici askerlere başıyla işaret verdi; iki asker düzenli bir sırayla harekete geçerek sandığı kaldırdı. "Bunu doğruca özel odama götürün... Ben Başbakan'a bugün kendisiyle görüşmem gereken bir mesele için bilgi veriyor olacağım. Müfettiş Quillfeather, Bay Clements namına göstermiş olduğunuz çabalar için size minnettarız; Bay Thornfield, işbirliğiniz için teşekkürler."

"Yardımcı olabildiğim için mutluyum," dedi o da tıpkı Bay Sack gibi.

"Geriye ufak bir mesele kaldı," dedim.

Elbette Yönetici'nin daha önce Doğu Hindistan Hükümet Meclisi binası içerisinde bir kadın tarafından alıkonulmuş olmasının pek imkânı yoktu fakat uzak memleketlerde sürdürülen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

savaşların gazisi olan bir adamın kendini en beklenmedik şeylere hazırlamış olması gerektiğini düşündüm. Bay Sack'in rengi beyazdan yeşile dönerken Yönetici şaşkın bir halde bastonunu tekrar yerdeki kilime vurarak sert bir ifadeyle kaşlarını çattı.

"Bay Sack yanlış bir izlenime kapılıp Karman Kaur'un zannederek bana ait olan bir parçaya el koydu. Bu yanlışlığın düzeltilmesini ve kolyenin bana geri verilmesini talep ediyorum."

Bay Quillfeather gülümsemesini gizledi ve Bay Thornfield kıkırdadı.

Avukatım, Bay Sack'e kolyeyi ofisine göndermesini teklif ederken benekli kafasını görev bilinciyle yukarı aşağı salladı. "Size söyleneni yapın Bay Sack," diye emretti Yönetici. "Ondan sonra da eşyalarınızı toplayıp bu binayı kalıcı olarak terk edebilirsiniz. Bizden herhangi bir referans beklemenize gerek yok. Burnumun dibinde gizlice kışkırtılan tertiplere müsamaha etmeyeceğim. Ben de bunların içinde yer almak üzere davet edilmediğim müddetçe tabii... Çok önemli kimselermiş gibi kuruntulara kapılan düzmece politikacılar koca imparatorlukları devirmişlerdir. Sanırım buradaki herkes, benim özellikle kimi kastettiğimi biliyor. Bayan Stone'a, ona borçlu olduğunuz şeyi verin ve Charles Thornfield'in sizi sokaklarda, başıboş bir köpek gibi kırbaçlamaması için Tanrı'ya dua edin. Sanırım kendisinin kesinlikle bunu yapmak için yeterli sebebi var."

Charles Thornfield'le kendimizi, Sam Quillfeather'la birlikte kutlama niteliğinde bir yemek yedikten sonra Westminster'da geniş bir caddeden aşağı doğru yavaşça yürür halde bulduk. Tepede asılı duran ay, yediğimiz istiridyelerin incileri gibi parlaktı ve serin rüzgâr kaldırım taşları boyunca ıslıklar çalarak esiyordu. Bu bana her zaman annemi hatırlatan ve hem kır evimizi hem de bahçeyi sonsuza dek terk etmeden önce daha çok piknik yapmış olmamızı dilememe neden olan gümüş rengi gecelerden biriydi.

Maceramızın neticesinden pek de emin olmadığımız için

BELONGS TO KAATIES TEAM

plan yapmamıştık; şimdiyse kış vakti, zifiri parmakları yıldızları yakalayan çınar ağaçlarının altında dolaşıyor, birahane ve salonlarda titreşen ışıkları seyrediyorduk. Bay Thornfield, upuzun sürmüş çetin bir sınavın geride kalmış olduğunu öğrenmenin verdiği tedirgin edici rahatlıkla suskundu, sanki talihinin değişmiş olmasına pek inanamıyormuş gibiydi; ben de onun kadar sessizdim ama benimki kaygıdandı.

Ondan asla ayrılmama isteğim, nefes alıp vermek için duyduğum istek kadar coşku doluydu fakat ona geçmişimden bahsedemediğim takdirde, tahtadan kol ve bacaklarımla ve boyalı gülümsememle kukla Jane haline geleceğimi biliyordum. Ben herhangi bir kimsenin kendi anıları, duyguları ve korkularıyla alakalı olarak etkili sözler söyleyebileceği gibi aptalca bir düşünceye kapılmıyorum sevgili okurum ancak buna cesaret etmediğim takdirde sevdiğim adamı her zaman, kafamın derinliklerinde sakladığım canavarın farkında olarak iki göz yerine dört gözle görüyor olacaktım.

"Tedirginsiniz Jane."

Şaşkınlık hissiyle başımı yere çevirdim; Bay Thornfield'in eli, Sahjara'dan ödünç aldığım pelerinin kıvrımları arasından benimkini yakaladı.

"Eğer bunu... eğer beni... istemiyorsanız," diye söze girişti, "lütfen hemen bana söyleyin. Büyük bir açıklıkla dile getirmiş olduğunuz hislerinizi hatırlıyorum, size yemin ederim ama şaşkına dönmüş vaziyetteyim. Adamın biri, 'Gökyüzündeki şu yıldıza bayılıyorum,' diye herkese duyursa ve o yıldız da ona cevap verebilse... bu pek meşru bir durum olmaz biliyorsunuz."

"Ben hiçbir yıldıza benzemem efendim."

"Eh, o halde hiç ayna denen bir şey duymadınız demektir. Size aynaları kullanmayı öğretirim, kullanması çok kolaydır."

Elini daha da sıkı tuttum ve onu durdurup yüzüne baktım, *çünkü karşımdaki her an kaybolup gidebilirdi* ve bu düşünce içimi acıtıyordu. Bay Thornfield'in köşeli yüzü kaygıyla yere eğildi, açık renk saçları lambanın ışığında pırıl pırıldı ve bu adam be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nim için her şey demekti; bu yüzden eğer onun boğuk sesini bu sabah ve diğer tüm sabahlar boyunca işitemeyeceksem eli elimdeyken bir Londra sokağının köşe başında yüzünün neye benzediğini hatırlamak isterdim.

"Jane, bana veda etmek üzereymiş gibi görünüyorsunuz ve bu çok rahatsız edici bir durum."

"Tersine." Bay Thornfield'in elinin arka kısmını yanağıma götürdüm ve yürümeye devam ettik. "Öncesinde sadece size bir hikâye anlatmam gerekiyor. Beni yanınızda tutmadan önce."

"Şu an o güzel yüzünüze bakıp gülmememi engelleyen tek şey sizi maruz bıraktığım o gereksiz ketumluktur. Eğer prangalar işe yaramazsa demir parmaklıkları deneme niyetim var. İşte burası," diye ekledi sözlerine tertipli, daracık bir şehir evinin önünde tereddütle durarak. "Burayı bana ilk miras kaldığı zaman almıştım, öyle ki insanın her zaman şehirde başını yağmurdan koruyacak bir yeri olmalı. Garima burayı... eskiden kullanırdı. İçeri gelip benimle orada konuşmak ister misiniz? Eğer istemezseniz bir taksi bulup sizi pansiyona götürebilirim."

Yanıtım soluksuz bir evet oldu, içeri girmeyi çok isterdim çünkü endişe ve umut hissi boğazıma âdeta kalın sarmaşıklar doluyordu. Kendimi, duvarlarda Sih kilimleri ve mobilyaların üzerinde çok sayıda bol püsküllü minder bulunan, komşuların ancak zevksiz olarak niteleyebilecekleri hoş bir oturma odasında buldum. Bay Thornfield her zaman yaptığı gibi ikimiz için kristal bardaklara içki koydu ve ben de Sahjara'nın pelerinini koridordaki bir asacağa astım.

Ben şömineye en yakın yeri seçerek oturduğumda Bay Thornfield de sevimli bir ifadeyle tam karşıma bir tabure çekip oturdu, başlarımız artık neredeyse aynı seviyedeydi. Henüz ne yaptığımın farkına varamadan parmaklarımla şakağını okşadım ve Bay Thornfield de bir erkek kedi yaramazlığıyla gülümsedi. Kadehlerimizi halının üzerine koydu.

"O inatçı inkârlarım yüzünden yokluğunuzla beni cezalandırmayacağınıza dair içimi umutla doldurdunuz." Bay Thorn-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

field parmaklarımı yakaladı ve kendi parmaklarına doladı. "Vermeyi düşündüğünüz diğer cezaları çok daha büyük bir cesaretle karşılarım. Şimdi. Sırlarınızı duyalım bakalım. Ev sabahleyin ısıtıldı ve havalandırıldı ama ben bütün hizmetçileri gönderdim."

Bazen en hızlı atılan kesik en temizi olur, bu yüzden ona, "Size söylediğim isim gerçek ismim değil... Küçük bir kızken Highgate Malikânesi'nde yaşardım. Ben teyzeniz Patience Barbary'nin kocası Richard Barbary ve delirip hayatını sonlandıran Fransız bir dansçının gayrimeşru kızıyım."

Bay Thornfield'in koyu renk kaşları büyük çapta alaycı hareketler yapamayacak kadar gösterişliydi fakat daha önce hiç bu kadar akrobatik hareketler sergilediklerini görmemiştim. Biraz sonra gözleri neredeyse safir parlaklığında ışıldadı ve dudakları aralandı. "Yani bu aslında Jane *Steele* olduğunuz anlamına gelmiyor, öyle değil mi?" diye bağırdı.

"Öyle... aslında öyle. Nasıl..."

Bay Thornfield bir kahkaha patlatarak eliyle dizine vurdu. "Annem ara sıra sizden, annesi tarafından gizlice bir İngiliz konağına getirilmiş Fransız çocuk olarak bahsederdi. Bu Patience Teyze'nin hazmedemeyeceği kadar büyük bir olaydı fakat Constance ve Patience Goodwill hiçbir zaman pek iyi anlaşamadılar, anlarsınız ya... Annem bunun büyük bir darbe olduğunu düşünüyordu. Neden bir şey söylemediniz?"

Pancar gibi kızararak ona, "Mirasınız benim için beklenmedik bir durumdu. Orada yeniden yaşamak istiyordum, oranın... bana kalabileceğini düşünüyordum."

"Öyle zaten!" diye bağırdı. "Bana ahırda bir ot minder, ara sıra da biraz ekmek kabuğu verdiğiniz sürece oradaki her bir tuğla, her bir silah, her bir kahrolası ot sapı benim olduğu kadar sizindir hayatım. Siz *delirdiniz* mi?"

"Sizin bir ot minderin üzerinde yaşamanızı istemiyorum." Gözyaşlarım akmaya başladı ve Bay Thornfield parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi. "Ta içimde yaşamanızı istiyorum tabii ama size yalan söylediğim için nasıl sinirlenmezsiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben kötü bir adamım Jane. Kötü insanlardan doğdum, üstelik onlar tarafından yetiştirildim. Sizin de bir zamanlar bana dediğiniz gibi, aşağılık bir piç kurusu olduğumu söylememe gerek bile yok ve sizin attan düştüğünüz kısım haricinde bunu söylediğiniz o zamanı muhabbetle hatırlıyorum."

"Ah ama daha fazlası var, bir de..."

"Nefes alın hayatım." Bay Thornfield avuçlarını kollarımda gezdirdi ve bir keresinde çalışma odasında yaptığı gibi minicik ellerimi iri ellerinin arasına aldı. "Lütfen, size sadece bakarken bile boğuluyorum. Bana biraz acıyın ve benim için nefes alın. Öyleyse, anladığım kadarıyla siz de kötü birisiniz... Kendimize birbiriyle uyumlu üniformalar yaptırmayı önerirdim fakat bu dolandırıcılığı sabote eder ve amaçlarımızı da mahveder. Başka ne var peki?"

"Ben bir katilim efendim."

"Bu kız beni kör ve sağır mı zannediyor?" diye bağırdı sözlerime inanamayarak. "Yoksa o olayı tamamen unuttuğumu mu..."

"Tam beş kere cinayet işledim."

Charles Thornfield bir şeyler söylemeye yeltendi. Ardından başparmağıyla nemli gözlerimin altını bir kez daha sildikten sonra başka bir şey daha söylemeye girişti. Sonunda sıkkın bir şekilde iç geçirdikten sonra tamamen başka bir şey mırıldandı, ben de o esnada oracıkta ölmeye hazırdım. Bay Thornfield'in alnındaki alaycı kırışıklıklar, Sahjara'yla konuşurken ya da kütüphanesinden çok hassas antika bir cilt aldığı... bir şeylere özel olarak ilgi göstermek istediği zamanlarda olduğu gibi daha yumuşak bir ifadeye dönüştüğü sırada sanırım kalbim bir kez daha çarpmaya başladı. Sol elinde hazırda bekleyen mendilini bana uzattı.

"İlki?" diye sordu, sert ses tonu yumuşamıştı.

"Küçük bir kızken, üvey kardeşim bana tecavüz etmeye çalıştı ve ben de onu ittim," dedim fısıltıyla. "Öldü. Ben eskiden... ben artık bunun tamamen kendi suçum olduğunu düşünmüyorum ama bu ilk cinayetim olduğu için en önemlisiydi ve beni olduğum kişi haline getirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Thornfield'in gözleri tamamen donuklaştı. "Ah sevgili Jane. Peki sonraki?"

"Okul müdürüm, arkadaşımı açlıktan ölürken seyretmekle tımarhaneye gönderilme arasında seçim yapmayı önerdi. Onu mektup açacağıyla bıçakladım."

Bay Thornfield dikkatle dinlemeye devam ederek ıslık çaldı. "Çok daha etkileyici. Üçüncüsü?"

"Ev sahibim karısını, sonunda kadın karnındaki çocuğunu kaybedinceye kadar dövdü, ben de onu Thames nehrine ittim."

"Thames'i onun gibi kirleten çok fazla ceset yoktur, Tanrı ruhlarını kutsasın. Siz bir mucize gerçekleştirmişsiniz. Devam edin."

"Bir yargıç, arkadaşımın küçük kızını satın alıp onu kendi fahişesine dönüştürmek istedi. Ona zehirli bir toz verdim ve korkunç bir şekilde öldü."

"Olması gerektiği kadar korkunç değil ama. Ve Jack Ghosh'u da ben biliyorum hayatım, bununla birlikte listen tamamlanıyor mu?"

"Evet."

Sevgili okurum, o an o odadan kaçarak günlerce ağlamayı her bir hücremle istiyordum ama gitmem önlenmişti; düzgün biçimli burnunun üzerindeki sert çizgi ortaya çıktı ve dudaklarını katı bir biçimde büzdü.

Dehşetle donmuş bir halde öylece bekledim.

"Listenizin çok da kabarık olduğunu düşünmüyorum," diye açıkladı ve gözlerinde samimi bir ifade olmasına karşın aynı zamanda nemliydiler. "Sizin temizledikleriniz şu güne kadar işittiğim en büyük pisliklermiş; Karman'ın savaşta öldürdüğü düzinelerce güçlü kuvvetli İngiliz ve Bengalli delikanlılar dahi alev alsalar bile o süprüntülerin üzerlerine işemezlerdi. Adam öldürme standartlarınızı yükseltmemiz gerek hayatım çünkü açıkça söylemek gerekirse öldürmüş olduğunuz adamların kalitesinden utandım..."

Ben aramızdaki kısacık mesafeyi aşıp kendimi kucağına atarak onu öpmeye başladığım sırada ikimiz de gözlerimiz yaşara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak gülüyorduk, Bay Thornfield'in bacaklarımın altındaki varlığı o kadar sıcacık, o kadar gerçekti ki. Onu arayan ellerimin altındaki omuzları sanırım ilk başta endişeden benimkiler kadar gergindi çünkü onu telaşlandırmıştım fakat çok geçmeden omuzları rahatladı, kolları beni daha usulca sardı ve dudaklarını boynuma dua eder gibi bir fısıltıyla kondurdu.

"Bu size karşı korkunç bir haksızlık olmuş," diye fısıldadı tenime doğru. "Ben de ölümcül bir verem hastalığından, arkadaşlığını tercih ettiğiniz bir başka delikanlıdan ya da periler ülkesine geri çağrıldığınız gibi daha *önemli* bir şeyden bahsedeceğinizi sanmıştım."

"Tamamen deli olduğunuzu biliyor musunuz?" Siyah kurdeleyi başından çıkarmış ve ellerimi saçları arasına daldırmıştım.

"Aslında evet ama bu tür bir delilik, o dönem iki hafta süren türden deliliğe göre çok daha tercih edilebilir bir şey, öyle değil mi?"

"Tanrım, evet." Kendimi sakinleştirdim. "Ayrıca ben o olayı delilik olarak görmedim, sadece trajik buldum."

Bay Thornfield ellerini usulca belime koyarak düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

Ben parmaklarımı sessizce alnında, saç hizasında gezdirdim ve bu işkence daimi mi yoksa daha çok bozuk bir saat gibi durmuş olan bir kalbe sahip olmak gibi mi olduğunu merak ederek bekledim; bunu onun bilip bilmediğini merak ettim.

"Ona yardım edemeyen ellerden nefret ettim," dedi sonunda boğuk sesiyle. "Ve onca ölü, Jane... Buraya geldikten sonra bile bir bara ya da meydana gittiğimde insanları ceset gibi görmeden bakamıyordum." Bembeyaz saçlarla kaplı başını iki yana salladı. "Sonra sizi gördüm. O kadar *canlıydınız* ki Jane Steele, nefesimi kestiniz, sanki ormanın derinliklerinden ışıldayan bir yaratık gelip parmağımın ucuna konmuş gibiydi. Sahjara'yı o denli nazik bir şekilde selamlayarak bana kendinizi sevdirmiştiniz zaten, tımarhanemize sanki kazara girmiş olmanız bir şekilde bizim için mutluluk verici bir olaymış gibiydi. O gece Nalin'den düştü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğünüzü gördüğümde öldüğünüzü düşündüm hayatım, bundan çok emindim çünkü ilk bakışta bu kadar çok sevdiğim biri nasıl böyle bir kazadan kurtulabilirdi ki? Sonra siz küfürler ve bıçak darbeleri savurarak ayağa kalktınız ve ben size hayran kaldım. Geçmişime böylesi samimi bir ilgi duymanızı da delilik olarak gördüm."

"Geçmişiniz sizi bugün olduğunuz kişi yapıyor. Ben sizin benim geçmişimi öğrenmenizden korktum efendim."

Birkaç saniye önce öylesine arzu dolu olan gözleri neşeyle kısıldı. "Bana Charles desen daha iyi olmaz mı?"

Gülerek alnımı onunkine yasladım. "Seni seviyorum Charles Thornfield."

Bay Thornfield elini kalbimin üzerine koydu ve acı duyunca elimde olmadan yüzümü buruşturdum; tam konuşmaya hazırlanıyordu ki sıkıntıyla durdu ve onunla daha çok yakınlaşmanın, Bay Sack'in açtığı yarayı görmesine neden olacağını fark ettim. Bu tedirgin edici bir durumdu. Şirket konusunda dikkatimizi dağıtacak şeyler konuşulmasını istemiyordum; aramızda daha az giysi olmasını ve ideal olarak bir yatak bulunmasını istiyordum, gerçi aynı işi yakınımızdaki kanepe, o da olmazsa yerdeki kilim de görebilirdi.

"Bir şey yok, sadece ufak bir çizik."

"Ne tür bir hayvandan aldığın bir çizik?" diye sordu.

Yarayı saklama girişimlerimin engelleneceği açıktı; elbisemin düğmelerini boyun kısmında birkaç santim açtım, sonra da gerekenden biraz daha fazla açtım ve aşkımın öfke dolu gözlerinin kapkara kesildiğini gördüm. Boynumdaki kesik gerçekten de iğrenç görünümlü, kabuk bağlamış mosmor bir çizgiydi.

"Çok güzel, o halde bu gece tam olarak kimi öldürüyorum?" diye söylendi öfkeyle.

"O konudaki uzman benim sanıyordum."

"Jane, tatmin olmak istiyorum!"

"Tatmin konusundaki arayışlarımızı başka sahalarda yapsak olmaz mı?" dedim kulağına.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Tanıştığımız kısacık süre içinde sana şahsi olarak çok fazla zorbalıkta bulunuldu ve bundan sonra nefesim yettiği müddetçe daha fazlasına müsamaha gösterilmeyecek, beni duyuyor musun?"

Ellerimi onun taş gibi çene kemiklerinin üzerine koydum, kendi bildiğimi okumak istiyordum.

"Charles," dedim. "Nefesinin sana uzunca bir süre boyunca yeteceğini umuyorum. Şimdi kabalığımı mazur görmezsen nefesini bedenimde hissetmek istiyorum. Ben günahkâr bir kadınım ve ikimizin yukarı çıkıp bu kahrolası yarayı yıkamamızı ve kafamın ne kadar iyi bir şekilde iyileştiğini görmeni –çünkü bu seni profesyonel anlamda memnun edecek ve sen bana karşı nazik davranmaktan hoşlanıyorsun– sonra da bana bu nezaketini daha müstehcen şekillerde ifade etmeni istiyorum."

Çatık kaşları düzelmedi fakat taştan yontulmuş gibi duran dudakları ve gözlerinin köşeleri hafifçe yumuşadı. "Geceyi gerçekten de böyle mi geçirmek istiyorsun?"

"Ah, evet efendim."

"Sana evlenme teklif etmem daha iyi olmaz mıydı?"

"Bilemiyorum. Bunu istiyor musunuz?"

Bay Thornfield sonunda kıkırdadı ve beni kendine doğru çekti, ağır ağır hareket eden dudaklarını boynumun boşluklarında gezdiriyordu. "Evet."

Ürperdim. "Ben burada rahip falan göremiyorum, ya sen?"

"Kahretsin, görünüşe göre elimizdeki psikoposlar tükenmiş. Tam da en kötü zamanlarda olur bu. Jane, bu işi tümüyle nizamsız şekilde yapıyoruz."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım.

"Kesinlikle öyle." Sesi alçaldı, o içimi ısıtan pürüzlü ses tonu tenimi usulca sıyırıp geçti. "Seni seviyorum Jane Steele. Seni seviyorum. Seni atımdan düştüğün günden beri seviyorum. Seni seviyorum ve ben kahrolası bir aptalım. Bunu şimdiye kadar söylemiş olmam gerekirdi. Şimdi sana itiraf etmem gereken bir şey var." Bay Thornfield zorlanmadan ayağa kalktı ve ben de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onunla birlikte kalktım çünkü kollarını sırtıma ve bacaklarımın altına dolamıştı. "Sen, sevgilim, bir daha merdivenlerden aşağı düşmeyeceğine dair bana şerefin üzerine söz vermelisin. Fakat senin yalnızca arkadaşım olarak kalman gerektiğini düşünerek her gece böyle kollarımda olmanı istemenin ne kadar dayanılmaz bir şey olduğunu bilemezsin, bu yüzden planlarımızı cinayetten diğer günahlara yöneltme arzunu yerine getireceğim."

Tam olarak bu söylediğini yaptık.

İlk başta, dudaklarımız yumuşayıp kıpkırmızı olana dek büyük bir şefkat ve sevgiyle öpüştük, bu sırada o hâlâ benim iyi olduğumu anlamaya çalışıyordu ve daha sonrasında tutku, boğuk çığlıklar, Charles'ın *Hayır, seni duymak istiyorum, lütfen seni duymama izin ver* bağırışları ve ikimiz de harcadığımız onca efor ve aşkla soluk soluğa kalana dek tadını aldığımız tenlerimiz de söz konusu olmuşsa bile otobiyografimde bu konudan bahsetmem edepli değil.

Ancak birbirimizi birden çok sefer bitkin düşürdükten sonra Charles yüzüstü dönüp uykuya daldığında ve ben onun sırt kaslarını lekeleyen yara izini inceleyerek uzun dakikalar geçirdiğimde en çok değer verdiğim anının bu olacağını düşündüm ve haklıydım. Charles'ın tenini okşamayı bıraktığımda kendi boynumdaki yara izine dokundum ve onu kutsadım; çünkü bizler, o ve ben, kahramanlık eden kişilerdik, buna bağlı olarak da bu süreç boyunca etimizden parçalar kaybetmiştik ve parçalarımızı tekrar bize iliştirecek olan arkadaşlarımızla ve aşklarımızla bir araya gelmek ve karşılığında onları da birer bütün haline getirebilmek için ancak dua edebilirdik.

Charles Thornfield'le, yatağını paylaşmaya başlamamdan birkaç sene sonrasına dek evlenmedim.

Bugün ben Jane Thornfield'im, kızlık soy ismim Steele fakat aynı zamanda, Bay Quillfeather hariç ev ahalisi haricinde birkaç kişinin de bildiği şekliyle Jane Kaur'um. Sardar Singh merasimi haziran ayında, Charles ve Sahjara gururla beni seyrederken tıpkı

BELONGS TO KAITUS TEAM

annemin görmeyi isteyeceği şekilde gece yarısı, bahçede gerçekleştirdi. Bay Singh törenlerde kullanılan demir bir kâseyi temiz suyla doldurdu ve daha sonra içine bir miktar şeker koydu; karışımı bilardo odasından aldığı iki tarafı keskin kılıçlardan biriyle karıştırdı, bu sırada aslan kükremesini andıran sesiyle, "*Sri Wahe Guruji Ka Khalsa, Sri Wahe Guruji Ki Fateh,*" diye bağırdı.

Bu son derece hoş bir pasaj, hatta İngilizceye çevirince bile öyle: "Khalsa Tanrı'ya aittir ve Tanrı'nın hakikati her zaman üstün gelir."

Charles bana, kendi Jane'i olduğum müddetçe ne tür bir Jane olduğumu umursamadığını söylüyor; Sardar kendi kendimin Jane'i olduğum müddetçe ne tür bir Jane olduğumu umursamadığını söylüyor; Sahjara'ysa, benim Sahjara'm olduğu müddetçe ne tür bir Jane olduğumu umursamadığını söylüyor. Böylece ben her gün üç Jane birden oluyorum ve bu yüzden de dünyadaki en şanslı Jane benim.

Cesetler Highgate Malikânesi'ne geldiklerinde Charles'la konuşuyorlar ve o da bunları Sam Quillfeather'a bildiriyor... Gelenler bazen doğal sebeplerden ölmüş oluyorlar ama bazen de öyle olmuyor ve bu durumlar bizim tarafımızdan çok daha tercih edilir oluyor çünkü birlikte maceralar paylaşıyoruz ve ben, âşık olduğum adamın yanında cinayet ve entrikalarla zenginleştirilmiş bir yaşam sürmekten daha mutluluk verici bir durumu hayal bile edemem.

Umarım dünyadaki yaşam sona erdiğinde insan ırkının mezar kitabesinde şunlar yazar: *Burada, hikâyeler anlatmak için yaşamış bir ırk yatıyor.*

Bizler yabancılara kendimizi sevdirmek için hikâyeler anlatırız, âşıklarımıza daha çok yakınlaşmak için hikâyeler anlatırız, şeytanlarımızı kafamızdan atmak için hikâyeler anlatırız. Gerçekleri söylediğimizde genelde hissizleşiriz; yalanlar söylediğimizde genelde içten davranırız. Tüm bunların arasında bizler hikâyeler anlatırız ve bu işe karşı olağanüstü bir yeteneğimiz vardır. *Jane Eyre*'da, o bilge yazar şöyle yazar: "İçine kapanık in-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sanlar, çoğu zaman, duyguları ve acıları hakkında açık açık konuşmaya dışa dönük olanlardan daha çok ihtiyaç duyarlar." İşte ben bunu yaşadım... Tutkularımızı açıklama işini ihmal edersek türümüz şarapla helak olur, kuruyup gider ve harap olur.

Bay Rochester Bayan Eyre'la evlendikten sonra balayılarının "bir ömür boyu süreceğini; o ya da kendisi mezara girene dek ışıltısının devam edeceğini" söyler. Ben herhangi bir kehanette bulunabilen biri olmadığım ve çok sayıda felakete tanık olduğum için kendi evliliğim hakkında bu tür iddialarda bulunamam. Ancak kendimden eminim ve aynı zamanda umutluyum da... Eğer bu dünya benim birini bulabileceğim kadar enginse her bir kapalı kapının ardında ne tür mucizelerin pusuda beklediğini kim bilebilir? Charles Thornfield ve ben mükemmel olmaktan uzağız fakat birbirimiz için mükemmeliz ve belki de sonunda zincirlerimiz bizi, hayatı boyunca hiç mahkûm olmamış insanların hayal edebileceğinden daha yakın bir şekilde birbirimize bağlar.

BELONGS TO KAATIG TEAM

BELONGS TO
KAATIG TEAM

Tarihi Sonsöz

Jane Eyre'ın herhangi bir takdime ihtiyacı yoktur ancak şunu belirtmeliyim ki, Charlotte Brontë'nin o meşhur ikinci basımının önsözünde kaleme aldığı, "Geleneklere bağlılık erdem değildir. Kendini üstün görme din değildir," cümlesini ilk gördüğüm an çok etkilenmiştim. Yazar, belki gerekenden biraz daha uzun bir süre boyunca eleştirmenlerine yazınsal hakaretlerden oluşan kocaman Molotof kokteylleri fırlatmaya devam ederken (şayet Brontë günümüzde yaşıyor olsaydı, onu tartışma başlatmak üzere yazılmış tweet'lere ve tek yıldız almış Amazon yorumlarına cevap verirken hayal etmek pek imkânsız olmazdı), yine de yazının özü harikaydı ve bu romanı önsözü olmadan okumuş olan herkes bilmelidir ki o önsöz, klasik Jane'den alıntı olan bu hicivsel nakarat için büyük bir ilham kaynağı olmuştur.

Ne yazık ki herkesin bildiği üzere, on dokuzuncu yüzyılda kadının konumu ekonomik anlamda tehlikelerle ve sınıfsal ayrımlarla doluydu ve bu durum *Jane Eyre*'da, mağrur Blanche Ingram'ın mürebbiyelere, sanki her biri, çocukları acımasızca ezme hakkına sahip oldukları iğrenç böceklermiş gibi sayıp sövdüğü yerlerden daha açık ve net bir şekilde görülemez. Zengin bir erkekle yapılacak evlilikler, servet edinmenin saygın bir yoluydu. Fakat kadının aynı anda hem eğitimli hem de hakir olması, sırf durumu olmadığı için başkalarının çocuklarını yetiştirmesi korkunç bir akıbet olarak görülüyordu. Jane Eyre'ın, benim de kullanmış olduğum dikkatle düzenlenmiş bilimsel nüshasının editörü olan Richard Nemesvari, Blanche'ın "(mürebbiyelerin) yarısının tiksinç, diğer yarısının da gülünç olduklarını" açıkladığı tiradını göz önünde bulundurarak şu fikri ileri sürer:

BELONGS TO KAATIG TEAM

Bir açıdan bu yalnızca, Jane'e haddini bildirmek için bulunulmuş kaba bir girişim, fakat aynı zamanda Blanche'ın kendi yerini belirleme girişimidir... Blanche'ın katiyen tüm mürebbiyeleri hakir görmesi gerekmektedir çünkü (kendince ve başkalarınca) yalnızca bu yolla aralarında bir bağ ya da potansiyel bir ilişkinin olmadığını kesinleştirebilmektedir.

Doğal olarak bu bende, aynı zamanda büyük ihtimalle iyi niyetli ama haksızlığa uğramış bir varis olan seri katil bir mürebbiye romanı yazma düşüncesini uyandırdı ve Jane Eyre sosyal eşitliğe Blanche Ingram'dan daha çok inanan biri olmasına karşın onun da güzel elbiselere, iyi viskiye, geniş malikânelere, pahalı atlara ya da bütün gün derin derin düşünen Byron tarzı bir kahramanla evlenmeye şiddetle karşı çıkmıyor.

Sihizm'i, yalnızca altı aylık bir araştırmanın sonunda kavramış gibi davranmam gülünç olur fakat özellikle birkaç kitabın bana muazzam yardımı dokundu. Bunlardan birincisi, Max Arthur MacAuliffe (1842–1913) tarafından kaleme alınmış *The Sikh Religion* adlı kitaptı. Bu kitap, Pencap dinine duyduğu sevgi, kişinin inancını değiştirmesinin pek uygun bir davranış olmadığını düşünen Hindistan Kamu Hizmeti'ndeki iş arkadaşları tarafından açıkça alay konusu edilen bir İngiliz tarafından yazılmıştı. Sihlerin kutsal kitabı *Guru Granth Sahib*'in Birleşik Krallık'taki ilk çevirisini yapan MacAuliffe, diğer başarılarının yanında bir de kutsal şehir Amritsar'da kutsal kitapları okuyan bir vaiz olarak çalışmış olan harika bir dilbilimci ve hattat olan Pratap Singh Giani'nin yardımıyla İngiliz dilinde, Sih tarihi hakkında kitaplar yazmaya devam etti. İkincisi, *The First and Second Sikh Wars*, 1911 senesinde İngiliz Ordusu tarafından yazdırıldı ve ordunun tarihçisi Reginald George Burton bu görevi muazzam bir itina ve ayrıntılı bir çalışmayla yerine getirdi –ben de bu çalışması için ona minnettarım zira şayet hiçbir savaşta bulunmadıysanız bir savaşı tasavvur etmeniz neredeyse imkânsızdır.

Üçüncü olarak, siyasi aktivist, dergi editörü ve akademik

BELONGS TO KAATIG TEAM

bir yazar olan Patwant Singh'in kaleme aldığı *The Sikhs* oldukça önemli bir eserdi. Charles Thornfield ve Sardar Singh, on dokuzuncu yüzyıl savaşçılarının romantik bir üslupla ele alınmış versiyonları olmalarına karşın o kanlı savaşlar ve yozlaşmış siyasetçiler gerçekti ve uzunca bir süre boyunca bölgeyi bir veba gibi istila etmeyi sürdürdüler. Patwant Singh, trajik bir modern zaman karşılaşması esnasında (üç yüz elli Sih hizipçinin ve yetmiş Hintli askerin can verdiği 1984 Altın Tapınak krizi) barış yapılması için araya girme teşebbüsünde bulundu ve oldukça yanlış temsil edilmiş bir kültürün sadık ve geniş kapsamlı bir tasvirini sunabilmek amacıyla bıkmadan usanmadan çalıştı. *The Sikhs* eserinde, bir bölümün tamamı "Ağır İhanetler, 1839-1849" başlığıyla yer alır ve bu bölümde, nüfuzlu Sihlerin kötü yönetiminin –ya da daha muhtemel bir şekilde apaçık ihanetlerinin– Khalsa kıyımına ve bir zamanlar gösterişli bir imparatorluk olan topluluğun yok edilmesine neden oluşu anlatılır. Kişisel özveri ve sorumluluk, tektanrıcılık, barışseverlik, meditasyon fakat aynı zamanda askeri kahramanlıklarla temellenen bu toplumda, bir zamanlar kast sisteminin acımasızlıklarını yadsıdıkları için katledilmiş olan insanlar efsanevi bir ordu oluşturdular ve Patwant Singh tüm bu farklı oluşumları yalın bir içerikte toplayarak bize inanılmaz bir yardımda bulundu. Kitapları, kendi deyimiyle, dinine dair "istila ve sorgulamalarla, zaferler ve trajedilerle, takva ve kutsal amaçla, özveri ve günahkârlıkla, sadakat ve ihanetlerle, cesaret ve inançlarla" dolu olduğu için, tarafımca şiddetle tavsiye edilir.

Son olarak, bu kitabın oldukça absürt bir kitap olmadığını söylemek samimiyetsizlik olur ve kitabın absürtlüğünün hem gerçek hem de kurgu temelli olduğunun da bilinmesi gerekir. "Tek gözü olan ve yaygın önyargının ikisinin birden lehine işlediği" Bay Squeers gerçek değildi, ancak Charlotte Brontë'nin, iki kız kardeşinin canını aldığını iddia ettiği o korkunç Cowan Bridge okulu gerçekti. George MacDonald Fraser'ın *Flashman and the Mountain of Light* isimli nefis romanı gerçekte var olamayacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar fevkalade bir absürtlükte olsa da mağlup olmuş Sihlerin gerçekten de, 186 karattan 105,6 karata kesilmiş olan ve şu an Kraliyet Hazinesi'nin bir parçası olan Kooh-i-Noor elmasını Kraliçe Victoria'ya teslim etmeleri gerekti. Ve kazara bir intikamcıya dönüşmüş birinin kendine, Pencap savaş alanından kaçmış sığınmacılarla dolu bir ev bulmuş olması kulağa saçma gelse de, Nicholas Nickleby'nin arkadaşı Smike'a söylediği gibi, "Evimden bahsettiğimde –daha iyisinin yokluğunda– sevdiğim insanların bir araya toplandığı yerden bahsederim ve o yer bir çingenenin çadırı ya da bir ahır da olsa, yine de oradan aynı isimle bahsederim."

BELONGS TO KAATIG TEAM

Teşekkürler

Bu kitabı okuma nezaketini gösteren herkes için apaçık ortada olan sebeplerden ötürü eserimi, bana çocukluğumdan bu yana saatler boyunca türlü edebi zevk yaşatmış (ve ne yazık ki haksız bir sefalet ve şaibeli müdürlerin yer aldığı oldukça paralel yaşamlar sürmüş) olan Jane Eyre ve Nicholas Nickleby'ye ithaf ediyorum. Jane genelde yüreğimi sızlatırken Nicholas bir keresinde New York metrosunda, kuşkucu bakışları üzerime çekecek şekilde, yüksek sesle kahkaha atmama neden olmuştu. Bir de Jonathan Small ve Bayan Danvers'tan bahsetmeyi unutursam ihmalkârlık etmiş olurum; bu nedenle, Charlotte Brontë ve Charles Dickens'a, aynı zamanda edebi parmak izlerinin kalıntıları da tıpkı diğerlerininki gibi bu kitabın her yerine bulaşmış olan Sir Arthur Conan Doyle ve Daphne du Maurier'e sonsuz teşekkür ederim.

William Morris Endeavor'daki göz alıcı mükemmelliğe sahip her bir yeteneğe ve hepsinden önce de, sıklıkla ani düşüşler gösteren cazibemi düzelten fevkalade insan Erin Malone'a teşekkürler. Ona yıllar önce Jane Steele hakkında ilk elektronik postamı attığım andan beri, yolun her bir aşamasında elindeki sihirli ponponları sallamaya devam etti. Tracy Fisher ve Cathryn Summerhayes, tüm yabancı yayıncılarımın (ki kendilerine de son derece minnettarım) farkında olduğu üzere, sizler olağanüstü birer yaz dönümü tanrıçalarısınız. WME'de bana yılmak bilmeden destek vermiş olan herkese sonsuza dek minnettarım.

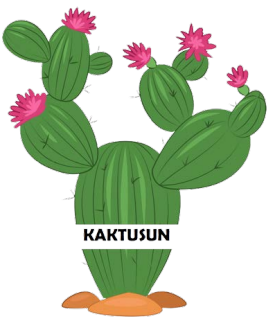
İlk romanımda Kerri Kolen'le çalışma şerefine eriştim ve böylesi harika ve şefkatli bir dinamonun desteğini bir kez daha yanımda hissetmek olağanüstü bir his. Ufak tefek olsa da hararetli ve muhteşem biridir; ben kendisine bayılırım. Ayrıca Ivan Held'e,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Katie McKee'ye, Alexis Welby'ye, Ashley McClay'e ve Putnam ve Penguin Random House'taki yerim için kendimi ayrıcalıklı hissetmeme neden olan herkese teşekkür ederim. Notları ve teşvikleri de bir o kadar değerli olan Headline'dan Claire Baldwin ve Sherise Hobbs'a minnet dolu teşekkürlerimi sunarım.

Ailem yine her zamanki gibi, artık kendimi gereğinden yüksek inşa edilmiş bir gökdelen gibi hissedeceğim noktaya dek tüm desteklerini üzerime yığdılar. Fakat bu desteğin hepsine ihtiyaç duydum ve size teşekkür ederim. Ne zaman bocalasam beni sakinleştiren arkadaşlarım Aruba'da toplu bir tatili hak ettiler; tüm okul arkadaşlarıma, iş arkadaşlarıma, aktörlere, Sherlock hayranlarına ve sadece birer *nerd* olan herkese yürekten teşekkürlerimi sunarım. Eşim Gabriel, ne zaman yazma konusunda sıkıntı çeksem ve tam bir budala gibi davransam bana sessizce, ev yapımı mısır tortillasından balıklı taco yapar, ki bu muhtemelen sadakatin tanımıdır, bu yüzden en çok da ona teşekkür ederim.

Son olarak, her zamanki gibi: Okur, sana teşekkür ederim. Senin müşterek varlığın içimde sonsuza dek hayret ve neşe uyandıracak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAATIG TEAM